POPULIARUSIS DETEKTYVAS

Populiarusis detektyvas

SIDNĖ ŠELDON

ANGELŲ RŪSTYBĖ

Romanas

Vilnius Rosma 1996

UDK 820(73)—3
Še 37

Sheldon, Sidney

Še 37 Angelų rūstybė: romanas / Sidnė Šeldon; ve
tė A. Ručinskienė.— Vilnius: Rosma, 1996.— 3
p.— (Populiarusis detektyvas).
ISBN 9986-00-113-7

Romano „Angelų rūstybė" herojė — Dženife
Parker — žavi moteris, madinga advokatė. Atr
dytų, niekas negali sutrukdyti jos puikiai karjer
tačiau gyvenimas romano herojei parengia da
gybę netikėtumų. Veržliai besirutuliojantis siuž
tas suintriguos bet kurį skaitytoją.

UDK 820(73)-

ISBN 9986-00-113-7

© Sidney Sheldon,
© Rosma, 1996

1

Niujorkas. 1969 metų rugsėjo 4 d.

Medžiotojų žiedas siaurėjo aplink auką.

Prieš du tūkstantmečius, Romoje, šita dvikova galėjo vykti Nerono cirke arba Koliziejuje, kur krauju apšlakstytoje smėlio arenoje kraujo trokštantys liūtai suplėšydavo nelaimingąjį į gabalus. Tačiau civilizuotame dvidešimtajame amžiuje šita arena buvo posėdžių salėje Nr. 16 teismo pastate, stovinčiame dalykinėje Manhatano dalyje.

Svetonijaus vietą užėmė teismo stenografistas, užrašinėjantis kiekvieną frazę būsimoms kartoms. Čia taip pat buvo tuzinas spaudos atstovų ir lankytojai, kurie privilioti laikraščių antraščių apie žmogžudystės bylą, turėjo užsiimti eilę septintą ryto, kad pakliūtų į salę.

Auka, Maiklas Moretis, tylus patrauklus trisdešimtmetis vyriškis, sėdėjo už stalo greta gynėjo. Jis buvo aukštas ir grakštus, ryškių bruožų, suteikusių jo veidui nenuramdomumo išraišką. Jis turėjo juodus plaukus, sušukuotus pagal paskutinę madą, atsikišusį smakrą su duobute ir giliai įsodintas tamsias alyvuogių spalvos akis. Jis dėvėjo pilką kostiumą, pasiūtą pagal užsakymą, melsvus marškinius, mėlyną šilkinį kaklaraištį, o avėjo pagal užsakymą pasiūtus lakinius batus. Maiklas Moretis sėdėjo nejudėdamas, tik jo akys nuolat apžiūrinėjo auditoriją. Jį atakuojantis liūtas buvo agresyvus Niujorko apygardos prokuroras Robertas di Silva, teisme atstovaujantis liaudį. Jeigu Maiklas Moretis sėdėjo ramiai, tai Robertas di

Silva nuolat judėjo. Jis visada atrodė taip, lyg penkias minutes vėluotų į svarbų susitikimą. Jis nė sekundės nepabūdavo ramiai, kovodamas su nematomo varžovo šešėliu. Jis buvo neaukšto ūgio, tvirto kūno sudėjimo, trumpai kirptais plaukais, kur ne kur jau pasidabruotais žilės. Roberto di Silvos veidas buvo randuotas; jaunystėje jis boksavosi. Kartą ringe jis užmušė žmogų, bet niekada dėl to neapgailestavo. Nuo to laiko jis netapo jautresnis.

Robertas di Silva buvo didelis garbėtroška. Jis prasimušė aukštyn be pinigų ir įtakingų globėjų. Kildamas valdžios laiptais, jis užsidėjo civilizuoto liaudies gynėjo kaukę, tačiau viduje liko nešvarios kovos šalininku, niekada neužmiršusiu ir neatleidusiu pralaimėjimų.

Įprastomis aplinkybėmis apygardos prokuroras Robertas di Silva nebūtų šiandien teismo salėje. Jis turėjo daug padėjėjų, kurių daugelis būtų lengvai susidoroję su šita byla. Tačiau jau iš pat pradžių Robertas di Silva žinojo, jog Morečio byla jis pats užsiims.

Maiklas Moretis, apie kurį trimitavo visi laikraščiai, buvo žentas Antonijaus Granelio, capo di capi*, galvos pačios galingiausios iš penkių „šeimų", kontroliuojančių Rytų pakrantę. Antonijus Granelis seno, ir sklandė gandai, kad Maiklas Moretis užims savo uošvio vietą. Nors Maiklas Moretis buvo įsivėlęs bent į tuziną nusikaltimų, nuo šantažavimo ligi žmogžudysčių, nė vienas apygardos prokuroras negalėjo surinkti pakankamai įkalčių. Tarp Morečio ir betarpiškų vykdytojų visada buvo daugybė rūpestingai parinktų tarpininkų. Di Silva ir pats sugaišo trejus metus, mėgindamas surasti kokį nors įkaltį prieš Moretį. Ir pagaliau Robertui di Silvai nusišypsojo sėkmė.

Kamilas Stela, vienas Morečio soldati*, buvo areštuotas už žmogžudystę apiplėšimo metu. Atsidėkodamas už pažadą palikti jį gyvą sutiko „suskilti". Di Silva džiūgavo — dabar jis galės paklupdyti pačią galingiausią mafijos „šeimą", o patį Maiklą Moretį pasiųsti į elektros kėdę. Di Silva taikė į gubernatoriaus kėdę. Nemažai Niujorko gubernatorių vėliau tapdavo Baltųjų rūmų šeimi-

* Mafijos galva *(lot.)*.— Čia ir toliau vertėjos pastabos.
* Eilinis mafijos narys.

ninkais: Martinas van Berenas, Groveris Klivlendas, Tedis Ruzveltas ir Franklinas Ruzveltas. Di Silva ketino papildyti šitą sąrašą.

Laikas buvo labai tinkamas. Gubernatoriaus rinkimai įvyks kitais metais.

Vienas pačių galingiausių valstijos bosų, sutikęs Robertą di Silvą, jam pasakė: „Geresnės reklamos, kaip šitas procesas, ir nesugalvosi. Gubernatoriaus kėdė tau, Bobai, garantuota. Prispausk kaip reikiant Moretį ir tu — mūsų kandidatas".

Robertas di Silva nusprendė nerizikuoti. Jis Maiklo Morečio teismui pasiruošė ypač kruopščiai. Jis įsakė savo padėjėjams surinkti ir patikrinti visus įrodymus ir įkalčius, kad neliktų spragų, kuriomis galėtų pasinaudoti Morečio advokatai. Veikiai visos įmanomos spragos buvo užglaistytos.

Reikėjo bemaž dviejų savaičių, kol parinko prisiekusiuosius. Apygardos prokuroras taip pat įsakė turėti dėl viso pikto šešis atsarginius prisiekusiuosius. Tai buvo ne tik paprasčiausia atsargumo priemonė. Procesų metu, kai buvo įsivėlę stambūs mafijos šulai, prisiekusieji dažnai dingdavo arba tapdavo mirtinų nelaimingų atsitikimų aukomis. Di Silva pasirūpino, kad iš pat pradžių prisiekusiuosius saugotų sustiprinta sargyba ir kiekvieną naktį jie būtų užrakinti, kad niekas negalėtų prie jų prieiti.

Pagrindiniu liudytoju prieš Maiklą Moretį buvo Kamilas Stela, ir di Silva įsakė, jog sargybiniai nuo jo nepasitrauktų nė sekundei. Apygardos prokuroras gerai prisiminė, kaip Eibas Relsas (pravarde Grąžtas), liudydamas prieš mafiją, „iškrito" pro langą iš „Chafmuno" viešbučio aštunto aukšto Koni Ailende, nors jį saugojo šeši policininkai. Robertas di Silva asmeniškai atrinko sargybinius Kamilui Stelai saugoti, ir kiekvieną naktį iki proceso pradžios liudytojas praleisdavo kitoje vietoje. O dabar, kai teismas pagaliau prasidėjo, Stela buvo izoliuotoje kameroje, saugomas keturių ginkluotų policininkų. Niekas negalėjo prie jo prisiartinti, nes Kamilo pasiryžimas liudyti prieš mafiją priklausė nuo jo pasitikėjimo

apygardos prokuroru di Silva, pasižadėjusio jį apsaugoti nuo Maiklo Morečio keršto.

Atėjo penktosios teismo proceso dienos rytas.

Tai buvo pirmoji Dženiferės Parker darbo diena šito proceso metu. Ji sėdėjo už kaltintojo stalo su penkiais apygardos prokuroro padėjėjais, kurie šiandien prisiekė.

Dženiferė Parker — grakšti tamsiaplaukė dvidešimt ketverių metų moteris, protingu gyvu veidu ir žaliomis įžvalgiomis akimis. Jos veidas buvo veikiau patrauklus, negu gražus. Veidas, kuriame atsispindėjo išdidumas, drąsumas ir geidulingumas, veidas, kurį sunku pamiršti. Ji sėdėjo ištiesinusi nugarą, lyg stengdamasi atsitverti nuo praeities šešėlių.

Diena Dženiferei Parker prasidėjo košmariškai. Prisaikdinimo ceremonija teisme buvo paskirta aštuntą valandą ryto. Dženiferė iš vakaro pasiruošė drabužius ir užstatė žadintuvą šeštai valandai, kad spėtų išsiplauti galvą.

Žadintuvas nesuskambėjo. Nubudusi pusę aštuonių, Dženiferė išsigandusi šoko iš lovos. Kojinė plyšo, bato kulnas nulūžo, taigi jai teko iš naujo persirengti. Ji užtrenkė savo mažo butuko duris tuo momentu, kai prisiminė, kad paliko ant stalo raktus. Apskritai ji ketino važiuoti į teismą autobusu, bet dabar tai buvo neįmanoma. Teko važiuoti taksi, ko ji negalėjo sau leisti, ir dar klausytis nesibaigiančio vairuotojo monologo apie tai, kodėl pasaulis ritasi į savo pražūtį.

Kai uždususi Dženiferė pagaliau pribėgo teismo pastatą Leonardo gatvėje, buvo jau ketvirtis devintos.

Apygardos prokuroro kabinete susirinko dvidešimt penki juristai, daugelis jų buvo juridinių fakultetų auklėtiniai. Visi jie degė iš nekantros pradėti darbą su Niujorko apygardos prokuroru.

Kabinetas atrodė įspūdingai — sienos apkaltos šviesių tonų paneliais, didžiulis rašomasis stalas su patogiu odiniu krėslu, posėdžių stalas su tuzinu kėdžių, knygų spintos, prigrūstos teisinės literatūros.

Ant sienų rėmeliuose kabojo Edgaro Huverio, Džono Lindsėjaus, Ričardo Niksono ir Džeko Dempsėjaus fotografijos su jų autografais.

Kai Dženiferė greitai įėjo į kabinetą ir ėmė atsiprašinėti, di Silva kaip tik sakė kalbą. Jis sustojo, pasižiūrėjo į Dženiferę ir tarė:

— Velniai rautų, jūs ką, arbatos gerti susiruošėte?

— Aš labai atsiprašau...

— Man nusispjauti į jūsų atsiprašinėjimus. Kad daugiau tai nepasikartotų!

Visi pasižiūrėjo į Dženiferę, stropiai stengdamiesi nuslėpti savo užuojautą.

Atsigręžęs į žmonių grupelę, di Silva tęsė:

— Aš žinau, kodėl jūs čia susirinkote. Jūs trinsitės aplink mane, kaupdami patirtį ir perimdami mano gudrybes, o kai pajusite, kad ganėtinai prisižiūrėjote, išnešite kudašių, jog taptumėte žinomais kriminalinių bylų advokatais. Bet galbūt tik vienas jūsų bus kada nors vertas užimti mano vietą.— Di Silva linktelėjo padėjėjui.— Prisaikdinkite juos.

Jie paklusniai ištarė priesaikos žodžius.

Kai su tuo buvo baigta, di Silva pasakė:

— Jūs dabar — davę priesaiką teismo valdžios atstovai. Tepadeda jums Dievas. Čia jums teks dirbti. Jums teks apsikrauti įvairiais teisiniais dokumentais ligi pat viršugalvio, parengti projektus įvairiausių dokumentų — šaukimų, orderių, daryti viską, ko jus mokė universitete. Ne anksčiau kaip po poros metų aš galėsiu leisti jums vesti teismo procesą.

Di Silva nutilo, prisidegdamas trumpą cigarą.

— Aš dabar atstovauju kaltinimui viename procese. Galbūt jūs apie tai skaitėte.— Jo balse skambėjo sarkazmas.— Taigi aš greičiausiai išsirinksiu iš jūsų šešetą žmonių — atlikti smulkius pavedimus.

Dženiferė pirmoji pakėlė ranką. Padvejojęs di Silva pasirinko ją ir dar penkis žmones.

— Eikite į šešioliktą salę.

Vėliau jiems išdavė asmens pažymėjimus. Dženiferės neužgavo apygardos prokuroro elgesys. *„Jis turi būti rūstus,*— galvojo ji.— *Juk jo toks sunkus darbas"*. Ir dabar ji jau dirbo jam. Ji buvo įrašyta Niujorko apygardos prokuroro etatų sąraše! Sunkūs mokymosi metai liko praeityje. Ir, nors dėstytojų lūpose įstatymas buvo kažkas

abstraktaus ir sena, Dženiferė suprato — tikrasis įstatymas glaudžiai susijęs su gyvais žmonėmis ir jų poelgiais. Pagal pažangumą grupėje ji buvo antra. Egzaminą juristo vardui gauti ji išlaikė iš pirmo karto, nors maždaug pusė tų, kas laikė drauge su ja, neišlaikė. Ji jautė, jog supranta Robertą di Silvą, ir buvo tikra, kad susidoros su bet kuriuo jo pavedimu.

Dženiferė darbui pasirengė gerai. Ji žinojo, kad apygardos prokurorui pavaldūs keturi skyriai — teisminių procesų, apeliacijų, prievartavimo ir sukčiavimo tyrimų. Dženiferė nežinojo, kokiame skyriuje jai teks dirbti. Niujorke buvo penki apygardų prokurorai — pagal rajonų skaičių, ir daugiau kaip du šimtai prokurorų padėjėjų. Pats svarbiausias rajonas, be abejo, buvo Manhatanas — di Silvos tėvonija.

Dabar Dženiferė sėdėjo už kaltintojo stalo, stebėdama dirbantį Robertą di Silvą,— galingą ir negailestingą inkvizitorių.

Dženiferė metė žvilgsnį į teisiamąjį Maiklą Moretį. Ir, nors ji tiek daug visko apie jį skaitė, vis dėlto negalėjo patikėti, kad jis žudikas. *„Jis daugiau panašus į populiarų aktorių, besifilmuojantį teismo scenoje"*,— pagalvojo Dženiferė. Jis sėdėjo nekrusteldamas, tiktai jo tamsios akys išdavė vidinį įsitempimą. Akys nuolat bėgiojo, apžiūrinėdamos kiekvieną teismo salės kampelį, tarsi ieškodamos išsigelbėjimo kelio. Tačiau kelių išsigelbėjimui nebuvo. Tuo pasirūpino di Silva.

Liudytojo vietoje stovėjo Kamilas Stela. Jis buvo labai panašus į šešką savo pailgu, plonomis lūpomis veidu ir geltonais dantimis. Mažos akelės tiesiog lakstyte lakstė. Dar nepravėręs burnos, jis jau kėlė publikai nepasitikėjimą. Robertas di Silva žinojo liudytojo trūkumus, tačiau tai jo nejaudino. Svarbiausias dalykas — jo parodymai. Kamilas turi papasakoti kraują stingdančią istoriją, kurios ligi šio momento nebuvo niekam pasakojęs. Joje ir slypėjo visa tiesa.

Po to, kai Stela prisiekė uždėjęs ranką ant Biblijos, apygardos prokuroras priėjo prie liudytojo vietos.

— Pone Stela, aš noriu, kad prisiekusieji žinotų, jog jūs sutikote duoti parodymus tiktai po to, kai jums pa-

žadėjo pakeisti straipsnį — žmogžudystė — į šiek tiek švelnesnį — netyčinė žmogžudystė. Ar taip?

— Taip, sere.— Dešinė jo ranka sudrebėjo.

— Pone Stela, ar jūs pažįstamas su kaltinamuoju Maiklu Morečiu?

— Taip, sere.— Jis stengėsi nežiūrėti į gynybos stalą, kur sėdėjo Maiklas Moretis.

— Kokio pobūdžio buvo jūsų pažintis?

— Aš dirbau Maiklui.

— Kaip seniai jūs pažįstate Maiklą Moretį?

— Bemaž dešimtį metų.— Jo balsas buvo vos girdimas.

— Ar jūs negalėtumėte garsiau kalbėti?

— Bemaž dešimtį metų.— Liudytojo balsas ėmė trūkčioti.

— Ar negalėtumėte pasakyti, kaip artimi jūs buvote su kaltinamuoju?

— Protestuoju! — Tomas Kolfaksas pašoko nuo kėdės. Maiklo Morečio advokatas buvo žilaplaukis, maždaug penkiasdešimties metų vyriškis. Turėdamas consigliere* rangą mafijos sindikate, jis buvo laikomas vienu apsukriausių advokatų šalyje.— Apygardos prokuroras mėgina pateikti orientuojamuosius klausimus.

— Protestas priimamas,— tarė teisėjas Lorensas Voldmanas.

— Aš perfrazuoju klausimą. Kuo jūs dirbote pas ponį Moretį?

— Kaip žmogus, sutvarkantis visus keblius reikalus.

— Ar negalėtumėte išrutulioti savo mintį?

— Aha. Na, sakykime, jeigu leido sau kas nors per daug, Maiklas pasikviesdavo mane, kad aš tą paprotinčiau.

— Ir kaip jūs tai darėte?

— Aišku kaip — kumščiais.

— Gal galėtumėte pateikti prisiekusiesiems kokį nors pavyzdį?

Tomas Kolfaksas vėl atsistojo.

— Protestuoju, Jūsų prakilnybe. Šitas klausimas neturi nieko bendro su byla.

* Mafijai dirbantis juristas *(lot.)*.

— Protestas atmestas. Liudytojas gali atsakyti į klausimą.

— Na, Maiklas užsiima „ryklio verslu"*, taip? Vadinasi, prieš porą metų Džimas Seranas laiku nesumokėjo skolelės, na, Maiklas ir pasiuntė mane jį kaip reikiant pamokyti.

— Kuo tai baigėsi?

— Na, aš sulaužiau jam kojas. Matote,— noriai paaiškino Stela,— tik padaryk vienam nuolaidą, tai visi liausis laiku mokėti.

Akies krašteliu Robertas di Silva pamatė siaubo išraišką, sustingusią prisiekusiųjų veiduose.

— Kuo dar be „ryklio verslo" užsiima Maiklas Moretis?

— Jis daug kuo užsiima. Jūs ir patys žinote.

— Aš noriu, kad tai pasakytumėte jūs, pone Stela.

— Aha. Na, vadinasi, Maiklas laikė savo kumštyje dokininkų profsąjungą. Dar jis kontroliavo drabužių gamybą, lošimų verslą, žaidimų automatus, šiukšlių rinkimą, skalbyklas. Na, ir panašiai.

— Pone Stela, Maiklas Moretis kaltinamas Edžio ir Alberto Ramosų nužudymu. Jūs juos pažinojote?

— O kaipgi!

— Jūs dalyvavote jų nužudyme?

— Ugi,— liudytojas virpėjo visu kūnu.

— O kas gi juos nužudė?

— Maiklas.— Akimirką jis susitiko akimis su Maiklu Morečiu ir staigiai nusuko žvilgsnį.

— Maiklas Moretis?

— Teisingai.

— O kuo kaltinamasis motyvavo brolių Ramosų nužudymo būtinybę?

— Ogi Edis ir Alas statydavo sumas...

— Jie buvo bukmekeriai? Nelegalus totalizatorius?

— Aha. Maiklas sužinojo, kad jie sukčiavo. Juk jam reikėjo juos pamokyti, nes jie dirbo jam, argi ne? Va jis ir pagalvojo...

— Protestas.

---

* „Ryklio verslas" — pinigų skolinimas už didžiules palūkanas.

— Protestas priimamas. Liudytojas turi laikytis faktų.

— Faktas yra tas, kad Maiklas liepė man pakviesti vaikinus...

— Edį ir Albertą Ramosus?

— Ugi. Į nedidelį vakarėlį „Pelikane". Tai privatus klubas pajūryje.— Jo ranka vėl ėmė drebėti. Tai pastebėjęs, Stela prispaudė ją kita ranka

Dženiferė Parker pažiūrėjo į Maiklą Moretį. Jis sėdėjo nė nekrustelėdamas. Jo veidas buvo beaistris.

— Pone Stela, tai kas jiems atsitiko?

— Aš paėmiau Edį ir Alą ir atvežiau juos į automobilių aikštelę. Ten jų laukė Maiklas. Kai vaikinai išlipo iš mašinos, aš nuėjau į šalį, o Maiklas pradėjo šaudyti.

— Ar jūs matėte, kaip jie parkrito ant žemės?

— Taip, sere.

— Ar jie buvo mirę?

— Mes juos palaidojome nežinodami, gyvi jie ar mirę.

Salė suūžė. Palaukęs, kol nutilo šurmulys, di Silva tęsė:

— Pone Stela, ar jūs suprantate, kad šitie parodymai gali būti panaudoti prieš jus?

— Taip, sere.

— Jūs davėte priesaiką, ir ant kortos pastatyta žmogaus gyvybė. Ar jūs tai suvokiate?

— Taip, sere.

— Jūs pareiškiate, kad kaltinamasis Maiklas Moretis šaltakraujiškai nušovė du žmones už tai, kad jie nuslėpdavo nuo jo pinigus?

— Protestas!

— Protestas priimamas.

Apygardos prokuroras pasižiūrėjo į prisiekusiųjų veidus ir suprato, jog nugalėjo. Jis pasisuko į Kamilą Stelą.

— Pone Stela, aš suprantu, kad jums prireikė nemažai vyriškumo, kad tai pareikštumėte teismo salėje. Valstijos gyventojų vardu noriu pareikšti jums padėką.— Robertas di Silva atsigręžė į Tomą Kolfaksą.— Galite pradėti liudytojo apklausą.

Tomas Kolfaksas grakščiai atsistojo.

— Ačiū, pone di Silva.— Žvilgterėjęs į sieninį laikrodį, jis nukreipė akis į teisėją.— Jūsų prakilnybe, drįstu

pasakyti, kad jau bemaž vidudienis. Aš nenorėčiau, kad mano apklausa būtų pertraukta. Todėl aš prašau dabar padaryti pietų pertrauką. Liudytoją aš apklausiu antroje dienos pusėje.

Salėje visi atsistojo, kai teisėjas pakilo iš vietos, ir pro šonines duris nuėjo į savo kabinetą. Prisiekusieji salę paliko po vieną. Keturi ginkluoti policininkai apsupo Kamilą Stelą ir nuvedė į liudytojų kambarį.

Di Silva tuoj pat pasijuto reporterių apgultas.

— Ar jūs nenorite padaryti pareiškimo?

— Pone di Silva, ką jūs galite pasakyti dėl proceso?

— Kaip jūs ketinate apginti liudytoją, kai pasibaigs teismo procesas?

Įprastomis aplinkybėmis jis būtų nepakentęs tokio neceremoningumo, bet dabar, kai jis ketino imtis politikos, jam tai buvo labai paranku. Todėl jis ėmė mandagiai atsakinėti į klausimus.

— Ar jums pavyks iškovoti apkaltinamąjį nuosprendį?

— Aš ne būrėja,— išgirdo Dženiferė kuklų prokuroro atsakymą,— tam mes turime prisiekusiuosius. Būtent jie nuspręs, ar kaltas ponas Moretis, ar ne.

Dženiferė pamatė, kaip Maiklas Moretis atsistojo. Jis atrodė ramus ir šaltakraujis. Sunku buvo įsivaizduoti, kad jis iš tikrųjų kaltas dėl tų dalykų, kuriuos jam priskyrė. *„Jeigu man patikėtų nustatyti kaltąjį,*— pagalvojo Dženiferė,— *aš pasirinkčiau Kamilą Stelą"*.

Reporteriai pasitraukė į šalį, ir dabar di Silva tarėsi su padėjėjais. Dženiferė buvo pasirengusi atiduoti viską pasaulyje už tai, kad galėtų paklausyti, apie ką jie kalba.

Dženiferė pamatė, kaip nematytas žmogus kažką pasakė di Silvai, pasitraukė nuo grupės ir atskubėjo pas ją. Rankose jis laikė storo popieriaus paketą.

— Panelė Parker?

Dženiferė nustebusi pažiūrėjo į jį.

— Taip.

— Šefas įsakė, kad šitą jūs perduotumėte Stelai. Pasakykite, kad perskaitytų, atgaivintų atmintyje detales. Kolfaksas rengiasi nepalikti akmens ant akmens iš jo parodymų, todėl šefas nori, kad Stela būtų pasiruošęs.

Žvilgterėjęs į di Silvą, jis perdavė paketą Dženiferei.

„Jis įsiminė mano pavardę,— pagalvojo ji.— *Tai geras ženklas".*

— Paskubėkite. Prokuroras sakė, kad Stela prastas skaitytojas.

— Taip, sere.

Ir ji nuskubėjo vykdyti įpareigojimo.

Dženiferė priėjo prie kambario, į kurį nuvedė liudytoją, durų. Ginkluotas policininkas pastojo jai kelią.

— Panele, ko jūs norite?

— Aš — apygardos prokuroro padėjėja,— su pertrūkiais pasakė Dženiferė. Ji parodė savo asmens pažymėjimą.— Aš privalau perduoti liudytojui pono di Silvos įduotą paketą.

Atidžiai išstudijavęs pažymėjimą, sargybinis atidarė duris. Dženiferė įėjo į liudytojams skirtą kambarį. Tai buvo mažytis nejaukus kambarėlis, kuriame stovėjo apsilupinėjęs stalas, sena sofa ir kelios kėdės. Ant vienos jų sėdėjo Stela. Jo ranka be perstojo drebėjo. Be jo kambaryje buvo keturi ginkluoti sargybiniai.

Vienas jų šūktelėjo Dženiferei:

— Ei! Pašaliniams įeiti draudžiama.

Ją įleidęs policininkas pasakė:

— Viskas gerai, vaikinai. Ji iš prokuroro komandos.

Dženiferė ištiesė paketą Stelai.

— Ponas di Silva nori, kad jūs atgaivintumėte atmintyje štai tuos dalykus.

Stela žiūrėjo į ją mirksėdamas ir drebėdamas visu kūnu.

2

Eidama pietauti Dženiferė praėjo pro atviras ištuštėjusios posėdžių salės duris. Ji negalėjo susiturėti minutėlei neužsukus čia.

Abipus praėjimo buvo penkiolika eilių sėdimų vietų žiūrovams. Priešais teisėjo vietą stovėjo du ilgi stalai, ant kairiojo stovėjo lentelė *„Kaltinimas"*, ant dešiniojo — *„Gynyba"*. Iš šono — dvi eilės po aštuonias kėdes prisiekusiesiems. *„Paprasčiausia posėdžių salė,*— pagalvojo Dže-

niferė.— *Neišvaizdi, netgi bjauri, tačiau būtent čia plaka laisvės širdis".*

Šitas kambarys, kaip ir visos kitos posėdžių salės, demonstravo civilizacijos ir barbariškumo skirtumus. Teisė būti teisiamiems panašių į save — prisiekusiųjų tarėjų — štai kas buvo kiekvienos laisvos tautos pagrindas. Dženiferė pagalvojo apie tas šalis, kur nebuvo tokių posėdžių salių, kur bet kurį galėjo vidurnaktį ištraukti iš lovos, kankinti ir nužudyti, nepaaiškindami priežasčių: Iranas, Uganda, Argentina, Peru, Brazilija, Rumunija, Rusija, Čekoslovakija... Nesibaigiantis sąrašas.

„Jeigu Amerikos teismas neturėtų šitos valdžios,— pagalvojo Dženiferė,— *jeigu piliečiams atimtų teisę būti teisiamiems prisiekusiųjų teismo, Amerika liautųsi egzistavusi kaip laisva šalis"*... Ji buvo šitos valdžios dalelytė, ir, stovėdama čia, Dženiferė pajuto išdidumo antplūdį. Ji padarys viską, kas įmanoma, kad nepažemintų teismo garbės, sustiprintų jo autoritetą. Dar kelias minutes pastovėjusi, ji nuėjo prie durų.

Tolimajame koridoriaus gale pasigirdo triukšmas, kuris darėsi vis garsesnis ir garsesnis. Sukaukė sirena. Dženiferei šmėstelėjo mintis, kad Maiklui Morečiui kažkokiu būdu pavyko pabėgti, nors ir stipriai buvo saugomas. Ji nuskubėjo ten, iš kur sklido triukšmas. Tai buvo tikras beprotnamis. Kažkokie žmonės bėgiojo pirmyn ir atgal, įsakinėdami ir stengdamiesi perrėkti sirenos kauksmą. Policininkai su parengtais ginklais užtvėrė visus išėjimus. Reporteriai, palikę telefonus, kuriais perdavinėjo naujienas savo redakcijoms, lėkė išsiaiškinti, kas vyksta. Staiga Dženiferė pamatė apygardos prokurorą di Silvą, pašėlusiai rėkiantį ant priešais jį stovinčių policininkų.

„Viešpatie, jį tuojau ištiks infarktas",— pagalvojo Dženiferė.

Ji ėmė irtis per minią prie jo, tikėdamasi, kad jam gali būti reikalinga jos pagalba. Kai ji priėjo arčiau, vienas policininkų, saugojusių Kamilą Stelą, kilstelėjo akis ir pamatė Dženiferę. Jis pakėlė ranką ir parodė į ją. Po penkių sekundžių Dženiferė jau buvo su antrankiais ir iš visų pusių apsupta policininkų.

Teisėjo Lorenso Voldmano kabinete buvo keturi žmonės: pats teisėjas, apygardos prokuroras Robertas di Silva, Tomas Kolfaksas ir Dženiferė.

— Jūs turite teisę duoti parodymus dalyvaujant advokatui,— pasakė teisėjas Voldmanas, kreipdamasis į Dženiferę.— Jūs taip pat turite teisę tylėti. Jeigu jūs...

— Man nereikalingas advokatas. Jūsų prakilnybe! Aš galiu paaiškinti, kas įvyko.

Robertas di Silva pasilenkė prie jos taip žemai, kad Dženiferė matė, kaip jo smilkinyje pašėliškai pulsavo gyslelė.

— Kas jums sumokėjo, kad perduotumėte paketą Kamilui Stelai?

— Sumokėjo? Man? Man niekas nemokėjo.— Jos balsas virptelėjo iš pasipiktinimo.

Di Silva paėmė nuo teisėjo stalo jai pažįstamą paketą.

— Jums niekas nesumokėjo? Jūs tiesiog nuėjote pas mano liudytoją ir perdavėte jam štai šitą? — Jis pakratė paketą, ir iš jo ant stalo iškrito nudvėsusi kanarėlė. Jai buvo nusukta galva.

Dženiferė pasibaisėjusi įbedė akis į kanarėlę.

— Aš... Vienas jūsų žmonių... perdavė man...

— Būtent kas iš mano žmonių?

— Aš... Aš nežinau...

— Bet jūs žinote, kad jis būtent iš mano žmonių.— Jo balse skambėjo nepasitikėjimas.

— Taip, aš mačiau, kaip jis kalbėjo su jumis, paskui priėjo prie manęs, ištiesė paketą ir pasakė, kad jūs įsakėte nunešti jį ponui Stelai. Jis netgi žinojo mano pavardę.

— Kaipgi nežinos! Kiek jis jums sumokėjo?

„Tai kažkoks košmaras,— pagalvojo Dženiferė.— *Tuojau aš nubusiu, bus šešta valanda ryto, aš apsirengsiu ir eisiu duoti priesaiką į apygardos prokuroro kabinetą".*

— Aš jus klausiu, kiek? — Jo balse skambėjo toks įniršis, kad Dženiferė pašoko.

— Jūs kaltinate mane...

— Jus kaltinti? — Di Silvos rankos susigniaužė į kumščius.— Aš kol kas dar nesiėmiau jūsų. Ligi to laiko, kol

jūs išeisite iš kalėjimo, jūs būsite jau per sena, kad išleistumėte tuos pinigus.

— Aš neėmiau jokių pinigų,— su iššūkiu pasakė Dženiferė.

Ligi šiol tylėjęs Tomas Kolfaksas kreipėsi į teisėją.

— Atleiskite, Jūsų prakilnybe, tačiau bijau, kad tai mums nieko neduos.

— Sutinku,— atsakė teisėjas Voldmanas. Jis atsisuko į apygardos prokurorą.— Ką tu nusprendei, Bobai? Ar sutinka Stela atsakinėti į gynybos klausimus?

— Atsakyti į klausimus? Jis taip išsigandęs, kad ir burnos nepravers. Jis dabar nenaudingas.

Tomas Kolfaksas greitai įterpė:

— Jeigu aš negalėsiu apklausti nusikaltimo kaltinimo liudytojo, Jūsų kilnybe, man teks įteikti protestą ir teismą laikyti negaliojančiu.

Visi suprato, ką tai reiškia,— Maiklas Moretis iš teismo salės išeis kaip laisvas žmogus.

Teisėjas Voldmanas žvilgtelėjo į apygardos prokurorą.

— Ar tu įspėjai liudytoją, kad tokiu atveju jis turės atsakyti už nepagarbą teismui?

— Taip. Bet Stela jų bijo labiau negu mūsų.— Jis metė gniuždantį žvilgsnį į Dženiferę.— Jis mano, kad mes daugiau neįstengsime jo apginti.

Teisėjas Voldmanas lėtai tarė:

— Tada, matyt, teismui nelieka kitos išeities: teks priimti gynybos protestą ir teismą laikyti negaliojančiu.

Robertas di Silva stovėjo žiūrėdamas, kaip slysta pergalė iš jo rankų. Be Stelos jis buvo bejėgis. Maiklas Moretis dabar buvo ne jo valdžioje, ko negalima buvo pasakyti apie Dženiferę Parker.

— Aš patvarkysiu, kad kaltinamąjį išlaisvintų, o prisiekusiuosius paleistų.

— Ačiū, Jūsų prakilnybe,— ištarė Tomas Kolfaksas. Jo veide nebuvo nė mažiausio džiūgavimo pėdsako.

— Na, jeigu tai viskas...— pradėjo teisėjas Voldmanas.

— Dar ne viskas! — Robertas di Silva atsigręžė į Dženiferę Parker.— Aš noriu areštuoti ją už tai, kad ji daro

teismui kliūtis, už machinacijas su liudytoju žmogžudystės proceso metu, už...— Jis duso iš pykčio, ir beveik neįmanoma buvo suprasti jo žodžių.

Dženiferė taip pat įpyko.

— Jūs negalite įrodyti nė vieno jūsų kaltinimo, kadangi tai netiesa! Aš kalta tik dėl savo kvailumo, bet tai — mano *vienintelė* kaltė. Kyšio man niekas nedavė. Aš maniau, kad vykdau jūsų įpareigojimą.

Žvilgtelėjęs į Dženiferę, teisėjas Voldmanas pasakė:

— Kad ir kaip ten būtų, šito poelgio pasekmės pasirodė labai nepalankios. Aš priverstas kreiptis į apeliacinį teismą, kad būtų atliktas tyrimas. Jeigu jūsų kaltę įrodys, iš jūsų bus atimta teisininkės kvalifikacija.

Dženiferė staiga pajuto silpnumą.

— Jūsų prakilnybe! Aš...

— Šiandien viskas, panele Parker.

Dženiferė stovėjo žiūrėdama į jų priešiškus veidus. Ką ji dar galėjo pasakyti?

Geltona kanarėlė buvo iškalbingesnė už visus žodžius.

3

Dženiferės Parker vardas ne paprastai paminėtas vakaro naujienų laidoje, bet visos naujienos buvo skirtos tik jai. Jau pernelyg „suskrudusi" pasirodė ta istorija, kai pagrindiniam kaltinimo liudytojui buvo perduota geltona kanarėlė. Per visus televizijos kanalus rodė kadrus, kai Dženiferė išėjo iš teisėjo Voldmano kabineto, sunkiai braudamasi prie išėjimo per reporterių ir žioplių minią.

Dženiferė negalėjo patikėti, kad taip liūdnai pagarsėjo. Iš visų pusių ją puolė televizijos žurnalistai, radijo reporteriai, laikraštininkai. Ji norėjo nuo jų pabėgti, bet išdidumas neleido jai to padaryti.

— Panele Parker, kas jums padavė negyvą kanarėlę?

— Ar jūs susitikinėjote su Maiklu Morečiu?

— Ar jūs žinojote, kad di Silva norėjo pasinaudoti šituo procesu, kad gautų gubernatoriaus vietą?

— Apygardos prokuroras sako, kad rengiasi atimti iš jūsų teisininkės kvalifikaciją?

Į visus tuos klausimus Dženiferė sukandusi dantis atsakinėjo: „Be komentarų".

Telekompanija CBS naujienų laidoje pavadino ją „Netikėle Parker". ABC — davė jai pravardę Geltonoji kanarėlė. NBC sporto komentatorius sulygino ją su Rojumi Rigelsu, futbolininku, kuris įmušė įvartį į savo vartus.

Restorane „Toni Pleis", priklausančiame Maiklui Morečiui, karaliavo triukšminga linksmybė. Salėje buvo apie pustuzinis vyrų, kurie šventė pergalę.

Maiklas Moretis sėdėjo vienas prie baro ir žiūrėjo į Dženiferės Parker atvaizdą televizoriaus ekrane. Iškilmingai pasaliutavęs jai taure, jis išgėrė jos turinį.

Visi teisininkai svarstė tai, kas atsitiko Dženiferei Parker. Pusė jų tikėjo, kad ji buvo mafijos papirkta, kiti manė, jog ji tiesiog nekalta auka. Nors nuomonės ir skyrėsi, tačiau ir vieni, ir kiti vieningai sutarė, kad jos, kaip teisininkės, karjera baigta.

Ji truko lygiai keturias valandas.

Dženiferė gimė nedideliame Kelso miestelyje Vašingtono valstijoje, kurį 1847 metais įkūrė besiilgintis savo tėvynės škotas, pavadinęs jį savo gimtojo miesto Škotijoje vardu.

Dženiferės tėvas buvo advokatas. Iš pradžių jis dirbo miško medžiagų paruošimo kompanijose, kurioms ir priklausė miestelis, o paskui ėmė ginti lentpjūvių darbininkų interesus. Pirmieji Dženiferės vaikystės prisiminimai buvo džiaugsmingi. Vašingtono valstija jai buvo tikra gamtos knyga, su jos nuostabiais kalnais, ledynais ir nacionaliniais parkais. Žiemą ji slidinėjo, o vasarą plaukiojo kanoja. O kai paaugo, tai įkopė į ledynus, aplankė keistų pavadinimų vietoves: Ochanapekošą ir Niskualį, Kle Elumo ežerą ir Čenuiso krioklį, Hors Haveną ir Jakimą Valejų. Drauge su tėvu įveikė Reinerio kalną ir slidinėjo su juo nuo stačių Timberlaino šlaitų.

Tėvas visada surasdavo jai laiko, o tuo tarpu jos žavinga ir veikli motina amžinai buvo kuo nors užsiėmusi ir retai būdavo namie. Dženiferė dievino tėvą. Alano Parkerio gyslose tekėjo angliškas, airiškas ir škotiškas kraujas. Tai buvo jautrus žmogus, turintis gilų teisingumo jausmą. Pinigai jo nedomino, jį domino žmonės. Jis galėjo valandų valandas pasakoti Dženiferei apie tas teismo bylas, kurias jis vedė, apie tas problemas, su kuriomis žmonės ateidavo pas jį, į jo kuklų kabinetą. Tik po daugelio metų Dženiferė suprato, kad jis kalbėjo su ja todėl, kad ji buvo vienintelis žmogus, su kuriuo jis galėjo pasidalinti savo mintimis.

Po pamokų mokykloje Dženiferė skubėjo į teismo salę, kad pamatytų, kaip dirba tėvas. Jeigu nebūdavo teismo posėdžių, ji eidavo į jo kabinetą klausytis, kaip jis aptaria reikalus su klientais. Jie niekada nekalbėjo apie tai, kad ji taps teisininke. Tai buvo savaime aišku.

Kai Dženiferei suėjo penkiolika metų, ji ėmė dirbti su tėvu per vasaros atostogas. Kai tokio amžiaus mergaitės susitikinėjo su vaikinais, Dženiferė buvo įknibusi į bylų nagrinėjimą ir posėdžius.

Vaikinai atkreipdavo į ją dėmesį, tačiau ji retai su jais susitikdavo. Į tėvo klausimus ji paprastai atsakydavo: „Jie visi tokie jauni, tėte". Ji žinojo, jog kada nors ji ištekės už advokato, panašaus į jos tėvą.

Šešioliktąjį Dženiferės gimtadienį jos motina pabėgo iš miestelio su aštuoniolikmečiu jų kaimynų sūnumi, ir Dženiferės tėvas tyliai pasimirė. Prireikė septynerių metų, kol jo širdis liovėsi plakusi, bet jis numirė tada, kai sužinojo tiesą apie savo žmoną. Visas miestas žinojo apie tai ir užjautė jį, kas dar pagilino jo kančias, nes Alanas Parkeris buvo išdidus žmogus. Būtent tada jis pradėjo gerti. Dženiferė iš visų jėgų stengėsi jam padėti, bet viskas buvo be rezultatų. Jau nieko nebuvo galima padaryti, kad viskas būtų kaip anksčiau.

Kitais metais, kai atėjo laikas stoti į universitetą, Dženiferė pareiškė, kad nori pasilikti su tėvu, bet jis apie tai nė girdėti nenorėjo.

— Mes būsime su tavimi partneriai,— pasakė jis jai.— Džene, greičiau įsigyk teisininkės diplomą.

Teisę ji studijavo Siatlio universitete. Tuo metu kai jos bendrakursiai sunkiai brovėsi per civilinių teisės pažeidimų, civilinės ir kriminalinės teisės aktų painiavą, Dženiferė jautėsi kaip žuvis vandenyje. Ji gyveno universiteto bendrabutyje ir susirado darbą juridinėje bibliotekoje.

Dženiferė dievino Siatlį. Sekmadieniais ji, indėnas studentas Aminis Viljamsas ir aukšta kaulėta airė Džozefina Kolinz eidavo prie Žaliojo ežero, kuris buvo miesto centre, kad valtimi pasiirstytų ežere, stebėjo varžybas Vašingtono ežere, gėrėdamiesi spalvotais hidroplanais.

Siatlyje buvo stulbinantys džiazo klubai. Labiausiai Dženiferė mėgo vaikščioti į „Piters Pop Dek", kur vietoje stalų stovėjo medinės dėžės, o vietoje kėdžių — kelmai.

Po paskaitų Dženiferė, Aminis ir Džozefina susitikdavo „Hesti Testi", kur pateikdavo pačias skaniausias pasaulyje keptas bulves.

Du jaunuoliai atkakliai siekė Dženiferės palankumo: patrauklus medicinos fakulteto studentas Džonas Larkinsas ir būsimasis teisininkas Benas Munro. Kartkartėmis ji eidavo į pasimatymus tai su vienu, tai su kitu, bet buvo pernelyg užsiėmusi, kad rimtai susižavėtų.

Rudenį ir žiemą būdavo šalti ir drėgni orai su kiaurai persmelkiančiais vėjais, ir atrodė, kad lis amžinai. Dženiferė dėvėjo mėlynai žalią škotiškos vilnos striukę, ant kurios plaukelių, tarsi smaragdai blykčiojo lietaus lašai, ir Dženiferės akys plyksteldavo lyg smaragdai. Nepastebėdama prasto oro, ji vaikščiojo paskendusi savo mintyse, dar nežinodama, kad ji nuolat savo atmintyje grįš į praeitį.

Pavasarį merginos pražysdavo ryškiomis suknelėmis. Jaunuoliai grupelėmis susirinkdavo pievelėse, stebėdami praeinančias studentes. Tačiau Dženiferė turėjo kažką, kas priversdavo juos liautis juokavus, kai ji eidavo pro šalį. Ji turėjo savybę, kurią sunku buvo apibūdinti, jausmą, kad ji jau pasiekė tai, ko jie tik siekė.

Kiekvieną vasarą Dženiferė aplankydavo tėvą. Jis paskutiniu metu labai pasikeitė. Jis nepasigerdavo ligi sąmonės netekimo, bet ir blaivas nebuvo. Jis užsisklendė

savo dramblio kaulo bokšte, kur niekas negalėjo jo pasiekti.

Jis mirė, kai Dženiferė baigė paskutinį mokymosi semestrą. Miestelis jį prisiminė, ir į laidotuves atėjo beveik šimtas žmonių, tie, su kuriais jis draugavo ir kuriems daugelį metų padėdavo patarimais. Dženiferė kentėjo viena. Ji prarado ne tik tėvą. Ji taip pat prarado draugą ir mokytoją.

Po laidotuvių Dženiferė grįžo į Siatlį tęsti mokslo. Tėvas jai paliko mažiau negu tūkstantį dolerių, ir jai teko nuspręsti, kaip gyventi toliau. Ji žinojo, kad į Kelsą ji negali grįžti ir dirbti advokate, nes jo gyventojams ji visam laikui liks maža mergaite, kurios motina pabėgo su jaunu vaikinu.

Kadangi Dženiferė mokėsi labai gerai, tad gavo daugelio advokatų firmų atstovų pasiūlymų dirbti pas juos.

Vorenas Oaksas, jos kriminalinės teisės dėstytojas, pasakė:

— Ledi, tai jūsų vertės pripažinimas. Moteriai labai sunku gauti vietą geroje advokatų kontoroje.

Veikiai po universiteto baigimo Dženiferės darbo problema išsisprendė savaime. Vorenas Oaksas paprašė užeiti pas jį po paskaitų.

— Aš čia gavau laišką iš Manheteno apygardos prokuroro kanceliarijos. Jie prašo atsiųsti jiems patį geriausią absolventą. Ar tau tai tinka?

Niujorkas!

— Taip, sere! — Dženiferė buvo taip apstulbusi, kad atsakymas savaime išsiveržė iš jos lūpų.

Ji nuskrido į Niujorką, kur laikė egzaminą, suteikiantį teisę dirbti advokate, ir grįžo į Kelsą uždaryti tėvo kontoros. Tai buvo labai liūdna procedūra, nes viskas čia jai priminė praeitį. Dženiferei atrodė, kad visa jos vaikystė praėjo šitoje kontoroje.

Ji nusprendė nemesti darbo juridinėje universiteto bibliotekoje tol, kol nesužinos egzamino rezultatų.

— Niujorko komisija viena griežčiausių komisijų šalyje,— perspėjo ją Vorenas Oaksas.

Dženiferė ir pati tai žinojo.

Pranešimas apie tai, kad ji sėkmingai išlaikė egzaminą, atėjo kartu su kvietimu iš Niujorko apygardos prokuroro kanceliarijos.

Po savaitės Dženiferė persikėlė į Niujorką.

Ji susirado Trečiojoje aveniu nedidelį butuką su židinio imitacija trečiame aukšte. Namas buvo be lifto. *„Laipiojimas laiptais man išeis tik į naudą"*,— pagalvojo ji. Manhatane nebuvo nei aukštų kalnų, į kuriuos būtų galima įkopti, nei veržlių upių, kad paplaukiotum kanoja. Ji turėjo nedidelę svetainę, kur stovėjo sofa-lova, ir mažutėlę vonią, kurios vienintelis langelis buvo aklinai uždarytas ir uždažytas juodais dažais. Tai ir buvo jos butukas. Baldus buvusiam šeimininkui, matyt, paaukojo Gelbėjimo Armija. *„Žinoma, aš čia ilgai neužsibūsiu,*— pagalvojo Dženiferė.— *Tai tik laikinas prieglobstis, kol aš tapsiu tikra advokate"*.

Tačiau tai liko svajonėse. Tikrovė buvo visai kitokia: Niujorke ji buvo mažiau nei septyniasdešimt dvi valandas, ją išmetė iš apygardos prokuroro padėjėjų, o, be to, jai grėsė netekti teisės advokato praktikai.

Dženiferė liovėsi skaityti laikraščius ir žurnalus, neįjungdavo televizoriaus, kadangi aplinkui tik apie ją ir kalbėjo. Ji jautė, kaip žmonės rodo į ją pirštais gatvėje, autobuse, parduotuvėje. Ji užsidarė savo butuke, neatsiliepė į telefono skambučius ir nėjo atidaryti durų. Ji ketino susikrauti lagaminus ir grįžti į Kelsą. Ji galvojo apie tai, kad reikėtų susirasti kitokį darbą. Galvojo ji ir apie savižudybę. Ilgomis valandomis ji kūrė laiškus apygardos prokurorui Robertui di Silvai. Vienuose ji kandžiai rašė apie jo nejautrumą ir proto skurdumą. Kituose nusižeminusi atsiprašinėjo ir prašė suteikti galimybę viską pradėti iš naujo. Tačiau nė vienas laiškas nebuvo išsiųstas.

Pirmą kartą gyvenime Dženiferė puolė į nevilti. Draugų, kuriems galėtų išlieti savo širdgėlą, Niujorke Dženiferė neturėjo. Ištisas dienas ji sėdėjo namie ir tiktai vėlai vakare išeidavo pasivaikščioti ištuštėjusiomis gatvėmis. Palaidūnai, kuriems priklausė naktį miestas, niekada jos

neužkabindavo. Galbūt jos akyse atsispindėjo jų pačių vienatvė ir neviltis.

Vaikštinėdama gatvėmis Dženiferė vėl ir vėl atkurdavo vieną ir tą pačią sceną, bet kaskart ji kitaip baigdavosi.

Žmogus atsiskiria nuo grupelės, susibūrusios aplink di Silvą, ir eina prie jos. Rankoje jis laiko paketą.

— Panelė Parker?

— Taip.

— Šefas nori, kad šitą jūs perduotumėte ponui Stelai.

Dženiferė šaltai žiūri į jį.

— Prašom parodyti jūsų pažymėjimą.

Žmogus paniškai pabėga.

Žmogus atsiskiria nuo grupelės, susibūrusios apie di Silvą, ir eina prie jos. Rankoje jis laiko paketą.

— Panelė Parker?

— Taip.

— Šefas nori, kad šitą jūs perduotumėte ponui Stelai.

Dženiferė atplėšia paketą ir mato negyvą kanarėlę.

— Aš jus areštuoju.

Žmogus atsiskiria nuo grupelės, susibūrusios apie di Silvą, ir eina prie jos. Rankoje jis laiko paketą. Jis praeina pro ją ir kreipiasi į kitą jauną prokuroro padėjėją.

— Šefas nori, kad šitą jūs perduotumėte ponui Stelai.

Ji galėjo šitą sceną įsivaizduoti įvairiausiai, tačiau nieko negalima buvo pakeisti. Viena kvaila klaida pražudė jos karjerą. Tačiau kas pasakė, kad pražudė? Spauda? Di Silva? Kol kas dar niekas nepranešė, kad jai atėmė teisę verstis advokatės praktika, vadinasi, ji vis dar advokatė. *„Daugelis advokatų firmų siūlė man darbą"*,— pasakė pati sau Dženiferė.

Apsidžiaugusi, ji susirado firmų sąrašą, su kurių atstovais ji buvo susitikusi, ir ėmė jiems skambinti. Ko tik ji klausė, to nebūdavo darbo vietoje. Praėjo keturios dienos, kai ji suprato, kad tapo „neliečiamąja" teisininkų

pasaulyje. Aplink ją sukeltas triukšmas nurimo, tačiau žmonės tebeprisiminė.

Dženiferė be perstojo skambino potencialiems darbdaviams, puldama į nevilтį, piktindamasi ir vėl nusivildama. Ji dažnai galvodavo, kuo dar galėtų verstis, ir visada prieidavo vieną ir tą pačią išvadą, jog vienintelis dalykas, kuris ją jaudino, tai tik jurisprudencija. Ji buvo teisininkė, ir, Dievas liudininkas, kad jos kol kas nediskvalifikavo, ji ieškos būdų dirbti advokatės darbą.

Ji ėmė vaikščioti į visas Manheteno advokatų kontoras. Atėjusi be įspėjamo telefono skambučio, ji pasisakydavo savo pavardę sekretorei ir pareikšdavo, jog nori pasikalbėti su personalo skyriaus viršininku. Retkarčiais ją priimdavo, tačiau Dženiferė jautė, kad darydavo tai greičiau iš smalsumo. Ji buvo „išsigimėlė", ir jie norėjo paspoksoti į ją gyvą. Tačiau dažniausiai jai pranešdavo, kad laisvų vietų nėra.

Po šešių savaičių pinigai ėmė tirpti. Ji būtų persikėlusi į dar pigesnį butuką, tačiau pigesnių jau nebuvo. Ji jau atsisakė pusryčių ir pietų, leisdama sau tik pavakarieniauti pigiose užkandinėse, kur prastai maitina, bet kainos nedidelės. Ji rado dvi alines, kur už kuklią sumą patiekdavo šiltą patiekalą, ligi soties alaus ir salotų. Dženiferė nekentė alaus, tačiau jis nuslopindavo alkio pojūtį.

Kai Dženiferė apvaikščiojo visas stambias advokatų firmas, ji perėjo prie nedidelių ir vėl ėmėsi telefono. Tačiau apie jos reputaciją buvo prisiklausę ir ten. Vyrai siūlydavo jai pasimatymus, bet darbo nesiūlė niekas. Ji puolė į nevilтį. *„Gerai,*— su iššūkiu pagalvojo ji.— *Jeigu niekas nenori priimti manęs į darbą, aš atidarysiu nuosavą advokatės kontorą".* Visa bėda buvo ta, kad tam reikėjo pinigų. Bent jau, dešimties tūkstančių dolerių. Jai reikėtų sumokėti už patalpų nuomą, telefoną, pasamdyti sekretorę, įsigyti jurisprudencijos knygų, stalų ir kėdžių. O ji neturėjo pinigų net pašto ženklams.

Dženiferė tikėjosi gero atlyginimo, kurį gautų dirbdama pas apygardos prokurorą, bet apie tai dabar ir svajoti negalima. Galima buvo pamiršti ir apie tuos pinigus, kuriuos jai privalėjo sumokėti atleisdami iš darbo. Jos neatleido, o tiesiog išmetė už durų. Ne, nebuvo nė men-

kiausios vilties atidaryti savo kontorą. Beliko viena — surasti ką nors, su kuo susidėjus galima būtų nuomoti patalpas.

Nusipirkusi „Niujork taims", Dženiferė ėmė skaityti skelbimus. Pagaliau ji pamatė skelbimą, kuris patraukė jos dėmesį: *„Išnuomojama dalis patalpos už nedidelę kainą"*.

Svarbiausia informacija Dženiferei buvo paskutiniuose dviejuose žodžiuose. Išsikirpusi skelbimą, ji nusileido į metro ir nuvažiavo ieškoti nurodyto adreso.

Tai buvo aptriušęs namas žemutinėje Brodvėjaus dalyje. Patalpos buvo devintame aukšte. Ant durų kabojo lentelė:

KENETAS BEILIS
SEKIMO AGENTŪRA „ASC"

O po ja — kita:

ROKFELERIO
MOKESČIŲ RINKIMO
AGENTŪRA

Giliai atsidususi Dženiferė pastūmė duris ir įėjo. Ji atsidūrė mažame kambarėlyje be langų. Jame stovėjo trys apsilupinėję stalai ir kelios kėdės, dvi iš jų buvo užimtos.

Už vieno iš stalų plikas, prastai apsirengęs vidutinio amžiaus žmogus pildė kažkokias anketas. Už kito, prie priešingos sienos, sėdėjo maždaug trisdešimties metų žmogus. Jo plaukai buvo rudi, o akys — melsvos. Veido oda buvo labai šviesi ir strazdanota. Jis vilkėjo futbolininko marškinėliais ir mūvėjo siaurais mėlynais džinsais. Baltus drobinius batus buvo apsiavęs ant basų kojų. Jis kalbėjo telefonu.

— Nesirūpinkite, ponia Deser. Du mano geriausi agentai užsiima jūsų reikalu. Veikiai jūs sužinosite apie savo vyrą. Bijau, kad būsiu priverstas prašyti jus dar pinigų išlaidoms padengti... Ne, ne, paštu siųsti nereikia. Paštas dirba tiesiog siaubingai. Aš šiandien būsiu jūsų rajone, tad pats paimsiu.

Jis padėjo ragelį ir, pakėlęs akis, pamatė Dženiferę. Pakilęs iš už stalo, jis nusišypsojo ir ištiesė jai ranką.

— Aš — Kenetas Beilis. Kuo galiu jums būti naudingas šitą nuostabų rytą?

Apmetusi akimis kambarėlį, Dženiferė netvirtai ištarė:

— Aš... Aš atėjau pagal skelbimą.

— A! — Jo melsvose akyse šmėstelėjo nustebimas.

Plikis taip pat pakėlė galvą ir pažiūrėjo į Dženiferę.

Kenetas Beilis jį pristatė:

— Tai Otas Venzelis. Jis vadovauja „Rokfelerio mokesčių rinkimo agentūrai".

Dženiferė linktelėjo ir atsisuko į Beilį.

— O jūs, vadinasi, iš sekimo agentūros „ASC".

— Tikrai. O jūs kuo užsiimate?

— Aš? Aš — advokatė.

Kenetas Beilis skeptiškai pažiūrėjo į ją.

— Ir jūs ketinate čia atidaryti savo kontorą?

Apsižvalgiusi aplinkui, Dženiferė įsivaizdavo save sėdinčią už tuščio stalo šitų žmonių kompanijoje.

— Aš, ko gero, eisiu,— pasakė ji.— Aš nesu tikra.

— Jums reikės mokėti tik devyniasdešimt dolerių per mėnesį.

— Už devyniasdešimt dolerių aš galiu nupirkti visą šitą namą,— atsakė Dženiferė, ruošdamasi išeiti.

— Ei, palaukite!

Dženiferė sustojo.

Kenetas Beilis pasitrynė ranka smakrą.

— Gerai. Sutinku už šešiasdešimt. Kai jūsų reikalai pajudės, tada ir pakalbėsime apie mokesčio padidinimą.

Verta pamėginti. Dženiferė žinojo, kad pigiau ji nieko neras. Kita vertus — kaip patraukti klientus į tokią skylę? Ir dar — ji neturėjo šešiasdešimties dolerių.

— Aš sutinku,— pasakė Dženiferė.

— Jūs nepasigailėsite,— pažadėjo Kenetas Beilis.— Kada jūs atsivešite savo daiktus?

— Aš juos jau atsinešiau.

Kenetas Beilis pats užrašė lentelę:

DŽENIFERĖ PARKER
ADVOKATĖ

Dženiferė žiūrėjo į šitą užrašą keistai jausdamasi. Netgi pačių sunkiausių depresijų metu jai negalėjo ateiti į galvą, kad jos pavardė bus greta privataus detektyvo ir mokesčių rinkėjo pavardžių. Ir vis dėlto, žiūrėdama į ne-

lygų užrašą, ji tačiau pajuto išdidumo antplūdį. Ji buvo advokatė. Lentelė ant durų tai patvirtino.

Dabar, kai Dženiferė turėjo savo vietą, jai trūko tik vieno — klientų. Ji jau negalėjo leisti sau maitintis aludėse. Rytą ji ant elektrinės viryklės išsivirė sau kavos ir pasiskrudino duonos. Atsisakydama pietų, Dženiferė eidavo vakarieniauti į pigias užkandines, kur patiekdavo dideles porcijas raugintų kopūstų ir dideles riekes duonos.

Kiekvieną rytą devintą valandą Dženiferė sėdėjo už savo stalo, tačiau ji neturėjo ką veikti, kaip tik klausytis Keneto Beilio ir Oto Venzelio pokalbių telefonu.

Keneto Beilio darbas iš esmės buvo dingusių vaikų ir sutuoktinių ieškojimas. Iš pradžių Dženiferė nusprendė, kad jis buvo paprasčiausias sukčius, kurio darbai baigdavosi pažadais, nors jis nesivaržydamas imdavo apskritas sumeles. Tačiau veikiai ji suprato, kad jis dirbo sąžiningai ir gana dažnai sėkmingai. Tai buvo protingas ir įžvalgus žmogus.

Otas Venzelis buvo jai mįslė. Jo telefonas skambėjo be perstojo. Jis pakeldavo ragelį, kažką į jį bambėjo, užsirašydavo kažin kokias žinias ant popieriaus lapelio ir dingdavo kelioms valandoms.

— Otas užsiima sugrąžinimu,— paaiškino jai sykį Kenas Beilis.

— Sugrąžinimu?

— Aha. Įvairios kompanijos jį samdo, kad paimtų mašinas, televizorius, skalbimo mašinas, už kuriuos nebuvo sumokėti įnašai.— Jis smalsiai pasižiūrėjo į Dženiferę.— Ar jūs turite kokių nors klientų?

— Taip, šis tas nusimato,— išsisukinėdama atsakė Dženiferė.

Jis linktelėjo.

— Nesielvartaukite. Kiekvienam pasitaiko suklupti.

Dženiferė pajuto, kaip jos veidą užlieja raudonis. Vadinasi, jis apie ją žinojo.

Kenas Beilis išsitraukė sumuštinį su didžiuliu mėsos gabalu.

— Norite?

Sumuštinis atrodė labai apetitiškai.

— Ačiū, ne,— tvirtai atsakė ji.— Aš niekada nepietauju.

— Gerai.

Ji pasižiūrėjo, kaip jis dantimis įsikirto į sumuštinį. Pamatęs jos veido išraišką, jis paklausė:

— Jūs tikrai nenorite...

— Ačiū, ne. Aš... Aš skubu į svarbų susitikimą.

Dženiferė išėjo iš kambario. Kenas Beilis palydėjo ją mąsliu žvilgsniu. Jis visada didžiavosi sugebėjimu nustatyti žmonių charakterį, bet Dženiferė Parker jam buvo mįslė.

Iš laikraščių ir televizijos laidų jis susidarė nuomonę, kad kas nors jai sumokėjo, jog nutrauktų Maiklo Morečio procesą. Tačiau po to, kai su ja susipažino, jau nebuvo tuo tikras. Kadaise Kenas buvo vedęs ir, perėjęs per visus pragaro ratus, į moteris žiūrėjo niekinamai. Bet viduje jam kažkas šnibždėjo, kad šita moteris — ypatinga. Ji buvo graži, protinga ir labai išdidi. *„Viešpatie,*— pasakė jis pats sau,— *nebūk idiotas. Užtenka vienos žmogžudystės ant tavo sąžinės".*

„Ema Lezres buvo sentimentali idiotė",— galvojo Dženiferė.— *Atsiųsk pas mane savo skurdžias, vargetaujančias kenčiančiųjų mases, besiveržiančias gurkštelėti laisvės... Atsiųsk pas mane benamius, suluošintus". „Iš tikrųjų! Niujorke niekam nerūpi, dirbi tu ar ne, o ir apskritai, ką domina Niujorke, gyvas tu ar miręs. Liaukis savęs gailėjusi",*— pasakė sau Dženiferė. Bet tai buvo nelengva.

Dženiferės pinigai ėjo į pabaigą — liko tik aštuoniolika dolerių. Už butą jau buvo įsiskolinusi, o ir už vietą kontoroje — taip pat. Ji neturėjo pinigų, kad pasiliktų Niujorke, ir neturėjo pinigų, kad galėtų išvykti iš čia.

Atsivertusi telefonų knygą, Dženiferė ėmė skambinti į visas juridines kontoras pagal abėcėlę, stengdamasi surasti bet kokį darbą. Ji skambino iš telefono-automato, taip nenorėjo, kad Kenas Beilis ir Otas Venzelis žinotų, apie ką ji kalba. Rezultatas buvo vis tas pats. Niekas nenorėjo priimti jos į darbą. Jai teks grįžti į Kelsą ir dirbti

juridine konsultante arba vieno tėvo draugų sekretore. Kaip ji šito nenorėjo! Tai buvo siaubingas pralaimėjimas, tačiau kitos išeities nebuvo. Ji grįš namo kaip netikėlė. Artimiausia problema — kaip nusigauti ligi Siatlio. Peržiūrėjusi dieninę „Niujork post" laidą, ji rado skelbimą, kuriame buvo siūloma kelionė į Siatlį automobiliu, sumokant pusę išlaidų už benziną. Dženiferė paskambino nurodytu telefonu, bet niekas neatsakė. Ji nutarė paskambinti rytą.

Kitą rytą Dženiferė atėjo į darbą paskutinį kartą. Oto Venzelio nebuvo, o Kenas Beilis, kaip ir visada, buvo užgulęs telefoną. Jis buvo su džinsais ir Kašmyro vilnos megztiniu.

— Aš radau jūsų žmoną,— kalbėjo jis į ragelį.— Vienintelė problema, bičiuli, kad ji neketina grįžti namo, bent aš taip supratau. Kas gali suprasti tas moteris? Gerai, aš jums pasakysiu, kur ji yra, o jūs jau patys tarpusavyje išsiaiškinsite.— Jis padiktavo viešbučio adresą.— Viso gero.

Padėjęs ragelį, jis atsisuko į Dženiferę.

— Kažkodėl jūs šiandien vėlokai.

— Pone Beili, bijau, kad man teks išvažiuoti. Jums priklausančius pinigus aš atsiųsiu, kai tik galėsiu.

Atsilošęs į kėdės atkaltę, Kenas Beilis tiriamai pasižiūrėjo į ją. Nuo jo žvilgsnio Dženiferė pasijuto nesmagiai.

— Jūs sutinkate?

— Grįžtate į Siatlį?

Dženiferė linktelėjo.

— Ar negalėtumėte prieš išvažiuodama padaryti man paslaugą? Vienas pažįstamas advokatas paprašė mane išnešioti šaukimus, o laiko aš neturiu. Jis moka dvylika dolerių penkiasdešimt centų už kiekvieną įteiktą šaukimą plius transporto išlaidas. Gal jūs man padėsite?

Po valandos Dženiferė Parker jau buvo prabangiai apstatytoje advokatų firmoje „Pibodi end Pibodi". Būtent tokioje firmoje ji svajojo dirbti, o po kiek laiko pasidaryti pilnateise partnere ir turėti didžiulį kabinetą. Ją nuvedė į nedidelį kambarį, kur susirūpinusi sekretorė įteikė jai pluoštelį šaukimų.

— Imkite. Nepamirškite pažymėti kilometrus. Jūs juk su mašina?

— Ne, matote...

— Jeigu jūs važinėsite metro, užsirašykite išlaidas.

— Gerai.

Į dienos pabaigą Dženiferė nešiojo šaukimus jau pliaupiant lietui. Ji apsilankė Bronkse, Brukline ir Kvinse. Vakarop ji jau turėjo penkiasdešimt dolerių. Į savo butuką ji grįžo sustirusi ir nusikamavusi. Bet pagaliau ji uždirbo pinigus, pirmuosius pinigus nuo to laiko, kai atvažiavo į Niujorką. Sekretorė jai pasakė, kad liko dar daug šaukimų. Darbas buvo ne iš lengvųjų — trankytis po visą miestą, išklausyti įžeidinėjimus. Priešais ją užtrenkdavo duris, jai grasino, šaukė ir du kartus pasiūlė permiegoti. Perspektyva — dar vieną dieną visa tai iškentėti — varė ją į neviltį. Bet, kol kas ji gali pasilikti Niujorke, ji turi viltį, tegul ir menką.

Dženiferė prileido į vonią vandens ir pasinėrė į karštą vandenį, visu kūnu jausdama malonumą. Ji net neįtarė, kad taip pavargo. Skaudėjo kiekvienas raumuo. Ji nusprendė, kad pataisytų nuotaiką, jai reikia gerai pavakarieniauti. Ji gali sau leisti.

„Aš nueisiu į restoraną su staltiesėmis ir servetėlėmis,— pagalvojo Dženiferė.— *Pasiklausysiu rimtos muzikos, išgersiu taurę vyno...*"

Durų skambutis nutraukė jos mintis. Tai buvo visai svetimas garsas. Nuo to laiko, kai ji čia apsigyveno prieš du mėnesius, pas ją niekas neateidavo. Tai galėjo būti tik namo šeimininkė, atėjusi mokesčio už butą. Dženiferė gulėjo nekrustelėdama ir laukdama, kol šeimininkei nusibos skambinti ir nueis.

Skambutis suskambėjo vėl. Nenoromis Dženiferė išlipo iš šiltos vonios. Susisupusi į frotinį chalatą, ji priėjo prie durų.

— Kas ten?

Už durų vyriškas balsas paklausė:

— Panelė Parker?

— Taip.

— Aš vadinuosi Adamas Vorneris. Esu advokatas.

Apstulbusi Dženiferė užmetė grandinėlę ir pravėrė

duris. Laiptų aikštelėje stovėjo šviesiaplaukis plačiapetis vyriškis. Jam galėjo būti trisdešimt metų. Pro raginiais rėmeliais akinius į ją tiriamai žiūrėjo melsvos akys. Jis vilkėjo pagal užsakymą pasiūtu kostiumu, kuris jam tikriausiai atsiėjo krūvą pinigų.

— Ar galiu įeiti?

Galvažudžiai nenešioja pagal užsakymus siūtų kostiumų, „Gučio" firmos batų ir šilkinių kaklaraiščių. Jų rankos nebūna išpuoselėtos su rūpestingai prižiūrimais nagais.

— Minutėlę.

Nuėmusi grandinėlę, Dženiferė atidarė duris. Kai Adamas Vorneris įėjo, Dženiferė apmetė kambarį žvilgsniu, matydama visą jo skurdumą jo akimis. Ji labai susikrimto. Jis, sprendžiant iš visko, įpratęs prie kitokios aplinkos.

— Pone Vorneri, kuo galiu būti jums naudinga?

Ir staiga Dženiferė suprato, kodėl jis atėjo, ir ją pagavo džiaugsmas. Tai dėl darbo! Kaip ji norėtų vilkėti prabangia tamsiai mėlyna suknele ir būti nepriekaištingai susišukavus.

Adamas Vorneris tarė:

— Aš, panele Parker, Niujorko advokatų kolegijos disciplinarinio komiteto narys. Apygardos prokuroras Robertas di Silva ir teisėjas Lorensas Voldmanas nusiuntė į apeliacinį teismą reikalavimą, kad būtų pradėtas procesas dėl jūsų diskvalifikavimo.

4

Advokatų firma „Nidhem, Pirs end Vorner" buvo įsikūrusi Volstrite ir name Nr. 30 buvo užėmusi visą aukštą. Firmoje dirbo šimtas dvidešimt penki teisininkai. Čia sklandė pinigų dvasia ir vyravo neįkyri prabanga, tinkanti garsiai ir solidžiai organizacijai.

Adamas Vorneris ir Stiuartas Nidhemas gėrė rytinę arbatą. Stiuartui Nidhemui, dėvinčiam nepriekaištingą tvido trejetą buvo per šešiasdešimt. Jis turėjo van Deiko barzdelę.

Iš išvaizdos atrodė, kad jis priklausė praėjusiai epochai, tačiau šimtas jo varžovų įsitikindavo, kad, jų nelaimei, Stiuarto Nidhemo smegenys tikrai buvo dvidešimto amžiaus. Jis buvo tikras titanas, tačiau jo vardą žinojo tik tie, kas buvo su juo susiję. Jis visada verčiau likdavo šešėlyje, panaudodamas savo didžiulę įtaką svarstant įstatymus, vyriausybinių susitikimų rezultatus ir valstybės politiką. Šitas išeivis iš Naujosios Anglijos, buvo tikras atsiskyrėlis.

Adamas Vorneris vedė Nidhemo anūkę ir buvo jo globojamas. Adamo tėvas buvo žinomas senatorius, o jis pats — puikus advokatas. Su pagyrimu baigęs Harvardo universiteto teisės fakultetą, jis gavo pasiūlymų dirbti pačiose garsiausiose šalies firmose. Jis pasirinko „Nidhem, Finč end Pirs", o po septynerių metų tapo pilnateisiu partneriu. Adamas buvo patrauklus ir žavingas vyriškis, o jo protas palankiai pabrėžė šitas savybes. Jis atrodė savimi pasitikintis, o tai labai traukė moteris. Jau seniai Adamas užsižadėjo neturėti reikalų su kupinomis meilės klientėmis. Keturiolika metų jis jau buvo vedęs Merę Betę ir nebuvo nesantuokinių ryšių šalininkas.

— Adamai, ar nori dar arbatos? — paklausė Stiuartas Nidhemas.

— Ačiū, ne.— Adamas Vorneris nekentė arbatos, bet paskutinius aštuonerius metus buvo priverstas ją gerti, nenorėdamas užgauti žmonos senelį. Nidhemas pats plikindavo šitą šlykštaus skonio arbatą.

Šiandien Stiuartas Nidhemas turėjo dvi naujienas, ir, kaip paprastai, jis pradėjo nuo malonios.

— Vakar aš susitikau su draugais,— pradėjo Nidhemas. Draugai, suprantama, buvo įtakingi šalies finansininkai.— Jie mano, Adamai, kad neblogai būtų, jei tu balotiruotumeisi į JAV senatą.

Adamas buvo maloniai apstulbintas. Žinodamas uždarą Stiuarto Nidhemo būdą, jis buvo tikras, kad pokalbis buvo kur kas rimtesnis, kitaip Nidhemas net neužsimintų apie tai.

— Dabar klausimas tas, ar tave tai domina. Juk šitas dalykas pakeis visą tavo gyvenimą.

Adamas Vorneris puikiausiai tą suprato. Jeigu jis lai-

mės rinkimus, jam teks persikelti į Vašingtoną, palikti advokato praktiką ir visiškai pakeisti gyvenimo būdą. Jis buvo tikras, kad Merė Betė džiaugsis, o kai dėl jo paties — tai ne visai. Tačiau Adamas mokėjo ryžtingai apsispręsti. Be to, jis buvo priverstas prisipažinti, kad jam malonu turėti valdžios.

— Mane, Stiuartai, tai labai domina.

Stiuartas Nidhemas patenkintas linktelėjo.

— Gerai. Jiems bus malonu tai išgirsti.— Įsipylęs sau dar vieną puodelį arbatos, jis perėjo prie antros naujienos.— Disciplinarinė advokatų kolegija norėtų įpareigoti tave atlikti vieną darbelį. Tai užims tau ne daugiau kaip vieną dvi valandas.

— Kas per darbelis?

— Tai dėl Maiklo Morečio proceso. Atrodo, jog kažkas papirko vieną jauną padėjėją.

— Aš apie tai skaičiau. Geltonoji kanarėlė.

— Teisingai. Teisėjas Voldmanas ir Bobas nori, kad jos pavardė būtų išbraukta iš mūsų garbingos profesijos sąrašų. Aš taip pat esu tos nuomonės.

— Ir ką aš turiu padaryti?

— Labai greitai viską patikrinti. Įsitikinti, kad šita Parker veikė nesilaikydama įstatymų, pamindama etikos normas, o paskui pasiūlyti atimti teisininkės kvalifikaciją. Tada ją iškvies į teismą, o ten jau — technikos reikalas.

Adamas nustebo.

— Kodėl pasirinko mane? Mes turime porą tuzinų jaunų advokatų, kurie gali tai padaryti.

— Mūsų gerbiamas apygardos prokuroras paprašė, kad būtent tu to imtumeisi. Jis nori būti tikras, kad niekas neprasprūs. Kaip mes abu žinome,— sausai pridūrė jis,— Bobas nėra atlaidumo pavyzdys. Jis nori pasikabinti Parker skalpą ant sienos savo kabinete.

Adamas Vorneris sėdėjo, apgalvodamas įtemptą savo darbo grafiką.

— Niekada nežinai, kokios apygardos prokuroro paslaugos mums gali prireikti. Quid pro quo*. Taigi, Adamai, šitas klausimas baigtas.

* Viena vietoj kito *(lot.)*.

— Gerai, Stiuartai,— Adamas atsistojo.
— Gal dar arbatos?
— Ačiū, ne. Arbata buvo tiesiog nuostabi.

Grįžęs į savo kabinetą, Adamas Vorneris išsikvietė vieną savo padėjėjų.
— Sinde, surink man visą informaciją apie advokatę Dženiferę Parker.
Nusišypsojusi, ji tarė:
— Geltonoji kanarėlė.
Visi apie ją žinojo.

Tos pačios dienos vakare Adamas Vorneris ėmėsi studijuoti teismo posėdžio „Niujorko žmonės prieš Maiklą Moretį", stenogramas. Robertas di Silva atsiuntė jas per pasiuntinį. Buvo jau gerokai po pusiaunakčio, kai Adamas baigė skaityti. Jis paprašė Merę Betę kviestinės vakarienės eiti be jo. Skaitydamas stenogramą, Adamas priėjo išvadą, kad prisiekusieji būtinai būtų pripažinę Maiklą Moretį kaltu, jeigu likimas nebūtų įsikišęs per Dženiferę Parker. Di Silva procesą vedė nepriekaištingai.
Adamas perėjo prie Dženiferės Parker parodymų teisėjo Voldmano kabinete.

DI SILVA. Jūs turite aukštąjį išsilavinimą?
PARKER. Taip, sere.
DI SILVA. Jūs teisės fakulteto absolventė?
PARKER. Taip, sere.
DI SILVA. Vadinasi, kai pašalinis žmogus jums paduoda paketą ir prašo perduoti jį pagrindiniam liudytojui žmogžudystės byloje, jūs patenkinate jo prašymą? Ar jums neatrodo, kad tai peržengia bet kokias kvailumo ribas?
PARKER. Viskas buvo visai ne taip.
DI SILVA. Jūs juk pati papasakojote, kaip tai įvyko.
PARKER. Aš turėjau galvoje... Aš nemaniau, kad tai pašalinis žmogus. Aš maniau, kad jis iš jūsų žmonių.
DI SILVA. Kas jus privertė taip galvoti?
PARKER. Aš jau sakiau jums. Aš mačiau, kaip jis kalbėjosi su jumis, paskui priėjo prie manęs su paketu, pa-

vadino mane pavarde ir paprašė perduoti paketą liudytojui. Visa tai įvyko taip greitai, kad...

DI SILVA. Nemanau, kad tai įvyko taip greitai. Manau, kad jums reikėjo nemažai laiko, kad tai suorganizuotumėte. Jus kažkas papirko, kad perduotumėte paketą.

PARKER. Tai netiesa. Aš...

DI SILVA. Kas netiesa? Kad jūs perdavėte paketą?

PARKER. Aš nežinojau, kas yra viduje.

DI SILVA. Vadinasi, tai, kad jus papirko,— tiesa?

PARKER. Nereikia iškreipti mano žodžių. Niekas man nieko nemokėjo.

DI SILVA. Jūs tai padarėte kaip paslaugą?

PARKER. Aš maniau, kad atlieku jūsų įpareigojimą.

DI SILVA. Jūs sakėte, kad tas žmogus jus pavadino pavarde.

PARKER. Taip.

DI SILVA. O kaipgi jis sužinojo jūsų pavardę?

PARKER. Nežinau.

DI SILVA. Užteks. Sugalvokite, ką nors kita. Gal jis tiesiog atspėjo, kuo jūs pavarde. Gal apžvelgęs posėdžių salę, jis pagalvojo, štai stovi moteris, kurios vardas tikriausiai Dženiferė.

PARKER. Aš jau pasakiau jums, kad nežinau.

DI SILVA. Kiek laiko jūs palaikėte meilės ryšius su Maiklu Morečiu?

PARKER. Pone di Silva, jūs to jau klausėte. Jūs mane tardote jau penkias valandas be perstojo. Aš pavargau. Ir neturiu ką pridurti. Ar galima man pailsėti?

DI SILVA. Jeigu jūs pamėginsite pakilti nuo kėdės, aš jus areštuosiu. Jūs, panele Parker, turite didelių nemalonumų. Yra tik vienas būdas jų atsikratyti. Liaukitės melavus ir sakykite tiesą.

PARKER. Aš papasakojau jums tiesą. Aš jums papasakojau viską, ką žinojau.

DI SILVA. Išskyrus pavardę žmogaus, įteikusio jam paketą. Aš noriu žinoti jo pavardę ir kiek jis jums sumokėjo.

Adamas Vorneris perskaitė dar trisdešimt stenogramos lapų. Robertas di Silva išbandė visus būdus, tik dar nemušė Dženiferės Parker gumine lazda. Tačiau ji laikėsi savo. Baigęs skaityti Adamas pavargęs pasitrynė akis. Buvo antra valanda nakties.

Rytoj jis užbaigs Dženiferės Parker bylą.

Adamo nustebimui, Dženiferės Parker byla pasirodė ne tokia jau paprasta. Būdamas skrupulingas žmogus, jis atidžiai išstudijavo Dženiferės Parker biografiją. Jam paaiškėjo, kad nei nusikaltėliškais, nei jokiais kitais saitais su Maiklu Morečiu ji nebuvo susijusi.

Tačiau kažin kas jam nedavė ramybės. Jau pernelyg neįtikinami buvo jos argumentai. Jeigu ji būtų dirbusi Morečiui, jis būtų jai sugalvojęs patikimą legendą. Tačiau visi jos pasiaiškinimai buvo tokie naivūs, kad, atrodo, ji sakė tiesą.

Vidurdienį Adamui paskambino apygardos prokuroras.

— Na, Adamai, kaip reikalai?

— Gerai, Robertai.

— Aš supratau, kad Dženiferės Parker budelio vaidmuo paskirtas tau.

Adamas Vorneris nepatenkintas susiraukė.

— Taip, aš sutikau imtis šito reikalo.

— Aš ją ilgam patupdysiu už grotų.— Adamą nustebino prokuroro balse skambėjusi neapykanta.

— Nesiskubink, Robertai. Jos dar nediskvalifikavo kaip teisininkės.

Di Silva atrėžė:

— Šituo tu ir užsiimsi, mano drauge.— Jo balsas pasikeitė.— Eina gandai, kad tu greitai persikelsi į Vašingtoną. Norėjau tau pasakyti, kad gali tikėtis mano paramos.

Adamas žinojo, kad apygardos prokuroras buvo gana įtakingas asmuo. Jis seniai užėmė šitą postą ir puikiai orientavosi valdžios koridoriuose.

— Ačiū, Robertai. Labai tau dėkingas.

— Nėra už ką dėkoti. Viliuosi, kad veikiai išgirsiu iš tavęs gerų naujienų.

Jis turėjo galvoje Dženiferę Parker. Mergina buvo pėstininkas šitame žaidime. Adamas apgalvojo Roberto di Silvos žodžius: „Aš ją ilgam patupdysiu už grotų". Perskaitęs stenogramą Adamas priėjo išvadą, kad prieš Dženiferę nėra aiškių įkalčių. Jei ji pati neprisipažins arba neiškils kokia nors informacija, patvirtinanti jos kaltę, di Silva nieko jai negalės padaryti. Jis tikėjosi, kad Adamas suteiks jam galimybę atkeršyti.

Stenogramose užrašyti atsakymai buvo aiškūs ir tikslūs, ir vis dėlto Adamas norėjo išgirsti mėginančios įrodyti savo nekaltumą Dženiferės Parker balsą.

Adamo laukė neatidėliotini darbai ir svarbūs klientai. Paprasčiausia buvo numoti į viską ranka ir patenkinti Stiuarto Nidhemo, teisėjo Lorenso ir Roberto di Silvos prašymą, tačiau kažkas jį sulaikė nuo šito žingsnio. Paėmęs Dženiferės Parker dosjė, jis šį bei tą užsirašė ir ėmė skambinti į įvairius miestus.

Adamas labai atsakingai žiūrėdavo į kiekvieną pavedimą ir stengėsi jį kuo geriau atlikti. Jis puikiai suprato, kaip sunku įgyti juridinį išsilavinimą ir išlaikyti advokato kvalifikacijos egzaminą. Šitas vardas buvo atpildas už daugelį atkaklaus mokymosi metų, ir jis nesirengė atimti jį iš žmogaus, kol įsitikins pats, kad toks sprendimas teisingas.

Kitą rytą Adamas išskrido į Siatlą Vašingtono valstijoje. Jis susitiko su Dženiferės dėstytojais, maklerių kontoros savininku, kur ji dirbo vasaros atostogų metu, ir su kuriais ne kuriais jos buvusiais kurso draugais.

Stiuartas Nidhemas paskambino Adamui į Siatlą.

— Ką tu ten veiki? Adamai, čia tavęs laukia svarbūs reikalai. Pernelyg ilgai tu terliojiesi su ta Parker.

— Čia iškilo keletas klausimų,— atsargiai pasakė Adamas.— Po poros dienų aš sugrįšiu.

Kitame laido gale įsivyravo tyla.

— Suprantama. Nereikia gaišti dėl jos daugiau laiko negu reikia.

Tuo metu, kai Adamas Vorneris išskrido iš Siatlo, jis pažinojo Dženiferę Parker ne blogiau už ją pačią. Jis susikūrė jos paveikslą, remdamasis tuo, ką išgirdo iš jos dėstytojų, kurso draugų, kontoros savininko, kur ji pa-

pildomai uždarbiavo. Šitas paveikslas visiškai nepanašus į tą portretą, kurį jam nupiešė Robertas di Silva. Jeigu, žinoma, Dženiferė Parker nebuvo meistriška aktorė, ji niekaip negalėjo dalyvauti sąmoksle, kad išlaisvintų tokį nusikaltėlį, kaip Maiklas Moretis.

Ir štai dabar, praėjus beveik dviem savaitėms nuo pokalbio su Stiuartu Nidhemu, Adamas Vorneris stovėjo prieš moterį, kurios praeitį jis taip kruopščiai ištyrė. Nors Adamas matė jos fotografijas laikraščiuose, tačiau ir be kosmetikos, šlapiais plaukais, ji atrodė stulbinančiai.

— Man patikėta ištirti jūsų, panele Parker, dalyvavimą Maiklo Morečio procese,— pasakė Adamas.

— Ak, štai kaip! — Dženiferė jautė, kaip užverda kraujas jos gyslose. Jie niekaip nepalieka jos ramybėje. Jie nori, kad ji mokėtų už savo klaidą visą gyvenimą. Tačiau užteks.

Kai Dženiferė vėl prašneko, jos balsas virpėjo.

— Aš neturiu ką jums pasakyti! Taip jiems ir perduokite! Aš padariau kvailystę, bet, kiek aš žinau, nėra įstatymo baudžiančio už kvailystę. Apygardos prokuroras mano, kad mane papirko.— Ji mostelėjo ranka.— Jeigu aš turėčiau pinigų, nejaugi aš gyvenčiau taip skurdžiai? — Jos balsas nutrūko.— Aš... Man vis tiek, ką jūs darysite. Aš tiktai noriu, kad mane paliktumėte ramybėje. O dabar prašau išeiti.

Apsigręžusi Dženiferė įėjo į vonią, smarkiai užtrenkdama duris. Ji atsistojo priešais veidrodį, sunkiai kvėpuodama ir šluostydamasi ašaras. Ji žinojo, kad elgėsi kvailai. *„Dviguba kvailė"*,— niūriai pagalvojo ji. Jai reikėjo su Adamu Vorneriu elgtis visai kitaip. Užuot jį puolusi, ji turėjo pamėginti paaiškinti jam, kas įvyko. Galbūt tada iš jos neatimtų advokatės kvalifikacijos. Bet ji žinojo, jog visa tai — tuščias reikalas. Kitas žingsnis bus kvietimas į teismą, ir mašina ims suktis. Jos bylą peržiūrės trys teisininkai, kurie pateiks savo rekomendacijas disciplinarinei komisijai, o ta, savo ruožtu, gubernatoriaus komisijai.

Rekomendacija aiški iš karto — atimti teisininkės kvalifikaciją. Jai bus uždrausta verstis jurisprudencija Niujorko valstijoje. *„Vienintelis džiaugsmas* — graudžiai pagal-

vojo Dženiferė,— *kad aš galiu pakliūti į Gineso knygą, kaip trumpiausiai pasaulyje pagal specialybę dirbusi teisininkė*".

Ji vėl įlipo į vonią ir dabar gulėjo, jausdama, kaip šiltame vandenyje įtampa pamažėle atslūgsta. Ji pernelyg pavargo, kad galėtų galvoti apie tai, kas jai bus. Ji bemaž užsnūdo, bet atvėsęs vanduo privertė ją grįžti į tikrovę. Ji supratimo neturėjo, kiek laiko išgulėjo vonioje. Nenoromis Dženiferė išlipo iš vonios ir ėmė šluostytis. Alkio ji jau nejautė. Po pokalbio su Adamu Vorneriu jai dingo apetitas.

Dženiferė susišukavo plaukus ir pasitepė kremu veidą. Ji nusprendė atsigulti be vakarienės. Rytą ji paskambins telefonu ir susitars dėl važiavimo į Siatlą. Atidariusi vonios duris, ji įėjo į svetainę.

Adamas Vorneris sėdėjo krėsle ir vartė žurnalą. Jis pakėlė akis ir pamatė priešais save nuogą Dženiferę.

— Atleiskite,— suniurnėjo Adamas.— Aš...

Surikusi iš netikėtumo, Dženiferė nubėgo į vonią, kur apsivilko chalatą. Kai ji vėl išėjo iš vonios, jos akys degė pykčiu.

— Tardymas baigtas. Aš, rodos, prašiau jus išeiti.

Padėjęs žurnalą, Adamas tarė:

— Panele Parker, galbūt apie tai mes ramiai pakalbėsime?

— Ne! — Dženiferė virte virė iš pykčio.— Aš neturiu ką pranešti jūsų disciplinarinei komisijai. Tegul eina po velnių! Man nusibodo, kad į mane žiūri kaip į nusikaltėlę!

— Argi aš jus pavadinau nusikaltėle? — ramiu balsu paklausė Adamas.

— O argi jūs ne dėl to čia atėjote?

— Aš pasakiau, kodėl aš atėjau. Mane įgaliojo atlikti tyrimą ir duoti rekomendacijas — atimti iš jūsų teisininkės kvalifikaciją ar ne. Štai aš ir noriu jus išklausyti.

— Aišku. Ir kaip man jus papirkti?

Adamo veidas suakmenėjo.

— Atleiskite, panele Parker.— Jis atsistojo ir nuėjo prie durų.

— Palaukite!

Adamas grįžo.

— Atleiskite man,— pasakė Dženiferė.— Aš kiekvieną žmogų laikau priešu. Atleiskite.

— Aš priimu jūsų atsiprašymą.

Dženiferė staiga prisiminė, kad ji vilki seną chalatą.

— Jeigu jūs norite su manimi pasikalbėti, tai aš iš pradžių persirengsiu.

— Gerai. O gal drauge pavakarieniausime?

Dženiferė nežinojo, ką atsakyti.

— Bet...

— Aš žinau vieną prancūzų restoranėlį, kuris inkvizicijai labai tinka.

Tai buvo jaukus mažas restoranėlis 56-ojoje gatvėje.

— Šitą vietelę mažai kas žino,— tarė Adamas, kai jie atsisėdo už stalelio.— Ji priklauso vienai prancūzų porai. Virtuvė tiesiog nuostabi.

Dženiferei teko patikėti Adamo žodžiais. Ji tiesiog negalėjo pajusti maisto skonio. Ji buvo nevalgiusi visą dieną, tačiau dėl nervinės įtampos jai kąsnis strigo gerklėje. Ji bandė atsipalaiduoti, tačiau jai nieko neišėjo. Kad ir kaip ji save įtikinėjo priešingai, tačiau priešais ją sėdintis žmogus vis tiek buvo priešas. Vis dėlto Dženiferė buvo priversta pripažinti, kad jis žavingas vyriškis, protingas ir įdomus pašnekovas. Kitokiomis aplinkybėmis Dženiferė būtų džiaugusis tokiu vakaru. Bet dabar šito nepažįstamojo rankose buvo jos ateitis. Per sekančias dvi valandas turi išsispręsti jos likimas.

Adamas, kiek galėdamas, stengėsi ją pralinksminti. Neseniai jis grįžo iš Japonijos, kur susitiko su aukšto rango valdininkais. Jo garbei buvo surengtas pobūvis.

— Ar jūs kada nors valgėte skruzdėles su šokoladu? — paklausė jis Dženiferę.

— Ne.

Jis nusišypsojo.

— Tai truputėlį geriau negu žiogai su šokoladu.

Jis papasakojo jai, kaip praeitais metais medžiojo Aliaskoje, kur jį užpuolė meška. Jis kalbėjo apie viską, išskyrus tai, dėl ko ją čia pasikvietė.

Dženiferė ruošėsi tardymui, ir, kai pagaliau Adamas

palietė šitą temą, ji pajuto, kaip įsitempė visas jos kūnas.

Pabaigęs desertą, Adamas tarė:

— Aš noriu jums pateikti keletą klausimų, tiktai prašau nesijaudinti. Gerai?

Dženiferė gerklėje pajuto gniutulą. Neturėdama jėgų ištarti bent žodį, ji tylėdama linktelėjo.

— Aš noriu, kad jūs man smulkiai papasakotumėte viską, kas įvyko tą dieną. Viską, ką jūs prisimenate. Neskubėkite, laiko mes turime pakankamai.

Iš pradžių Dženiferė į Adamą žiūrėjo priešiškai, pareiškusi, kad jis gali daryti viską, ką nori. Bet sėdėdama su juo už stalelio, klausydamasi jo ramaus balso, ji pajuto, kad jai visiškai nesinori jam priešintis. Visi tos dienos įvykiai taip aiškiai stovėjo jai prieš akis, kad jai net skaudu buvo apie tai pagalvoti. Daugiau kaip mėnesį ji mėgino viską pamiršti, o dabar turėjo vėl prisiminti.

Ji trūksmingai atsiduso.

— Gerai.

Užsikirsdama Dženiferė ėmė pasakoti tos dienos įvykius. Palengva ji ėmė kalbėti vis greičiau ir greičiau. Adamas klausėsi jos nepertraukdamas.

Kai Dženiferė baigė, Adamas paklausė:

— Žmogus, kuris perdavė jums paketą, ar jis buvo priesaikos metu apygardos prokuroro kabinete?

— Aš jau galvojau apie tai. Tiesą sakant, neprisimenu. Ten buvo daug žmonių, ir aš nieko iš jų anksčiau nebuvau mačiusi.

— Ir šito žmogaus anksčiau nebuvote sutikusi?

Dženiferė bejėgiškai papurtė galvą.

— Nežinau. Manau, kad ne.

— Jūs sakėte, kad matėte, kaip jis kalbėjosi su apygardos prokuroru prieš prieidamas prie jūsų su paketu? Ar jūs matėte, kaip apygardos prokuroras perdavė jam paketą?

— Ne...

— Jūs tikra, kad tas žmogus tikrai kalbėjo su apygardos prokuroru, ar jis tik stovėjo šalia jo?

— Atleiskite. Man viskas galvoje susimaišė. Aš... Aš nežinau.

— Kaip jūs manote, iš kur jis galėjo sužinoti jūsų pavardę?

— Nežinau.

— O kodėl jis pasirinko būtent jus?

— Labai paprastai. Jis tikriausiai pastebėjo, kad aš idiotė.— Ji palingavo galvą.— Nežinau. Atleiskite, pone Vorneri.

— Tai buvo stambus procesas,— pasakė Adamas.— Apygardos prokuroras seniai medžioja Maiklą Moretį. Kol dar jūsų nebuvo. Moretis jau buvo jo rankose. Nemanau, kad apygardos prokuroras jums tai atleis.

— Aš pati negaliu sau to atleisti.

Dženiferė negalėjo kaltinti Adamo Vornerio dėl to, ką jis darė. Jis tiesiog atliko savo darbą. Jie norėjo ją sunaikinti, ir jiems tai pasisekė. Adamas Vorneris — nekaltas. Jis tiesiog buvo jų įrankis.

Staiga Dženiferė panoro likti viena. Ji nenorėjo, kad kas nors matytų jos kančias.

— Atleiskite,— tarė ji.— Aš... nelabai gerai jaučiuosi. Aš norėčiau grįžti namo.

Adamas tiriamai pažiūrėjo į ją.

— Galbūt jūs geriau pasijusite, jeigu aš jums pasakysiu, kad rengiuosi rekomenduoti komisijai jūsų nediskvalifikuoti?

Dženiferei reikėjo laiko, kad ją pasiektų jo žodžių prasmė. Ji atidžiai pasižiūrėjo į jo melsvas akis už raginių akinių stiklų.

— Jūs rimtai?

— Juk jums labai svarbu likti teisininke?

Dženiferė prisiminė tėvą, jo jaukų kabinetą, jo pokalbius, ilgus mokymosi metus universitete, savo svajones ir viltis.

„Mes būsime su tavimi partneriai, Dženi. Greičiau įsigyk teisininkės diplomą".

— Taip,— sukuždėjo ji.

— Jau jeigu jūs sugebėjote atlaikyti tokį nelengvą startą, tai, manau, kad būsite gera teisininkė.

Dženiferė dėkingai nusišypsojo.

— Dėkoju. Aš pasistengsiu.

Mintyse ji dar kartą pakartojo — *aš pasistengsiu.* Da-

bar jos jau nejaudino, kad jai reikia sėdėti viename kambaryje kartu su privačiu detektyvu ir mokesčių rinkėju. Tai jos — advokatės — kontora. Ji teisininkė ir gali verstis jurisprudencija. Ji pajuto, kaip ją užlieja džiugesio banga. Ji pasižiūrėjo į Adamą ir suprato, kad visą gyvenimą bus dėkinga šitam žmogui.

Padavėjas ėmė nurinkinėti stalą. Dženiferė mėgino kalbėti, tačiau jai norėjosi verkti ir juoktis.

— Pone Vorneri...

— Po to, ką jums teko pergyventi, aš manau, jūs galite mane vadinti Adamu,— labai rimtai pasakė jis.

— Adamai...

— Taip?

— Aš manau, kad tai neturės įtakos mūsų santykiams, bet...— Dženiferė sudejavo.— Aš tiesiog mirštu iš alkio.

5

Kelios kitos savaitės pralėkė nepastebimai. Nuo ankstyvo ryto ligi vėlyvo vakaro Dženiferė nešiojo šaukimus į teismą. Ji suprato, kad neturi jokių šansų gauti darbą stambioje advokatų firmoje. Po tokios nesėkmės niekas neišdrįs priimti ją į savo firmą.

O kol kas jos laukė krūvelės šaukimų advokatų firmoje „Pibodi end Pibodi". Negalima sakyti, kad ji užsiima jurisprudencija, bet vis dėlto jai mokėjo po dvylika dolerių penkiasdešimt centų plius kelionės išlaidas.

Retkarčiais, kai Dženiferė dirbdavo ligi vėlumos, Kenas Beilis pakviesdavo ją pavakarieniauti. Jis buvo ciniškas žmogus, bet Dženiferė jautė, kad tai tik kaukė. Ji matė, koks jis vienišas. Kenas baigė Brauno universitetą, buvo gabus ir išsilavinęs žmogus. Ji niekaip nesuprato, kodėl jam patinka leisti savo dienas tokioje aptriušusioje kontoroje, ieškant pabėgusių žmonų ir vyrų. Susidarė įspūdis, kad kadaise jis patyrė pralaimėjimą ir dabar nenorėjo vėl bandyti likimą.

Sykį, kai Dženiferė paklausė jį, ar vedęs, Kenas burbtelėjo: „Tai su tavimi niekaip nesusiję", ir Dženiferė daugiau niekada nepateikdavo jam panašių klausimų.

Otas Venzelis buvo tikra Keno priešingybė. Neaukštas, pilvotas, tačiau santuokoje buvo laimingas. Jis elgėsi su Dženifere kaip su dukra, ir dažnai atnešdavo jai žmonos pagamintų valgių: sriubos ar pyrago. Tačiau jo žmona visai nemokėjo gaminti, bet, kad neužgautų Oto, Dženiferė prisiversdavo suvalgyti viską, kuo jis ją vaišindavo. Kartą penktadienį Otas pakvietė ją pavakarieniauti. Ponia Venzel pagamino šiupinį. Kopūstai buvo be skonio, mėsa kieta, o ryžiai ne visai išvirę. Visa tai plaukiojo vištos riebaluose. Dženiferė drąsiai metėsi į ataką, išterliodama viską po visą lėkštę, kad suvaidintų, jog valgo.

— Jums patinka? — paklausė ponia Venzel maloniai šypsodamasi.

— Tai mano mėgstamas patiekalas.

Nuo to laiko visada, kai Dženiferę Venzeliai pakviesdavo vakarienės, šeimininkė gamindavo jos mėgstamą patiekalą.

Vieną rytą Dženiferei paskambino asmeninė pono Pibodžio (jaunesniojo) sekretorė.

— Ponas Pibodis norėtų susitikti su jumis šį rytą vienuoliktą valandą. Prašom nevėluoti.

— Žinoma.

Ligi tol Dženiferė turėjo reikalų tik su smulkiais „Pibodi end Pibodi" klerkais. Tai buvo solidi juridinė firma, kurioje svajoja dirbti kiekvienas jaunas teisininkas. Rengdamasi šitam susitikimui, Dženiferė ėmė fantazuoti. Jeigu pats ponas Pibodis nusprendė su ja pasikalbėti, tai bus kalbama apie kažin ką svarbaus. Jis turbūt ją pastebėjo ir nori pasiūlyti jai darbą, duoti šansą parodyti save. Ji jų neapvils. Galbūt kada nors šita firma vadinsis „Pibodi, Pibodi end Parker".

Pusvalandį Dženiferė stovėjo koridoriuje ir lygiai vienuoliktą įžengė į priimamąjį. Ji nenorėjo, kad pastebėtų jos nekantravimą. Jai teko palaukti priimamajame dvi valandas, tik po to ją nuvedė į pono Pibodžio kabinetą. Tai buvo aukštas žmogus, dėvintis kostiumą-trejetą. Jo batai pagal užsakymą pasiūti Londone.

Jis netgi pasiūlė jai atsisėsti.

— Panele Pater...— Jo balsas buvo nemaloniai spigus.

— Parker.

Jis paėmė nuo stalo popieriaus lapelį.

— Tai šaukimas. Aš noriu, kad jūs nunešt̨umėte jį vienam asmeniui.

Dženiferė suprato, kad darbo firmoje jai niekas nesirengia siūlyti.

Padavęs Dženiferei šaukimą, ponas Pibodis pasakė:

— Už šitą mes jums sumokėsime penkis šimtus dolerių.

Dženiferei pasirodė, kad ji blogai išgirdo.

— Jūs pasakėte — penkis šimtus dolerių?

— Taip. Jeigu, žinoma, jūs šitą šaukimą įteiksite.

— Ar yra kokių nors sunkumų?

— Taip,— prisipažino ponas Pibodis.— Jau daugiau kaip metus mes mėginame įteikti šaukimą į teismą šitam žmogui. Jo pavardė Viljamas Karlailas. Jis gyvena savo dvare Long Ailende ir niekada neišeina iš namų. Sąžiningai kalbant, mes jau bent dešimtį kartų mėginome iškviesti jį į teismą. Tačiau jo valdytojas toliau vartų nieko neįleidžia.

— Nežinau, ar aš sugebėsiu...— pradėjo Dženiferė.

Ponas Pibodis susiraukė.

— Kalbama apie didelius pinigus. Bet aš negaliu iškviesti Viljamo Karlailo į teismą, kol jam neįteiks šaukimo. Galbūt jums, Panele Poter, tai pavyks padaryti?

Dženiferė nusprendė jo netaisyti. Ji galvojo, ką galės padaryti turėdama penkis šimtus dolerių.

— Ką nors sugalvosiu.

Antrą valandą dienos Dženiferė stovėjo priešais Viljamo Karlailo dvaro tvorą. Karalienės Viktorijos laikų stiliaus namas stovėjo viduryje prižiūrėto parko, užimančio dešimties akrų plotą. Kelias vedė prie vartų, šalia kurių augo grakščios eglės. Dženiferė mąstė, ką jai daryti. Jeigu į namą pakliūti neįmanoma, tai reikia Viljamą Karlailą išvilioti į kiemą.

Netoli nuo dvaro ji pastebėjo sunkvežimį. Greta jo dirbo trys japonai sodininkai.

Dženiferė priėjo prie darbininkų.

— Kas iš jūsų vyresnysis?

Vienas jų atsitiesė.

— Aš.

— Aš turiu jums nedidelį darbą...— pradėjo Dženiferė.

— Atleiskite, panele. Mes labai užsiėmę.

— Tai truks tik penkias minutes.

— Ne, mes negalime.

— Aš jums sumokėsiu šimtą dolerių.

Dabar jau visi trys pasižiūrėjo į ją. Vyresnysis perklausė:

— Jūs sumokėsite mums šimtą dolerių už penkių minučių darbą?

— Būtent taip.

— Ką mes turime daryti?

Po penkių minučių sunkvežimis su sodininkais sustojo prie Viljamo Karlailo dvaro vartų. Iš jo išlipo trys sodininkai ir Dženiferė. Ji apsidairė ir, išrinkusi pačią gražiausią eglę, pasakė japonams:

— Iškaskite ją.

Paėmę kastuvus, sodininkai ėmėsi darbo. Nepraėjo nė minutė, kai durys atsidarė ir pro jas išpuolė didžiulis vyriškis su dvariškio livrėja.

— Ką jūs čia darote, velniai rautų!

— Niujorko apželdinimo tarnyba,— trumpai pasakė Dženiferė.— Mes turime iškasti šitą medį.

— Jūs iš proto išėjote! Misterį Karlailą ištiks širdies smūgis.

Ji atsisuko į sodininkus.

— Kaskite, vaikinai.

— Ne! — suriko dvariškis.— Čia kažkokia klaida! Ponas Karlailas neprašė iškasti eglę.

Dženiferė gūžtelėjo pečiais.

— O mano viršininkas sakė, kad prašė.

— Kaip man su juo susižinoti?

Dženiferė pažiūrėjo į laikrodį.

— Dabar jis Brukline. Jis grįš į kontorą apie šeštą valandą.

Dvariškis piktai pasižiūrėjo į ją.

— Palaukite. Aš tuojau grįšiu.

— Kaskite, kaskite,— pasakė Dženiferė sodininkams.

Dvariškis apsisuko ir su trenksmu užtrenkė paskui save duris. Po kelių minučių durys vėl atsidarė, ir dvariškis jau ėjo su neaukštu vidutinio amžiaus žmogumi.

— Gal jūs paaiškinsite, kurių velnių jums čia reikia?

— O koks jūsų reikalas? — paklausė Dženiferė.

— Didelis! — suriaumojo vyriškis.— Aš — Viljamas Karlailas, ir tai, tarp kitko, mano nuosavybė!

— Tokiu atveju, pone Karlailai,— pasakė Dženiferė,— aš kai ką jums turiu.— Ji ištraukė iš kišenės šaukimą ir padavė jį Karlailui. Atsisukusi į sodininkus tarė:

— Užteks, nekaskite.

Kitą rytą jai paskambino Adamas Vorneris. Dženiferė atpažino jį iš balso.

— Aš norėjau pranešti,— pasakė Adamas,— kad oficialiai nuspręsta nesiimti prieš jus jokių disciplinarinių priemonių. Taigi daugiau jums nėra ko jaudintis.

Užmerkusi akis Dženiferė mintyse pasimeldė.

— Aš... Aš neturiu žodžių, kad galėčiau išreikšti jums savo dėkingumą.

— Teisingumas ne visada aklas.

Adamas jai nepapasakojo apie pokalbį su Stiuartu Nidhemu ir Robertu di Silva. Nidhemas buvo nusivylęs, bet viską priėmė filosofiškai.

Apygardos prokuroras suriaumojo kaip įsiutęs jautis.

— Tu nori pasakyti, kad šita maita nebus nubausta? Viešpatie, juk ji dirba mafijai, Adamai! Nejaugi tu nematei? Ji tave apmuilino.

Di Silva niekaip negalėjo nusiraminti, ir galų gale Adamui įgriso.

— Visi įkalčiai prieš ją, Robertai, yra netiesioginiai. Ji buvo reikalingu laiku ir reikalingoje vietoje, ir ją įviliojo į spąstus. Čia mafija net nekvepia.

— Gerai,— pasakė di Silva.— Taigi ji vis dar advokatė. Duok Dieve, kad ji dirbtų Niujorke, todėl kad, kai aš tik susitiksiu su ja teismo salėje, tai sutrinsiu ją į miltus.

Bet Adamas nusprendė viso to Dženiferei nepasakoti.

Ji įgijo mirtiną priešą, ir nieko nebuvo galima padaryti. Robertas di Silva garsėjo kaip kerštingas žmogus, o Dženiferė buvo pažeidžiama auka. Graži, jauna ir protinga idealistė.

Adamas žinojo, kad jam nedera daugiau su ja susitikinėti.

Buvo dienų, savaičių ir mėnesių, kai Dženiferė buvo pasiruošusi viską mesti. Ant durų vis dar kabojo lentelė „Dženiferė Parker. Advokatė", bet vargu ar tai galėjo ką nors apgauti. Ir juo labiau pačią Dženiferę. Ji nedirbo advokatės darbo. Ištisas dienas, ir lyjant, ir sningant, ji trankėsi po miestą, išnešiodama šaukimus žmonėms, kurie jos už tai nekentė. Retkarčiais ji imdavosi smulkių reikalų, padėdama persenusiems žmonėms gauti nemokamo maitinimo talonus arba patardavo gete gyvenantiems negrams ir puertorikiečiams. Tačiau jokio pasitenkinimo ji nejautė.

Tačiau, palyginus su dienomis, naktys buvo visai nepakeliamos. Atrodė, jog jos be galo. Dženiferę kankino nemiga, o kai galiausiai užmigdavo, prasidėdavo košmarai. Jie persekiojo ją nuo tos dienos, kai motina pametė ją ir tėvą.

Dženiferė merdėjo nuo vienatvės. Kartais ji susitikdavo su jaunais advokatais, tačiau jie nė iš tolo neprilygo Adamui Vorneriui. Po vakarienės ją kviesdavo į kiną ar spektaklį, o paskui prasidėdavo neišvengiama kova prie jos buto durų. Dženiferė taip ligi galo ir nesuprato — ar jie norėjo permiegoti su ja todėl, kad sumokėjo už jos vakarienę, ar todėl, kad jiems tekdavo lipti į trečią aukštą. Retsykiais jai taip norėdavosi pasakyti „taip", kad nebūtų viena, kad ją kas nors apkabintų, kad turėtų su kuo pasidalinti vienatve.

Bet jai reikėjo ne tik vyriškio. Jai reikėjo žmogaus, kuris rūpintųsi ją, o ji rūpintųsi juo.

Patys patraukliausi vyrai, kurie jai siūlė susitikti, buvo vedę, ir ji ryžtingai juos atstumdavo. Dženiferės motina išardė šeimą ir pražudė Dženiferės tėvą. Ji to negalėjo pamiršti.

Atėjo Kalėdos, paskui — Naujieji metai. Dženiferė

juos praleido viena. Snigo dideliais dribsniais, ir miestas buvo panašus į kalėdinį atviruką. Klaidžiodama gatvėmis, Dženiferė su pavydu žiūrėjo į skubančius namo praeivius. Ji jautėsi vieniša ir nereikalinga. Kaip jai trūko tėvo! Kai pagaliau šventės baigėsi, ji atsiduso su palengvėjimu. *„1970-ieji turi būti geresni"*,— pagalvojo ji.

Kitomis sunkiomis dienomis Kenas Beilis visaip stengėsi ją pažvalinti. Jis nusivedė ją į „Medisonskver Garden", kur vyko „Reindžers" mačai, į disko-klubus, į spektaklius ir filmus. Dženiferė jautė, kad jis jai neabejingas, todėl visada laikėsi tam tikro atstumo.

Kovo mėnesį Otas Venzelis nusprendė su žmona persikelti į Floridą.

— Mano seni kaulai jau nepakelia Niujorko šalčių,— pasiskundė jis.

— Aš jūsų ilgėsiuosi,— nuoširdžiai pasakė Dženiferė. Jai labai patiko Otas Venzelis.

— Pasirūpinkite Kenu.

Dženiferė klausiamai pažvelgė į jį.

— Jis jums papasakojo?

— Būtent ką?

Pasvyravęs Otas pasakė:

— Jo žmona nusižudė. Jis dėl visko kaltina save.

Dženiferė apstulbo.

— Koks siaubas! Kodėl... Kodėl ji taip padarė?

— Ji rado jį lovoje su kitu jaunuoliu.

— Viešpatie!

— Ji iš pradžių iššovė į Keną, o paskui nukreipė pistoletą į save. Jis išgyveno, o ji — ne.

— Košmaras! Aš supratimo neturėjau...

— Aš žinau. Jis, žinoma, laikosi šauniai, tačiau gyvena pragare.

— Ačiū, kad man papasakojote apie tai.

Kai Dženiferė grįžo į kontorą, Kenas tarė:

— Taigi senasis Otas mus palieka.

— Taip.

Kenas Beilis šyptelėjo.

— Dabar mums dviem teks kovoti prieš visą pasaulį.

— Ko gero, taip.

Dabar Dženiferė į Keną Beilį žiūrėjo visai kitaip. Jie drauge pietavo ir vakarieniavo. Nors Dženiferė nepastebėjo homoseksualisto polinkių, tačiau ji žinojo, kad Otas Venzelis pasakė jai tiesą,— Kenas Beilis gyveno pragare.

Pas ją ateidavo labai nedaug klientų. Tai buvo pasiturintys žmonės, kartais pasitaikydavo ir bepročių.

Dažnai į Dženiferę kreipdavosi prostitutės, kad ji laiduotų už jas. Ji buvo priblokšta, kad kai kurios jų buvo labai jaunos ir gražios. Visa tai duodavo Dženiferei nedideles, bet nuolatines pajamas. Ji niekaip negalėjo išsiaiškinti, kas jas pas ją atsiųsdavo. Kai ji apie tai paklausė Keną, tas tik nustebęs gūžtelėjo pečiais ir nusisuko.

Kai pas Dženiferę ateidavo klientas, Kenas Beilis taktiškai išeidavo iš kambario. Jis panėšėjo į išdidų tėvą, besidžiaugiantį savo dukters sėkme.

Keletą kartų Dženiferei pasiūlė imtis skyrybų bylų, bet ji visuomet atsisakydavo. Ji ligi šiol nepamiršo, kaip sakydavo vienas jos dėstytojų: *„Ištuoka advokato darbe užima tokią pat vietą, kaip proktologija medicinoje"*. Daugelis ištuokų bylomis užsiimančių advokatų turėjo prastą reputaciją. Juk išsituokianti pora visada viską matė kitoje šviesoje, negu advokatas. Gaunančius didelius atlyginimus advokatus, kurių specializacija — ištuokų bylos, vadino „bombarduotojais", nes jie naudodavo įstatymo „sunkiąją artileriją", kad laimėtų bylą, tačiau neretai sunaikindavo ir vyrą, ir žmoną, ir vaikus.

Beje, ateidavo ir tokių klientų, kurie pastebimai skirdavosi nuo įprastų lankytojų. Jie buvo gerai apsirengę ir laikėsi oriai. Reikalai, dėl kurių jie kreipdavosi į ją, buvo solidūs — turtiniai konfliktai, kur nuosavybė siekdavo astronomines sumas, ir teismo ieškiniai, kurių su malonumu imtųsi bet kuri stambi juridinė firma.

— Kodėl jūs kreipėtės į mane? — klausė jų Dženiferė.

Atsakymai buvo neaiškūs. Draugas pasakė... Aš apie jus skaičiau... Kažkas paminėjo jūsų pavardę vakarėlyje... Tiktai, kai vienas klientų, aiškindamas reikalo es-

mę, paminėjo Adamo Vornerio pavardę, Dženiferė staiga viską suprato.

— Jus pas mane pasiuntė ponas Vorneris?

Klientas sutriko.

— Matote, jis prašė mane neminėti jo vardo.

Dženiferė nusprendė Adamui paskambinti. Ji norėjo jam padėkoti. Ji kalbės su juo labai mandagiai, bet ne daugiau. Kad Adamui nekiltų mintis, jog ji skambina ne dėl to, jog jaučia dėkingumą, bet kitu tikslu. Ji vėl ir vėl mintyse repetavo būsimą pokalbį. Kai pagaliau Dženiferė sutelkė dvasią ir paskambino, sekretorė atsakė, kad ponas Vorneris išvyko į Europą ir grįš tik po kelių savaičių. Šita žinia sukėlė Dženiferei gilią depresiją.

Ji vis dažniau ir dažniau pagaudavo save galvojančią apie Adamą Vornerį. Ji prisiminė, kaip jis atėjo pas ją į butą ir kaip bjauriai ji elgėsi. Kaip gerai, kad jis sugebėjo nuslopinti tą jos prasiveržusį pykčio protrūkį. O dabar jis, be viso kito, dar atsiunčia jai klientų.

Palaukusi tris savaites Dženiferė vėl paskambino Adamui. Šį kartą jis buvo Pietų Amerikoje.

— Ką jam perduoti?

— Nieko,— atsakė sekundę padvejojusi Dženiferė.

Dženiferė stengėsi išmesti Adamą iš galvos, bet to padaryti jai niekaip nepavyko. Ją kankino mintis — vedęs jis ar susižadėjęs? Ji įsivaizdavo, kaip smagu būti ponia Vorner. *„Aš turbūt išėjau iš proto"*,— galvojo Dženiferė.

Gana dažnai laikraščiuose ir žurnaluose ji matydavo Maiklo Morečio pavardę. Viename laikraštyje ji perskaitė didelį straipsnį apie Antonijų Granelį ir mafijos „šeimas", kontroliuojančias rytinę šalies pakrantę. Buvo pranešama, kad Antonijaus Granelio sveikata silpna, ir jo žentas — Maiklas Moretis — veikiai valdys visą imperiją. „Laif" rašė apie Maiklo Morečio gyvenimo būdą. Ten buvo paminėtas ir jo teismas. Kamilas Stela sėdėjo už grotų Levenvorte, o tuo tarpu Maiklas Moretis vaikščiojo laisvas. Žurnalas priminė, kad tik per Dženiferės Parker žioplumą Maiklas Moretis nepakliuvo į kalėjimą ar elektros kėdę. Tai perskaičiusi Dženiferė pajuto, kaip jos viduje viskas

apsivertė. Elektros kėdę? Ji pati su malonumu būtų įjungusi kirtiklį!

Bylos, dėl kurių klientai kreipdavosi į ją, buvo nedidelės, bet ji įgydavo neįkainojamos patirties. Per mėnesį Dženiferė apsilankė visuose Centrinėje gatvėje esančio teismo kabinetuose, susipažino su ten dirbančiais žmonėmis.

Kai jos klientus areštuodavo už vagystes parduotuvėse, valkatavimą, prostituciją ar narkotikų pardavinėjimą, Dženiferė eidavo į teismą, kad įformintų laidavimą.

— Areštuotasis gali būti paleistas už penkių šimtų dolerių užstatą.

— Jūsų prakilnybe, bet areštuotasis neturi tokių pinigų. Jeigu teismas sumažins sumą ligi dviejų šimtų dolerių, jis vėl galės dirbti ir išlaikyti šeimą.

— Gerai, du šimtai dolerių.

— Ačiū, Jūsų prakilnybe.

Dženiferė susipažino su kanceliarijos vedėju, kur būdavo nukreipiamos visos kopijos apie areštus.

— Parker, vėl tu čia! Viešpatie, ar tu niekada nemiegi?

— Sveiki, leitenante! Mano klientą sulaikė už valkatavimą. Ar galima pažiūrėti į areštuotųjų sąrašą. Jo pavardė Koneris. Klarensas Koneris.

— Klausyk, mažyle, kodėl tu ateini trečią valandą nakties, kad išlaisvintum kažkokį valkatą?

— Kad nesibastyčiau gatvėmis,— nusišypsojo Dženiferė.

Ji sužinojo, kaip dirba naktimis teismas, posėdžiaujantis 218-je salėje. Tai buvo tamsus, nesuprantamas pasaulis su savu žargonu.

— Parker, jūsų klientui MAPBS.

— Mapbs?

— Taip, MAPBS. Mėginimas apvogti privatų butą, sumušimas. Aišku?

— Aišku.

— Aš atstovauju panelei Lunai Turner.

— Viešpatie!

— Ar negalėtumėte jūs pasakyti, kuo ji kaltinama?

— Minutėlę. Tuojau aš surasiu jos kortelę. Taip, Luna Turner. Aha, štai. Pros. Ją sulaikė TISUG. Apačioje.

— Tisug?

— Ar jūs naujokė? TISUG — tai Tyrimo ir saugumo užtikrinimo grupė. Pros.— tai prostitutė. Apačioje — vadinasi, piečiau nuo 42-osios gatvės. Aišku?

— Aišku.

Naktinis teismas slėgė Dženiferę. Žmonių banga nusirisdavo ir vėl atsirisdavo, atsitrenkdama į teisingumo krantą.

Daugiau negu šimtas penkiasdešimt bylų buvo nagrinėjama kas naktį. Ko tik čia nebuvo — prostitutės, transvestitai, apsigimę alkoholikai ir narkomanai. Voromis ėjo puertorikiečiai, meksikiečiai, žydai, airiai, graikai, italai. Juos kaltino apiplėšimais ir vagystėmis, neteisėtu ginklų laikymu ir narkotikų pardavinėjimu, prievartavimais ir prostitucija. Jie turėjo bendrą bruožą — visi jie buvo neturtingi. Jie buvo neturtingi, nugalėti ir nepataisomi. Tai buvo tarpstančios visuomenės atliekos. Daugiausia tai buvo Centrinio Harlemo gyventojai, bet, kadangi kalėjimai buvo perpildyti nusikaltėlių, visus juos, išskyrus pačius nepataisomiausius, paleisdavo arba turėdavo sumokėti baudą. Jie grįždavo namo į Šv. Mykolo, Morningsaido ir Manheteno aveniu, kur trijų su puse mylių plote gyveno 233 tūkstančiai negrų, 8 tūkstančiai puertorikiečių ir maždaug milijonas žiurkių.

Dauguma Dženiferės klientų buvo prislėgti skurdo ir esamos sistemos. Šitie žmonės jau seniai buvo numoję į viską ranka. Dženiferė pastebėjo, kad jų klaikybės suteikė jai pasitikėjimo savimi. Ji nesijautė esanti aukščiau jų. Vargu ar ji galėjo būti svaiginančios sėkmės pavyzdžiu. Ir vis dėlto tarp jos ir jos klientų buvo didelis skirtumas — ji niekada nepasiduodavo.

Kenas Beilis supažindino ją su šventuoju tėvu Frensiu Džordžu Rajenu. Tėvui Rajenui buvo per penkiasdešimt. Tai buvo gyvenimo džiaugsmo kupinas ir žydintis vyriškis. Jo juodi, šiek tiek žilstelėję plaukai truputį garba-

nojosi ir buvo matyti, kad jis seniai nesinaudojo kirpėjo paslauga. Dženiferei jis iš karto patiko.

Kartkarčiais, kai dingdavo kas nors iš jo parapijiečių, tėvas Rajenas ateidavo pas Keną ir naudojosi jo paslaugomis. Ir visada Kenas suieškodavo pabėgusias žmonas, vyrus ir vaikus. Jis niekada už tai iš jo neimdavo pinigų.

— Atlyginimas bus danguje,— sakė Kenas.

Sykį, kai Dženiferė kontoroje buvo viena, užėjo tėvas Rajenas.

— Tėve Rajenai, Kenas išėjo. Jis šiandien jau negrįš.

— Apskritai, Dženifere, tai aš pas jus,— tarė tėvas Rajenas. Jis atsisėdo į priešais ją stovintį krėslą.— Vienas mano draugų turi problemų.

Taip jis visada pradėdavo pokalbį su Kenu.

— Klausau jūsų, šventasis tėve.

— Tai viena senų mano parapijiečių. Vargšelė niekaip negali gauti savo socialinio draudimo pensijos. Ji neseniai persikėlė į kitą rajoną, o visa informacija prakeiktame kompiuteryje išsitrynė, kad jis pragare sudegtų!

— Aišku.

— Aš žinojau, kad jūs padėsite,— pasakė tėvas Rajenas stodamasis.— Tik bijau, kad ji negalės jums sumokėti.

Dženiferė nusišypsojo.

— Nesirūpinkite. Aš viską sutvarkysiu.

Tačiau Dženiferei prireikė net trijų dienų, kad į kompiuterį įvestų naują informaciją.

Po mėnesio tėvas Rajenas vėl atėjo pas Dženiferę.

— Atleiskite už trukdymą, mieloji, bet vienas mano draugas turi nedidelių problemų. Bijau, kad jis neturi...— Jis užsikirto.

— Pinigų,— atspėjo Dženiferė.

— Taip! Būtent! Bet vargšeliui skubiai reikalinga pagalbą.

— Gerai. Papasakokite, koks reikalas.

— Jo vardas Eibrahamas. Eibrahamas Vilsonas. Tai — vienos mano parapijietės sūnus. Dabar jis kali Sing Singe

už tai, kad apiplėšdamas vyno parduotuvę nužudė jos savininką.

— Jeigu jį nuteisė ir jis sėdi kalėjime, tai aš nežinau, kuo galėčiau padėti.

Tėvas Rajenas pasižiūrėjo į Dženiferę ir atsiduso.

— Reikalas ne tas.

— Ne tas?

— Ne. Prieš porą savaičių Eibrahamas užmušė dar vieną žmogų — kalinį Raimondą Torpą. Dabar jį teis už tyčinę žmogžudystę, ir jam gresia mirties bausmė.

Dženiferė apie tai buvo skaičiusi.

— Jeigu aš neklystu, jis mirtinai sumušė žmogų.

— Taip sako.

Dženiferė paėmė bloknotą ir parkerį.

— Gal jūs žinote, ar yra liudytojų?

— Bijau, kad taip.

— Kiek?

— Šimtas, o gal ir daugiau. Matote, tai atsitiko kalėjimo kieme.

— Ir ko jūs iš manęs norite?

— Padėkite Eibrahamui,— paprastai pasakė tėvas Rajenas.

Dženiferė padėjo parkerį.

— Manau, kad dabar jam gali padėti tik Aukščiausiasis.— Ji atsilošė į kėslo atkaltę.— Eibrahamo padėtis nepavydėtina. Jis juodaodis, jis atlieka bausmę už žmogžudystę, ir jis užmušė dar vieną žmogų šimto liudytojų akyse. Jeigu jis tikrai tą padarė, tai vargu ar jam galima padėti. Jeigu tas kalinys jam grasino, jis galėjo kreiptis pagalbos į sargybinius. O jis nusprendė, kad yra aukščiau įstatymo ir pats gali teisti. Nė viena žiuri pasaulyje jo neišteisins.

— Bet jis vis dėlto žmogus. Nors pakalbėkite su juo.

Dženiferė atsiduso.

— Jeigu jūs taip spiriatės, aš su juo pakalbėsiu, bet negaliu nieko žadėti.

Tėvas Rajenas linktelėjo.

— Aš suprantu. Manau, kad laikraščiai rašys apie šitą bylą.

Jie abu galvojo apie tą patį. Ne tik Eibrahamas Vilsonas buvo nepavydėtinoje padėtyje.

Sing Singo kalėjimas yra Osiningo miestelyje už trisdešimties mylių nuo Manhatano, rytiniame Hudzino krante šalia Haverstrau įlankos.

Dženiferė nuvažiavo į ten autobusu. Ji iš anksto paskambino kalėjimo viršininko pavaduotojui ir susitarė dėl susitikimo su Eibrahamu Vilsonu, kalinčiu vienutėje.

Važiuodama autobusu Dženiferė truputį jaudinosi. Ji važiavo į Sing Singą susitikti su galimu klientu, kurį kaltino žmogžudyste. Universitete juos mokė vesti būtent tokias bylas, būtent to siekė ir ji pati. Pirmą kartą po ištisų metų ji pasijuto tikra advokate, nors ir suprato, jog tai tik svajonė. Ji važiavo ne pas klientą. Ji važiavo pasakyti žmogui, kad negalės jo ginti. Ji negalėjo sau leisti imtis garsios bylos, kurią laimėti ji neturėjo nė menkiausios galimybės.

Eibrahamas Vilsonas turės ieškoti sau kito gynėjo.

Išklerusiu taksi Dženiferė nuo autobusų stoties atvažiavo į kalėjimą, užimantį septyniasdešimt akrų žemės palei pat upę. Dženiferė paspaudė skambučio mygtuką, ir sargybinis atidarė jai duris. Suieškojęs lankytojų sąraše jos pavardę, jis parodė, kaip nueiti pas kalėjimo viršininko pavaduotoją.

Kalėjimo viršininko pavaduotojas buvo stambus plačiapetis trumpai apsikirpęs vyras, raupų išėstu veidu. Jis vadinosi Havardas Patersonas.

— Aš būsiu jums labai dėkinga, jeigu jūs man papasakosite apie Eibrahamą Vilsoną,— pradėjo Dženiferė.

— Bijau, kad vargu ar tai jums patiks.— Patersonas žvilgtelėjo į dosjė, kuri gulėjo priešais jį ant stalo.— Didžiąją gyvenimo dalį Vilsonas praleido kalėjime. Pirmą kartą, kai jam buvo vos vienuolika metų, už mašinos pavogimą, trylikos — areštuotas už muštynes, penkiolikos — už išprievartavimą, aštuoniolikos — tapo suteneriu, sėdėjo už žvėrišką vienos savo draugių sumušimą...— Jis pavartė dosjė lapus.— Čia viskas, ko tik nori — pjaustyma-

sis peiliais, ginkluotas apiplėšimas ir pagaliau žmogžudystė.

Siaubingas sąrašas.

— O ar gali taip būti, kad Vilsonas neužmušė Raimondo Torpo? — paklausė Dženiferė.

— Ką jūs! Vilsonas pats prisipažino. Beje, jeigu jis net neigtų savo kaltę, skirtumo nebūtų. Mes turime šimtą dvidešimt liudytojų.

— Ar galima man pasimatyti su ponu Vilsonu?

Hovardas Patersonas atsistojo.

— Žinoma. Tiktai jūs veltui sugaišite laiką.

Dar niekada Dženiferė nebuvo mačiusi tokio šlykštaus žmogaus kaip Eibrahamas Vilsonas. Jis buvo antracito spalvos, sulaužyta nosimi, švarplėta burna ir mažomis akelėmis randuotame veide. Jis buvo šešių pėdų ir keturių colių ūgio, stipraus kūno sudėjimo. Jis žengė sunkiai ir šiek tiek šleivojo. Jeigu Dženiferei reikėtų jį apibūdinti vienu žodžiu, ji pasirinktų žodį *grėsmingas*. Ji galėjo įsivaizduoti, kokį įspūdį šitas žmogus padarys prisiekusiesiems.

Atskirti storos vielos pinučiais Eibrahamas Vilsonas ir Dženiferė sėdėjo pasimatymų kambaryje. Šalia durų stovėjo sargybinis. Vilsonas tik ką išėjo iš vienutės ir dabar mirksėjo nuo ryškios šviesos. Jeigu Dženiferė anksčiau dvejojo, ar imsis šitos bylos, tai po to, kai ji pamatė Eibrahamą Vilsoną, jos abejonės užleido vietą ryžtingumui. Netgi sėdėdama priešais, ji jautė, kaip iš jo tiesiog sunkiasi neapykanta.

Dženiferė pradėjo pokalbį pirma.

— Mano pavardė Dženiferė Parker. Aš — advokatė. Tėvas Rajenas paprašė, kad aš susitikčiau su jumis.

Eibrahamas Vilsonas spjovė pro pinučius, aptaškydamas Dženiferę seilėmis.

— Jis dvokiantis ožys!

„Puiki pradžia",— pagalvojo Dženiferė. Ji sunkiai susilaikė, kad nenusišluostytų nuo veido seilių.

— Jums ko nors reikia, pone Vilsonai?

Jo lūpas ištempė bedantė šypsena.

— Taip, mažyle. Bobos. Aišku?

Ji stengėsi nekreipti į tai dėmesio.

— Galbūt jūs man papasakosite, kas įvyko?

— Klausyk, tu. Jei nori sužinoti mano gyvenimo istoriją — mokėk. Aš ją parduosiu filmui. O gal ir pats ten nusifilmuosiu svarbiausiame vaidmenyje.

Iš jo sklindantis įtūžis Dženiferę gąsdino. Ji norėjo išeiti iš čia kuo greičiau. Patersonas buvo teisus. Ji veltui sugaišo laiką.

— Bijau, pone Vilsonai, kad vargu ar aš galėsiu jums padėti. Aš pažadėjau tėvui Rajenui, kad bent jau pakalbėsiu su jumis.

Eibrahamas Vilsonas vėl išsiviepė.

— Žiūrėk tu man kokia! Ar nenori su manim pasidulkinti?

Dženiferė atsistojo. Jai jau buvo gana.

— Ar jūs visų taip nekenčiate?

— Žinai, lėlyte, tu įlisk į mano kailį, o aš — į tavo. O tada mes pakalbėsim apie neapykantą.

Dženiferė stovėjo, žiūrėdama į bjaurų juodą veidą, mėgindama suvokti, ką išgirdo. Paskui ji lėtai atsisėdo.

— Eibrahamai, vis dėlto papasakokite, kas atsitiko.

Jis tylėdamas žiūrėjo į ją. Dženiferė laukė, apžiūrinėdama jį, įsivaizduodama, kaip jaustųsi jo kailyje. Jis buvo visas randuotas. O kiek randų buvo jo sieloje?

Jie sėdėjo ilgai neištardami nė žodžio. Pagaliau Eibrahamas Vilsonas tarė:

— Aš nugalabijau šitą kalės vaiką.

— Kodėl jūs jį užmušėte?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Šitas išsigimėlis puolė mane su peiliu, ir aš...

— Nemėginkite manęs apgaudinėti. Iš kur kalinys galėjo turėti peilį?

Vilsono veidas suakmenėjo.

— Nagi nešdinkis iš čia! Aš tavęs nekviečiau.— Jis atsistojo.— Ir kad daugiau tavęs čia nebūtų. Aš labai užsiėmęs žmogus.

Apsigręžęs jis nuėjo prie sargybinio. Jie abu išėjo iš kambario. Štai ir viskas. Galų gale Dženiferė bent jau galėjo pasakyti tėvui Rajenui, kad pakalbėjo su Vilsonu. Daugiau ji nieko negalėjo padaryti.

Sargybinis palydėjo Dženiferę prie išėjimo. Eidama per kalėjimo kiemą, Dženiferė galvojo apie Eibrahamą Vilsoną ir apie savo požiūrį į jį. Jis jai nepatiko, ir todėl ji padarė tai, kam neturėjo teisės — ji nuteisė jį. Ji iš anksto laikė jį kaltu, nors teismas dar nebuvo įvykęs. Galbūt kas nors jį užpuolė, tik, žinoma, ne su peiliu. Bet galbūt užpuolikas rankoje laikė akmenį arba plytą. Dženiferė sulėtino žingsnį ir neryžtingai sustojo. Instinktas jai sufleravo, kad reikia grįžti į Manhataną ir pamiršti Eibrahamą Vilsoną.

Apsisukusi Dženiferė vėl nuėjo pas kalėjimo viršininko pavaduotoją.

— Tai labai sunkus atvejis,— pasakė Hovardas Patersonas.— Jeigu įmanoma, mes stengiamės perauklėti, o ne bausti, bet Eibrahamas Vilsonas nuėjo pernelyg toli. Jį nuramins tik elektros kėdė.

„Keista logika",— pagalvojo Dženiferė.

— Jis man pasakė, kad jį užpuolė žmogus, apsiginklavęs plačiaašmeniu peiliu.

— Visko galėjo būti.

Atsakymas ją apstulbino.

— Ką jūs norite pasakyti tuo „galėjo būti"? Kad kalinys čia gali įsigyti peilį? Ir netgi plačiais ašmenimis.

Hovardas Patersonas gūžtelėjo pečiais.

— Panele Parker, pas mus čia tūkstantis du šimtai kalinių, ir kai kurie jų, labai išradingi žmonės. Aš jums šį tą parodysiu.

Dženiferė nuėjo paskui Patersoną koridoriumi, ir jie sustojo prie užrakintų durų. Išrinkęs iš ryšulio reikiamą raktą, Patersonas atrakino duris ir uždegė šviesą. Dženiferė įėjo į kambarį, kur palei sienas tęsėsi lentynos.

— Čia mes laikome iš kalinių atimtus žaisliukus.— Jis priėjo prie didelės dėžės ir pakėlė dangtį.

Dženiferė žvilgtelėjo vidun ir nepatikėjo savo akimis.

Ji pakėlė akis į Hovardą Patersoną.

— Aš noriu susitikti su savo klientu dar kartą.

6

Dženiferė rengėsi Eibrahamo Vilsono teismui taip, kaip niekada ir niekam nesirengė. Ji begalę valandų praleisdavo juridinėje bibliotekoje, studijuodama gynybos taktiką, ir kalbėdamasi su savo klientu, po truputėlį išplėšdama iš jo informaciją. Tai buvo nelengvas uždavinys. Iš pat pradžių Vilsonas spyriojosi ir tyčiojosi iš jos.

— Nori apie mane sužinoti, mažyle? Aš pradėjau dulkintis nuo dešimties metų, o tu?

Dženiferė iš visų jėgų stengėsi nekreipti dėmesio į jo neapykantą ir panieką, nes suprato, kad už viso to slypi baimė. Ir Dženiferė toliau klausinėjo jį apie ankstyvą vaikystę, apie jo tėvus, apie jo potraukius. Po tam tikro laiko Vilsono užsispyrimas užleido vietą susidomėjimui, o paskui susižavėjimui. Jis niekada nesusimąstė dėl to, kas jis ir kodėl toks tapo.

Atkaklūs Dženiferės klausinėjimai privertė jį įsigilinti į savo prisiminimus. Keletą kartų, kai Dženiferė klausinėjo jį apie tėvą, kuris jį negailestingai lupo, Vilsonas prašė palikti jį vieną. Ji išeidavo, tačiau paskui vėl grįždavo.

Jeigu anksčiau Dženiferė ir turėjo šiokį tokį asmeninį gyvenimą, tai dabar jį teko pamiršti. Jeigu ji nesusitikdavo su Eibrahamu Vilsonu, tai visą laiką praleisdavo savo kontoroje. Nuo ryto ligi vėlyvos nakties ji skaitė viską, kas jai pakliūdavo apie žmogžudystes, tyčines ir netyčines. Ji studijavo šimtus apeliacinių teismų nuosprendžių, daiktinių įrodymų, aprašymus, nutarimus, stenogramas. Ji peržiūrėjo informacinę literatūrą apie savigyną, tyčines žmogžudystes, trumpą pamišimą.

Ji mėgino padaryti taip, kad Eibrahamą Vilsoną teistų tik už netyčinę žmogžudystę.

Eibrahamas to kalinio neketino žudyti. Bet ar patikės juo prisiekusieji? Ypač vietiniai. Čia, mieste, žmonės kalinių nekentė. Dženiferė užklausė, ar negalima būtų perkelti teismo į kitą vietą. Jos prašymas buvo patenkintas. Teismas turėjo vykti Manhatane.

Dženiferei reikėjo apsispręsti — ar leisti Eibrahamui Vilsonui kalbėti teisme? Jis atrodė grėsmingai, bet, jei

prisiekusieji išgirstų visą istoriją iš jo lūpų galbūt jie pajustų jam gailestį. Sudėtinga buvo tai, kad kaltinimas būtinai išvilks į dienos šviesą jo kriminalinę praeitį. Tada paaiškės, kad jo sąžinę slegia dar viena žmogžudystė.

Dženiferei buvo įdomu, kas iš apygardos prokuroro padėjėjų bus jos varžovu. Jis turėjo nemažai gerų juristų, ir Dženiferė stengėsi išstudijuoti jų bylos vedimo procesą.

Ji stengėsi kuo daugiau laiko praleisti Sing Singe, apžiūrinėdama kalėjimo kiemą, kur buvo įvykdytas nusikaltimas, kalbėdamasi su sargybiniais ir apklausdama kalinius, kurie buvo žmogžudystės liudininkai.

— Raimondas Torpas puolė Eibrahamą Vilsoną su peiliu. Tiksliau, plačiaašmeniu peiliu. Ar jūs tai matėte?

— Aš? Jokio peilio aš nemačiau.

— Jūs *privalėjote* jį matyti. Juk jūs stovėjote greta.

— Klausykite, aš nieko nemačiau.

Niekas nenorėjo būti įpainiotas į šitą bylą.

Retkarčiais Dženiferė rasdavo laiko kaip reikiant papietauti, bet paprastai jos valgis būdavo sumuštinis ir kava teismo bufete. Ji suliesėjo ir jai dažnai svaigdavo galva.

Kenas Beilis susirūpino. Jis pakvietė ją į restoraną ir užsakė prašmatnią vakarienę.

— Ką tu — nusprendei mirti badu? — paklausė jis.

— Žinoma, ne.

— Ar tu bent žiūrėjaisi į veidrodį paskutiniu metu?

— Ne.

Pažvelgęs į ją tiriamu žvilgsniu, jis tarė:

— Jeigu tau dar liko šiek tiek proto, atsisakyk šitos bylos.

— Kodėl?

— Todėl, kad tave į dulkes sutrins. Aš taip pat turiu ausis. Laikraštininkai nesulaukia, kada vėl galės tave kaip reikiant pataršyti.

— Aš advokatė,— atkakliai pasakė Dženiferė.— Eibrahamas Vilsonas turi teisę, kad jį teistų teisingas teismas, ir aš pasistengsiu, jog taip viskas ir būtų.— Ji pastebėjo, kad Kenas Beilis susiraukė.— Nesijaudink. Nemanau, kad šitą bylą taip jau labai laikraštininkai aprašinėtų.

— Tu taip manai? Žinai, kas bus kaltintoju?

— Ne.
— Robertas di Silva.

Dženiferė privažiavo prie įėjimo į teismo pastatą Leonardo gatvėje ir ėmė brautis pro žmonių minią vestibiulyje. Čia buvo uniformuoti policininkai ir policininkai civiliniais drabužiais, advokatai su portfeliais rankose. Dženiferė praėjo stalą su lentele „Informacija", kur niekada nieko nebūdavo, ir liftu pakilo į šeštą aukštą. Ji nuėjo pas apygardos prokurorą. Praėjo bemaž metai, kai ji paskutinį kartą buvo susitikusi su di Silva. Dženiferė neketino vėl su juo kautis. Ji norėjo jam pranešti, kad atsisako ginti Eibrahamą Vilsoną.

Dženiferė praleido tris bemieges naktis, kol tam pasiryžo. Galų gale ji nusprendė, kad taip bus geriau jos klientui. Vilsono byla nebuvo jau tokia svarbi, kad jos imtųsi Robertas di Silva. Vienintelė priežastis, kuri privertė jį imtis bylos — Dženiferė Parker. Di Silva troško keršto. Jis norėjo ją pamokyti. Todėl ji galų gale nusprendė, kad ji neturi kitos išeities, kaip tik atsisakyti Vilsono gynimo. Ji nenorėjo, kad jį nubaustų mirties bausme tik todėl, kad ji kadaise padarė klaidą. Jeigu ji nebus jo advokatė, di Silva nebus Vilsonui toks griežtas. Šitaip Dženiferė norėjo išgelbėti jam gyvybę.

Prisiminimai užplūdo Dženiferę, kai ji priėjo prie pažįstamų durų su lentele „Apygardos prokuroras. Niujorko apygarda". Kaip ir anksčiau ta pati sekretorė sėdėjo už stalo.

— Aš — Dženiferė Parker. Aš turiu susi...

— Įeikite,— nutraukė ją sekretorė.— Apygardos prokuroras jūsų laukia.

Robertas di Silva stovėjo palei savo stalą, kramtydamas cigaro galą, ir nurodinėjo savo padėjėjams. Kai įėjo Dženiferė, jis nutilo.

— Aš buvau tikras, kad jūs neateisite.

— Aš atėjau.

— O aš maniau, kad jūs pabrukusi uodegą, nešite kudašių iš miesto. Ko jums reikia?

Greta stalo stovėjo du krėslai, bet di Silva atsisėsti jai nepasiūlė.

— Aš noriu su jumis pakalbėti apie savo klientą — Eibrahamą Vilsoną.

Robertas di Silva atsisėdo, atsilošdamas krėsle, ir nutaisė mąslią miną.

— Eibrahamas Vilsonas... Ak, taip... Negras, kuris mirtinai sumušė žmogų kalėjimo kieme. Be reikalo jūs ėmėtės jį ginti.— Jis pasižiūrėjo į savo padėjėjus, ir jie išėjo iš kambario.— Na, ką, ponia advokate?

— Aš norėčiau susitarti.

Robertas di Silva apsimetė nustebęs.

— Jūs norite pasakyti, kad atėjote susitarti su manimi? Jūs mane stulbinate. Jau jūs su savo teisininkės talentu galėtumėte be vargo jį išleisti į laisvę.

— Pone di Silva, aš suprantu, kad tai atrodo paprasta byla,— pradėjo Dženiferė,— bet yra švelninančių aplinkybių...

Apygardos prokuroras ją pertraukė.

— Pereikime prie kalbos, kuri jums, advokate, bus suprantamesnė. Galite pasiimti savo švelninančias aplinkybes ir įsikišti sau į užpakalį! — Jis atsistojo ir drebančiu iš įniršio balsu tęsė.— Jūs, ledi, norėjote susitarti? Juk jūs sugriovėte visą mano gyvenimą! Yra lavonas ir jūsų juodaodis draugužis gaus aukščiausiąją bausmę! Aišku? Aš asmeniškai pasirūpinsiu, kad jį pasodintų į elektros kėdę.

— Aš noriu jums pranešti, kad nesirengiu jo ginti. Jūs galite jį teisti pagal straipsnį „netyčinė žmogžudystė". Jūs galite...

— Nė už ką! Jis — žmogžudys, tai aišku kaip dieną.

Dženiferė stengėsi suimti save į rankas.

— Aš maniau, kad tai sprendžia prisiekusieji tarėjai.

Di Silva kreivai nusišypsojo.

— Kaip malonu, kada tokia įstatymų žinovė kaip jūs, ateina ir stengiasi tave paprotinti.

— Galbūt mes pamirširne asmeniškumus?

— Kol aš gyvas — ne! Pasveikinkite savo draugužį Maiklą Moretį.

Po pusvalandžio Dženiferė gėrė kavą su Kenu Beiliu.

— Nežinau, ką ir daryti,— prisipažino Dženiferė.— Aš

maniau, kad Vilsonui bus geriau, jeigu aš atsisakysiu jį ginti. Bet Robertas di Silva ir girdėti nieko nenori. Jam Vilsonas nereikalingas, jam reikalinga aš.

Kenas Beilis mąsliai pasižiūrėjo į ją.

— Gal tai psichologinė ataka? Jis nori tave įbauginti?

— Aš ir taip įbauginta.— Ji gurkštelėjo kavos.— Padėtis bjauri. Jeigu tu pamatytumei tą Eibrahamą Vilsoną. Kad paskirtų jam mirties bausmę, prisiekusiesiems užtenka tik kartą į jį *žvilgterėti.*

— O kada teismas?

— Po keturių savaičių.

— Ar aš galiu ten kuo nors padėti?

— Taip. Nugalabyti di Silvą.

— Ar yra bent menkiausias šansas išteisinti Vilsoną?

— Pesimisto požiūriu atrodo šitaip: aš mėginu laimėti savo pirmąją bylą prieš patį gudriausią šalies apygardos prokurorą, kuris svajoja man atkeršyti, o mano klientas — užkietėjęs žmogžudys negras, nudobęs kalinį šimto dvidešimties liudytojų akivaizdoje.

— Košmaras.

— Tikiuosi, kad likus dienai ligi teismo mane partrenks sunkvežimis.

Dabar ligi teismo liko trys savaitės. Dženiferė pasiekė, kad Eibrahamą Vilsoną perkeltų į Riker Ailendo kalėjimą. Jį laikė vyrų korpuse, kur devyniasdešimt penki procentai jo kameros draugų laukė teismo už sunkius nusikaltimus: žmogžudystes, padegimus, išprievartavimus ir ginkluotus apiplėšimus.

Privačios mašinos čia nebuvo praleidžiamos, todėl Dženiferę atvežė nedideliu žaliu autobusu iki administracinio korpuso, kur ji pateikė savo dokumentus. Šalia vartų, kur sustabdydavo visus lankytojus, stovėjo du ginkluoti sargybiniai. Iš administracinio korpuso Dženiferę nuvedė nedidele kalėjimo gatvele prie centrinio korpuso, kur susitikimų su lankytojais kambaryje jos laukė Eibrahamas Vilsonas. Šitas kambarys buvo padalintas į aštuonias kabinas.

Eidama ilgu koridoriumi susitikti su Eibrahamu Vil-

sonu, Dženiferė pagalvojo: *„Tai primena pragaro priimamąjį"*. Buvo labai triukšminga. Nuolat žvangėjo plieninės durys. Kiekviename bloke buvo po šimtą kalinių, kurie be perstojo kalbėjo ir šūkavo, veikė du televizoriai, iš garsintuvų dundėjo roko muzika. Pastate ėjo sargybą trys šimtai sargybinių, kurių riaumojančios komandos užgožDavo triukšmą.

— Kalėjimo draugijoje visi elgiasi mandagiai,— pasakė jai sargybinis.— Jeigu vienas kalinys stumtels kitą, tai tuojau pat atsiprašys. Maža ką kitas turi galvoje, ir užtenka bet kokios smulkmenos...

Sėdėdama priešais Eibrahamą Vilsoną, Dženiferė pagalvojo: *„Šito žmogaus gyvybė — mano rankose. Jeigu jį nubaus mirties bausme, tai atsitiks todėl, kad aš jam nepadėjau"*. Ji pažiūrėjo į jo kupinas nevilties akis.

— Aš padarysiu viską, kas įmanoma,— pažadėjo ji.

Ligi teismo pradžios liko dešimt dienų. Dženiferei pranešė, kad teisėju paskirtas Lorensas Voldmanas, kuris pirmininkavo Maiklo Morečio proceso metu ir kuris mėgino ją diskvalifikuoti kaip teisininkę.

7

Tą 1970 metų rugsėjo dieną Dženiferė nubudo ketvirtą ryto, jausdamasi visiškai sugniužusi. Išaušo pirmadienis — diena, kai turėjo prasidėti Eibrahamo Vilsono teismas. Dženiferė prastai miegojo, ją kankino būsimojo teismo vaizdai. Viename tokių košmarų ji stovėjo liudytojo vietoje, o Robertas di Silva klausinėjo ją apie Maiklą Moretį. Kiekvieną kartą, kai Dženiferė norėjo atsakyti į klausimą, prisiekusieji jai rėkė: *„Melas! Melas! Melas!"*

Nors košmarai buvo skirtingi, tačiau kažin kuo jie visi buvo panašūs. Paskutinis sapnas jai prisisapnavo, kai Eibrahamą Vilsoną pririšo prie elektros kėdės. Kai Dženiferė pasilenkė jį nuraminti, jis spjovė jai į veidą. Visa drebėdama Dženiferė nubudo ir daugiau jau negalėjo užmigti. Ji ligi ryto prasėdėjo krėsle, žiūrėdama kaip brėkšta diena. Nuo nervinės įtampos valgyti visai nesinorėjo. Ak, jeigu ji būtų galėjusi išsimiegoti! Ir nesinervinti. Ir kad pirmadienis jau būtų praėjęs.

Kol ji maudėsi po dušu ir rengėsi, ją persekiojo artėjančios nelaimės nuojauta. Ji norėjo apsirengti juodai, tačiau apsivilko žalią suknelę „kaip Dioro", nusipirktą išpardavimo dieną.

Pusę devynių Dženiferė privažiavo teismo pastatą, kad pasirodytų kaip gynėja byloje „Niujorko valstijos gyventojai prieš Eibrahamą Vilsoną". Prie įėjimo susirinko milžiniška minia, ir Dženiferė iš pradžių pagalvojo, kad čia įvyko avarija. Ji pamatė televizijos kameras, mikrofonus, ir dar nespėjus suvokti, koks reikalas, ją jau apspito reporteriai.

Vienas jų paklausė:

— Panele Parker, ar tai jūsų pirmoji byla nuo to laiko, kai jūs sužlugdėte Maiklo Morečio teismo procesą?

Kenas Beilis ją įspėjo ne be reikalo. Ji buvo dėmesio centre, o ne jos klientas. Vargu ar reporteriai bus objektyvūs, tai buvo maitvanagiai, o ji — jų auka.

Jauna moteris aptrintais džinsais prikišo jai prie veido mikrofoną:

— Ar tiesa, kad apygardos prokuroras Robertas di Silva ketina jums atkeršyti?

— Nekomentuoju.— Dženiferė ėmė irtis prie įėjimo.

— Vakar vakare apygardos prokuroras pareiškė, kad jums reikia uždrausti užsiimti jurisprudencija Niujorko valstijoje. Ką jūs galite į tai pasakyti?

— Nekomentuoju.— Dženiferė jau buvo prie pat įėjimo.

— Praeitais metais teisėjas Voldmanas bandė atimti iš jūsų teisininkės kvalifikaciją. Ar jūs reikalausite jį nušalinti?

Dženiferė dingo už durų.

Teismas turėjo vykti salėje Nr. 37. Koridoriuje buvo pilna žmonių, norinčių pakliūti į salę, tačiau ten jau nebuvo vietos. Žiūrovai garsiai kalbėjosi, čia vyravo karnavalinė nuotaika. Spaudai buvo rezervuotos kelios eilės. *„Tai di Silva pasistengė"*,— pagalvojo Dženiferė.

Eibrahamas Vilsonas sėdėjo už gynybos stalo, iškildamas virš visų, kaip blogio įsikūnijimas. Jis dėvėjo tamsiai mėlyną kostiumą, kuris jam buvo mažas, ir baltus marškinius su kaklaraiščiu, kuriuos jam nupirko Dženiferė. Bet nepadėjo ir tai. Eibrahamas Vilsonas atrodė kaip tikras žmogžudys. *„Su tokiu pačiu pasisekimu jis galėjo ateiti čia ir su kalėjimo rūbais"*,— beviltiškai pagalvojo Dženiferė.

Vilsonas akiplėšiškai apžiūrinėjo sėdinčiuosius salėje. Sutikęs kieno nors žvilgsnį, jis prisimerkdavo. Dženiferė per daug gerai pažinojo savo klientą, kad suprastų,— už šito puikavimosi drąsa slėpėsi baimė. Bet visiems kitiems — įskaitant teisėją ir prisiekusiuosius — jis darė slegiantį įspūdį. Nuo to milžino dvelkė grėsmė. Prisiekusieji žiūrės į jį, kaip į žmogų, kurio reikia bijoti, kurį reikia sunaikinti?

Eibrahamas Vilsonas neturėjo nė vieno bruožo, kuris sukeltų gailestį. Jo išsigimėliškas randuotas veidas su sulaužyta nosimi ir švarplėta burna, jo milžiniškas kūnas kėlė baimę.

Dženiferė priėjo prie stalo, už kurio sėdėjo Eibrahamas Vilsonas, ir atsisėdo greta jo.

— Labas rytas, Eibrahamai.

Žvilgtelėjęs į ją, jis tarė:

— Aš jau maniau, kad jūs neateisite.

Dženiferė prisiminė savo naktinį košmarą. Ji pasižiūrėjo į jo primerktas akis.

— Jūs puikiai žinojote, kad aš būsiu čia.

Jis abejingai gūžtelėjo pečiais.

— Koks man skirtumas. Jie manęs gyvo nepaliks. Jeigu prireiks, jie išleis įstatymą, kad galėtų mane išvirti verdančiame aliejuje. Jokio teismo nebus. Grynas vaidinimas. Tikiuosi, jūs paėmėte su savimi kukurūzų lazdelių?

Už kaltintojo stalo pasigirdo šnaresys, ir Dženiferė pamatė, kaip apygardos prokuroras Robertas di Silva atsisėdo į savo vietą greta padėjėjų komandos. Žvilgtelėjęs į Dženiferę, jis nusišypsojo. Dženiferė pajuto, kaip ją apima panika.

— Visi atsistokite,— paskelbė teismo sekretorė.

Iš teisėjo kambario išėjo Lorensas Voldmanas.

Tiktai Eibrahamas Vilsonas liko sėdėti.

— Atsistokite,— sušnibždėjo Dženiferė.

— Tegul jie eina po velnių. Tegul pamėgina mane pakelti.

Dženiferė paėmė milžiną už rankos.

— Atsistokite, Eibrahamai. Mes juos nugalėsime.

Jis ilgai žiūrėjo į ją, o paskui lėtai atsistojo, iškildamas virš jos.

Teisėjas Voldmanas užėmė savo vietą. Žiūrovai atsisėdo. Teismo sekretorius ištiesė teisėjui lapelį su dienotvarke.

— „Niujorko valstijos gyventojai prieš Eibrahamą Vilsoną, kaltinamą Raimondo Torpo nužudymu".

Iš pradžių Dženiferė rengėsi prisiekusiuosius pasirinkti išimtinai negrus, bet dabar ji tuo abejojo — ar verta tai daryti? Eibrahamas Vilsonas nebuvo vienas jų. Jis buvo atskilėlis, žmogžudys, „jų nacijos gėda". Jie galėjo jį nuteisti daug lengviau negu baltieji. Viskas, kas jai beliko, tai neįsileisti į žiuri aiškių rasistų. Bet rasistai viešai nedemonstruoja savo pažiūrų. Jie laukia patogaus momento, slėpdami savo prietarus. Ji jautė, kad jos *voir dire* — prisiekusiųjų apklausa — nemokšiška ir negrabi, o tuo tarpu di Silvos — meistriška ir laisva. Jis sugebėjo sukelti prisiekusiųjų pasitikėjimą, nuteikti juos palankiai sau.

„Kaip aš galėjau pamiršti, kad di Silva — puikus aktorius",— pagalvojo Dženiferė.

Di Silva pasinaudojo savo teise nušalinti prisiekusiuosius tiktai po to, kai Dženiferė jau buvo tai padariusi. Ji niekaip negalėjo suprasti jo elgesio, o kai suprato, jau buvo pernelyg vėlu. Di Silva ją pergudravo. Tarp likusių prisiekusiųjų buvo privatus seklys, banko valdytojas, gydytojo motina — visi jie priklausė personalui — ir dabar Dženiferė niekaip negalėjo jų nušalinti. Apygardos prokuroras kruopščiai rengėsi puolimui.

Robertas di Silva atsistojo ir pradėjo savo kalbą:

— Gerbiamasis teisme.— Jis pasisuko į žiuri.— Ir jūs,

ledi ir džentelmenai prisiekusieji tarėjai, visų pirma leiskite padėkoti jums už tai, kad jūs paaukojate savo brangų laiką šiai bylai išklausyti.— Jis užjaučiamai nusišypsojo.— Aš žinau, kad būti prisiekusiuoju — nelengva pareiga. Visi jūs turite darbą. Visų jūsų laukia šeimos.

„Tarsi jis būtų vienas jų",— pagalvojo Dženiferė.— *Tryliktas prisiekusysis"*.

— Aš pasistengsiu neatimti iš jūsų daug laiko. Tai paprasta byla. Čia sėdintis kaltinamasis — Eibrahamas Vilsonas. Niujorko valstija jį kaltina Sing Singo kalėjimo kalinio Raimondo Torpo nužudymu. Dėl to nėra jokių abejonių. Jis pats prisipažino. Pono Vilsono advokatė mėgins įrodyti, kad jis nužudė gindamasis.

Apygardos prokuroras pasisuko ir pasižiūrėjo į Eibrahamą Vilsoną. Prisiekusieji taip pat pasuko galvas. Dženiferė matė jų reakciją. Ji mėgino sutelkti dėmesį į tai, ką kalba di Silva.

— Prieš keletą metų dvylika piliečių, tokių kaip jūs, balsavo už tai, kad Eibrahamas Vilsonas būtų pasodintas į kalėjimą. Dėl kai kurių teisinių subtilybių aš negaliu pasakyti, kokį nusikaltimą padarė Eibrahamas Vilsonas. Bet aš **galiu** pasakyti, kad prisiekusieji nuoširdžiai tikėjo, kad pasodinę Eibrahamą Vilsoną už grotų, neleis jam padaryti naujo nusikaltimo. Labai gaila, tačiau jie apsiriko. Netgi būdamas kalėjime, Eibrahamas Vilsonas sugebėjo nužudyti žmogų, kad patenkintų savo kraugeriškus instinktus. Dabar mes žinome, kad egzistuoja tiktai vienas būdas sulaikyti jį nuo naujų žmogžudysčių — paskirti jam mirties bausmę. Tai nesugrąžins į gyvenimą Raimondo Torpo, bet gali išgelbėti kitų žmonių gyvybes, kurie, priešingu atveju, gali tapti kitomis teisiamojo aukomis.

Di Silva priėjo prie žiuri, žvelgdamas jiems į akis.

— Aš jau sakiau, kad šita byla neužims daug laiko. Čia sėdintis kaltinamasis — Eibrahamas Vilsonas — šaltakraujiškai užmušė žmogų. Jis pats prisipažino. Bet jeigu net būtų neprisipažinęs, mes turime tos šaltakraujiškos žmogžudystės liudytojus. Beje, liudytojų daugiau negu šimtas. Taigi apsvarstykime išsireiškimą „šaltakraujiškai". Bet kuri žmogžudystė bjauri jums kaip ir man. Tačiau retkarčiais nužudoma dėl priežasčių, kurias mes bent jau

galime suprasti. Sakykime, kas nors su ginklu rankoje grasina jūsų artimiesiems — vaikui, vyrui arba žmonai. Jeigu jūs turite pistoletą — jūs galite nuspausti gaiduką, kad išgelbėtumėte jų gyvybes. Mes su jumis **nepritariame** šitam būdui, bet bent jau galime jį suprasti. Arba toks pavyzdys. Jūs nubundate naktį ir matote jums grasinantį plėšiką. Jūs turite galimybę jį nužudyti, kad išgelbėtumėte save. Jūs jį nužudote, ir šiuo atveju taip pat suprantame, kodėl taip įvyko. Nuo to mes nepasidarome užkietėjusiais žudikais, argi ne? Buvo ekstremali situacija.— Di Silvos balse suskambo metalinės gaidelės.— **Bet šaltakraujiška žmogžudystė** — tai visai kas kita. Atimti kitam žmogui gyvybę be jokios priežasties, padaryti tai už pinigus ar narkotikus, nužudyti dėl malonumo...

Jis meistriškai nuteikinėjo prisiekusiuosius prieš Eibrahamą Vilsoną, neperžengdamas teisinių ribų, kad gynyba negalėtų pareikšti protesto.

Dženiferė pasižiūrėjo į prisiekusiųjų veidus. Nebuvo jokios abejonės, kad di Silva juos įtikino. Jie pritarė kiekvienam jo žodžiui. Jie linksėjo ir raukėsi. Tiktai, kad dar neplojo jam. Di Silva buvo dirigentas, o jie — jo orkestras. Dženiferė dar niekada tokio dalyko nematė. Kiekvieną kartą, kai apygardos prokuroras paminėdavo Eibrahamo Vilsono pavardę — o jis tai darė bemaž kiekviename sakinyje,— prisiekusieji žiūrėjo į teisiamąjį. Dženiferė įspėjo Eibrahamą, kad į prisiekusiuosius neverta žiūrėti. Ji keletą kartų priminė jam, kad žiūrėtų kur nori, tik ne į prisiekusiuosius todėl, kad iš jo akių sklindantis iššūkis galėjo įpykinti juos. Savo siaubui, Dženiferė pastebėjo, kad Eibrahamas nenuleidžia akių nuo žiuri, žiūrėdamas prisiekusiesiems tiesiai į akis. Jose kunkuliavo pyktis.

— Eibrahamai,— tyliai jį pašaukė Dženiferė.

Jis net galvos nepasuko.

Apygardos prokuroras jau baigė savo kalbą.

— Biblijoje pasakyta: „Akis už akį, dantis už dantį". Tai kerštas. Mes neraginame kerštauti. Mes raginame būti teisingais. Teisingumo reikalaujame ir dėl to nelaimingojo, kurį šaltakraujiškai — **šaltakraujiškai** — nužudė Eibrahamas Vilsonas. Ačiū.

Apygardos prokuroras grįžo į savo vietą.

Kai Dženiferė atsistojo, kad kreiptųsi į prisiekusiuosius su kalba, ji pajuto jų priešiškumą ir nekantrumą. Kai vadovėliuose ji skaitė, kad iš veidų galima nustatyti prisiekusiųjų požiūrį, ji skeptiškai žiūrėjo į tokius tvirtinimus. Tačiau dabar — ne. Ji aiškiai matė prisiekusiųjų požiūrį į save. Jie jau nusprendė, kad jos klientas kaltas, ir nekantravo, nes Dženiferė gaišino jų laiką, priversdama juos sėdėti čia, kai jie galėjo užsiimti daug svarbesniais dalykais. Taip pasakė jų draugas apygardos prokuroras. O Dženiferė ir Eibrahamas Vilsonas buvo jų priešai.

Giliai įkvėpusi Dženiferė pradėjo:

— Jūsų prakilnybe, ledi ir džentelmenai. Priežastis, dėl kurios jūs esate čia, yra ta, kad įstatymas ir jo išmintis sako mums — kiekvienoje byloje egzistuoja dvi pusės. Klausydama, kaip apygardos prokuroras puola mano klientą, klausydama, kaip jis vadina mano klientą kaltu be žiuri sprendimo,— be jūsų sprendimo — galima prieiti kitą išvadą.

Ji pasižiūrėjo į prisiekusiuosius, ieškodama jų veiduose palaikymo arba sutikimo. Tačiau nei vieno, nei kito nebuvo matyti. Ji prisivertė tęsti.

— Apygardos prokuroras di Silva be perstojo kartojo: „Eibrahamas Vilsonas kaltas". Tai melas. Teisėjas Voldmanas jums pasakys, kad nė vienas teisiamasis negali būti pripažintas kaltu, kol to nenuspręs teismas ar prisiekusieji. Todėl mes ir esame čia, argi ne? Eibrahamą Vilsoną kaltina žmogžudyste, įvykdyta Sing Singo kalėjime. Bet Eibrahamas Vilsonas jį užmušė ne dėl pinigų ar narkotikų. Jis užmušė jį, gelbėdamas savo gyvybę. Jūs prisimenate, kokius pavyzdžius pateikė apygardos prokuroras, kad atskirtume šaltakraujišką žmogžudystę ir žmogžudystę aistros protrūkio metu. Žmogžudystė aistros protrūkio metu — tai kada jūs ginate savo artimuosius arba kada jūs nužudote gelbėdami savo gyvybę. Eibrahamas Vilsonas užmušė žmogų gindamas pats save, ir aš pasakysiu jums, kad kiekvienas sėdintis šitoje salėje, būtų tokiomis aplinkybėmis pasielgęs taip pat. Aš sutinku su apygardos prokuroru, kad kiekvienas žmogus turi teisę ginti savo gyvybę. Jeigu Eibrahamas Vilsonas būtų pasiel-

gęs kitaip, jis būtų miręs.— Dženiferės balsas skambėjo nuoširdžiai. Ji jau pamiršo savo jaudinimąsi.— Aš prašau, kad jūs įsimintumėte štai ką: pagal valstijos įstatymus kaltinimas privalo pateikti įtikinamus įrodymus, kad žmogžudystė buvo įvykdyta ne savigynos tikslu. Ir, dar teismui nesibaigus, gynyba pateiks nenuginčijamus įrodymus, kurie jums parodys, kad Raimondas Torpas buvo užmuštas todėl, kad grasino užmušti mano klientą. Ačiū.

Prasidėjo kaltinimo liudytojų apklausa. Robertas di Silva nepraleido nė vienos galimybės. Tarp svarbiausių liudytojų buvo dvasininkai, sargybiniai ir kaliniai, pažinoję Raimondą Torpą. Vienas po kito jie ėjo į tribūną ir pasakojo, koks ramus ir susivaldantis žmogus buvo velionis.

Kiekvieną kartą baigęs apklausti liudytoją, apygardos prokuroras kreipdavosi į Dženiferę.

— Prašom.

Ir kiekvieną kartą Dženiferė atsakydavo:

— Apklausos atsisakau.

Ji žinojo, kad beprasmiška mėginti apjuodinti svarbiausius liudytojus. Dalyvaujantiesiems jau susidarė įspūdis, kad tik per klaidą Raimondas Torpas nebuvo priskirtas šventiesiems. Roberto di Silvos rūpestingai parinkti sargybiniai liudijo, kad Torpas buvo pavyzdingas kalinys, gerai elgėsi ir padėjo kitiems kaliniams grįžti į doros kelią. Tai, kad Raimondas Torpas sėdėjo kalėjime už banko apiplėšimą ir išprievartavimą, atrodė tik maža dėmelė jo nepriekaištingoje reputacijoje.

Gynybos poziciją silpnino dar ir Raimondo Torpo išorės nupasakojimas. Tai buvo neaukštas žmogus — penkių pėdų ir devynių colių*. Robertas di Silva nuolat primindavo prisiekusiesiems jo ūgį. Jis nupiešė jiems paveikslą, kaip Eibrahamas Vilsonas niekšiškai užpuolė tą liesą žmogelį ir trenkė jį galva į sieną, užmušdamas vietoje. Kai di Silva pasakojo jiems apie tai, prisiekusieji vis atkakliau nenuleido akių nuo didžiulės Vilsono figūros. Šalia jo visi atrodė lyg nykštukai.

* Maždaug 168 cm.

— Mes turbūt niekada nesužinosime,— kalbėjo apygardos prokuroras,— kas privertė Eibrahamą Vilsoną užpulti beginklį nepavojingą žmogų.

Dženiferės širdis tankiau suplakė. Vienas di Silvos ištartas žodis jai suteikė viltį.

— ...Mes, matyt, niekada nesužinosime, kam jam prireikė užpulti jį, bet viena, ledi ir džentelmenai, mums **tikrai žinoma**,— velionis nekėlė jokios grėsmės Eibrahamui Vilsonui. Čia kalbėjo apie savigyną.— Jis pasisuko į teisėją Voldmaną.— Jūsų prakilnybe, įsakykite teisiamajam atsistoti.

Teisėjas Voldmanas pažiūrėjo į Dženiferę.

— Ar gynyba prieštarauja?

Dženiferė suprato, kas bus toliau, bet jos prieštaravimai galėjo tik pakenkti.

— Ne, jūsų prakilnybe.

— Prašom teisiamąjį atsistoti,— pasakė teisėjas.

Eibrahamas Vilsonas su iššūkiu pasižiūrėjo į teisėją, o paskui lėtai atsistojo visu šešių pėdų ir keturių colių** ūgiu.

— Teismo sekretorius ponas Gelinas, lygiai tokio pat ūgio kaip ir velionis Raimondas Torpas,— penkių pėdų ir devynių colių,— pasakė Robertas di Silva.— Pone Gelinai, ar negalėtumėte jūs atsistoti šalia kaltinamojo?

Teismo sekretorius priėjo prie Eibrahamo Vilsono ir atsistojo šalimais. Ūgio skirtumas buvo stulbinantis. Dženiferė žinojo, kad ją vėl pergudravo, bet nieko negalėjo padaryti. Tam tikrą laiką apygardos prokuroras žiūrėjo į du stovinčius vyriškius, o paskui, kreipdamasis į prisiekusiuosius, beveik pašnibždom pasakė:

— Apie kokią *savigyną* gali būti kalbama?

Bylos nagrinėjimas pasirodė dar blogesnis negu Dženiferė sapnavo naktimis. Ji jautė, kad prisiekusieji nekantrauja paskelbti mirties bausmę.

Kenas Beilis buvo salėje tarp žiūrovų, ir pertraukos metu Dženiferė galėjo su juo pasikalbėti.

— Byla ne iš lengvųjų,— užjaučiamai pasakė Kenas.—

** Maždaug 198 cm.

Turėti savo klientu tokį King Kongą... Viešpatie, jau tik pažiūrėjus į jį pakinkliai dreba.

— Ką čia padarysi...

— Kaip sakoma viename anekdote, geriau jau jis būtų likęs namie. Kaip klostosi jūsų santykiai su apygardos prokuroru?

Dženiferė vos vos šyptelėjo.

— Šiandien rytą ponas di Silva leido man aiškiai suprasti, kad rengiasi mane išvyti iš teisininkų būrio.

Kai kaltinimo liudytojų apklausa baigėsi ir di Silva grįžo į savo vietą, Dženiferė atsistojo.

— Aš noriu iškviesti liudytoją Hovardą Patersoną.

Sing Singo kalėjimo viršininko pavaduotojas nenoromis atsistojo ir nuėjo į liudytojo vietą, lydimas žiūrovų žvilgsnių. Robertas di Silva atidžiai stebėjo, kaip jis duoda priesaiką. Mintyse di Silva perkratė visas galimybes. Jis žinojo, kad bylą laimėjo. Jo baigiamoji kalba jau buvo parengta.

Dženiferė kreipėsi į liudytoją:

— Ar negalėtumėte, pone Patersonai, papasakoti prisiekusiesiems apie savo darbo pobūdį?

Apygardos prokuroras atsistojo.

— Nėra reikalo gaišti laiką ir kalbėti apie liudytojo darbo pobūdį. Mes ir taip žinome, kad jis yra Sing Singo kalėjimo viršininko pavaduotojas.

— Ačiū,— tarė Dženiferė.— Aš manau, reikia prisiekusiesiems pranešti, kad poną Patersoną teko iškviesti į teismą šaukimu.— Ji pasisuko į liudytoją.— Kai aš paprašiau jus ateiti čia laisvanoriškai ir padėti apginti mano klientą, jūs atsisakėte. Ar taip?

— Taip.

— Ar negalėtumėte jūs paaiškinti prisiekusiesiems, kodėl jus į teismą teko iškviesti su šaukimu?

— Žinoma. Aš visą gyvenimą turiu reikalų su tokiais žmonėmis kaip Eibrahamas Vilsonas. Tai apsigimęs tvarkos pažeidėjas.

Robertas di Silva pasilenkė ir, žiūrėdamas į prisiekusiųjų veidus, sušnibždėjo savo padėjėjui:

— Žiūrėk, kaip ji pati lenda į kilpą.

— Pone Patersonai,— pasakė Dženiferė.— Eibrahamą

Vilsoną teisia ne už tvarkos pažeidimą. Kalbama apie jo gyvybę. Argi jums nesinori padėti žmogui, kurį neteisingai kaltina žmogžudyste, baudžiama mirties bausme?

— Taip, žinoma. Bet tiktai jeigu jį kaltina neteisingai.

Prisiekusieji supratingai ėmė linksėti.

— Ar ligi šito atvejo jūsų kalėjime buvo žmogžudysčių?

— Matote, kai dirbtinai izoliuojama keletas šimtų nusikaltėlių, jų potenciali neapykanta didėja ir...

— Taip ar ne, pone Patersonai?

— Taip.

— Tos žmogžudystės, kurios įvyko kalėjime jums dirbant turėjo skirtingus motyvus?

— Manau, kad taip. Kartais...

— Labai prašau sakyti: taip ar ne.

— Taip.

— Ar buvo žmogžudysčių, ginant save?

— Na, kartais...— Jis pamatė Dženiferės veido išraišką.— Taip.

— Taigi, remiantis jūsų patirtimi, galima manyti, kad Eibrahamas Vilsonas gynė savo gyvybę, kai užmušė Raimondą Torpą?

— Nemanau, kad...

— Aš klausiu, ar galėjo taip būti, taip ar ne?

— Mažai įtikėtina,— atkakliai atsakė Patersonas.

Dženiferė pasisuko į teisėją Voldmaną.

— Jūsų prakilnybe, prašau liepti liudytojui, kad jis į klausimus atsakinėtų kaip reikiant.

Teisėjas Voldmanas pasižiūrėjo į Hovardą Patersoną.

— Liudytojau, atsakykite į klausimą.

— Taip.

Bet tai, kad jis visa savo išraiška rodė nesutikimą, neprasprūdo pro prisiekusiųjų akis.

— Aš noriu prašyti teismo leidimo,— pasakė Dženiferė,— pateikti kuriuos ne kuriuos daiktinius įrodymus, gautus iš liudytojo.

Apygardos prokuroras atsistojo.

— Kas per daiktiniai įrodymai?

— Įrodymai to, kad žmogžudystė įvyko ginant savo gyvybę.

— Protestas. Aš prieštarauju, Jūsų prakilnybe.

— Kodėl jūs prieštaraujate? — paklausė Dženiferė.— Jūs dar nežinote, apie ką kalbama.

— Teismas susilaiko nuo sprendimo, kol nepamatys įrodymų,— pareiškė teisėjas Voldmanas.— Kalbama apie žmogaus gyvybę, ir gynyba turi teisę išnaudoti visas galimybes.

— Ačiū, Jūsų prakilnybe,— Dženiferė vėl pasisuko į Patersoną.— Jūs atsinešėte?

Tas linktelėjo.

— Taip, bet ne savo noru.

— Aš suprantu. Jūs jau aiškiai leidote tai suprasti, pone Patersonai. Kur tai, ką jūs atnešėte?

Hovardas Patersonas pasižiūrėjo į salę, kur sėdėjo žmogus, sargybinio uniforma. Patersonas jam linktelėjo. Tas atsistojo ir nuėjo perėjimu rankose nešdamas medinę dėžę su dangčiu.

Dženiferė paėmė dėžę iš jo rankų.

— Jūsų prakilnybe, gynyba ketina pridėti tai prie bylos kaip daiktinį įrodymą Nr. 1.

— Kas ten yra? — reikliai paklausė di Silva.

— Tai vadinamoji **„dėžė su žaisliukais"**.

Salėje pasigirdo juokas.

Pažiūrėjęs į Dženiferę, teisėjas Voldmanas lėtai tarė:

— Jūs pasakėte „dėžė su žaisliukais"? Kas ten viduje, panele Parker?

— Ginklai. Ginklai, kuriuos kaliniai pasidarė Sing Singe, kad...

— Prieštaravimas.— Apygardos prokuroras pašoko iš vietos. Jis greitu žingsniu priėjo prie teisėjo vietos.— Noriu, kad jūs turėtumėte galvoje mano kolegės nepatyrimą, Jūsų prakilnybe. Jeigu ji ketina užsiimti kriminaline teise, jai reikėjo išstudijuoti teisminio proceso taisykles, susijusias su daiktinių įrodymų pateikimu. Šitoje vadinamojoje „dėžėje su žaisliukais" nėra jokių įrodymų, susijusių su byla.

— Šita dėžė įrodo...

— Šita dėžė nieko neįrodo,— niekinamai pasakė apy-

gardos prokuroras. Jis pasisuko į teisėją Voldmaną.— Aš protestuoju, kad šitas daiktinis įrodymas būtų pateiktas, nes jis nėra esminis ir neturi su byla nieko bendro.

— Prieštaravimas priimamas.

Dženiferė stovėjo ir žiūrėjo, kaip griūva jos gynyba. Visi buvo prieš ją: teisėjas, prisiekusieji, di Silva, įrodymai. Jos klientas atsidurs elektros kėdėje, jeigu...

Dženiferė giliai įkvėpė:

— Jūsų prakilnybe. Šitas daiktinis įrodymas gali turėti didelės reikšmės gynybai. Aš manau...

— Panele Parker,— nutraukė ją teisėjas Voldmanas,— teismas neturi nei laiko, nei noro aiškinti jums įstatymus. Apygardos prokuroras teisus. Prieš ateidama čia, jūs turėjote pirmiausia išstudijuoti pagrindines daiktinių įrodymų pateikimo taisykles. Pirmoji taisyklė sako, kad draudžiama pateikti daiktus, kurie nebuvo atitinkamu būdu parengti. Teisme nebuvo nieko pasakyta, ar buvo užmuštasis ginkluotas, ar ne. Taigi klausimas apie ginklą neturi nieko bendro su byla. Jūsų pasiūlymas atmetamas.

Dženiferė pajuto, kaip kraujas plūstelėjo į skruostus.

— Atleiskite, bet šitas klausimas su byla **susijęs** — atkakliai pasakė ji.

— Užteks! Galite pareikšti ieškinį.

— Jūsų prakilnybe, aš nenoriu pareikšti ieškinį. Jūs atimate iš mano kliento jo teisę.

— Panele Parker, jeigu jūs ir toliau taip elgsitės, jūs būsite nubausta už teismo įžeidimą.

— Man vis tiek,— atsakė Dženiferė,— bet pagrindas pateikti šitą daiktinį įrodymą **yra**. Apygardos prokuroras pats jį pagrindė.

— Ką? — nustebęs paklausė di Silva.— Bet aš niekada...

Dženiferė atsisuko į teismo stenografistą.

— Ar negalėtumėte jūs perskaityti pono di Silvos pareiškimą, pradedant žodžiais: „Mes turbūt niekada nesužinosime, kas privertė Eibrahamą Vilsoną užpulti..."

Apygardos prokuroras pasižiūrėjo į teisėją Voldmaną.

— Jūsų prakilnybe, negi jūs leisite?..

Teisėjas Voldmanas jį sustabdė mostu. Jis pasisuko į Dženiferę.

— Teismas egzistuoja, panele Parker, ne tam, kad jūs čia aiškintumėte įstatymus. Kai bylos svarstymas bus baigtas, jūs būsite nubausta už teismo negerbimą. Tačiau, kai kalbama apie žmogaus gyvybę, aš pasirengęs jus išklausyti.— Jis pasisuko į teismo stenografistą.— Skaitykite.

Atvertęs keletą puslapių atgal, stenografistas ėmė skaityti:

— „Mes, matyt, niekada nesužinosime, kas privertė Eibrahamą Vilsoną užpulti beginklį, nepavojingą žmogų..."

— Pakanka,— nutraukė jį Dženiferė,— ačiū.— Pasižiūrėjusi į Robertą di Silvą, ji lėtai ištarė: — Tai jūsų žodžiai: *„Mes, matyt, niekada nesužinosime, kas privertė Eibrahamą Vilsoną užpulti beginklį, nepavojingą žmogų"?* — Ji atsisuko į teisėją Voldmaną.— Pagrindinis žodis — **beginklis.** Kadangi apygardos prokuroras pats pasakė prisiekusiesiems, kad auka buvo beginklė, jis suteikė gynybai galimybę kalbėti apie tai, kad auka galėjo būti ir ne beginklė, tai yra turėti ginklą. Būtent todėl aš ir noriu pateikti prie bylos šitą daiktinį įrodymą.

Įsivyravo mirtina tyla.

Teisėjas Voldmanas pasisuko į di Silvą.

— Panelė Parker teisi. Jūs pats suteikėte galimybę tai svarstyti.

Di Silva apstulbęs pažvelgė į teisėją.

— Aš juk tiktai...

— Teismas leidžia pateikti prie bylos daiktinį įrodymą Nr. 1.

Dženiferė su palengvėjimu atsiduso.

— Ačiū, Jūsų prakilnybe.

Paėmusi dėžę į rankas, Dženiferė atsisuko į prisiekusiuosius.

— Ponai ir ponios, savo baigiamajame žodyje apygardos prokuroras pasakys, kad viskas, kas yra šitoje dėžėje nesusiję su byla, tiksliau sakant, nėra tiesioginis įrodymas. Ir jis bus teisus. Jis pasakys, kad visi šitie daiktai nėra susiję su nužudytuoju. Ir jis vėl bus teisus. Aš pridedu prie bylos šitą daiktinį įrodymą visai dėl kitos priežasties. Jūs jau girdėjote, kaip negailestingas žiaurus kaltinamasis, kurio ūgis šešios pėdos ir keturi coliai, be jo-

kios priežasties užpuolė Raimondą Torpą vos penkių pėdų ir devynių colių ūgio. Paveikslas, kuris buvo taip kruopščiai nupieštas kaltinimo, parodo sadistą ir banditą, užmušusį savo draugą be jokios priežasties. Bet atsakykite man į klausimą: argi kiekvienas poelgis neturi priežasties? Godumas, neapykanta, geismas, ar *dar kas nors?* Aš tikiu — ir todėl ginu savo klientą — kad buvo žmogžudystės priežastis. Vienintelė priežastis, kuri pateisina nužudymą, tai, kaip sakė apygardos prokuroras, savigyna. Žmogus kovoja už savo gyvybės išgelbėjimą. Jūs girdėjote, kaip Hovardas Patersonas paliudijo, kad kalėjime **pasitaiko** žmogžudysčių, kad kaliniai pasidaro sau ginklų? Vadinasi, egzistuoja galimybė, kad Raimondas Torpas galėjo būti ginkluotas panašiu ginklu, ir **būtent jis** užpuolė kaltinamąjį. O tas, gindamas savo gyvybę, užmušė jį. Tai yra užmušė **gindamasis**. Jeigu jūs nuspręsite, kad Eibrahamas Vilsonas žiauriai — ir be jokios priežasties — nužudė Raimondą Torpą, tada jūs galite jį pavadinti kaltu. Bet jeigu po susipažinimo su daiktiniais įrodymais jums dėl to kils abejonių, jūs turite išteisinti mano klientą.— Buvo matyti, kad Dženiferė sunkiai laiko dėžę.— Kai aš pirmą kartą pamačiau, kas yra viduje, aš nepatikėjau savo akimis. Jums taip pat bus sunku tuo patikėti, bet aš noriu, kad jūs prisimintumėte — Sing Singo kalėjimo viršininko pavaduotojas šitą dėžę atnešė ne savo noru. Čia, ponios ir ponai, surinkti žmogžudysčių įrankiai, slapta pasidaryti Sing Singo kalėjimo kalinių.

Eidama prie prisiekusiųjų, Dženiferė suklupo ir prarado lygsvarą. Dėžė iškrito jai iš rankų atsidarė ir turinys pabiro ant grindų. Pasigirdo nuostabos šūksniai. Prisiekusieji pakilo iš vietų, kad geriau įžiūrėtų ant grindų gulinčius daiktus. Jie pamatė kraują stingdančią mirtį nešančių ginklų kolekciją. Čia buvo ne mažiau kaip šimtas visokių dydžių ir formų daiktų. Skliutai, peiliai, durklai, nusmailintos žirklės, metalinė atraiža, skerdienos dorojimo peilis. Buvo čia ir smaugimo priemonių, pavyzdžiui, vielas su medinėmis rankenėlėmis galuose, nusmailintas gelžgalys, mačetė.

Žiūrovai ir žurnalistai stovėjo ištempę kaklus, kad geriau pamatytų šitą siaubingą arsenalą, besivoliojantį ant

grindų. Teisėjas Voldmanas nekantriai pastukseno plaktuku, ragindamas laikytis tvarkos. Jis pažiūrėjo į Dženiferę ir pamatė jos veide patenkintą šypseną. Kai teismo sekretorius atskubėjo jai į pagalbą, kad padėtų surinkti išbyrėjusius ginklus, Dženiferė neigiamai papurtė galvą.

— Ačiū. Aš pati susitvarkysiu.

Žiūrovams ir prisiekusiesiems stebint, Dženiferė priklaupė ir ėmė krauti daiktus atgal į dėžę. Ji tai darė neskubėdama, apžiūrėdama kiekvieną pavyzdį, prieš įdėdama jį į dėžę. Prisiekusieji atsisėdo į savo vietas, tačiau nenuleisdami akių stebėjo Dženiferę. Jai reikėjo penkių minučių, kol ginklus sukrovė į dėžę. Di Silva sėdėjo dusdamas iš įniršio.

Viską sudėjusi Dženiferė atsistojo, pažiūrėjo į Patersoną ir, atsisukusi į di Silvą, pasakė:

— Jūsų eilė apklausti liudytoją.

Bet dabar apygardos prokuroras vargu ar galėjo pataisyti padėtį.

— Aš atsisakau apklausos,— atsakė jis.

— Tada aš noriu pakviesti į tribūną Eibrahamą Vilsoną,— pareiškė Dženiferė.

8

— Jūsų vardas?

— Eibrahamas Vilsonas.

— Ar negalėtumėte kalbėti garsiau?

— Eibrahamas Vilsonas.

— Pone Vilsonai, jūs nužudėte Raimondą Torpą?

— Taip.

— Ar jūs galite papasakoti teismui, kodėl jūs nužudėte?

— Jis norėjo mane užmušti.

— Raimondas Torpas gerokai mažesnis už jus. Nejaugi jūs manėte, kad tai jam būtų pavykę?

— Jis rankoje laikė skliutą, kuris jį padarė velniškai aukštą ir stiprų.

Dženiferė ištraukė iš dėžės du daiktus: plačiaašmenį peilį ir metalines žnyples. Ji parodė jam peilį.

— Ar šituo peiliu jums grasino Raimondas Torpas?

— Protestas! Kaltinamasis negali žinoti...

— Aš perfrazuoju klausimą. Ar šitas peilis panašus į tą ginklą, kuriuo jums grasino Raimondas Torpas?

— Taip.

— O šitos žnyplės?

— Taip.

— Ar jūs anksčiau buvote susirėmę su Raimondu Torpu?

— Taip.

— Ačiū.

Dženiferė pasisuko į Robertą di Silvą.

— Jūsų eilė.

Robertas di Silva atsistojo ir lėtai priėjo prie liudytojo vietos.

— Pone Vilsonai, juk jums ir anksčiau pasitaikė nužudyti, argi ne? Aš turiu galvoje, kad tai ne pirma jūsų žmogžudystė.

— Aš padariau klaidą ir dabar už tai moku. Aš...

— Neapsunkinkite mūsų savo atgailavimais. Atsakykite — taip arba ne.

— Taip.

— Matyti, kad žmogaus gyvybė neturi jums didelės vertės?

— Visai ne taip. Aš...

— Jūs manote, kad įvykdęs dvi žmogžudystes, jūs vertinate žmogaus gyvybę? Kiek žmonių jums reikia nužudyti, kad jos nevertintumėte? Penkis? Dešimt? Dvidešimt?

Jis rengė Eibrahamui Vilsonui spąstus, o tas į juos ėjo. Vilsonas suspaudė lūpas, jo akyse plykstelėjo įsiūtis.

— Aš nužudžiau tiktai du žmones.

— Tiktai? Jūs nužudėte *tiktai* du žmones? — apygardos prokuroras palingavo galva apsimestinai baisėdamasis. Jis priėjo arčiau ir pasižiūrėjo teisiamajam tiesiai į akis.— Galiu lažintis, kad jums patinka žavėtis savo valdžia ir jėga. Turbūt jūs jaučiatės Viešpačiu Dievu. Panorėjote — atėmėte gyvybę vienam, panorėjote — kitam...

Eibrahamas Vilsonas pašoko, išsitiesė visu ūgiu.

— Ak, tu kalės vaike!

„Ne,— mintyse pagalvojo Dženiferė,— **tiktai ne tai!"**

— Sėskite,— įsakė jam di Silva.— Matyt, jūs taip liovėtės save kontroliavęs, kai užmušėte Raimondą Torpą.

— Torpas norėjo mane užmušti!

— Štai šituo? — Di Silva paėmė peilį ir žnyples į rankas.— Aš esu tikras, kad jūs galėjote lengvai iš jo atimti skliutą.— Jis pametėjo ant rankos žnyples.— Ar jūs šitų bijojote? — Jis pasisuko į prisiekusiuosius, niekinamai laikydamas žnyples dviem pirštais.— Nepanašu į mirtiną ginklą. Netgi jei jis būtų smogęs jomis jums per galvą, tai, išskyrus gumbą, daugiau nieko nebūtų buvę. Kur naudojamos tokios žnyplės, pone Vilsonai?

— Kad išrautų kiaušinius,— tyliai pasakė Eibrahamas Vilsonas.

Praėjo jau aštuonios valandos nuo to laiko, kai prisiekusieji išėjo tartis.

Robertas di Silva ir jo padėjėjai išėjo iš posėdžių salės, kad pailsėtų, bet Dženiferė negalėjo pajudėti iš vietos.

Kai prisiekusieji vienas po kito išėjo į pasitarimų kambarį, Kenas Beilis priėjo prie Dženiferės.

— Einam kavos išgerti.

— Vargu ar aš galėsiu...

Ji liko salėje, kur sėdėjo, bijodama pajudėti, nematydama ir negirdėdama, kas darosi aplinkui. Štai viskas ir pasibaigė. Ji stengėsi, kiek įmanydama. Jai nereikėjo imtis šitos bylos. Ji buvo tiesiog beprotė, jeigu manė, kad gali laimėti bylą, kai kaltintojas toks patyręs teisininkas, kaip di Silva. Jai norėjosi nubėgti prie prisiekusiųjų, kol jie dar nepaskelbė savo verdikto, ir pasakyti jiems: **„Palaukite! Tai neteisinga! Tegul Eibrahamą Vilsoną gins kitas advokatas, geresnis negu aš".**

Pernelyg vėlu. Dženiferė vogčiomis žvilgterėjo į Eibrahamą Vilsoną. Jis buvo panašus į akmeninę statulą. Anksčiau sklidusį nuo jo įniršį pakeitė neviltis. Ji norėjo jį nuraminti, tačiau nerado tinkamų žodžių.

Teisėjas Voldmanas kreipėsi į prisiekusiuosius.

— Ponios ir ponai, ar jūs nusprendėte?

— Taip, Jūsų prakilnybe.

Teisėjas linktelėjo teismo sekretoriui. Tas priėjo prie prisiekusiųjų, paėmė lapelį popieriaus ir perdavė jį teisėjui. Dženiferė jautė, kaip smarkiai sutvaksėjo jos širdis. Jai užgniaužė kvapą. Ji norėjo sustabdyti šitą akimirką, šitą laiką ligi tol, kol bus perskaitytas nuosprendis. Teisėjas Voldmanas pakėlė akis ir lėtai peržvelgė salę. Jis pasižiūrėjo į prisiekusiuosius, į Robertą di Silvą, į Dženiferę ir į Eibrahamą Vilsoną.

— Atsakovą prašau atsistoti.

Eibrahamas Vilsonas sunkiai atsistojo. Jo judesiai buvo lėti, lyg jis būtų netekęs jėgų.

Pažiūrėjęs į popieriaus lapelį, teisėjas Voldmanas tarė:

— Prisiekusiųjų verdiktas sako, kad Eibrahamą Vilsoną reikia laikyti nekaltu.— Salėje žiūrovai ėmė stotis, ir paskutiniai teisėjo žodžiai paskendo balsų šurmulyje. Dženiferė suakmenėjo, ji negalėjo patikėti savo ausimis. Negalėdama ištarti nė žodžio, ji atsigręžė į Eibrahamą Vilsoną. Kurį laiką jis žiūrėjo į ją savo mažomis akelėmis, paskui jo veide sušvito šypsena. Jis apkabino ją savo didžiulėmis rankomis, ir Dženiferė pajuto, kad tuoj pat apsiverks.

Laikraštininkai apspito Dženiferę, apiberdami klausimais.

— Ką jūs jaučiate įveikusi apygardos prokurorą?

— Ar jūs iš anksto tikėjote pergale?

— Ką jūs būtumėte dariusi, jai Vilsoną būtų pasiuntę į elektros kėdę?

Dženiferė tylėdama papurtė galvą. Ji nenorėjo su jais kalbėti. Jie atėjo čia į spektaklį, pasimėgauti, kaip atims žmogui teisę gyventi. Jeigu prisiekusieji būtų nusprendę kitaip... Ji net galvoti apie tai nenorėjo. Dženiferė ėmė dėtis į portfelį popierius.

Prie jos priėjo teismo sekretorius.

— Teisėjas Voldmanas prašo, kad jūs užeitumėte į jo kabinetą, panele Parker.

Ji visai pamiršo, kad jai turi paskirti baudą už nepagarbą teismui, bet dabar tai buvo visai nesvarbu. Visų svarbiausia — ji išgelbėjo gyvybę Eibrahamui Vilsonui.

Dženiferė žvilgterėjo į kaltinimo stalą. Apygardos pro-

kuroras kišo popierius į portfelį, riaumodamas ant savo padėjėjų. Jis pakėlė galvą, ir jų akys susitiko. Jo žvilgsnis buvo iškalbingesnis už bet kokius žodžius.

Teisėjas Lorensas Voldmanas sėdėjo už stalo, kai Dženiferė įėjo į jo kabinetą.

— Sėskite, panele Parker,— trumpai pasakė jis.

Dženiferė atsisėdo.

— Aš niekam neleisiu paversti teismo į cirko vaidinimą.

Dženiferė paraudo.

— Aš tiesiog suklupau. Tiesiog neįmanoma...

Teisėjas Voldmanas sustabdė ją rankos mostu.

— Dėl Dievo, nereikia.

Dženiferė suspaudė lūpas.

— Aš taip pat nepakeliu įžūlumo.— Dženiferė pavargusi žiūrėjo į jį, netardama nė žodžio.— Šiandien jūs peržengėte visas leistinas ribas. Aš suprantu, kad jūs stengėtės išgelbėti žmogaus gyvybę. Todėl aš nusprendžiau nebausti jūsų už nepagarbą teismui.

— Ačiū, Jūsų prakilnybe,— sunkiai ištarė Dženiferė.

Bejausmiu veidu teisėjas Voldmanas tęsė:

— Beveik visada, kai paskelbiamas nuosprendis, aš žinau, ar nugalėjo teisingumas, ar ne. Šį kartą aš nesu tuo tikras.— Dženiferė laukė, kad jis dar ką nors pasakys.

— Tai viskas, panele Parker.

Tą dieną televizijos naujienų laidos ir pirmieji vakarinių laikraščių puslapiai vėl buvo skirti Dženiferei Parker, tiktai šį kartą ji buvo herojė. Ją vadino Dovydu, įveikusiu galingąjį Galijotą. Visuose laikraščiuose buvo Dženiferės, di Silvos ir Eibrahamo Vilsono fotografijos. Dženiferė godžiai skaitė jai skirtus straipsnius, mėgaudamasi kiekvienu žodžiu. Malonu pajusti pergalės skonį po tokios daugybės pralaimėjimų.

Kenas Beilis pakvietė ją atšvęsti pergalę į restoraną, kur ją atpažino metrdotelis ir keli lankytojai. Nepažįstami žmonės vadino ją vardu ir sveikino. Neįtikėtina!

— Kaip tu jautiesi įžymybės vaidmenyje? — nusišypsojo Kenas.

— Nėra žodžių.

Kažkas atsiuntė jiems butelį vyno.

— Man net gerti nereikia,— prisipažino Dženiferė.— Aš ir taip apsvaigusi, lyg būčiau gėrusi.

Tačiau ji išgėrė tris taures vyno, aptarinėdama su Kenu pasibaigusį teismą.

— Aš taip bijojau. Ar tu žinai, kas yra — laikyti savo rankose svetimą gyvybę? Atsakomybė kaip Dievo. Argi gali būti dar kas nors baisiau negu tai? Aš turiu galvoje, kad aš atvažiavau iš Kelso... Klausyk, Kenai, gal dar užsisakykime butelį vyno?

— Viską, ko tik tu nori.

Kenas užsakė prašmatnią vakarienę, tačiau iš susijaudinimo Dženiferė negalėjo valgyti.

— Žinai, ką man pasakė Eibrahamas Vilsonas per mūsų pirmą susitikimą? — „Įlįsk į mano kailį, o aš į tavo. Tada mes ir pakalbėsime apie neapykantą". Kenai, šiandien aš buvau jo kailyje. Ir žinai ką? Man atrodė, kad prisiekusieji teisia mane. Aš jaučiau, lyg mane ketintų nubausti mirties bausme. Aš myliu Eibrahamą Vilsoną. Užsisakykime dar vyno.

— Tu juk nieko nesuvalgei.

— Aš noriu išgerti.

Susiraukęs Kenas žiūrėjo, kaip ji įsipylė ir ištuštino savo taurę.

— Ei, gal gerk po truputį.

Ji nerūpestingai mostelėjo ranka.

— Kalifornijos vynas — kaip vanduo.— Ji nugėrė gurkšnelį.— Tu — mano geriausias draugas. Žinai, kas ne geriausias mano draugas? Didysis Robertas di Silva.

— Di Silva?

— Aha. Jis manęs nekenčia. Ar tu matei šiandien jo veidą? O! Jis buvo įsiutęs. Jis sakė, kad rengiasi mane pašalinti iš kelio. Bet juk nepašalino?

— Ne...

— Ar tu žinai, ką aš galvoju? Ar tu žinai, ką aš iš tikrųjų galvoju?

— Aš...

— Di Silva galvoja, kad jis, palyginus su manimi,— pigmėjas.

— Tu norėjai pasakyti priešingai.

— Ačiū, Kenai. Aš visada galiu tavimi pasikliauti. Užsakyk dar vieną vyno butelį.

— Gal tau jau užteks?

— Pigmėją kankina didelis troškulys.— Dženiferė sukikeno.— Aš tau jau sakiau, kad myliu Eibrahamą Vilsoną? Jis pats gražiausias žmogus pasaulyje. Kenai, aš pažiūrėjau jam į akis ir pamačiau, kad jis puikus! Ar tu kada nors žiūrėjai di Silvai į akis? O! Jos šaltos kaip ledas! Kaip aisbergas. Jis apskritai nėra toks jau blogas žmogus. Ar aš tau sakiau apie pigmėją?

— Taip.

— Aš myliu pigmėją. Aš visus myliu. Kenai, ar žinai, kodėl? Todėl, kad Eibrahamas Vilsonas liko gyvas. Jis gyvas. Užsisakykime butelį vyno ir atšvęskime...

Buvo antra valanda nakties, kai Kenas parvedė Dženiferę namo. Jis išsimušė iš jėgų, kol užtempė ją į trečią aukštą. Dabar jis stovėjo sunkiai alsuodamas.

— Turbūt man tai nuo vyno,— pasakė jis.

Dženiferė su užuojauta pažiūrėjo į jį.

— Nereikia gerti, jeigu negali.

Ir ji susileido.

Ją pažadino veriantis telefono skambutis. Ji siektelėjo ragelio, bet kitas judesys sukėlė nepakeliamą viso kūno skausmą.

— Alio...

— Dženifere? Tai — Kenas.

— Sveikas, Kenai...

— Ar viskas gerai?

Ji pamąstė.

— Nemanau. Kelinta valanda?

— Pusiaudienis. Ateik greičiau, čia tokie dalykai dedasi!

— Kenai... Aš mirštu.

— Klausyk manęs atidžiai. Lėtai atsikelk, išlipk iš lovos ir nuryk dvi tabletes aspirino. Išsimaudyk po dušu, išgerk kavos, ir tu išgyvensi.

Kai Dženiferė po valandos atėjo į kontorą, ji jautėsi

geriau. „Ne visai gerai,— pagalvojo Dženiferė,— bet geriau".

Jai įžengus abu telefonai skambėjo be perstojo.

— Tai tau skambina,— nusišypsojo Kenas.— Nė sekundės nenutyla. Tau reikalinga sekretorė-telefonistė.

Jai skambino iš laikraščių ir žurnalų, iš radijo ir televizijos. Per vieną dieną ji pasidarė įžymybė. Buvo ir kiti skambučiai, apie kuriuos anksčiau ji galėjo tik svajoti. Stambių firmų atstovai, kurie anksčiau apie ją ir girdėti nenorėjo, klausė, kada jai bus patogu su jais susitikti.

Savo kabinete Robertas di Silva rėkė ant savo padėjėjų.

— Aš noriu, kad tu man parengtum asmeninę Dženiferės Parker dosjė. Pranešk man apie visus jos klientus. Aišku?

— Taip, sere.

— Imkis darbo!

9

— Jis toks šaulys, kaip aš skaistuolis. Ar aš akių neturiu?

— Šitas ožys norėjo, kad aš už jį užtarčiau žodelį Maiklui. O aš sakau: „Ei, bičiuli! Aš viso labo tik kareivis, supratai?" O jeigu Maiklui prireiks žmogaus, jis lakstys jo ieškoti po šiukšlynus.

— Salai, jis tave paskersti norėjo.

— Aš greitai jį perkandau. Niekas jo aplinkui nežino, o mūsų reikale, jei tavęs nežino — tu tuščia vieta.

Jie kalbėjo, sėdėdami senos olandiškos fermos, pastatytos prieš tris šimtus metų Niū Džersyje, virtuvėje.

Jų buvo trejetas: Nikas Vitas, Džozefas Kolela ir Salvatorė Fjorė, pravarde Gėlytė.

Nikas Vitas buvo panašus į numirėlį. Plonos, beveik nematomos lūpos ir giliai įdubusios žalios akys tik didino šitą panašumą. Jis avėjo dviejų šimtų dolerių vertės batus.

Džozefas Kolela, pravarde Milžinas, buvo panašus į granito monolitą. Kai jis eidavo gatve, susidarydavo įspū-

dis, kad jis čia pasirodė iš pasakų apie milžinus. Kartą kažkas jį palygino su daržu: „Kolelos nosis kaip bulvė, ausys kaip kopūstai, smegenys — žirnelio didumo".

Kolelos balsas buvo aukštas, o išvaizda geraširdiška, beje, tai buvo apgaulingas įspūdis. Jis turėjo lenktynių žirgą ir mėgino varžybose lošti, neklysdamas atspėdavo nugalėtojus. Jis turėjo šešetą vaikų, ir savo šeimą dievino. Jo specialybė buvo pistoletai, rūgštis ir grandinės. Jo žmona Karmelina buvo pamaldi moteris, ir sekmadieniais, kai Kolela nedirbo, jis visada eidavo su šeima į bažnyčią.

Trečias iš jų, Salvatorė Fjorė, buvo panašus į nykštuką. Jis buvo maždaug penkių pėdų ir trijų colių ūgio, o svėrė šimtą penkiolika svarų*. Jo veidas priminė angelišką berniuko iš bažnyčios choro veidelį, kas jam netrukdė vikriai valdyti peilį ir pistoletą. Jis patiko moterims, ir, be žmonos ir meilužės, turėjo tuziną draugužių. Anksčiau Fjorė buvo žokėjas ir dirbo hipodromuose nuo Pilmiko ligi Tihuanos. Kai vienas hipodromo inspektorių Fjorė nubaudė už tai, kad jis davė žirgui dopingą, jo kūnas po savaitės buvo rastas plaukiojantis ežere.

Visi trys buvo Antonijaus Granelio „šeimos" **kareiviai,** bet kadangi jie čia pakliuvo Maiklo Morečio dėka, tai jam buvo atsidavę siela ir kūnu.

Valgomajame vyko gangsterių „šeimos" pasitarimas. Stalo gale sėdėjo Antonijus Granelis, pačios galingiausios mafijos „šeimos" Rytų pakrantėje **capo.** Šis plačiapetis, vešlia žila ševeliūra valstietis, turėdamas septyniasdešimt dvejus metus, atrodė dar gana tvirtas vyras. Gimęs Palerme, Antonijus Granelis į Ameriką atvyko penkiolikos metų ir ėmė dirbti Manhatano uoste. Dvidešimties metų jis jau buvo vietinio boso, kontroliuojančio dokus, leitenantas. Sykį jie susivaidijo, ir, kai bosas paslaptingai pradingo, Antonijus Granelis užėmė jo vietą. Kiekvienas, kas norėjo dirbti dokuose, privalėjo jam mokėti. Šitie pinigai padėjo jam pasidaryti įtakingu žmogumi, ir jo veiklos sfera ėmė labai greitai plėstis — reketas, „ryklio vers-

* Maždaug 48 kg.

las", prostitucija, azartiniai lošimai, narkotikai ir žmogžudystės. Trisdešimt du kartus jį teisė, bet nuteistas jis buvo tik kartą už smulkų teisėtvarkos pažeidimą. Granelis buvo negailestingas žmogus, nepripažįstantis jokių taisyklių.

Kairėje pusėje sėdėjo Tomas Kolfaksas, „šeimos" **consigliere.** Prieš dvidešimt penkerius metus Kolfaksas buvo puikus advokatas, specializavęsis korporacinio verslo sferoje. Kartą jis apgynė nedidelės kompanijos, importavusios alyvų aliejų, interesus. Ją kontroliavo mafija. Ir nuo to laiko vis dažniau ir dažniau ėmė ginti jos reikalus, kol Granelio „šeima" tapo vienintele jo kliente. Tai buvo naudinga klientė, ir Tomas Kolfaksas pasidarė turtingas žmogus. Jis turėjo daug nekilnojamojo turto ir bankų sąskaitų po visą pasaulį.

Iš kitos pusės šalia Granelio sėdėjo jo žentas Maiklas Moretis. Maiklas buvo didelis garbėtroška, ir šita jo savybė nepatiko Antonijui Graneliui. Maiklas „šeimoje" pasirodė neseniai. Jo tėvas Džovanis, tolimas Antonijaus Granelio giminaitis, buvo kilęs ne iš Sicilijos, o iš Florencijos. Jau vien tai metė ant Morečio šeimos įtarimo šešėlį — visi žinojo, kad florentiečiais negalima pasitikėti.

Atvažiavęs į Ameriką, Džovanis Moretis atidarė avalynės parduotuvę ir sąžiningai dirbo savo darbą. Jis neužsiėmė nei azartiniais lošimais, nei „ryklio verslu", jis netgi nenuomojo kambarių prostitutėms, kas jau darė jį nenormalų aplinkinių akyse.

Maiklas buvo visai nepanašus į savo tėvą. Jis įstojo į Jeilio universitetą, o paskui baigė Varšuvos verslo mokyklą. Po baigimo jis kreipėsi į tėvą su vieninteliu prašymu — jis norėjo susitikti su tolimu savo giminaičiu Antonijumi Graneliu. Džovanis susitarė dėl to susitikimo. Granelis buvo tikras, kad Maiklas paprašys jį paskolinti pinigų, kad galėtų pradėti verslą; galbūt atidarytų savo avalynės parduotuvę, kaip ir jo nenormalus tėvas. Bet jis klydo.

— Aš žinau, kaip padaryti jus turtingą,— pradėjo Maiklas Moretis.

Pažiūrėjęs į įžūlų jaunuolį, Antonijus Granelis atlaidžiai nusišypsojo.

— Aš ir taip turtingas žmogus.

— Ne. Jūs tik **galvojate,** kad jūs turtingas.

Granelis liovėsi šypsojęsis.

— Aš kažkaip nesuprantu tavęs, vaikine.

Tada Maiklas Moretis papasakojo jam savo planą.

Iš pradžių Antonijus Granelis veikė atsargiai, kruopščiai tikrino kiekvieną Maiklo patarimą. Bet viskas ėjo kuo puikiausiai. Nelegalus verslas, kuris klestėjo ir anksčiau, Maiklui Morečiui vadovaujant išsiplėtė. Po penkerių metų Granelio „šeima" valdė bent tuziną kompanijų, į kurias įėjo mėsos konservų gamybos firmos, skalbyklos, restoranai, vaistinės ir transportavimo tarnybos. Maiklas surasdavo perspektyvias kompanijas, ir „šeima" įeidavo į jų sudėtį kaip jaunesnis partneris, o paskui pamažu supirkdavo visas akcijas. Senos, nepriekaištingos reputacijos kompanijos staiga atsidurdavo prie bankroto slenksčio. Tarpstančios kompanijos tapdavo Morečio aukomis ir duodavo neregėtai dideles pajamas, nes jų darbininkai kontroliuojami pavaldžių mafijai profsąjungų, drausdavosi mafijai pavaldžiose draudimo kompanijose, ir pirkdavo mašinas mafijai priklausančiose parduotuvėse. Maiklas sukūrė milžinišką imperiją, ištisą kompanijų tinklą, kur vartotoją melžė, o pienas tekėjo mafijai.

Nors jį lydėjo sėkmė, tačiau Maiklas žinojo, kad jo padėtis nepatikima. Parodęs Antonijui Graneliui viliojančius teisėto verslo horizontus, jis liovėsi buvęs jam reikalingas. Jis jam atsiėjo brangiai, nes iš pradžių buvo susitaręs, kad gaus nedidelį procentą nuo kiekvieno pelno. Visi buvo įsitikinę, kad kalbama apie smulkmenas. Bet, pamatęs, kokius nuostabius pelnus duoda Maiklo idėjos, Granelis susimąstė. Visai atsitiktinai Maiklas sužinojo, kad Granelis sušaukė pasitarimą, kur buvo svarstoma, ką daryti su Maiklu Morečiu.

— Jau pernelyg daug pinigų nusėda į šito vaikino kišenes,— pasakė Granelis.— Reikia jo atsikratyti.

Maiklas suardė šituos planus, vesdamas vienintelę Granelio dukrą Rozą. Jos motina mirė gimdydama, ir Ro-

za buvo auklėjama vienuolyne. Į namus ji parvažiuodavo tik per atostogas. Tėvas ją dievino ir darė viską, kad jo dukrai nieko netrūktų. Būtent per velykines atostogas Roza susipažino su Maiklu Morečiu. Prisimindama jo vyrišką paveikslą, Roza darė lovoje tai, ką vienuolės vadino gėdingu ir nuodėmingu dalyku.

Antonijus Granelis manė, kad dukra laiko jį tarpstančiu verslininku, bet Rozos draugės rodė jai laikraščius ir žurnalus, kuriuose buvo pasakojama apie tikrąją Granelio šeimos veiklą. Roza nieko apie tai nesakė tėvui, ir tas buvo laimingas, manydamas, kad apsaugojo ją nuo siaubingos tiesos.

Granelis būtų buvęs sukrėstas, jei būtų žinojęs, kad Roza tėvo veiklą laikė neįtikėtinai įdomia. Ji nekentė drausmės ir vienuolių pamokymų. Svajonėse ji įsivaizduodavo tėvą Robinu Hudu, metusiu iššūkį vyriausybei. Tai, kad Maiklas Moretis turėjo svarbų postą jos tėvo organizacijoje, darė jį dar patrauklesnį.

Iš pat pradžių Maiklas su Roza elgėsi labai atsargiai. Likę dviese, jie glamonėdavosi ir pasikeisdavo karštais bučiniais, bet Maiklas žiūrėjo, kad reikalas toliau nenueitų. Roza buvo skaisti ir norėjo — troško — atsiduoti mylimam žmogui. Maiklui teko ją tramdyti.

— Aš tave perdaug gerbiu, Roza, kad miegočiau su tavim ligi vestuvių.

Iš tikrųjų jis bijojo Antonijaus Granelio. **„Už tai senis nupjaus man kiaušinius"**,— galvojo jis.

Kaip tik tuo metu Granelis svarstė klausimą, kaip geriau jam atsikratyti Morečio. Kai priešais jį atsistojo Roza ir Maiklas, pranešę, kad jie myli vienas kitą ir ketina susituokti, senio vos neištiko širdies smūgis. Jis iš įniršio šaukė, pateikė daugybę priežasčių, dėl kurių to negalima padaryti. Bet galų gale tikroji meilė nugalėjo, ir jis iškėlė dukrai prabangias vestuves.

Po iškilmingos ceremonijos senis pasivedė Maiklą į šalį.

— Roza — tai brangiausia, ką aš turiu. Rūpinkis ja.

— Būtinai, Toni.

— Aš tave prižiūrėsiu. Taigi, daryk, kad ji būtų laiminga. Tu supratai, apie ką aš kalbu?

— Aš viską supratau.

— Jokių draugužių ir kekšių. Aišku? Roza mėgsta gaminti, todėl padaryk taip, kad visada pietautum namie. Tu turi būti toks žentas, kuriuo aš galėčiau didžiuotis.

— Stengsiuosi iš visų jėgų, Toni.

— Beje, Maiklai,— lyg tarp kitko pasakė Antonijus Granelis,— kadangi tu dabar šeimos narys, gal mes peržiūrėsime tuos procentus, kuriuos aš tau moku?

Maiklas paplekšnojo jam per petį.

— Ačiū, tėti, bet mums užteks to. Aš galiu Rozai nupirkti viską, ko tik ji panorės.

Jis apsisuko ir nuėjo prie svečių, jausdamas, kad senis žiūri jam iš paskos.

Tai įvyko prieš septynerius metus, ir visus šituos metus Maiklas gyveno kaip rojuje. Su Roza buvo lengva ir malonu, bet Maiklas žinojo, kad, jeigu ji paliks jį arba numirs, jis labai neliūdės. Jis susiras sau kitą, kuri taip pat juo rūpinsis. Maiklas Rozos nemylėjo. Jis manė, kad apskritai nieko negali mylėti.

Nejausdamas meilės žmonėms, jis buvo labai prisirišęs prie gyvūnų. Kai jam sukako dešimt metų, jis gavo dovanų škotų aviganio veislės šuniuką. Jis nesiskirdavo su šuniuku nė valandai. Po mėnesio šuniuką suvažinėjo mašina, ir kai tėvos pasiūlė jam nupirkti kitą, Maiklas atsisakė. Nuo to laiko jis namie nelaikė gyvulėlių.

Vaikystėje Maiklas matė, kaip jo tėvas vargais negalais suduria galą su galu, mėgindamas sutaupyti bent truputį pinigų, ir nusprendė sau, kad jis pasirinks kitokį kelią. Kai jis pirmą kartą išgirdo apie savo garsų giminaitį Antonijų Granelį, jis suprato, ko būtent jam reikia. Jungtinėse Valstijose buvo dvidešimt šešios mafijos „šeimos". Penkios jų kontroliavo Niujorką, ir Granelio „šeima" buvo pati galingiausia. Dar vaikystėje Maiklą audrino istorijos apie mafiją. Tėvas jam pasakojo apie 1931 metų rugsėjo 10 dienos „sicilišKuosius mišparus", kai prasidėjo gangsterių kova dėl valdžios. Per vieną naktį naujieji mafijoziai sunaikino daugiau kaip keturiasdešimt senosios gvardijos bosų, atvykusių į Ameriką iš Italijos ir Sicilijos.

Maiklas priklausė naujajai kartai. Jis atsisakė seno mąstymo ir buvo kupinas naujų idėjų. Devynių žmonių komisija dabar kontroliavo visas mafijos „šeimas", ir Maiklas žinojo, kad kada nors jai vadovaus jis. Maiklas pasižiūrėjo į vyrus, sėdinčius su juo už vieno stalo senojoje olandiškoje fermoje. Antonijus Granelis dar, žinoma, porą metų pratrauks. Laimei, jam neilgai liko gyventi.

Tomas Kolfaksas buvo Maiklo priešas. Advokatas iš pat pradžių buvo nusistatęs prieš Moretį. Juo labiau stiprėjo Antonijui Graneliui Maiklo autoritetas, tuo labiau krito jo paties.

Maiklas stengėsi įtraukti į organizaciją kuo daugiau savo žmonių, tokių kaip: Nikas Vitas, Salvatorė Fjorė, Džozefas Kolela. Jie buvo jam atsidavę ligi paskutinio kraujo lašo. Tomui Kolfaksui tai nepatiko.

Kai prasidėjo Maiklo teismas dėl brolių Ramosų nužudymo ir Kamilas Stela sutiko liudyti, senasis advokatas buvo tikras, kad dabar atsikratys Maiklo. Apygardos prokuroras turėjo pasiekti pergalę.

Vidurnaktį Maiklui atėjo išganinga mintis. Ketvirtą ryto jis paskambino Džozefui Kolelai iš telefono būdelės.

— Kitą savaitę prisaikdins naujus advokatus apygardos prokuroro komandai. Ar tu galėsi sužinoti jų pavardes?

— Žinoma, Maiklai. Jokių problemų.

— Ir dar. Paskambink į Detroitą, tegul jie atsiunčia čia kokį nors „švarų" vaikiną, kad jis neturėtų „uodegų".— Maiklas pakabino ragelį.

Po dviejų savaičių Maiklas Moretis sėdėjo teismo salėje, tyrinėdamas naujus apygardos prokuroro padėjėjus. Jis nukreipdavo žvilgsnį nuo vieno veido į kitą, kruopščiai pastebėdamas kiekvieną smulkmeną. Tai, ką jis sumanė, buvo pavojingas dalykas, tačiau pamėginti vertėjo. Naujokai visada nervinasi, gėdinasi klausti ir labai stengiasi viską atlikti. Ką gi, kas nors iš jų turi įgyvendinti jo planą.

Pagaliau Maiklas Moretis pasirinko Dženiferę Parker.

Jis pastebėjo, kad ji nepatyrusi, labai jaudinasi ir stengiasi to neparodyti. Ji — moteris ir lengviau leisis įkalbama negu vyras. Kai Maiklas Moretis apsisprendė, jis pažvelgė į žmogų pilku kostiumu, kuris sėdėjo žiūrovų salėje, ir žvilgsniu jam parodė į Dženiferę. Štai ir viskas.

Maiklas žiūrėjo, kaip apygardos prokuroras baigė kalės vaiko Kamilo Stelos apklausą. Pasisukęs į Tomą Kolfaksą, jis tarė: „Galite pradėti liudytojo apklausą". Tomas Kolfaksas atsistojo. „Jūsų prakilnybe, drįstu pasakyti, kad beveik vidudienis. Aš nenorėčiau, kad mano apklausa būtų pertraukta. Todėl aš prašau dabar padaryti pietų pertrauką. Liudytoją aš apklausiu po pietų pertraukos".

Buvo paskelbta pertrauka. Atėjo ilgai lauktas momentas!

Maiklas matė, kaip jo žmogus nesivaržydamas priėjo prie di Silvą apstojusių žmonių grupės. Atrodė, kad jis vienas jų. Po poros minučių jis priėjo prie Dženiferės ir perdavė jai paketėlį. Maiklui užgniaužė kvapą, jis meldėsi, kad Dženiferė paimtų paketėlį ir nunešty į liudytojo kambarį. Ji taip ir padarė. Ir, tiktai tada, kai Maiklas pamatė, kad ji iš kambario išėjo tuščiomis rankomis, Maiklas su palengvėjimu atsiduso.

Tai įvyko prieš metus. Reporteriai ją nukryžiavo savo laikraščių puslapiuose, tačiau tai buvo jos problema. Maiklas jos neprisiminė ligi tol, kol jos veidas vėl pasirodė laikraščių antraštėse, kai ji išgelbėjo Eibrahamą Vilsoną nuo mirties. Laikraštininkai vėl išvilko į dienos šviesą Morečio bylos istoriją. Jis pažiūrėjo į jos fotografiją. Ji buvo graži moteris, bet Maiklą pribloškė jos nepriklausomybės jausmas. Ilgai jis nenuleido akių nuo jos fotografijos.

Maiklas ėmė domėtis Eibrahamo Vilsono byla. Kai jo išlaisvinimo dieną vaikinai šventė šitą įvykį, Salvatorė Fjorė pasiūlė tostą. „Išgerkime už tai, kad pasaulyje sumažėjo vienu teisininku".

Tačiau jis suklydo. Dženiferė Parker atgimė ir buvo pasirengusi kautis toliau. Maiklui tai patiko.

Prieš dieną jis buvo ją matęs per televizorių, kai ji

pasakojo apie savo pergalę prieš Robertą di Silvą. Maiklui tai taip pat patiko.

— Ar tai tik ne ta mergaitė, kuriai tu pakišai koją, Maiklai? — paklausė Antonijus Granelis.

— Taip. Proto jai užtenka, Toni. Galbūt mes kada nors ją panaudosime.

10

Kitą dieną po Eibrahamo Vilsono teismo paskambino Adamas Vorneris.

— Aš norėčiau tave pasveikinti.

Dženiferė iš karto atpažino jo balsą ir labai susijaudino.

— Tai skambina...

— Aš žinau. **„Viešpatie,**— pagalvojo Dženiferė.— **Kam aš tai pasakiau?"** Nereikėjo jam leisti suprasti, kad ji apie jį galvojo.

— Aš tau norėjau pasakyti, kad tu puikiai gynei Eibrahamą Vilsoną. Tu šitos pergalės nusipelnei.

— Ačiū. **„Jis tuojau padės ragelį,**— pagalvojo ji.— **Aš jo niekada daugiau nepamatysiu. Tokių kaip aš, jis turbūt turi visą haremą".**

— Gal tu kada nors su manimi pavakarieniausi?

„Vyrams nepatinka merginos, kurios greitai sutinka",— pagalvojo Dženiferė, o garsiai pasakė:

— Šiandien?

Iš jo balso Dženiferė suprato, kad jis šypsosi.

— Bijau, kad anksčiau kaip penktadienį aš neturėsiu laiko. Tu užimta?

— Ne.— Ji vos nepasakė: „Žinoma, ne".

— Pas tave atvažiuoti?

Dženiferė pagalvojo apie savo skurdų butą su sena sofa ir lyginimo lenta kampe.

— Geriau kur nors susitikime.

— Ar tau patinka „Lintes" virtuvė?

— Ar galima, aš atsakysiu, kai paragausiu?

Jis nusijuokė.

— Aštuntą valandą. Tinka?

— Suprantama.

Suprantama. Dženiferė pakabino ragelį ir atsisėdo, jausdama neaprašomą palaimą. **„Tai tiesiog juokinga,**— pagalvojo ji.— **Jis, ko gero, vedęs ir turi ne mažiau kaip dešimtį vaikų".** Kai jie vakarieniavo pirmą kartą, ji pastebėjo, kad jis nenešioja sutuoktuvinio žiedo. **„Netiesioginis įkaltis",**— niūriai pagalvojo ji. Būtina priimti įstatymą, įpareigojantį visus vedusius vyrus nešioti žiedus.

Į kabinetą įėjo Kenas Beilis.

— Kaip šiandien jaučiasi pati įžymiausia šalies advokatė? — Jis priėjo arčiau.— Tu atrodai taip, tarytum ką tik prarijai savo klientą.

Pasvyravusi Dženiferė tarė:

— Kenai, tu gali surinkti informaciją apie vieną žmogų?

— Žinoma.— Jis priėjo prie stalo, paėmė plunksnakotį ir bloknotą.— Kas toks?

Ji jau norėjo pasakyti Adamo Vornerio pavardę, bet susilaikė, jausdamasi idiote. Ir kokią teisę ji turi lįsti į jo asmeninį gyvenimą? **„Viešpatie,**— pagalvoji ji,— **jis viso labo tik pakvietė mane pavakarieniauti, o ne pasiūlė už jo tekėti".**

— Aš persigalvojau.

— Kaip pasakysi.— Kenas padėjo bloknotą.

— Kenai...

— Taip?

— Adamas Vorneris. Jo pavardė Adamas Vorneris.

Kenas nustebęs pažiūrėjo į ją.

— Kam aš tada tau reikalingas? Tau užtektų paskaityti laikraščius.

— Ką tu apie jį žinai?

Kenas atsilošė kėdėje ir sunėrė rankų pirštus.

— Taip. Jis vienas firmos „Nidhem, Finč, Pirs end Vorner" partnerių. Baigė Harvardo universitetą. Kilęs iš turtingos šeimos. Trisdešimties metų...

— Iš kur tu tiek daug apie jį žinai? — apstulbo Dženiferė.

Jis mirktelėjo jai.

— Aš visur turiu draugų. Eina gandai, kad ponas Vorneris kels savo kandidatūrą rinkimuose į JAV senatą.

Kas žino, gal paskui jis dalyvaus ir prezidento rinkimuose. Jis pasižymi pavydėtinu žavesiu.

„Tai jau tikrai",— pagalvojo Dženiferė. Kitą klausimą ji pasistengė pateikti atsainiu tonu.

— O kaip dėl jo asmeninio gyvenimo?

— Jis vedęs buvusio karinių jūrų pajėgų ministro dukterį. Ji Stiuarto Nidhemo, vyresniojo firmos partnerio, anūkė.

Dženiferei širdį sugėlė. Štai, vadinasi, kaip.

Kenas smalsiai žiūrėjo į ją.

— Kas sukėlė tokį netikėtą tavo susidomėjimą Adamu Vorneriu?

— Tiesiog šiaip sau.

Kenas išėjo, o Dženiferė dar ilgai sėdėjo, galvodama apie Adamą. **„Jis pakvietė mane vakarienės tiesiog iš mandagumo. Jis nori mane pasveikinti. Bet jis mane jau pasveikino telefonu. Koks skirtumas. Aš jį vėl pamatysiu. Įdomu, ar jis pasakys, kad turi žmoną? Žinoma, ne. Gerai, aš pavakarieniausiu su Adamu penktadienį, ir viskas tuo pasibaigs".**

Tą pačią dieną Dženiferei paskambino iš firmos „Pibodi end Pibodi". Skambino firmos galva.

— Aš jau seniai ketinau su jumis susipažinti,— pasakė jis.— Galbūt mes drauge papietautume?

Jo nesivaržantis tonas negalėjo apgauti Dženiferės. Ji buvo tikra, kad mintis papietauti su ja kilo tik po to, kai jis perskaitė apie jos pergalę teisme. Vargu ar jis rengėsi aptarinėti prie pietų stalo jos, kaip šaukimų išnešiotojos, darbą.

— Gal rytoj? — pasiūlė jis.— Mano klube.

Jie susitiko kitą dieną. Vyresnysis Pibodis buvo išblyškęs liesas žmogus ir atrodė pasenusi savo sūnaus kopija. Vieno lizdo paukščiai.

— Panele Parker, mūsų firmoje yra laisva advokato vieta jaunam gabiam žmogui. Iš pradžių mes jums galime pasiūlyti penkiolika tūkstančių dolerių per metus.

Dženiferė klausėsi jo ir galvojo, kaip šitas jo pasiūly-

mas būtų buvęs laiku prieš metus, kai jai buvo taip reikalinga parama.

— Aš įsitikinęs,— tęsė vyresnysis Pibodis,— kad po kelerių metų jūs galėsite tapti pilnateise mūsų firmos partnere.

„Penkiolika tūkstančių dolerių per metus ir partnerystė firmoje". Dženiferė prisiminė savo kontorą, kuria ji dalinosi su Kenu, kuklų kambarėlį su židinio imitacija.

Ponas Pibodis jos tylėjimą palaikė sutikimu.

— Puiku. Manau, kad jūs galite pradėti darbą jau nuo pirmadienio. Aš...

— Ne.

— Jeigu jums netinka pirmadienis...

— Aš turiu galvoje tai, kad nepriimu jūsų pasiūlymo, pone Pibodi,— pasakė Dženiferė ir pati nusistebėjo savo drąsa.

— Supratau.— Įsivyravo tyla.— Gerai, aš jums siūlau dvidešimt tūkstančių per metus.— Jis pamatė, kaip pasikeitė jos veidas.— Arba dvidešimt penkis. Gerai pagalvokite.

— Aš jau apie viską pagalvojau. Aš turėsiu savo firmą.

Pasirodė pirmieji klientai. Jų buvo ne tiek jau daug, ir vargu ar juos buvo galima pavadinti turtingais, bet vis dėlto tai buvo klientai. Dabar kabinetas pasidarė per ankštas.

Sykį rytą, kai du klientai laukė eilės koridoriuje, o Dženiferė kalbėjosi su trečiu, Kenas tarė:

— Taip nieko nebus. Tau reikia persikelti į padorias patalpas.

Dženiferė linktelėjo.

— Aš jau apie tai galvojau.

Kenas ėmė dėlioti popierius, kad Dženiferė nepamatytų jo akių.

— Aš labai pasigesiu tavęs.

— Ką tu čia kalbi? Tu liksi su manimi.

Jam reikėjo laiko, kad sugromuliuotų tai, ką išgirdo, o paskui jo strazdanotas veidas nušvito šypsena.

— Su tavimi? — Jis permetė žvilgsniu apsilupinėjusias kambario sienas.— Ir palikti visa tai?

Kitą savaitę Dženiferė ir Kenas Beilis persikėlė į kitas patalpas Penktojoje aveniu. Jų naujoje kontoroje buvo trys nedideli, kukliai apstatyti kambariai: vienas — Dženiferei, antras — Kenui ir dar vienas sekretorei.

Jų pasisamdyta sekretorė vadinosi Sintija Elman. Ji tik ką baigė Niujorko universitetą.

— Kol kas darbo nedaug,— atsiprašančiu tonu pasakė Dženiferė,— tačiau tikiuosi, kad po kiek laiko jo bus daugiau.

— O, be abejonės, panele Parker.— Ji dievinamai pažiūrėjo į Dženiferę.

„Viešpatie,— pagalvojo Dženiferė,— **ji nori būti panaši į mane".**

Įėjo Kenas Beilis.

— Ei, aš jaučiuosi vienišas atskirame kabinete. Gal drauge pavakarieniausime, o paskui nueisime į kiną?

— Bijau, kad...— Ji pavargo, o jai dar reikėjo perskaityti keletą ataskaitų. Bet Kenas buvo jos geriausias draugas, ir ji negalėjo jam atsakyti.

— Su malonumu.

Jie pažiūrėjo filmą „Aplodismentai". Dženiferė turėjo didelį malonumą. Lorena Bekal buvo tiesiog stulbinanti. Vakarieniavo jie su Kenu pas Sardį.

Užsakęs vakarienę, Kenas paklausė:

— Aš turiu du bilietus į baletą penktadienį vakare. Gal mes...

— Atleisk, Kenai. Penktadienį aš užimta.

— A...— Jo balse pasigirdo smalsumas.

Retkarčiais Dženiferė pastebėdavo, kaip Kenas ilgai žiūri į ją. Ji negalėjo nustatyti, kokie jausmai atsispindėjo jo veide. Ji žinojo, kad Kenas vienišas, nors jis niekada nepasakojo apie savo draugus ir asmeninį gyvenimą. Ji negalėjo pamiršti, ką jai papasakojo Otas, ir ji nesuprato, ar žino pats Kenas, ko jis nori iš gyvenimo. Ji norėjo jam padėti.

Dženiferei atrodė, kad penktadienis niekada neateis. Juo labiau artėjo susitikimas su Adamu, juo sunkiau buvo

Dženiferei sukaupti mintis prie darbo. Ji nuolat galvojo apie Adamą. Ji matė šitą vyriškį vieną kartą ir dabar niekaip negali išmesti jį iš galvos. Ji mėgino įtikinti save, jog taip yra todėl, kad jis išgelbėjo ją nuo diskvalifikavimo ir siuntė jai klientus. Tai buvo tiesa, tačiau Dženiferė suvokė, kad nori jį pamatyti ne tik todėl. Ji pati negalėjo susigaudyti savo jausmuose. Ji niekada nebuvo patyrusi tokios traukos prie vyriškio. Ji mėgino įsivaizduoti Adamo žmoną. Be abejonės, ji buvo viena išrinktųjų, kurios kiekvieną penktadienį eina į grožio saloną „Elizabet Arden". Žinoma, tai protinga ir elegantiška moteris su neįveikiamo pranašumo aura.

Atėjo ilgai lauktas penktadienis. Dženiferė užsirašė pas naują kirpėją (italę), pas kurią, anot Sintijos, lankosi visos manekenės. Ji paskambino į kirpyklą dešimtą ryto. Pusę vienuolikos ji vėl paskambino ir atšaukė užsakymą. Vienuoliktą vėl paskambino ir pasakė, kad ateis.

Kenas Beilis ją pakvietė papietauti, tačiau ji taip nervinosi, kad negalėjo nieko valgyti. Paskui ji nuėjo į parduotuvę ir nusipirko sau trumpą žalio šifono suknelę, derančią prie akių spalvos, o taip pat batelius ir rankinuką. Ji suprato, kad tai atsilieps jos biudžetui, bet negalėjo susilaikyti. Praeidama pro parfumerijos skyrių, ji, paklusdama staiga kilusiam norui, nusipirko flakoną kvepalų „Džoja". Kam ji tai padarė, juk Adamas vedęs?

Penktą valandą Dženiferė baigė darbą ir nuėjo namo persirengti. Dvi valandas ji tvarkėsi — prausėsi, šukavosi, rengėsi. Paskui kritiškai apžiūrėjo save veidrodyje, po to dar kartą iššukavo plaukus ir perrišo žalia juostele. **„Taip bus geriau,**— pagalvojo ji.— **Aš advokatė ir einu į susitikimą su kitu advokatu".** Kai ji išėjo iš buto, nuo jos sklido neįkyrus rožių ir jazminų aromatas.

11

Restoranas „Lintes" ją priblokšė. Virš įėjimo plevėsavo trispalvė Prancūzijos vėliava. Viduje siauras koridorius vedė į barą, o iš ten — į erdvią salę, kur stovėjo stalai,

užtiesti staltiesėmis. Prie įėjimo Dženiferę sutiko restorano savininkas Andrė Soltneras.

— Kuo galiu jums padėti?

— Aš čia turiu susitikti su Adamu Vorneriu. Bijau, kad aš atėjau per anksti.

Jis parodė jai ranka į barą.

— Panele Parker, gal kol kas jūs ko nors išgersite?

— Taip, ko gero,— atsakė Dženiferė.— Ačiū.

— Aš atsiųsiu jums padavėją.

Dženiferė atsisėdo ir ėmė stebėti moteris, apsikabinėjusias brangenybėmis ir su audinių kailiniais, kurios ateidavo lydimos savo kavalierių. Dženiferė buvo daug girdėjusi apie „Lintes" ir dažnai matydavo šitą pavadinimą laikraščiuose. Tai buvo Žaklinos Kenedi mėgstamas restoranas.

Prie Dženiferės priėjo kilnios išvaizdos džentelmenas su žila ševeliūra.

— Ar jūs nieko prieš, jei aš prisidėsiu prie jūsų?

Dženiferė suakmenėjo.

— Aš laukiu savo palydovo,— pradėjo ji.— Jis turi čia būti...

Nusišypsojęs jis atsisėdo.

— Panele Parker, jūs mane neteisingai supratote.— Dženiferė suglumusi pažiūrėjo į jį, mėgindama prisiminti, iš kur jis ją pažįsta.— Aš — Li Brauningas iš „Holand end Brauning".— Tai buvo viena geriausių Niujorko juridinių firmų.— Aš tiesiog norėjau jus pasveikinti su puikia pergale.

— Ačiū, pone Brauningai.

— Jūs smarkiai rizikavote. Gynyba buvo pasmerkta pražūčiai.— Jis tiriamai į ją pažiūrėjo.— Pagrindinė taisyklė, kai imatės beviltiškos bylos, yra ta, kad reikia ją nuslėpti nuo žurnalistų. Tegul visa šlovė tenka nugalėtojui, o pačiam reikia trauktis į šešėlį. Jūs mus visus apmovėte. Ar jūs jau užsisakėte sau išgerti?

— Ne...

— Jūs man leisite...— Jis davė ženklą padavėjui: — Viktorai, atnešk man butelį šampano. Prancūziško.

— Klausau, pone Brauningai.

Dženiferė nusišypsojo.

— Jūs norite padaryti man įspūdį?

Jis garsiai nusijuokė.

— Aš noriu, kad jūs ateitumėte į mano firmą. Įsivaizduoju, kiek jūs dabar turite pasiūlymų.

— Taip, siūlo kai ką...

— Mūsų firma užsiima korporaciniu verslu, bet dažnai patys įtakingiausi mūsų klientai susiduria su įstatymu, ir mums reikia advokato, kuris vestų kriminalines bylas. Manau, kad mes pajėgūs pasiūlyti jums viliojantį atlyginimą. Ar negalėtumėte užeiti pas mus jums patogiu laiku ir aptarti sąlygas?

— Ačiū, pone Brauningai. Man labai malonu tai girdėti, bet aš nusprendžiau dirbti pati. Tikiuosi, kad man seksis.

Jis tiriamai pažvelgė į ją.

— Aš tikras, kad jums seksis.— Pakėlęs akis, jis atsistojo ir ištiesė ranką: — Sveikas, Adamai, kaip sekasi?

Dženiferė pasuko galvą ir pamatė, kaip Adamas sveikinasi su Li Brauningu. Jos širdis suplazdėjo ir ji pajuto, jog rausta. **„Kaip kvaila mokinė!"**

Pasižiūrėjęs į Dženiferę, Adamas paklausė:

— Jūs pažįstate vienas kitą?

— Mes tik pradėjome pažintį,— nesivaržydamas atsakė Li Brauningas.— Tu atėjai pernelyg anksti.

— Arba kaip tik laiku.— Jis paėmė Dženiferę už rankos.— Tikiuosi, Li, jog tau pasiseks kitą kartą.

Prie Adamo priėjo metrdotelis.

— Pone Vorneri, ar jūs iš karto eisite prie staliuko, ar iš pradžių išgersite ko nors prie baro?

— Mes eisime prie staliuko, Henri.

Kai jie atsisėdo, Dženiferė apsižvalgė į šalis ir pamatė ne mažiau kaip tuziną įžymybių.

— Šita vieta man primena žinyną „Kas yra kas".

Adamas pažiūrėjo į ją.

— Dabar, taip.

Ji vėl pajuto, kaip raudonis užlieja jai veidą. **„Liaukis tuoj pat!"** — įsakė ji sau.— Įdomu, ar dažnai Adamas kviečia čia savo draugužes, kol žmona namie? Įdomu, pasisako joms, kad vedęs, ar laiko paslaptyje? Ką gi, jo pa-

dėtis ne geresnė negu jų. **„Jums tai bus netikėtumas, pone Vorneri"**,— pagalvojo Dženiferė.

Užsisakę vakarienę, jie ėmė kalbėti apie visokius niekus. Dženiferė pasirinko klausytojos vaidmenį. Jis švaistėsi sąmojumi, bet ji nepasidavė jo kerams. Nors jai buvo tikrai nelengva. Ji pagavo save besišypsančią ir net besijuokiančią iš jo pasakojamų istorijų.

„Jam tai nepadės",— pasakė sau Dženiferė. Jai nereikalinga meilės intrigėlė. Motinos paveikslas nuolat iškildavo jai prieš akis. Dženiferės viduje siautėjo aistra, kurią ji bijojo parodyti, bijojo išlaisvinti.

Atnešė desertą, o Adamas dar nebuvo pasakęs nė vieno dviprasmiško žodžio. Dženiferė be reikalo rengė savo gynybą, mėgindama atremti puolimą, kurio nebuvo. Ji jautėsi kaip kvailė. Įdomu, ką pasakytų Adamas, jei sužinotų, apie ką ji galvojo visą vakarą. Dženiferė pasišaipė iš savo nuogąstavimų.

— Ligi šiol aš neturėjau progos padėkoti tau už klientus, kuriuos tu man atsiuntei,— pasakė Dženiferė.— Aš skambinau keletą kartų, bet...

— Aš žinau,— sumišęs atsakė Adamas ir pridūrė: — Aš nenorėjau atsakyti į šituos skambučius.— Dženiferė nustebusi pažiūrėjo į jį.— Aš bijojau,— paprastai pasakė jis.

Va šitaip. Jis užklupo ją netikėtai, kai ji to nelaukė, ir jos gynyba nesuveikė. Dženiferė žinojo, kas bus toliau. Ji nenorėjo, kad jis tai ištartų. Ji nenorėjo, kad jis būtų panašus į visus kitus, į vedusį vyrą, kuris dedasi viengungiu. Ji juos niekino, o Adamo niekinti nenorėjo.

— Dženifere,— ramiai pasakė Adamas,— aš noriu tau pasakyti, kad aš vedęs.

Dženiferė žiūrėjo į jį pravėrusi burną.

— Atleisk, kad to nepasakiau anksčiau.— Jis liūdnai nusišypsojo.— Juk ligi šiol aš neturėjau tokios galimybės.

Dženiferė buvo pasimetusi.

— Kodėl... Kodėl tu, Adamai, pakvietei mane vakarienės?

— Aš norėjau tave vėl pamatyti.

Dženiferei atrodė, jog visa tai nerealu. Atrodė, kažin

kokia milžiniška banga pagriebė ją ir neša kažkur tolyn. Ji sėdėjo ir klausė, kaip Adamas pasakoja jai apie savo jausmus, ir žinojo, kad tai tiesa. Ji norėjo, jog jis sustotų ir daugiau nieko nesakytų. Ji norėjo, kad jis tęstų ir viską jai papasakotų.

— Tikiuosi, aš neužgavau tavęs? — paklausė Adamas.

Staiga Dženiferei pasidarė gėda.

— Adamai, aš...

Jis pažiūrėjo į Dženiferę, ir, nors nepalietė jos, ji pasijuto jo glėbyje.

— Papasakok man apie savo žmoną,— paprašė ji virpančiu balsu.

— Mes su Mere Bete susituokę jau penkiolika metų. Vaikų mes neturime.

— Aišku.

— Ji... Mes nusprendėme vaikų neturėti. Susituokėme mes jauni. Aš ją pažinojau nuo vaikystės. Mūsų šeimos gyveno kaimynystėje Meine. Kai jai buvo aštuoniolika metų, jos tėvai žuvo lėktuvo katastrofoje. Ji vos nenumirė iš sielvarto. Merė buvo tokia vieniša. Aš... Mes susituokėme.

„Jis vedė ją iš gailesčio, bet jis per daug gerai išauklėtas, jog prisipažintų",— pagalvojo Dženiferė.

— Ji — puiki moteris. Mūsų santykiai visada buvo geri.

Jis papasakojo Dženiferei daugiau negu ji norėjo išgirsti, daugiau negu ji galėjo pakelti. Instinktas jai kuždėjo, jog reikia išeiti, pabėgti nuo jo. Anksčiau ji lengvai susitvarkydavo su vedusiais vyrais, kurie norėjo su ja susitikinėti. Bet čia buvo visiškai kitas atvejis. Jeigu ji leis sau jį įsimylėti, paskui ji neturės jokios išeities. Ji bus visiška kvailė, jei nepabėgs nuo jo.

— Adamai, tu man labai patinki,— atsargiai pradėjo ji.— Bet aš nesusitikinėju su vedusiais vyrais.

Jis nusišypsojo. Jo akyse už akinių stiklų švietė sąžiningumas ir šiluma.

— Aš neieškau meilės nuotykių. Aš mėgaujuosi tavo draugija ir didžiuojuosi tavimi. Aš norėčiau retkarčiais su tavimi susitikti.

„Ir kas čia gero?" — norėjo paklausti Dženiferė, o garsiai tarė:

— Gerai.

„Na ką gi, kartą per mėnesį drauge pietausime, — pagalvojo ji. — **Nėra čia nieko baisaus".**

Vienas pirmųjų Dženiferės lankytojų buvo tėvas Rajenas. Apėjęs visus tris kambarius, jis tarė:

— Čia labai miela. Mes kopiame aukštyn, Dženifere.

Dženiferė nusijuokė.

— Na, ne visai. Manęs dar laukia ilgas kelias.

Prisimerkęs jis pažvelgė į ją.

— Tu jį nueisi. Beje, praeitą savaitę aš aplankiau Eibrahamą Vilsoną.

— Kaip jam sekasi?

— Puikiai. Jam davė darbą kalėjimo katilinėje. Jis prašė perduoti jums pasveikinimą.

— Aš pasistengsiu jį aplankyti.

Tėvas Rajenas sėdėjo krėsle žiūrėdamas į ją, kol Dženiferė jį paklausė:

— Šventasis tėve, ar galiu jums kuo nors padėti?

Jis pagyvėjo.

— Ak, taip. Aš suprantu, kad jūs labai užsiėmusi, bet jei jūs pati pasiūlėte... reikalas tas, kad viena mano parapijietė turi rūpesčių. Ji pakliuvo į avariją. Aš manau, jūs galėsite jai padėti.

— Šventasis tėve, tegul ji pati ateina pas mane, — atsakė Dženiferė.

— Manau, jums pačiai teks užeiti pas ją. Reikalas tas, kad jai amputuotos rankos ir kojos.

Konė Geret gyveno nedideliame tvarkingame name Hjustono gatvėje. Duris atidarė žilais plaukais moteris.

— Aš vadinuosi Marta Styl. Aš — Konės teta ir gyvenu drauge su ja. Prašom užeiti. Ji laukia jūsų.

Dženiferė įėjo į neturtingai apstatytą svetainę. Konė Geret sėdėjo tarp pagalvių didžiuliame krėsle. Dženiferę apstulbino jos jaunumas. Jai kažkodėl atrodė, kad Konė turi būti sena. O iš išvaizdos jai galėjai duoti ne daugiau kaip dvidešimt ketverius. Tiek pat buvo ir Dženiferei.

Konės veidas spindėjo gaivumu ir grožiu, ir Dženiferei pasidarė nesmagu, kai pamatė jos suluošintą kūną. Ji sunkiai įveikė drebulį.

Šiltai nusišypsojusi, Konė tarė:

— Sėskitės, Dženifere. Ar galima jus vadinti Dženifere? Tėvas Rajenas tiek daug apie jus pasakojo. Ir, žinoma, aš mačiau jus per televizorių. Man labai malonu, kad jūs užėjote.

Dženiferė rengėsi atsakyti, kad jai taip pat malonu, bet laiku susigriebė, įsivaizdavusi, kaip skambės jos atsakymas. Ji atsisėdo į krėslą priešais Konę.

— Tėvas Rajenas sakė, kad prieš keletą metų įvyko nelaimingas atsitikimas? Papasakokite man, kas įvyko.

— Tai įvyko dėl mano kaltės, bent man taip atrodo. Aš ėjau per gatvę ir, kai žengiau ant grindinio, paslydau ir pargriuvau priešais sunkvežimį.

— Kada tai įvyko?

— Prieš trejus metus. Gruodį. Aš kaip tik skubėjau į universalinę parduotuvę kalėdinių dovanėlių.

— Kas atsitiko, kai sunkvežimis jus partrenkė?

— Aš nieko neatsimenu. Aš atsipeikėjau jau ligoninėje. Man pasakė, kad mane atvežė „Greitoji". Man buvo pažeistas stuburas. Paskui jie aptiko kažin kokias problemas su kaulų smegenimis, liga progresavo, kol...— Ji nutilo ir pamėgino gūžtelti pečiais. Tai buvo apgailėtinas reginys.— Man norėjo padaryti dirbtines galūnes, bet nieko neišėjo.

— Jūs padavėte į teismą?

Ji nustebusi pažiūrėjo į Dženiferę.

— Argi tėvas Rajenas jums nieko nepasakojo?

— Apie ką?

— Mano advokatas padavė į teismą kompaniją, kuriai priklausė sunkvežimis ir pralaimėjo. Mes padavėme apeliaciją ir vėl pralaimėjome.

— Jis privalėjo man tai pasakyti. Jeigu apeliacinis teismas jums nepadėjo, tai, bijau, jog vargu ar galima ką padaryti.

Konė Geret linktelėjo.

— Aš taip ir maniau. Tiesiog man atrodė... Na, tėvas Rajenas man pasakė, kad jūs tiesiog stebuklus darote.

— Tai jau **jo darbas** — daryti stebuklus. Aš viso labo tik advokatė.

Ji buvo pikta ant tėvo Rajeno už tai, kad jis suteikė Konei netikrą viltį. **„Nieko,**— niūriai pagalvojo ji. **Aš pasikalbėsiu su juo kaip reikiant".**

Į kambarį įėjo Marta Styl.

— Panele Parker, ar galiu aš jums ką nors pasiūlyti? Gal arbatos su pyragu?

Dženiferė staiga pajuto, jog alkana. Ji neturėjo laiko papietauti. Bet įsivaizdavusi, kaip ji valgys, o tuo metu Konę maitins šaukšteliu, ji nusprendė atsisakyti.

— Ačiū, ne. Aš jau papietavau,— pamelavo ji.

Dženiferė norėjo tik vieno — kiek galima greičiau iš čia išeiti. Ji stengėsi nuraminti save, galvodama, kad gali išeiti, bet tai juk nieko nepakeis. Prakeiktas tas tėvas Rajenas!

— Man labai gaila. Aš norėčiau...

Nusišypsojusi Konė Geret pasakė:

— Nesijaudinkite.

Šita šypsena privertė Dženiferę apsispręsti. Dženiferė žinojo, jei ji būtų Konės vietoje, ji negalėtų priversti savęs šypsotis.

— Jūsų advokato pavardė? — išgirdo ji savo balsą.

— Melvinas Hatčersonas. Jūs jį pažįstate?

— Ne. Bet aš jį susirasiu. Man reikės su juo pasikalbėti.

— Tai bus labai malonu iš jūsų pusės,— šiltai pasakė Konė.

Dženiferė įsivaizdavo, koks turi būti šitos moters gyvenimas diena po dienos, mėnuo po mėnesio, metai po metų.

— Bijau, kad negaliu jums nieko pažadėti.

— Nieko baisaus. Žinote, Dženifere, jau vien nuo to, kad jūs atėjote, man pasidarė daug geriau.

Dženiferė pakilo. Atėjo momentas paspausti ranką, tačiau paspausti nebuvo ką.

— Džiaugiuosi su jumis susipažinusi,— užsikirsdama pasakė ji.— Aš jums paskambinsiu.

Grįždama į savo kontorą, Dženiferė pagalvojo apie tėvą Rajeną ir nusprendė, kad daugiau niekada nepasiduos

jo įtaikioms kalboms. Niekas jau negalėjo padėti šitai luošei, ir suteikti jai iliuzinę viltį buvo tiesiog nepadoru. Tačiau ji ištesės savo pažadą — ji susitiks su Melvinu Hatčersonu.

Kai Dženiferė įėjo į savo kabinetą, ant stalo gulėjo jai skambinusiųjų sąrašas. Ji greitai perbėgo jį akimis, ieškodama Adamo Vornerio. Tačiau veltui.

12

Melvinas Hatčersonas buvo pliktelėjęs neūžauga su nosimi-sagute ir išblukusiomis akimis. Jo aptriušęs kabinetas Vest Saide kėlė mintį, kad jo reikalai klostosi prastai. Sekretorės jis neturėjo.

— Ji išėjo pietauti,— paaiškino Malvinas Hatčersonas.

„Vargu ar jis ją apskritai turi",— pagalvojo Dženiferė.

— Jūs man telefonu sakėte, kad norite pasikalbėti apie Konę Geret.

— Būtent.

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Kalbėti, beje, nėra apie ką. Mes padavėme ieškinį ir pralaimėjome. Patikėkite, aš kruopščiai parengiau visus dokumentus.

— Apeliaciją taip pat jūs padavėte?

— Taip. Ir taip pat pralaimėjome. Bijau, jūs veltui gaištate savo laiką.— Keletą akimirkų jis apžiūrinėjo Dženiferę.— Kam jums to reikia? Su savo reputacija jūs galite užsiimti daug naudingesnėmis bylomis.

— Mane paprašė padaryti paslaugą. Ar galiu susipažinti su teismo protokolais?

— Prašom.— Hatčersonas vėl gūžtelėjo pečiais.— Tai visuomeninė nuosavybė.

Visą vakarą Dženiferė peržiūrinėjo teismo stenogramas. Jos nuostabai, Melvinas Hatčersonas jai sakė tiesą: bylą jis parengė kruopščiai. Jis kaltino miesto valdžią ir Nacionalinę transporto korporaciją, reikalaudamas prisiekusiųjų teismo. Prisiekusieji išteisino.

Municipalinės tarnybos gruodžio mėnesį valė gatves, jų sniego valymo mašinos dirbo kasdien. Tai, kad tą die-

ną snigo, priklausė tik nuo Dievo, ir jeigu čia buvo kas nors neatidus, tai tik Konė Geret.

Dženiferė peržiūrėjo kaltinimus transporto kompanijos adresu. Trys liudytojai tvirtino, kad vairuotojas bandė stabdyti sunkvežimį, bet tai padaryti pavyko per vėlai, ir mašina partrenkė Konę Geret. Nuosprendis buvo priimtas kaltinamųjų naudai, ir apeliacinis teismas paliko jį galioti.

Teismo medžiagą Dženiferė baigė skaityti trečią valandą ryto. Ji išjungė šviesą, bet niekaip negalėjo užmigti. Jai prieš akis stovėjo Konė Geret. Dvidešimt ketverių metų mergina be rankų ir be kojų. Ji įsivaizdavo, kaip sunkus sunkvežimis ją partrenkė, jos kančias, operacijų seriją, kai jai amputavo galūnes. Dženiferė vėl uždegė šviesą ir atsisėdo lovoje. Ji surinko Melvino Hatčersono telefono numerį.

— Teismo medžiagoje nieko nėra pasakyta apie gydytojus,— pasakė Dženiferė į ragelį.— Ar jūs išnagrinėjote galimybę, jog tai galėjo įvykti dėl gydytojų aplaidumo?

— Velniai rautų! Kas čia? — pasigirdo mieguistas balsas.

— Dženiferė Parker. Jūs...

— Viešpatie! Dabar... ketvirta valanda ryto! Ar jūs laikrodžio neturite?

— Tai labai svarbu. Teismo medžiagoje nėra ligoninės pavadinimo. Ar jūs pasidomėjote, kaip pasisekė operacijos?

Įsivyravo tyla, kol Hatčersonas sutelkė mintis.

— Aš kalbėjausi su neurologinio ir ortopedinio skyriaus vedėjais. Šitos operacijos buvo reikalingos, kad išgelbėtų jos gyvybę. Jas atliko geriausi specialistai. Štai kodėl teismo medžiagoje nieko nepasakyta apie ligoninę.

Dženiferė pajuto kartų nusivylimą.

— Aišku.

— Klausykite, aš jus jau įspėjau, kad jūs veltui gaištate laiką. O dabar geriau miegokite.

Ragelyje pasigirdo signalai. Ji išjungė šviesą ir vėl atsigulė. Tačiau miegas vis tiek neėmė. Dženiferė pavargo bekovodama su nemiga, atsikėlė ir išsivirė kavos. Ji sėdėjo ant sofos, gėrė kavą ir žiūrėjo, kaip tekanti saulė

nudažo rožine spalva Manhatano dangų. Atėjo nauja diena.

Dženiferė buvo susirūpinusi. Buvo manoma, kad prieš kiekvieną neteisingumą egzistuoja įstatymo numatyta priemonė. Ar teisingai pasielgė teismas Konės Geret byloje? Ji žvilgterėjo į sieninį laikrodį. Pusė septynių. Dženiferė pakėlė ragelį ir vėl surinko Melvino Hatčersono numerį.

— Ar jūs žiūrėjote sunkvežimio vairuotojo asmens bylą? — paklausė Dženiferė.

— Dieve mano! — pasigirdo miegūstas balsas.— Jūs turbūt beprotė? Kada jūs miegate?

— Su sunkvežimio vairuotojo asmens byla ar susipažinote?

— Jūs mane įžeidinėjate.

— Atleiskite,— atkakliai tęsė Dženiferė,— bet man reikia žinoti.

— Taip. Jo asmens byla puiki. Tai buvo pirmoji avarija.

Ir čia aklavietė.

— Aišku.— Dženiferė mąstė toliau.

— Panele Parker,— pasakė Melvinas Hatčersonas,— aš turiu didelį prašymą. Jeigu jums dar kils klausimų, skambinkite man darbo metu.

— Atleiskite,— abejingu balsu pasakė Dženiferė,— labos nakties.

— Labai jums dėkingas!

Dženiferė padėjo ragelį. Laikas buvo rengtis ir eiti į darbą.

13

Praėjo trys savaitės nuo to laiko, kai Dženiferė vakarieniavo su Adamu restorane „Lintes". Ji stengėsi išmesti jį iš galvos, bet viskas aplinkui priminė Adamą: atsitiktinė frazė, panaši figūra, toks kaip jo kaklaraištis. Daugelis vyrų siūlė jai susitikinėti. Tarp jų buvo klientai, advokatai, prieš kuriuos ji kalbėjo teisme, kai kurie teisėjai, bet nė vienas jų Dženiferei nebuvo reikalingas. Pažįstami teisininkai kvietė ją vadinamajai „vakarienei su

kava", bet jos tai nedomino. Jos nepriklausomybė trauktė traukė vyrus.

Kenas Beilis visada buvo greta, tačiau ji vis vien jautėsi vieniša. Tiktai vienas žmogus, velniai jį rautų, galėjo padaryti, kad ji nebūtų vieniša.

Jis paskambino pirmadienį ryte.

— Aš norėjau sužinoti, galbūt tu laisva ir galėsi su manimi papietauti?

Ji buvo užimta.

— Žinoma, laisva,— atsakė ji.

Dženiferė prisiekė sau, kad, kai Adamas paskambins kitą kartą, ji kalbės draugiškai, bet laikysis tam tikro atstumo, mandagiai, bet tvirtai pasakys jam, jog užimta.

Bet užteko jai išgirsti Adamo balsą, kai viskas išgaravo jai iš galvos ir ji pasakė: **„Žinoma, laisva".**

Ir kodėl ji taip pasakė.

Jie susitiko su Adamu mažame restoranėlyje kiniečių kvartale ir prakalbėjo dvi valandas, kurios prabėgo kaip dvi minutės. Jie kalbėjo apie įstatymus, politiką, teatrinį gyvenimą, sprendė pasaulines problemas. Adamas buvo puikus pašnekovas. Jį domino viskas, ką ji veikė, ir jis didžiavosi jos pasiekimais. **„Jis turi tam teisę,**— pagalvojo Dženiferė.— **Jeigu ne jis, sėdėčiau aš Kelse".**

Kai Dženiferė grįžo į kontorą, jos laukė Kenas Beilis.

— Gerai papietavai?

— Ačiū, taip.

— Ar Adamas Vorneris tapo mūsų klientu? — lyg tarp kitko paklausė jis.

— Ne, Kenai. Mes tiesiog draugai.

Tai buvo tiesa.

Kitą savaitę Adamas pakvietė Dženiferę pietų į savo firmos valgyklą. Dženiferė apstulbo pamačiusi solidžius kabinetus ir brangų apstatymą. Jis pristatė ją kuriems ne kuriems bendradarbiams, ir Dženiferė jautėsi įžymybe, nes visi ją atpažindavo. Ji susitiko su vyresniuoju partneriu — Stiuartu Nidhemu. Jis su ja kalbėjo mandagiai, bet santūriai. Ji prisiminė, kad Adamas vedęs jo anūkę.

Jie pietavo valgykloje, kurios sienos buvo apkaltos

ąžuoliniais paneliais. Jiems patarnavo metrdotelis ir du padavėjai.

— Čia ateina partneriai su savo problemomis.

„Ar jis turėjo galvoje mane",— pagalvojo Dženiferė.

Jai buvo sunku susikaupti valgymui.

Visą dieną Dženiferė galvojo apie Adamą. Ji žinojo, kad privalo jį pamiršti, liautis susitikinėjusi. Jis priklausė kitai moteriai.

Tą vakarą Dženiferė drauge su Kenu Beiliu nuėjo pažiūrėti naują Ričardo Rodžerso spektaklį „Dukart du". Kai jie įžengė į vestibiulį, minia staiga džiaugsmingai suūžė. Dženiferė pasisuko mėgindama pamatyti, kas patraukė žmonių dėmesį. Ilgas juodas limuzinas sustojo prie šaligatvio, ir iš jo išlipo vyriškis su moterimi.

— Tai jis!— sušuko kažkokia moteris, ir smalsuoliai apsupo mašiną. Kresnas vairuotojas pasitraukė į šalį, ir Dženiferė pamatė Maiklą Moretį su žmona. Visi žiūrėjo tik į Moretį. Jis buvo liaudies didvyris, gražus kaip aktorius, ir drąsus kaip tikras vyras. Dženiferė žiūrėjo, kaip Moretis su žmona ėjo per minią. Jis praėjo visiškai pro pat ją ir jų akys akimirką susitiko. Dženiferė pastebėjo, kad jo akys buvo tokios juodos, kad nesimatė net lėliukių. Kitą akimirką jis jau įėjo į salę.

Dženiferė negalėjo žiūrėti spektaklio. Maiklas Moretis jai priminė tuos skausmingus laikus, kurių ji negalėjo pamiršti. Po pirmojo veiksmo ji paprašė Keną parvežti ją namo.

Adamas paskambino kitą dieną, kai Dženiferė jau buvo surepetavusi savo atsakymą: „Ačiū, Adamai, bet aš labai užsiėmusi".

Bet Adamas pasakė:

— Aš tam tikram laikui išvažiuosiu į užsienį.

Jai tai buvo smūgis.

— Ilgam?

— Viso labo dviem savaitėms. Kai grįšiu, aš tau paskambinsiu.

— Puiku,— džiugiai atsakė Dženiferė.— Malonios kelionės.

Ji jautėsi taip, lyg būtų kas nors miręs. Ji įsivaizdavo Adamą Rio paplūdimyje apsuptą pusnuogių mergelių arba prabangiame antstate ant dangoraižio stogo, arba šveicariško stiliaus užmiesčio viloje, besimylintį su... **Užteks!"**— paliepė ji sau. Jai reikėjo paklausti, kur jis važiuoja? Greičiausiai tai kokia nors dalykinė kelionė į Dievo pamirštą skylę, kur jis neturės laiko flirtui su moterimis. Gal į dykumą, kur jis dirbs po dvidešimt keturias valandas...

Žinoma, jai reikėjo netyčia pasidomėti, kur jis važiuoja. **„Tu skrisi lėktuvu? Ar tu moki užsienio kalbą? Jeigu važiuosi į Paryžių, prašau parvežti man jazminų arbatos. Tu pasiskiepijai? Ar tavo žmona važiuoja su tavimi? Gal aš kraustausi iš proto?"**

Kenas įėjo į kabinetą ir nustebęs pažiūrėjo į ją.

— Tu kalbiesi pati su savimi? Ar tau viskas gerai?

„Ne! — norėjo surikti Dženiferė.— **Man reikalingas gydytojas. Man reikalingas šaltas dušas. Man reikalingas Adamas Vorneris".**

— Viskas gerai,— tarė ji.— Aš tiesiog truputį pavargau.

— Kodėl tau šiandien anksčiau neatsigulus?

Ji pagalvojo, ar Adamas gula anksti.

Jai paskambino tėvas Rajenas.

— Aš buvau užėjęs pas Konę Geret. Ji papasakojo, kad jūs keliskart ją lankėte.

— Taip.— Ji užeidavo pas ją, kad nuslopintų savo kaltės jausmą ir bejėgiškumą. Tai buvo siaubinga.

Dženiferė pasinėrė į darbą, bet laikas lyg sustojo. Kiekvieną dieną ji eidavo į teismą, o vakarais dirbo su popieriais.

— Sumažink tempą. Tu save pražudysi,— pasakė jai Kenas.

Bet jai buvo būtinas fizinis ir moralinis krūvis. Tada ji neturėjo laiko liūdniems apmąstymams. **„Aš kvailė,—** pagalvojo Dženiferė.— **Kvaila per visą pilvą".**

Praėjo keturios savaitės ir Adamas vėl jai paskambino.

— Aš tik ką sugrįžau.— Išgirdus jo balsą, jai viduje viskas nutirpo.— Gal mes susitiksime ir papietausime drauge?

— Taip, Adamai, su dideliu malonumu.— Ji pagalvojo, jog šį kartą atsakė kaip reikiant. Viso labo tik **„Taip, su dideliu malonumu".**

— „Ąžuolinė salė" restorane „Plaza" tinka?

— Žinoma.

Tai buvo pats dalykiškiausias ir neromantiškiausias restoranas pasaulyje. Nuolatiniai lankytojai buvo klestintys finansininkai, bankininkai, brokeriai ir makleriai. Dar neseniai jis buvo paskutinis vyrų bastionas, ir tiktai paskutiniu metu jo durys atsidarė moterims.

Dženiferė atėjo anksti, ir ją pasodino prie staliuko. Po kelių minučių pasirodė Adamas. Aukštas, gražus, jis pasuko prie jos, ir Dženiferei staiga perdžiūvo burna. Jis įdegė, ir Dženiferė pagalvojo, kad jos fantazijos apie paplūdimius ir pusnuoges gražuoles buvo tiesa. Nusišypsojęs jis palietė jos ranką. Tuo momentu Dženiferė suprato, kad visi jos loginiai svarstymai apie Adamą ir vedusius vyrus lekia velniop. Ji nekontroliavo savęs. Susidarė toks įspūdis, kad kas nors valdė jos veiksmus, sakė, ką jai reikia daryti. Ji negalėjo paaiškinti šito jausmo, nes niekada anksčiau jo neišgyveno. **„Ar ne vis tiek, kas tai — cheminės reakcijos, karma ar dangaus nurodymas",**— pagalvojo Dženiferė. Labiau už viską pasaulyje ji norėjo atsidurti Adamo glėbyje. Žiūrėdama į jį, ji įsivaizdavo, kaip jis su ja mylisi ir jos veidą užliejo raudonis.

— Atleisk, kad neįspėjau tavęs anksčiau,— sutrikęs pasakė Adamas.— Vienas klientas paskutiniu metu pranešė, jog neatvyks.

Dženiferė mintyse palaimino šitą klientą.

— Aš kai ką tau parvežiau,— tarė Adamas. Tai buvo puikus šilkinis žalias šalikas, siuvinėtas auksu.— Tai iš Milano.

„Štai, vadinasi, kur jis buvo,— pagalvojo Dženiferė.— **Su italėmis".**

— Ar tu kada nors buvai Milane?

— Ne. Bet aš mačiau atvirukus su katedra. Nuostabus statinys.

— Aš nemėgstu istorinių įžymybių. Mano teorija yra tokia: jeigu tu matei vieną bažnyčią, tai tu matei visas bažnyčias.

Paskui, kai Dženiferė prisiminė šituos pietus, ji mėgino atsiminti, apie ką jie kalbėjo, ką valgė, kas sustojo prie jų stalelio, kad pasisveikintų su Adamu. Bet viena, ką ji prisiminė, tai Adamo artumą, jo palietimus, jo žvilgsnį. Toks įspūdis, kad kas nors ją apžavėjo, ir ji niekaip negali tų apžavų atsikratyti.

Dženiferei toptelėjo į galvą viena mintis. **„Aš žinau, ką reikia daryti. Aš su juo mylėsiuosi. Bet tiktai vieną kartą. Tegul tai bus taip pat malonu, kaip mano fantazijose. Po to aš galėsiu jį pamiršti".**

Kai jų rankos atsitiktinai susilietė, jų kūnus nukrėtė elektros srovė. Jie kalbėjo apie viską, nes žodžiai prarado bet kokią prasmę. Laikydami vienas kitą nematomame glėbyje, jie glamonėjo vienas kitą ir mylėjosi, degdami aistra. Nė vienas jų nekreipė dėmesio į tai, ką valgė, ką kalbėjo. Neįveikiamas geismas nesulaikomai stiprėjo, jie daugiau negalėjo susilaikyti.

— Dženifere,— kimiai ištarė jis.

— Taip, einame iš čia,— sukuždėjo ji.

Dženiferė laukė triukšmingame, pilname žmonių vestibiulyje, kol Adamas atsiskaitė. Jiems davė numerį senajame „Plaza" viešbučio sparne. Jo langai išėjo į 58-ją gatvę.

Jeigu Dženiferė nieko negalėjo atsiminti apie pietus, tai šitą viešbučio numerį jį įsiminė visam gyvenimui. Po daugelio metų ji galėjo įsivaizduoti kambario vaizdą, kilimo ir portjerų spalvą, kiekvieną paveikslą ir kiekvieną baldą. Ji galėjo prisiminti iš gatvės sklindančius garsus. Ta diena liko jos atmintyje visam likusiam gyvenimui. Tai panėšėjo į sulėtintą kaleidoskopo mirgėjimą. Ji prisiminė, kaip Adamas ją nurengė, jo gražų raumeningą kūną, jo nekantrumą ir švelnumą, jo aistrą ir jo juoką. Juos apėmęs alkis reikalavo patenkinimo. Kai jis suartėjo su ja, Dženiferės galvoje plykstelėjo žodžiai: **„Aš pražuvau".**

Jie vėl ir vėl mylėjosi, ir buvo nepakeliama jausti tokį malonumą.

Paskui, kai jie ramiai gulėjo greta, Adamas pasakė:

— Toks įspūdis, kad aš pagaliau pasijutau esąs gyvas.

Dženiferė švelniai paglostė jo krūtinę ir nusijuokė.

Jis nustebęs pažiūrėjo į ją.

— Ar aš pasakiau ką nors juokingo?

— Ar žinai kuo aš stengiausi save įtikinti? Kad reikia man kartą su tavimi pergulėti ir aš pamiršiu tave.

Pasisukęs jis pažiūrėjo į ją.

— Ir?..

— Aš klydau. Aš jaučiu, kad tu esi lyg dalis manęs. Bent jau,— ji neryžtingai nutilo,— viena tavo dalis yra dalis manęs.

Jis žinojo, apie ką ji galvojo.

— Mes ką nors sugalvosime,— pasakė Adamas.— Pirmadienį Merė Betė su savo teta išvažiuoja visam mėnesiui į Europą.

14

Beveik kiekvieną naktį Adamas ir Dženiferė buvo drauge.

Pirmą naktį jis praleido mažyčiame jos kambarėlyje, o rytą pasakė:

— Šiandien mes paieškosime tinkamo būsto.

Visą dieną jie ieškojo, o vakare Dženiferė pasirašė buto nuomos sutartį daugiaaukščiame name, kuris vadinosi „Belmont Tauers". Ant durų kabojo lentelė: „Parduota".

— Ko mums čia užeiti? — paklausė Dženiferė.

— Pamatysi.

Penkių kambarių (per du aukštus) butas buvo tiesiog nuostabus. Tokių prabangių butų Dženiferė niekada nebuvo mačiusi. Viršuje buvo didžiulis miegamasis ir vonia, apačioje svečių miegamieji su voniomis ir svetainė, kurios langai išėjo į Yst Riverį. Reginys buvo stulbinantis. Be to, dar buvo virtuvė, valgomasis ir didžiulė terasa.

— Tau patinka? — paklausė Adamas.

— Patinka? Aš tiesiog džiūgauju,— sušuko Dženiferė,— bet, brangusis, yra dvi problemos. Pirma, aš vargu

ar galėsiu sau leisti tokią prabangą. O antra, jeigu ir galėčiau, butas priklauso kažkam kitam.

— Jis priklauso mūsų firmai. Mes juo leidžiame naudotis ypatingai svarbiems klientams. Bet aš jiems surasiu kitą butą.

— O mokestis už nuomą?

— Aš viskuo pasirūpinsiu. Aš...

— Ne.

— Ką tu, brangioji. Aš lengvai galiu sau tai leisti...

Ji papurtė galvą.

— Tu nesupranti, Adamai. Aš neturiu tau ką pasiūlyti, išskyrus save pačią. Ir aš noriu, kad tai būtų tau dovana.

Jis apkabino ją, tačiau ji išsilaisvino iš jo glėbio.

— Kaip nors įstengsiu. Dirbsiu naktimis.

Šeštadienį jie vaikščiojo po parduotuves. Adamas „Bonvit Teler" nupirko Dženiferei šilkinę palaidinę ir chalatą. Ji nupirko jam šachmatus. „Dabldei" ji nusipirko knygų. Jie dar užėjo į „Semon šop" ir į „Kesvel Mesi", kur jis pripirko jai kvepalų bent dešimčiai metų. Pavakarieniavo jie netoli jos naujojo buto.

Kiekvieną vakarą po darbo jie ateis čia ir aptarinės dienos įvykius. Kol Adamas padengs stalą, Dženiferė gamins valgyti. Paskui jie skaitys, žiūrės televizorių, žais šachmatais ar kortuos.

— Aš begėdė,— pasakė ji jam.— Aš niekaip negaliu tavimi pasisotinti.

Jis švelniai priglaudė ją prie savęs.

— Ir nereikia.

„Kaip keista",— pagalvojo Dženiferė. Kai jie dar nebuvo meilužiai, tai nesivaržydami atvirai susitikinėdavo. Bet dabar jie stengėsi eiti ten, kur jų negalėtų pamatyti pažįstami: į mažus restoranėlius, konservatoriją. Jie žiūrėjo naują pjesę teatre „Omni" 18-ojoje gatvėje ir vakarieniavo itališkame restoranėlyje. „Grato Azuroje" jie suvalgė tiek daug, kad prisiekė visą mėnesį nevalgyti itališkų patiekalų. **„Tiktai mes neturime viso mėnesio",**—

pagalvojo Dženiferė. Merė Betė turėjo grįžti po dviejų savaičių.

Jie nuėjo į „Haf Nout", kur klausėsi avangardinio džiazo, apžiūrinėjo paveikslus nedidelėse galerijose.

Adamas dievino sportą. Jis nusivedė ją į futbolo mačą, ir Dženiferei taip patiko žaidimas, kad ji ragino žaidėjus tol, kol užkimo.

Sekmadienį jie ilsėjosi namie, pusryčiavo su chalatais, pasikeisdami „Taims" puslapiais, klausėsi varpų skambinimo, tylomis melsdamiesi (kiekvienas sau).

Dženiferė pažiūrėjo į Adamą, sprendžiantį kryžiažodį, ir pagalvojo: **„Viešpatie, padėk man".** Ji žinojo, kad elgėsi neteisingai. Ji žinojo, kad tai negali tęstis amžinai. Ir vis dėlto ji buvo laiminga, juk meilužiai gyvena kitame pasaulyje, kur visi jausmai paaštrėję. Už šitą džiaugsmą Dženiferė buvo pasiryžusi sumokėti bet kokią kainą. Ir ji žinojo, kad jai teks mokėti. Laiko matas buvo visai kitoks. Anksčiau Dženiferės gyvenimas buvo matuojamas valandomis, kurias ji praleisdavo su klientais, o dabar — minutėmis, kurias ji galėjo praleisti su Adamu. Ji galvojo apie jį, kai buvo greta jo ir galvojo apie jį, kai buvo be jo.

Ji perskaitė, kad vyrus neretai meilužės glėbyje ištinka infarktas, todėl užsirašė Adamo gydytojo telefoną, kad, jei kas atsitiktų, niekas nesužinotų.

Ji išgyveno jausmus, apie kuriuos anksčiau ir nežinojo. Ji nežinojo, kad jai patinka šeimininkauti ir daryti viską Adamui. Ji norėjo gaminti jam valgį, skalbti, rūpintis rytais jo kostiumu.

Adamas atsinešė į jos butą kuriuos ne kuriuos savo daiktus, kad praleistų su ja kuo daugiau laiko. Ji gulėjo greta, stebėdama, kaip jis užmiega, ir pati kovojo su miegu, kad galėtų ilgiau jį matyti. Kai ji pajusdavo, kad daugiau negali, ji apkabindavo jį ir užmigdavo jo glėbyje. Nemiga, kuri taip ilgai ją kankino, kažkur prapuolė. Naktiniai košmarai — taip pat. Apkabinusi Adamą ji jautėsi saugi.

Jai patiko vaikščioti po butą apsivilkusiai Adamo marškinius, naktį apsivilkti viršutinę jo pižamos dalį. Jeigu jis

išeidavo, kai ji dar gulėjo, ji pasislinkdavo į jo vietą. Jai patiko jo kūno kvapas.

Atrodė, kad visos dainelės apie meilę buvo parašytos apie jos ir Adamo meilę. Iš pradžių Dženiferė manė, kad fizinė jų trauka vienas prie kito laikui bėgant susilpnės, bet ji darėsi vis stipresnė ir stipresnė.

Ji papasakojo Adamui tai, ko niekada ir niekam nepasakojo. Ji jam patikėdavo pačias slapčiausias savo mintis. Ji nieko nuo jo neslėpė, tačiau jis už tai dar labiau ją mylėjo. Tai buvo stebuklas. Ir jie abu atrado dar vieną stebuklą — juoktis dviese.

Kiekvieną dieną jos jausmas Adamui darėsi vis stipresnis ir stipresnis. Kaip ji norėjo, kad visa tai tęstųsi amžinai. Tačiau ji žinojo, kad greitai bus pabaiga. Ji netgi pasidarė prietaringa. Adamas mėgo ypatingą kiniškos kavos rūšį, ir Dženiferė visada ją pirko. Bet ne po daug, po nedidelę skardinę kiekvieną kartą.

Dženiferė bijojo, kad, kai Adamas toli nuo jos, jam gali atsitikti kokia nelaimė ir ji apie tai sužinos tik iš laikraščių ar televizijos naujienų. Ji niekada nesakė Adamui apie šituos savo nuogąstavimus.

Kai Adamas turėjo užtrukti, jis palikdavo jai raštelius, kuriuos ji rasdavo pačiose neįtikinamiausiose vietose. Ji juos rasdavo duoninėje, šaldytuve, savo batelyje. Ji tuo labai džiaugėsi ir raštelius rūpestingai saugojo.

Paskutinės dienos pralėkė kaip viena akimirka. Pagaliau atėjo paskutinė naktis prieš Merės Betės sugrįžimą. Dženiferė ir Adamas pavakarieniavo namie, paklausė muzikos, mylėjosi. Dženiferė, stipriai apkabinusi Adamą, nemiegojo ligi ryto. Ji galvojo apie jiems pasitaikiusią laimę.

Paskui ateis skausmas.

Pusryčiaudamas Adamas pasakė:

— Kad ir kas atsitiktų, aš noriu, kad tu žinotumei — tu vienintelė moteris, kurią aš myliu.

Paskui atėjo skausmas.

Vienintelė priemonė atsikratyti įkyrių minčių buvo darbas, ir Dženiferė visiškai pasinėrė į jį.

Ji tapo spaudos numylėtine, ir visi jos laimėjimai teisme buvo plačiai nušviečiami spaudoje ir per televiziją. Į ją kreipdavosi daugiau klientų negu ji galėjo priimti, ir, nors jos specialybė buvo kriminalinė teisė, Kenas jai patarė imtis ir kitų bylų.

Be Keno Beilio, Dženiferė jau negalėjo susitvarkyti. Jis puikiai susidorodavo su visais jam patikėtais tyrimais. Ji dažnai su juo aptarinėjo įvairius dalykus ir vertino jo nuomonę.

Dženiferė ir Kenas vėl persikėlė į erdvesnę kontorą. Dženiferė priėmė dirbti du jaunus mitrius advokatus, anksčiau dirbusius di Silvos etatuose. Ji dar pasamdė dvi sekretores.

Pirmasis advokatas, Denas Martinas, buvęs futbolininkas iš Šiaurės-rytų universiteto, turėjo sportininko figūrą ir neeilinį protą.

Antrasis — Tedas Haris, buvo jaunas drovus vyriškis, nešiojąs storais stiklais akinius. Tai buvo tikras genijus.

Martinas ir Haris atliko visą juodą darbą, o Dženiferė pasiėmė bylų nagrinėjimą teisme.

Ant jos kontoros durų buvo užrašyta: „DŽENIFERĖ PARKER IR KOMPANIONAI".

Jų nagrinėjamos bylos buvo pačios įvairiausios: nuo stambios pramonės korporacijos, kaltinamos aplinkos teršimu, gynimo ligi girtuoklio, kurį sumušė ir išmetė iš baro, skundo nagrinėjimo. Girtuoklis, žinoma, buvo tėvo Rajeno dovana.

— Jis turi nedidelių rūpesčių,— pasakė Dženiferei tėvas Rajenas.— Apskritai, tai jis padorus ir geras šeimos žmogus, bet vargšelis retkarčiais per daug išgeria.

Dženiferė negalėjo susilaikyti nenusišypsojusi. Sprendžiant iš visko, tėvas Rajenas buvo įsitikinęs savo parapijiečių nekaltumu ir nuoširdžiai norėjo padėti jiems išsikrapštyti iš sunkių padėčių, į kurias jie pakliuvo per neatsargumą. Bet Dženiferė suprato, kad tėvas Rajenas

gina žmones, kuriems niekas nenori padėti ir kurie neturi pinigų.

Žodis **teisingumas** buvo garbinamas tik jurisprudencijos vadovėliuose. Teismo salėje nei kaltintojas, nei gynėjas nesistengė atstatyti teisingumo. Juos jaudino tik tai, kaip laimėti bylą.

Kartkartėmis tėvas Rajenas pasakojo jai apie Konę Geret, ir šitie pokalbiai Dženiferę slėgė. Neteisingas teismo sprendimas Konės atžvilgiu nedavė jai ramybės.

Savo kabinete, kuris buvo užpakaliniuose „Toni Pleis" kambariuose, Maiklas Moretis stebėjo, kaip Nikas Vitas elektroniniu įtaisu kruopščiai tikrino, ar nėra „vabaliukų". Nors, turėdamas ryšių policijoje, Maiklas žinojo, kad valdžia neleidžia naudoti pasiklausymo įtaisų, bet, kas žino, galbūt koks nors uolus detektyvas ir įtaisys „vabaliuką", norėdamas gauti informacijos. Maiklas buvo atsargus žmogus. Jo namai ir kabinetas buvo tikrinami kasdien rytą ir vakare. Jis žinojo, kad daugeliui juridinių firmų buvo objektu Nr. 1, tačiau jo tai nejaudino. Jis žinojo, ką jie daro, o jie nežinojo, ką daro jis. O jeigu net ir žinotų, tai negalėtų įrodyti.

Kartais naktį Maiklas pro užpakalinių restorano „Toni Pleis" durų „akutę" stebėdavo, kaip CŽV agentai paima iš bakų šiukšles, pakeisdami jas kitomis.

Sykį Vitas pasakė:

— Bose, o jeigu tie vaikinai ten ką nors iškapstys?

Maiklas nusijuokė.

— Na ir tegul. Jie nežino, kad prieš jų atėjimą mes keičiamės šiukšlėmis su gretimu restoranu.

Ne, federaliniai agentai prie jo neprisikas. „Šeimos" veikla plėtėsi ir Maiklas turėjo grandioziškų planų. Vienintelė kliūtis jo kelyje buvo Tomas Kolfaksas. Maiklas žinojo, kad jam reikia atsikratyti šito advokato. Jam reikėjo žmogaus su naujomis smegenimis. Vis dažniau ir dažniau jam į galvą ateidavo mintis apie Dženiferę Parker.

Adamas ir Dženiferė pietaudavo drauge kartą per savaitę, ir abiems tai buvo kankynė, nes jie negalėjo pabūti

vieni du. Telefonu jie kalbėdavosi kasdien, vadindami vienas kitą išgalvotais vardais. Jis buvo ponas Adamsas, o ji — panelė Džej.

— Kaip man įgriso apsimetinėti,— pasakė Adamas.

— Man taip pat.— Bet pagalvojus, kad ji gali netekti Adamo, jai darydavosi baisu.

Tiktai posėdžių salėje Dženiferė išsigelbėdavo nuo savo kančių. Posėdžių salė buvo arena, kur ji galėjo susiremti su geriausiais teisininkais kaltintojais. Posėdžių salė buvo jos mokykla, o ji buvo uoli mokinė. Teismas — tai žaidimas pagal tam tikras taisykles, kur nugali stipriausias žaidėjas, ir ji žinojo, kad turi būti stipresnė už kitus.

Liudytojus ji apklausdavo, kaip patyręs teatro režisierius, turėdama galvoje trukmę ir ritmą. Ji išmoko atskirti patį autoritetingiausią prisiekusįjį ir kreipdavosi į jį, žinodama, kad jis gali įtikinti likusius žiuri narius.

Iš avalynės ji nustatydavo žmogaus charakterį. Dženiferė rinkdavosi į žiuri žmones, kurie avėjo patogiais batais, todėl kad jie pasižymėjo sukalbamu būdu.

Ji išmoko strategijos — kaip parengti visą procesą, ir taktikos — kaip manevruoti per visą dieną. Ji pasidarė eksperte pasirenkant jai simpatizuojančius teisėjus.

Ilgais vakarais Dženiferė rūpestingai rengėsi kiekvienam procesui, nepamiršdama posakio: **„Dauguma bylų laimima arba pralaimima dar ligi teismo pradžios".**

Teismo posėdžiai paprastai baigdavosi ketvirtą valandą, ir jeigu Dženiferė tuo metu apklausdavo liudytoją, tai likus kelioms minutėms ligi pabaigos ji tiesiog apiberdavo liudytoją painiais klausimais, kad visą likusią dienos dalį prisiekusieji būtų to įspūdžio veikiami.

Dženiferė išmoko gestų kalbos. Jeigu liudytojas melavo, jis liesdavo savo smakrą, stipriai suspausdavo lūpas, užsidengdavo burną ranka, tampydavo ausies spenelį arba tampė plaukus. Nė vienas šitų judesių nepraslysdavo pro Dženiferės akis, ir ji išvilkdavo melagį dienos šviesos.

Dženiferė įsitikino, kad kriminalinės teisės pasaulyje į moteris žiūri neigiamai. Čia karaliavo vyrai. Tarp kri-

minalinių bylų advokatų moterų buvo labai mažai, ir vienas kitas advokatas vyras nemėgo Dženiferės.

Daugelis teisėjų iš pradžių į ją žiūrėjo taip pat iš aukšto. Daugelis bylų, kurias ji vedė, buvo nešvarios, ir kai kas rašė lygybės ženklą tarp jos ir jos klientų. Visi norėjo, kad ji rengtųsi kukliai, kaip Džeinė Eir, tačiau ji nieko nepaisė. Vis dėlto ji buvo labai atsargi rinkdamasi drabužius — Dženiferė vilkdavosi tokius drabužius, kurie nesukeltų prisiekusiųjų (moterų) pavydo, bet taip pabrėžtų jos moteriškumą, kad prisiekusieji (vyrai) nepalaikytų jos lesbiete. Jeigu ji anksčiau būtų išgirdusi apie tokias gudrybes, tai paprasčiausiai būtų nusijuokusi. Bet ji pamatė, kad be šito ji neišgyvens žiauriame pasaulyje, priklausančiame vyrams. Jai teko dirbti du kartus daugiau ir du kartus geriau negu jos konkurentams. Dženiferė ne tik rūpestingai rengėsi byloms, bet ir atidžiai studijavo savo priešų bylas. Naktį gulėdama lovoje arba sėdėdama už stalo savo kabinete, ji nagrinėjo savo oponentų strategiją. Ką ji darytų, jei būtų priešingoje pusėje? Kokios gudrybės imtųsi? Ji buvo generolas, rengiantis abi armijas mirtinam mūšiui.

Suzvimbė selektorius, ir pasigirdo Sintijos balsas:

— Čia skambina vienas žmogus, kuris nori su jumis pasikalbėti, bet jis atsisako pasakyti savo pavardę ir pasakyti, apie ką bus kalbama.

Prieš pusę metų Sintija tiesiog būtų padėjusi ragelį. Dženiferė išmokino ją būti kantresnę su žmonėmis.

— Sujunk mane su juo.

Po sekundės ji išgirdo vyrišką balsą, kuris atsargiai pasidomėjo:

— Ar tai Dženiferė Parker?

— Taip.

Truputį padvejojęs, jis paklausė:

— Ar jūsų telefonas negali būti paklausomas?

— Ne. Kuo galiu jums padėti?

— Man niekuo. Aš skambinu dėl vienos moters.

— Supratau. Kokia jos problema?

— Jūs suprantate, kad tai konfidencialus klausimas.

— Aš suprantu.

Įėjo Sintija ir ištiesė jai paštą. Dženiferė ją sustabdė rankos mostu.

— Šitos moters šeima ją paguldė į psichiatrinę ligoninę. Bet ji sveika. Tai sąmokslas ir valdžia dalyvauja jame.

Dženiferė klausėsi puse ausies, prispaudusi pečiu ragelį ir peržiūrėdama paštą.

— Jie ir mane ten įkiš, jeigu sužinos, kad aš norėjau jai padėti. Aš galiu atsidurti keblioje padėtyje, panele Parker.

„Psichas",— nusprendė Dženiferė, o garsiai pasakė: — Bijau, kad niekuo negaliu jums padėti. Kodėl jūs nesikreipiate į psichiatrą, kad jis patikrintų šitą moterį?

— Jūs nesuprantate. Jie juk visi drauge.

— Aš viską suprantu,— taikiai pasakė Dženiferė.— Galbūt...

— Jūs jai padėsite?

— Vargu ar aš galėsiu. Beje, pasakykite jos pavardę ir kur ji yra. Jeigu atsiras galimybė, aš pas ją užsuksiu.

Įsivyravo ilga tyla, paskui vyriškis pasakė:

— Visa tai konfidencialiai, gerai?

Dženiferė pasigailėjo, kad pradėjo su juo kalbėti. Priimamajame jos laukė klientė.

— Gerai.

— Kuper. Elena Kuper. Ji turi didelį dvarą Long Ailende, bet jie atėmė jį iš jos.

Dženiferė užsirašė pavardę į bloknotą.

— Taigi. Kokioje ligoninėje ji guli?

Ragelyje pasigirdo spragtelėjimas. Vyriškis padėjo ragelį.

Dženiferė išplėšė iš bloknoto lapą ir išmetė į šiukšlių dėžę.

Ji susižvalgė su Sintija.

— Tikras beprotnamis,— pasakė Sintija.— Jūsų laukia panelė Maršal.

Pirmą kartą Loreta Maršal paskambino Dženiferei prieš savaitę. Panelė Maršal prašė Dženiferę, kad ji atstovautų

jai teismo byloje su Kerčiu Randelu III, aukštuomenės žmogum, dėl tėvystės nustatymo.

Dženiferė pakvietė Keną Beilį.

— Mums reikalingos žinios apie Kertį Randelą III. Jis gyvena Niujorke, bet, kiek man žinoma, daug laiko praleidžia Palm Biče. Aš noriu žinoti, ką jis ten veikia ir ar jis miegojo su Loreta Maršal.

Dženiferė padavė Kenui viešbučių sąrašą, kurį jai perdavė Loreta. Kenas grįžo po dviejų dienų.

— Aš viską sužinojau. Jie praleido dvi savaites Palm Bičo, Majamio ir Atlantik Sičio viešbučiuose. Prieš aštuonis mėnesius Loretai gimė mergaitė.

Dženiferė atsilošė krėsle ir susimąsčiusi pažiūrėjo į jį.

— Toks įspūdis, kad mes galime laimėti.

— Aš nepasakyčiau.

— Ar yra kokių nors problemų?

— Taip. Mūsų klientė. Ji miega su visais paeiliui, įskaitant ir komandos „Janki" futbolininkus.

— Tu nori pasakyti, kad vaiko tėvas — vienas jų?

— Juo gali būti beveik kiekvienas Palm Bičo vyriškis.

— Ar kas nors iš jų turtingas ir gali pasirūpinti vaiku?

— Na, vaikinai iš futbolo komandos „Janki" žinoma, turtingi, tačiau jie negali lygintis su Kerčiu Randelu III.

Jis ištiesė jai ilgą pavardžių sąrašą.

Loreta Maršal įėjo į kabinetą. Dženiferė tikėjosi, kad pamatys gražutę, vėjavaikišką mergužėlę. Tačiau Loreta Maršal pasirodė esanti visai kitokia. Jos figūra niekuo ypatingu nepasižymėjo, o ir graži ji nebuvo. Atrodė, kaip paprasčiausia namų šeimininkė. Sprendžiant iš gerbėjų sąrašo, ji turėjo atrodyti kaip tikra sekso žvaigždė. Tačiau Loreta buvo panaši į mokyklos mokytoją. Ji ir apsirengusi buvo labai kukliai: tiesus vilnonės medžiagos sijonas, susagstoma palaidinė, tamsiai mėlynas megztinis ir paprasti bateliai. Iš pradžių Dženiferė galvojo, kad Loreta Maršal nori priversti Kertį Randelą aprūpinti vaiką, kurio tėvu buvo visai kitas žmogus. Bet, pakalbėjusi valandą

su Loreta, Dženiferė pakeitė savo nuomonę. Loreta Maršal buvo nepaprastai sąžiningas žmogus.

— Žinoma, aš neturiu įrodymų, kad Kertis — Melani tėvas,— sumišusi pasakė ji.— Aš juk miegojau ne tik su juo.

— Kodėl jūs manote, kad būtent jis jūsų vaiko tėvas?

— Aš esu tuo **įsitikinusi.** Tai sunku paaiškinti, bet aš žinau net kurią naktį buvo pradėta Melani. Moterys kartais jaučia tokius dalykus.

Dženiferė atidžiai pasižiūrėjo į ją, mėgindama rasti nenuoširdumo požymių. Tokių požymių nebuvo. Loreta nebandė jos apgauti. Galbūt tuo ji ir paveikia vyrus, pagalvojo Dženiferė.

— Jūs mylite Kertį Randelą?

— O, taip. Kertis sakė, kad mane taip pat myli.

„Jeigu tu jį mylėjai,— pagalvojo Dženiferė,— **kaip tu galėjai miegoti su kitais vyrais?"** Jai buvo sunku rasti atsakymą į šitą klausimą.

— Panele Parker, ar jūs man padėsite?

— Tėvystės nustatymas — labai sudėtingas dalykas,— atsargiai atsakė Dženiferė.— Aš turiu bent tuzino vyrų sąrašą, su kuriais jūs miegojote praeitais metais. Nors jis, ko gero, dar ne visas? Ir jau jeigu aš turiu tokį sąrašą, tai ir Kerčio Randelo advokatas taip pat.

Loreta Maršal suraukė kaktą.

— O kaip dėl kraujo analizės ir kitų įrodymų?

— Kraujo analizė įrodymu laikoma tik tada, kai reikia patvirtinti, kad kaltinamasis nėra tėvas.

— Aš juk ne savimi rūpinuosi. Aš noriu apginti Melani. Ji turi teisę gauti alimentus iš Kerčio.

Dženiferė svyravo, galvodama ką daryti. Ji Loretai pasakė tiesą — tėvystę įrodyti labai sunku, jau nekalbant apie tai, kad tai jai pačiai bus sunkus išbandymas. Kai ji atsistos liudytojos vietoje, gynybos advokatai ją sumaišys su purvais. Jie iškvies į teismą visus jos buvusius meilužius, ir prisiekusiesiems ji atrodys tikra prostitutė. Dženiferė nenorėjo įsivelti į tokią bylą. Kita vertus, ji tikėjo Loreta Maršal. Toji nebuvo panaši į mėgėją pagyventi svetima sąskaita. Loreta buvo įsitikinusi, kad Ker-

tis Randelas — jos vaiko tėvas. Dženiferė pagaliau apsisprendė.

— Gerai,— tarė ji,— pamėginsime ką nors padaryti.

Dženiferė susitarė susitikti su Rodžeriu Devisu, advokatu, kuris atstovavo Kerčio Randelo interesams. Devisas buvo vienos solidžios juridinės firmos iš Volstrito partneris. Jis turėjo erdvų kabinetą. Rodžeris Devisas atrodė pasipūtęs ir išpuikęs, ir Dženiferė pajuto jam antipatiją.

— Kuo galiu jums būti naudingas? — paklausė Rodžeris Devisas

— Kaip jau aiškinau jums telefonu, aš atstovauju Loretos Maršal interesams.

— Na ir kas? — nekantriai paklausė jis.

— Ji paprašė mane iškelti bylą Kerčiui Randelui III dėl tėvystės. Aš nenorėčiau to daryti.

— Jūs būsite idiotė, jeigu tai padarysite.

Dženiferė sutramdė savo emocijas.

— Mums nesinorėtų minėti jūsų kliento pavardės teisme.— Aš įsitikinusi, kad jūs žinote, jog toks dalykas gali turėti įtakos jo reputacijai. Taigi geriau sutvarkyti šitą reikalą ne teismo salėje.

Rodžeris Devisas šaltai nusišypsojo.

— Jums nieko neišeis. Absoliučiai nieko.

— Aš laikausi kitokios nuomonės.

— Panele Parker, aš nesirinksiu žodžių. Jūsų klientė — kekšė. Ji dulkinasi su visais, kas tik juda. Aš turiu vyrų, su kuriais ji miegojo, sąrašą. Gana įtikinamą sąrašą. Jūs manote, kad **mano** klientas nukentės? Tai jūsų klientė bus **sunaikinta.** Kiek aš žinau, ji mokytoja. Tai štai, kai aš su ja susidorosiu, jos ir artyn prie vaikų neprileis. Ir štai ką aš jums dar pasakysiu: Randelas mano, kad jis šito vaiko tėvas. Bet jūs nė už ką šito neįrodysite.

Dženiferė klausėsi jo suakmenėjusiu veidu.

— Mes manome, kad jūsų klientė galėjo pastoti nuo ko tik nori. Jūs norite susitarti? Puiku. Štai ką aš jums patarsiu. Nupirkite jai tablečių nuo pastojimo. Ir daugiau to neatsitiks.

Dženiferė pajuto, kad jos skruostai nukaito.

— Pone Devisai,— tarė ji,— šita trumputė jūsų kalba jūsų klientui kainuos pusę milijono dolerių.

Ir ji išėjo iš kabineto.

Kenas Beilis ir trys jo padėjėjai negalėjo rasti nieko, kas kompromituotų Kertį Randelą III. Jis buvo našlys, visuomenės šulas ir nesižavėjo meilės nuotykiais.

— Šitas kalės vaikas apsigimęs puritonas,— pasiskundė Kenas Beilis.

Rytoj turėjo būti teismas, ir jie tarėsi, kaip jiems elgtis.

— Aš kalbėjau su vienu vaikinu iš Rodžerio Deviso komandos. Jie ketina sumaišyti ją su purvais, ir tai ne tuščias grasinimas.

— Kam rizikuoti dėl šitos mergiotės?— paklausė Denas Martinas.

— Aš neketinu kištis į jos lytinį gyvenimą, Denai. Ji tiki, kad Kertis Randelas — jos vaiko tėvas. Ji **iš tikrųjų** tiki. Jai pinigai nereikalingi, ji stengiasi dėl savo vaiko. Aš manau, kad jai reikia padėti.

— Kalbama ne apie ją,— atsakė Kenas.— Mes pergyvename dėl tavęs. Tu — žinoma advokatė. Visų žvilgsniai bus įsmeigti į tave. Tai nelaimima byla. **Ji suterš** tavo reputaciją.

— Geriau einame miegoti,— pasakė Dženiferė.— Pasimatysime rytoj teisme.

Įvykiai teisme rutuliojosi kur kas blogiau negu pranašavo Kenas Beilis. Dženiferė liepė Loretai pasiimti vaiką. Tačiau dabar ji abejojo, ar teisingai padarė. Ji sėdėjo visai beginklė, o tuo tarpu Rodžeris Devisas kvietė vieną po kito liudytojus, versdamas juos prisipažinti, kad jie miegojo su Loreta Maršal. Dženiferė nesiryžo imtis kryžminės apklausos. Jie patys buvo aukomis ir prisipažino tik verčiami. Dženiferė sėdėjo ir klausėsi, kaip linksniuoja jos klientės pavardę. Žvilgtelėjusi į prisiekusiųjų veidus, ji pamatė stiprėjantį neprielankumą. Rodžeris Devisas buvo per daug protingas, kad Loretą Maršal vadintų prostitute. Jam to ir nereikėjo daryti. Tai padarė liudytojai.

Dženiferės iškviesti liudytojai pasakojo, kokia gera mokytoja Loreta Maršal, kaip reguliariai ji lanko bažnyčią, ir kokia ji puiki motina. Tačiau po visos virtinės Loretos Maršal meilužių, tai nepadarė prisiekusiesiems jokio įspūdžio. Dženiferė pamėgino sukelti užuojautą jaunai moteriai, kurią pametė turtingas vyras, sužinojęs, kad ji laukiasi kūdikio. Tačiau jai nieko neišėjo.

Kertis Randelas III sėdėjo už gynybos stalo. Tai buvo maždaug penkiasdešimties metų elegantiškas vyras, šiek tiek žilsterėjusiais plaukais. Jis priklausė aukštajai visuomenei, buvo visų garsiausiųjų klubų narys ir labai turtingas. Dženiferė jautė, kaip prisiekusiosios (žiuri buvo ir moterų) jį nurenginėjo žvilgsniu.

„Žinoma,— galvojo Dženiferė,— *jos manau, kad jos vertos gulti į lovą su šituo ponu Žavesiu. Bet kai jis įžiūrėjo šitoje niekingoje moteryje, sėdinčioje salėje su savo dešimties mėnesių vaiku".*

Loretos Maršal nelaimei, mergytė buvo visai nepanaši į savo tėvą. Arba į savo motiną. Ji galėjo būti bet kurio kito žmogaus.

Tartum perskaitęs Dženiferės mintis, Rodžeris Devisas kreipėsi į prisiekusiuosius.

— Štai sėdi jos, motina ir dukra. Bet **kieno** dukra? Jūs matėte kaltinamąjį. Aš esu tikras, kad nė vienas iš čia dalyvaujančiųjų **neras nė menkiausio šito vaiko panašumo į kaltinamąjį.** Jeigu mano klientas būtų šito vaiko tėvas, tai **galima būtų pastebėti.** Akys, nosis, ausys. Nieko panašaus. Ir tai labai lengvai paaiškinama. Kaltinamasis nėra šito vaiko tėvas. Bijau, kad mes čia turime klasikinį pavyzdį vėjavaikiškos moters, kuri pastojusi ieško kuo turtingesnio meilužio, kad galėtų įkišti ranką į jo kišenę.

— Vis dėlto,— jo balsas šiek tiek sušvelnėjo,— niekas iš mūsų nesirengia jos smerkti. Tai asmeniškas Loretos Maršal reikalas. Aš neimsiu kalbėti, kad, būdama mokytoja, ji gali daryti blogą įtaką vaikams. Aš nesirengiu jos moralizuoti. Aš tiktai ginu savo kliento interesus, nes jis niekuo nekaltas žmogus.

Pažiūrėjusi į prisiekusiuosius, Dženiferė pamatė, kad visi jie palaiko Kertį Randelą. Bet Dženiferė tikėjo Lo-

reta Maršal. Jeigu vaikas būtų panašus į savo tėvą! Rodžeris Devisas buvo teisus — jokio panašumo. Ir jis į tai atkreipė prisiekusiųjų dėmesį.

Dženiferė pakvietė Kertį Randelą į liudytojo vietą. Ji žinojo, kad tai vienintelė jos galimybė. Reikėjo pakeisti prisiekusiųjų nuomonę. Kurį laiką ji tylėdama žiūrėjo į jį.

— Pone Randelai, ar jūs buvote vedęs?

— Taip. Mano žmona žuvo gaisro metu.— Prisiekusieji su užuojauta pažvelgė į jį.

Velniai rautų! Dženiferė greitai pasistengė ištaisyti savo klaidą.

— Jūs daugiau neveda[illegible]te?

— Ne. Aš taip mylėjau savo žmoną, kad...

— Jūs turėjote vaikų?

— Ne. Labai gaila, bet ji buvo nevaisinga...

Dženiferė parodė ranka į vaiką.

— Tada Melani — jūsų vienintelė...

— Prieštaravimas!

— Prieštaravimas priimamas, panelė Parker pati tai supranta.

— Atleiskite, Jūsų prakilnybe. Man tai netyčia išsprūdo.— Dženiferė vėl atsisuko į Kertį Randelą.— Jūs mylite vaikus?

— Labai myliu.

— Jūs esate savo korporacijos prezidentas, argi ne, pone Randelai?

— Taip.

— Ar jūs niekada nenorėjote turėti įpėdinio?

— Aš manau, kiekvienas vyras trokšta turėti sūnų.

— Vadinasi, jeigu Melani būtų berniukas...

— Prieštaravimas!

— Prieštaravimas priimamas.— Teisėjas pasisuko į Dženiferę.— Panele Parker, aš jus įspėju paskutinį kartą.

— Atleiskite, Jūsų prakilnybe.— Dženiferė vėl kreipėsi į Kertį Randelą: — Pone Randelai, ar jūs turite įprotį vedžiotis į viešbučio numerį nepažįstamas moteris?

Kertis Randelas nervingai aplaižė lūpas.

— Ne.

— Ar tiesa, kad jūs su Loreta Maršal susitikote bare ir pakvietėte ją į savo numerį?

Jis vėl liežuviu perbraukė lūpas.

— Taip, bet mane domino tiktai... seksas.

Dženiferė tiriamai pažiūrėjo į jį.

— Jūs tokiu tonu pasakėte „tiktai seksas", lyg seksą laikytumėte nešvariu dalyku.

— Žinoma, ne.— Jis vėl aplaižė lūpas.

Žiūrėdama į jo liežuvį, Dženiferė staiga suprato, ką ji turi padaryti. Atsirado šiokia tokia viltis. Reikia ir toliau pateikti jam nemalonius klausimus. Bet nepersistengti, kad prisiekusieji nepakiltų į kovą prieš ją.

— Ar dažnai jūs ieškote sau partnerių baruose?

Atsistojo Rodžeris Devisas.

— Tai neesminis dalykas. Aš prieš tokius klausimus. Vienintelė moteris, apie kurią gali būti kalbama,— tai Loreta Maršal. Mes žinome, kad mano klientas turėjo su ja lytinius santykius. Kai dėl likusio mano kliento asmeninio gyvenimo, tai jis su teismu neturi nieko bendro.

— Aš nesutinku, Jūsų prakilnybe. Jeigu atsakovas...

— Gynyba teisi. Panele Parker, nepateikinėkite panašių klausimų.

Dženiferė gūžtelėjo pečiais.

— Gerai, Jūsų prakilnybe.— Ji pasisuko į Kertį Randelą: — Sugrįžkime prie tos nakties, kai jūs susipažinote bare su Loreta Maršal. Kas tai per baras?

— Nežinau. Anksčiau aš niekada ten nebuvau.

— Tai buvo pažinčių baras, argi ne?

— Neturiu supratimo.

— Gerai, tada aš jums pasakysiu, kad baras „Plei Pen"— tai baras, kur vyrai ir moterys ateina, kad susirastų sau nakčiai partnerį. Todėl jūs ten ir atėjote, pone Randelai?

Kertis Randelas vėl apsilaižė.

— Galbūt. Aš neprisimenu.

— Leiskite jums padėti.

Dženiferė priėjo prie kaltinimo stalo ir ėmė kiloti popierius. Apsimesdama, kad kažką užsirašo, ji pakraig-

liojo raštelį ir perdavė jį Kenui Beiliui. Kai jis perskaitė raštelį, jo veide pasirodė nustebimas.

Dženiferė grįžo prie liudytojo vietos.

— Taigi jūs ten atėjote sausio aštuonioliktąją.

Akies krašteliu ji pamatė, kaip Kenas Beilis išėjo iš salės.

— Galbūt. Kaip aš sakiau, aš neprisimenu, kada ir ko aš ten nuėjau.

Dar penkiolika minučių Dženiferė toliau klausinėjo Kertį Randelą. Ji daugiau nepateikė jam sudėtingų klausimų, ir Rodžeris Devisas nesikišo, matydamas, kad prisiekusieji ėmė nuobodžiauti.

Dženiferė laukė, kol grįš Kenas Beilis. Pagaliau ji pamatė, kaip jis greitai įėjo į salę, rankoje laikydamas nedidelį paketą.

Dženiferė pasisuko į teisėją.

— Jūsų prakilnybe, ar galime padaryti penkiolikos minučių pertrauką?

Teisėjas pažiūrėjo į laikrodį.

— Veikiai pietų pertrauka. Taigi teismas atnaujins savo darbą pusę dviejų.

Kai teismas pradėjo darbą po pietų pertraukos, Dženiferė pasodino Loretą Maršal su vaiku arčiau prisiekusiųjų.

— Pone Randelai,— tarė teisėjas,— jums nereikia iš naujo prisiekti. Prašom eiti į liudytojo vietą.

Dženiferė stebėjo, kaip Kertis Randelas ėjo prie tribūnos. Priėjusi prie jo, ji paklausė:

— Pone Randelai, ar daug turite nesantuokinių vaikų?

Rodžeris Devisas pašoko iš vietos.

— Protestuoju. Jūsų prakilnybe, tai tiesiog negirdėta; Aš neleisiu, kad žemintų mano klientą.

— Protestas priimamas.— Teisėjas pasisuko į Dženiferę: — Panele Parker, aš jau ne kartą įspėjau jus...

— Atleiskite, Jūsų prakilnybe,— nuolankiai ištarė Dženiferė.

Pažiūrėjusi į Kertį Randelą, ji suprato, kad pasiekė norimą rezultatą. Jis nervingai laižė lūpas. Dženiferė žvilgtelėjo į Loretą Maršal. Ant jos kelių sėdėjusi mer-

gaitė taip pat laižė lūpas. Dženiferė priėjo arčiau vaiko ir ilgai žiūrėjo į jį, patraukdama prisiekusiųjų dėmesį.

— Pažiūrėkite į šitą vaiką,— tyliai pasakė Dženiferė.

Visi matė, kaip mažoji Melani brauko rožiniu liežuvėliu per savo lūpeles.

Apsigręžusi Dženiferė grįžo prie Kerčio Randelo.

— O dabar pažiūrėkite į šitą žmogų.

Prisiekusieji pasuko galvas, ir dvylika porų akių įsmigo į Kertį Randelą. Jis vis lyžčiojo lūpas, ir jo panašumas su mergaite buvo stulbinantis. Niekas jau neprisiminė, kad Loreta Maršal turėjo daugybę meilužių, kad Kertis Randelas buvo vienas visuomenės šulų.

— Šitas žmogus,— liūdnai ištarė Dženiferė,— turi didžiulį turtą ir užima aukštą padėtį visuomenėje. Žmogus, kuris yra pavyzdys daug kam. O dabar aš pateiksiu tik vieną klausimą. Kas tai per vyras, kuris atsisako savo vaiko?

Pasvarstę apie valandą, prisiekusieji paskelbė nuosprendį Loretos Maršal naudai. Jai priteisė du šimtus tūkstančių dolerių grynais iš karto ir kiekvieną mėnesį mokėti du tūkstančius dolerių alimentų.

Kai nuosprendis buvo paskelbtas, Rodžeris Devisas priėjo prie Dženiferės. Jo veidas buvo persikreipęs iš įniršio.

— Jūs ką nors vaikui padarėte?

— Ką jūs turite galvoje?

Rodžeris Devisas sutrikęs nutilo.

— Lūpų laižymą. Tai, kad vaikas laižė lūpas, įtikino prisiekusiuosius. Ar jūs galite tai kaip nors paaiškinti?

— Suprantama,— išdidžiai atsakė Dženiferė.— Tai vadinasi paveldėjimas.

Kai jie grįžo į savo kontorą, Kenas Beilis išmetė į šiukšlių dėžę buteliuką su kukurūzų sirupu.

16

Beveik iš pat pradžių Adamas žinojo, kad jo vedybos su Mere Bete buvo klaida. Pasidavęs emocijoms, jis norėjo apginti jauną merginą, kurią užgriuvo nelaimės.

Jis negalėjo sau leisti įskaudinti Merę Betę, bet vis dėlto jis ėjo iš proto dėl Dženiferės. Jam reikėjo su kuo nors pasitarti, ir jis nutarė kreiptis į Stiuartą Nidhemą. Jis visada Adamą suprasdavo. Jis galės jį suprasti.

Tačiau jų pokalbis susiklostė visai ne taip, kaip tikėjosi Adamas. Kai tik Adamas įėjo į Stiuarto Nidhemo kabinetą, tas pasakė:

— Tu kaip tik laiku. Man ką tik paskambino iš rinkimų komiteto. Jie tau specialiai pasiūlė iškelti savo kandidatūrą rinkimuose į JAV senatą. Partija tave tikrai parems.

— Aš... Tai puiku.

— Dabar, mano berniuk, mums reikės daug ką padaryti. Reikia viską kaip reikiant organizuoti. Reikia sukurti lėšų rinkimo komitetą. Tuo aš užsiimsiu. Pirmiausia...

Dvi valandas jie aptarinėjo Adamo priešrinkiminę kampaniją. Kai jie baigė, Adamas tarė:

— Stiuartai, aš norėčiau su tavimi pakalbėti vienu asmeniniu reikalu.

— Bijau, Adamai, kad dabar aš tam neturiu laiko. Manęs laukia vienas klientas.

Staiga Adamas pajuto, kad Stiuartas Nidhemas žino, apie ką jis norėjo su juo pasikalbėti.

Adamas susitarė su Dženifere susitikti viename Vest Saido restoranų. Ji laukė jo atskiroje kabinoje.

Kai jis įėjo, nuo jo tiesiog sklido energija, ir Dženiferė suprato, kad kažkas įvyko.

— Aš turiu naujienų,— tarė Adamas.— Man pasiūlė iškelti savo kandidatūrą rinkimuose į senatą.

— O, Adamai! — džiugiai sušuko Dženiferė.— Kaip nuostabu! Tu tapsi garsiu senatoriumi!

— Kova bus nelengva. Niujorke aš turėsiu pavojingų varžovų.

— Tai neturi reikšmės. Tu nugalėsi.— Dženiferė buvo tuo įsitikinusi. Protingas ir drąsus Adamas visada kovojo už tiesą. Kaip jis andai kovojo už ją.

Paėmusi jo ranką į savąją, ji švelniai tarė:

— Aš taip tavimi didžiuojuosi.

— Ne, manęs dar neišrinko. Tu juk žinai, visko gali būti.

— Tai visai man netrukdo didžiuotis tavimi. Aš taip tave myliu, Adamai.

— Aš tave taip pat myliu.

Adamas norėjo papasakoti jai apie neįvykusį pokalbį su Stiuartu Nidhemu, bet paskui persigalvojo. Iš pradžių jis turi viską sutvarkyti.

— Kada prasidės tavo rinkiminė kampanija?

— Jie nori, kad aš nedelsdamas pareikščiau, jog sutinku. Partija pažadėjo mane paremti.

— Tai puiku!

Bet Dženiferė suprato, kad ne viskas buvo puiku. Ji nenorėjo apie tai galvoti, nors ir suprato, kad anksčiau ar vėliau jai teks pažiūrėti tiesai į akis. Ji norėjo, kad Adamas laimėtų, bet tada virš jos galvos pakibs Damoklo kardas. Jeigu Adamas laimės rinkimuose, ji jo neteks. Ji privalės jį palikti. Jis vedęs vyriškis, ir, jeigu paaiškės, kad jis turi meilužę, tai jam bus politinė savižudybė.

Naktį, pirmą kartą po ilgo laiko, Dženiferė negalėjo užmigti. Ji gulėjo, kovodama su ją užgriuvusia baime.

— Jums skambina,— pasakė Sintija.— Vėl tas marsietis.

Dženiferė nesuprasdama pažiūrėjo į ją.

— Na tas, kuris jums pasakojo apie psichiatrinę ligoninę.

Dženiferė jį visai pamiršo. Aiškiausiai koks nors nenormalus.

— Pasakyk jam...— ji atsiduso.— Gerai, aš pati jam pasakysiu.

Ji paėmė ragelį.

— Dženiferė Parker klauso.

Pažįstamas balsas tarė:

— Ar jūs patikrinote informaciją, kurią aš jums pranešiau?

— Aš neturėjau galimybės.— Ji prisiminė, kad lapelį išmetė į šiukšlių dėžę.— Aš norėčiau jums padėti. Kuo jūs vardu?

— Aš negaliu pasakyti savo vardo,— sukuždėjo vy-

riškis.— Kitaip jie ir mane sučiups. Patikrinkite tai, ką aš jums pasakiau. Elena Kuper, Long Ailendas.

— Aš galiu jums parekomenduoti gydytoją, kuris...— Ragelyje pasigirdo signalai.

Pagalvojusi Dženiferė išsikvietė pas save Keną Beilį.

— Ko reikia, bose?

— Du kartus man skambino kažkoks nenormalus ir nepasakė savo vardo nė pavardės. Ar tu negalėtumei surinkti informacijos apie moterį, kurios pavardė — Elena Kuper? Ji neva turinti dvarą Long Ailende.

— O kur ji dabar?

— Arba psichiatrinėje ligoninėje, arba Marse.

Kenas Beilis grįžo po dviejų valandų ir dar ant slenksčio pareiškė:

— Tavo marsietė nusileido. Elena Kuper yra psichiatrinės klinikos „Hiterz" Vestčestere pacientų sąrašuose.

— Tu tikras?

Kenas įsižeidęs suspaudė lūpas.

— Atleisk,— tarė Dženiferė. Kenas visada puikiai atlikdavo savo pareigas. Visa jo pateikta informacija būdavo tiksli ir patikrinta. Jis dar niekada nesuklydo.

— O kam mums šita ledi reikalinga?— paklausė Kenas.

— Kai kas mano, kad ją jėga įkišo į psichiatrinę ligoninę. Aš norėčiau, kad tu dabar tai patikrintum. Ir dar noriu žinoti viską apie jos šeimą.

Kitą rytą Keno Beilio ataskaita gulėjo ant jos stalo. Elena Kuper buvo našlė, vyras paliko jai palikimą — keturis milijonus dolerių. Jos dukra ištekėjo už namo, kuriame jie gyveno, valdytojo, ir po pusės metų jaunavedžiai kreipėsi į teismą, kad Elena Kuper būtų pripažinta neveiksnia ir suteiktų jiems teisę tvarkyti jos pinigus. Jie surado tris psichiatrus, kurie patvirtino Elenos Kuper neveiksnumą, ir teismo sprendimu ji buvo uždaryta į bepročių kliniką.

Baigusi skaityti ataskaitą, Dženiferė pasižiūrėjo į Keną Beilį.

— Čia kvepia svilėsiais, ar tau neatrodo?

— Ne tas žodis, tiesiog atsiduoda iš visų pusių. Ir ką tu ketini daryti?

Tai buvo sunkus klausimas, nes Dženiferė juk neturėjo kliento. Jeigu ponios Kuper šeimynykščiai įgrūdo ją į bepročių namus, tai vargu ar jie padės Dženiferei, o kita vertus, jeigu šitą moterį teismas pripažino neveiksnia, ji negali pasamdyti Dženiferės. Ką daryti? Tačiau Dženiferė žinojo: turi ji klientą ar ne, ji nežiūrės abejingai, kaip sveiką žmogų uždaro į psichiatrinę kliniką.

— Man teks aplankyti ponią Kuper,— nusprendė Dženiferė.

Bepročių klinika Vestčesteryje stovėjo didžiuliame žaliame parke. Aplinkui jis buvo aptvertas pinučių tvora, ir įeiti į kliniką buvo galima tik pro saugomus vartus. Dženiferė nenorėjo, kad Elenos Kuper giminaičiai sužinotų apie jos vizitą, todėl ji susitarė su Elena Kuper dėl susitikimo per pažįstamus. Klinikos vedėja ponia Franklin buvo griežta, rūstaus veido moteris. Ji Dženiferei priminė ponią Denvers iš „Rebekos".

— Tiesą sakant,— pamokomai tarė ji,— man nederėtų leisti jums susitikinėti su ponia Kuper. Tačiau mes galime laikyti tai neoficialiu vizitu ir neįrašyti jūsų į lankytojų knygą.

— Ačiū.

— Tuojau aš ją atvesiu.

Elena Kuper buvo liesutė patrauklios išvaizdos maždaug šešiasdešimties metų senutė. Jos akyse švietė protas, ir ji sutiko Dženiferę kaip šeimininkė, lyg būtų nuosavuose namuose.

— Džiaugiuosi, kad jūs mane aplankėte,— tarė ponia Kuper,— nors aš ir nežinau jūsų vizito tikslo.

— Ponia Kuper, aš advokatė. Du kartus man skambino nežinomas vyriškis ir pasakė, kad jus prievarta įgrūdo čia.

Ponia Kuper nusišypsojo.

— Tai, matyt, Albertas.

— Albertas?

— Dvidešimt penkerius metus jis dirbo pas mane lio-

kajumi. Po vestuvių mano duktė Dorotė jį atleido.— Ji atsiduso.— Vargšas Albertas. Jis priklauso praeičiai ir gyvena kitame pasaulyje. Beje, tai liečia ir mane. Jūs per daug jauna, mano mieloji, kad pastebėtumėte, kaip viskas aplinkui pasikeitė. Ar žinote, ko šiandien žmonėms trūksta? Dorumo. Bijau, kad dabar jį išstūmė godulys.

— Jūs turite galvoje savo dukterį?— tyliai paklausė Dženiferė.

Ponios Kuper akyse pasirodė liūdesys.

— Aš nekaltinu Dorotės. Čia kaltas jos vyras. Tai nelabai patrauklus žmogus, bent jau iš moralinės pusės. Bijau, kad mano dukra grožiu nepasižymi. Herbertas vedė ją dėl pinigų ir pamatė, kad visą turtą tvarkau aš. Jam tai nepatiko.

— Jis jums apie tai sakė?

— Taip, žinoma. Jis iš to nedarė paslapties. Jis manė, kad aš visą turtą perleisiu dukrai, kad ji nelauktų mano mirties. Aš taip ir būčiau padariusi, tačiau aš nepasitikėjau juo. Aš žinojau, kas gali atsitikti, kai jis gaus pinigus.

— Ar jūs anksčiau, ponia Kuper, turėjote kokių nors psichikos nukrypimų?

— Pagal gydytojų išvadą aš sergu šizofrenija ir paranoja.

Dženiferei ji padarė visiškai normalaus žmogaus įspūdį.

— Ar jūs žinote, kad trys gydytojai pasirašė dokumentą, liudijantį jūsų neveiksnumą.

— Mano turtas, panele Parker, įvertintas keturiais milijonais dolerių. Yra daug gydytojų, kuriems tokie pinigai gali padaryti įspūdį ir paskatinti nustatyti tokią diagnozę. Bijau, kad jūs veltui gaištate laiką. Dabar visą mano turtą valdo žentas. Jis niekada neleis man iš čia išeiti.

— Aš norėčiau pasikalbėti su jūsų žentu.

„Plaza Tauers" buvo 72-je gatvėje, viename pačių prabangiausių Niujorko rajonų. Elena Kuper turėjo vienintelį ten esantį anstatą. Ant durų puikavosi lentelė „Ponas ir ponia Havtornai".

Dženiferė iš anksto susitarė su ponios Kuper dukra Dorote, kad ji ateis pasikalbėti, ir, kai ji įėjo į butą, Dorotė ir jos vyras jau laukė jos. Elena Kuper buvo teisi — jos dukra grožiu nepasižymėjo. Ji visai neturėjo smakro, todėl jos veidas buvo panašus į žiurkės snukutį. Dešinėje akyje buvo giedravalkis. Jos vyras, Herbertas buvo už ją jaunesnis bent dvidešimčia metų.

— Užeikite,— burbtelėjo jis.

Jis nuvedė Dženiferę iš vestibiuulio į didžiulę svetainę, kurios sienos buvo nukabinėtos prancūzų ir olandų dailininkų paveikslais.

— Na,— šiurkščiai tarė Herbertas Havtornas,— galbūt jūs pasakysite, kurių galų jums reikia?

Dženiferė pasisuko į Dorotę.

— Aš noriu pakalbėti apie jūsų motiną.

— Ką jūs norite sužinoti?

— Kada pirmą kartą pasireiškė psichinio negalavimo požymiai?

— Ji...

Herbertas Havtornas įsikišo į pokalbį.

— Iš karto po mūsų su Dorote vedybų. Senė tiesiog nekentė manęs.

„Tai dar kartą įrodo, kad ji sveiko proto",— pagalvojo Dženiferė.

— Aš skaičiau gydytojų išvadą,— pasakė Dženiferė.— Mano nuomone, ji ne visai objektyvi.

— Ką reiškia ne visai objektyvi?— suriaumojo Herbertas.

— Aš turiu galvoje tai, kad išvadoje nurodyta, jog aiškių kriterijų, pagal kuriuos galima būtų nustatyti socialinį Elenos Kuper pavojingumą, gydytojai neturėjo. Jų sprendimas rėmėsi visų pirma tuo, ką jūs papasakojote apie ponios Kuper elgesį.

— Ką jūs tuo norite pasakyti?

— Aš noriu pasakyti, kad jų išvada nepatikinama. Kiti gydytojai gali padaryti visiškai priešingą išvadą.

— Ei, aš nežinau, į ką jūs čia darote užuominą, tačiau senė — trenkta. Taip pareiškė gydytojai, ir taip nusprendė teismas.

— Aš skaičiau teismo stenogramas,— atsakė Dženife-

rė.— Ten pat pasakyta, kad ponia Kuper privalo būti periodiškai apžiūrima.

— Jūs norite pasakyti, kad ją gali išleisti?— su baime paklausė Herbertas Havtornas.

— **Ją išleis,**— pažadėjo Dženiferė.— Aš asmeniškai tuo pasirūpinsiu.

— Palaukite! Kas čia, velniai rautų, darosi?

— Būtent tai aš ir noriu išsiaiškinti.— Dženiferė atsisuko į Dorotę.— Aš atidžiai išstudijavau jūsų motinos ligos aprašymą. Ligi to ji nesirgo jokiomis psichinėmis ligomis ir neturėjo jokių emocinių sutrikimų. Ji...

Herbertas Havtornas ją nutraukė.

— Tai nieko nereiškia! Tokie dalykai įvyksta staiga. Ji...

— Be to,— tęsė Dženiferė, kreipdamasi į Dorotę,— visa jos visuomeninė veikla rodo, kad ji visiškai normalus žmogus.

— Man nusispjauti, ką ten apie ją kalba! Ji nenormali! — užriko Herbertas Havtornas.

Atsisukusi Dženiferė tiriamai pažiūrėjo į ją.

— Ar jūs prašėte, kad ponia Kuper suteiktų jums teisę tvarkyti jos turtą?

— Tai ne jūsų reikalas!

— O aš esu kitos nuomonės. Tai ir viskas.— Dženiferė nuėjo prie durų.

Herbertas Havtornas užtvėrė jai kelią.

— Minutėlę. Jūs kišate savo nosį kur nereikia. Norite iš to pasipelnyti? Gerai, visa tai suprantama. Padarykime taip. Aš išrašau jums tūkstančio dolerių čekį už jūsų paslaugas, o jūs metate šį reikalą. Na kaip?

— Atleiskite,— atsakė Dženiferė.— Nieko nebus.

— Manote, kad senė jums daugiau sumokės?

— Ne,— atsakė Dženiferė. Ji pažiūrėjo jam į akis.— Pinigai domina tik vieną iš mūsų.

Prireikė šešių savaičių svarstymų ir keturių valstybinių ligoninių medikų konsultacijų. Dženiferė pakvietė savo psichiatrus, ir, po to kai jie atliko tyrimus, o Dženiferė pranešė visus turimus faktus, teisėjas peržiūrėjo anksčiau teismo priimtą sprendimą. Eleną Kuper išleido iš ligoninės ir grąžino teisę tvarkyti savo turtą.

Tą dieną, kai ji sugrįžo iš klinikos, tuoj pat paskambino Dženiferei.

— Aš noriu jus pakviesti pietų į restoraną „Trenti van".

Dženiferė pasižiūrėjo į savo savaitraštį. Rytą buvo užplanuotas dalykinis susitikimas, paskui pietūs su vienu klientu ir dieną — svarbūs reikalai teisme. Bet ji suprato, kaip tai svarbu pagyvenusiai moteriai.

— Gerai, aš ateisiu,— pažadėjo ji.

— Mes atšvęsime šitą įvykį,— patenkinta pasakė Elena Kuper.

Pietūs praėjo puikiai. Ponia Kuper viską apgalvojo ligi smulkmenų, ir, matyt, ją čia gerai pažinojo.

Savininkas asmeniškai palydėjo jas į viršų, kur pasodino už staliuko tarp antikinių skulptūrų. Patiekalai ir aptarnavimas buvo aukšto lygio.

Kai jos gėrė kavą, Elena Kuper tarė:

— Aš jums, mano mieloji, taip dėkinga. Nežinau, kiek jūs paimsite už savo paslaugas, bet aš norėčiau jums dar šį tą duoti.

— Man visiškai užteks honoraro už paslaugas. Jis ir taip didelis.

Ponia Kuper papurtė galvą.

— Tai neturi reikšmės.— Palinkusi į priekį, ji paėmė Dženiferės rankas ir patildė balsą ligi šnabždesio.— Aš noriu padovanoti jums Vajomingo valstiją.

17

Pirmajame „Niujork taims" puslapyje šalia buvo atspausdintos dvi žinutės. Viena pranešė, kad Dženiferė Parker išteisino moterį, kaltinamą savo vyro nužudymu, o kita — kad Adamas Vorneris iškėlė savo kandidatūrą rinkimuose į JAV senatą.

Dženiferė net keletą kartų perskaitė šitą žinutę. Čia buvo rašoma apie jo socialinę kilmę, apie tai, kad Vietname jis buvo karo lakūnu ir gavo medalį „Už kovinius nuopelnus". Straipsnelis buvo parašytas giriamu tonu, ir pateikti žinomų žmonių pasisakymai apie tai, kad Adamas

Vorneris pateisins rinkėjų pasitikėjimą ir taps įžymiu senatoriumi. Straipsnelio pabaigoje buvo rašoma, kad, jeigu Adamas laimės rinkimuose į senatą, tai gali atverti jam kelią į Baltuosius rūmus.

Niū Džersyje, senoje olandiškoje fermoje, Maiklas Moretis ir Antonijus Granelis baigė pusryčiauti. Maiklas skaitė žinutę apie Dženiferę Parker.

Pažiūrėjęs į savo uošvį, jis tarė:

— Toni, ji vėl nugalėjo.

Antonijus Granelis šaukšteliu pakabino minkštai išvirto kiaušinio.

— Kas vėl nugalėjo?

— Dženiferė Parker. Advokatė. Tokia ir mums reikalinga.

Antonijus Granelis suniurzgė:

— Man nepatinka pati mintis, kad mums dirbs moteris teisininkė. Moterys — silpnos būtybės. Niekada nežinai, ko iš jų laukti.

— Tu teisus, Toni,— atsargiai atsakė Maiklas,— tokių kiek tik nori.

Jis nenorėjo nuteikti prieš save Antonijaus Granelio. Kol jis dar gyvas, jis Maiklui pavojingas, bet dabar jam jau liko nedaug. Senukas turėjo keletą infarktų, ir jo rankos jau drebėjo. Jis sunkiai kalbėjo, o vaikščiojo pasiremdamas lazda. Svarbiausias valstybės nusikaltėlis pavirto bedančiu tigru. Jo oda panėšėjo į sausą geltoną pergamentą. Anksčiau jo vardas sukeldavo siaubą kitų **mafijozių** širdyse ir neapykantą našlių širdyse. Dabar jį retai kas matė. Jis laikėsi už Maiklo Morečio, Tomo Kolfakso ir nedaugelio kitų, tų kuriais jis pasitikėjo, nugarų. Maiklo dar neišrinko „šeimos" galva, bet tai buvo tik laiko klausimas. „Triskart išdvėsęs" Liučezė vadovavo pačiai stipriausiai mafjos „šeimai" rytuose, paskui jo vietą užėmė Antonijus Granelis, ir veikiai... Maiklas žinojo, kad jam reikia pasisemti kantrybės. Kiek laiko prabėgo nuo tos dienos, kai jis, beūsis vaikinukas, stovėjo priešais bosą ir, laikydamas delną virš degančios ugnies, prisiekė: „Tegul aš sudegsiu, jeigu išduosiu „Koza nostra" paslaptis.

Dabar, sėdėdamas priešais pasenusį bosą, Maiklas tarė:

— Gal mes tą Parker galime panaudoti smulkiems reikalams? Pažiūrėsime, kas iš to išeis?

Granelis gūžtelėjo pečiais.

— Būk atsargus, Maiklai. Svetimi žmonės neturi žinoti šeimos paslapčių.

— Aš asmeniškai imsiuosi jos.

Dieną jis paskambino Dženiferei Parker.

Kai Sintija pasakė, jog jai skambina Maiklas Moretis, Dženiferę užplūdo prisiminimai. Ir visi — nemalonūs. Ji supratimo neturėjo, kodėl jis galėtų jai skambinti. Smalsumo skatinama, ji pakėlė ragelį.

— Ko jums reikia?

Jos balso tonas suglumino Maiklą.

— Aš norėčiau su jumis pasimatyti. Mums reikia pasikalbėti.

— Apie ką, pone Moreti?

— Aš apie tai nenorėčiau kalbėti telefonu, panele Parker. Aš manau, kad jūs tuo susidomėsite.

— Štai ką aš jums pasakysiu, pone Moreti,— lygiu balsu pasakė Dženiferė.— Nei jūs, nei jūsų pasiūlymai manęs absoliučiai nedomina.— Ir ji smarkiai padėjo ragelį.

Maiklas Moretis sėdėjo prie stalo, rankoje laikydamas nutilusį ragelį. Jam buvo nemalonu, tačiau pykčio jis nejautė. Keistas pojūtis. Visą savo gyvenimą jis išnaudojo moteris. Dėl savo patrauklumo ir įgimto įžūlumo jis turėjo tiek meilužių, kad jis net jų vardų neprisiminė.

O apskritai Maiklas Moretis nekentė moterų. Visos jos buvo labai greitai nusileidžiančios, jos neturėjo jokio ryžtingumo. **„Pavyzdžiui, Roza. Ji kaip šunelis, darys viską, ką jai paliepsi,**— pagalvojo Maiklas.— **Ji prižiūri namus, gamina man valgį, su manimi miega, kai aš to noriu, tyli, kai aš liepiu jai tylėti".**

Maiklui niekada neteko sutikti stiprios dvasios moterų, kurios mestų jam iššūkį. Dženiferei Parker užteko drąsos padėti ragelį. Kaip ji pasakė? *„Nei jūs, nei jūsų pasiūlymai manęs absoliučiai nedomina".* Tai prisiminęs

Maiklas Moretis nusišypsojo. Ji suklydo. Jis jai parodys, kad ji klydo.

Atsilošęs krėsle, jis prisiminė, kaip ji atrodė teisme, jos veidą, kūną. Staiga jam pasidarė įdomu, kaip ji elgiasi lovoje. Turbūt kaip laukinė katė. Jis įsivaizdavo, kaip Dženiferė veržiasi iš jo glėbio. Jis pakėlė ragelį ir surinko numerį. Kai jam atsakė moteriškas balsas, jis tarė:

— Nusirenk, aš jau važiuoju.

Po pietų grįždama į kontorą Dženiferė vos nepakliuvo po sunkvežimiu, kai kirto Trečiąją aveniu. Vairuotojas paspaudė stabdžius, sunkvežimio kėbulo užpakalį užnešė, ir tik per stebuklą Dženiferė nenukentėjo.

— Velniai tave rautų! — suriko vairuotojas.— Apakai, ar ką?

Bet Dženiferė negirdėjo jo keiksmų. Ji pažiūrėjo į užrašą ant sunkvežimio kėbulo,—„Nacionalinė transporto korporacija". Sunkvežimis jau dingo iš akių, bet ji dar ilgai žiūrėjo jam iš paskos. Paskui nuskubėjo į savo kontorą.

— Ar Kenas yra?— paklausė ji Sintiją.

— Taip. Savo kabinete.

Ji užėjo pas jį.

— Kenai, ar tu gali man surinkti informaciją apie „Nacionalinę transporto korporaciją"? Man reikalingas sąrašas visų avarijų, kurios įvyko per paskutinius penkerius metus.

— Tam reikės nemažai laiko.

— Panaudok LEXIS.

Taip vadinosi juridinė kompiuterių firma.

— O kam to reikia?

— Gerai aš ir pati dar nežinau. Aš kažką nujaučiu. Jeigu kas nors išeis, aš tau viską papasakosiu.

Ji praleido svarbią detalę tos simpatiškos jaunos luošės Konės Geret byloje. Galbūt vairuotojas ir gerai dirbo, tačiau neaišku **kokie sunkvežimiai?** Gal vis dėlto pavyks ką nors patraukti baudžiamojon atsakomybėn.

Kitą rytą Kenas Beilis padėjo jai ant stalo popieriaus lapelį.

— Nežinau, ko tu ieškojai, bet tu suradai aukso gyslą. Per paskutinius penkerius metus „Nacionalinės transporto korporacijos" sunkvežimiai penkioliką kartų pakliuvo į avarijas.

Dženiferė pajuto kylantį susijaudinimą.

— Priežastis?

— Dėl netobulos stabdymo sistemos sunkvežimio kėbulą užneša kiekvieną kartą, kai jis staigiai stabdomas.

Būtent taip buvo partrenkta Konė Geret.

Dženiferė surengė pasitarimą su Denu Martinu, Tedu Hariu ir Kenu Beiliu.

— Mes parengsime Konės Geret bylą ir paduosime į teismą.

Tedas Haris pasižiūrėjo į ją pro storus akinių stiklus.

— Dženifere, palauk. Aš juk tikrinau šitą bylą. Apeliacinis teismas patvirtino teismo sprendimą. Dabar jai taikoma **res judicata.***

— O kas tas **res judicata?**— paklausė Kenas Beilis.

— Tai reiškia, kad mes negalime užginčyti teismo priimto nuosprendžio.

— Po paskelbto nuosprendžio,— pridūrė Tedas Haris,— byla gali būti peržiūrėta tik ypatingomis aplinkybėmis. Mes neturime preteksto peržiūrėjimui.

— Ne, yra. Remiantis naujais faktais.

Šitų naujų faktų principas toks: **„Kad teismo procesas vyktų teisingai, būtina abiems šalims žinoti visus faktus, susijusius su byla".**

— Atsakovė teisme buvo „Nacionalinė transporto korporacija", firma, kurios kišenės pilnos pinigų. Jie nuslėpė informaciją nuo Konės Geret advokato. Jų sunkvežimių stabdymo sistema turi rimtų trūkumų, o jie šitą faktą nuslėpė.

Ji pažvelgė į savo kompanionus.

— Aš manau, reikia padaryti taip...

Po dviejų valandų Dženiferė sėdėjo Konės Geret svetainėje.

— Aš noriu iškelti bylą iš naujo. Mes turime šansų laimėti.

---

* Teismo išspręsta byla *(lot.)*.

— Ne. Aš nepakelsiu dar vieno teismo.

— Kone...

— Pažiūrėkite į mane, Dženifere. Ar aš panaši į žmogų? Kiekvieną kartą, kai aš pasižiūriu į save veidrodyje, man norisi nusižudyti. Žinote, kodėl aš to nepadarau?— Jos balsas virptelėjo.— Todėl, kad aš negaliu! **Tiesiog negaliu!**

Dženiferę priblokšė Konės žodžiai.

— O ką, jeigu man pavyks su jais susitarti, neperdavus bylos į teismą?

Firma „Megir end Gatri", kurios advokatai gynė „Nacionalinės transporto korporacijos" interesus, buvo Penktojoje aveniu, šiuolaikiniame betono ir stiklo pastate su didžiuliu fontanu prie įėjimo. Dženiferė pasakė savo pavardę sekretorei, ir po penkiolikos minučių ją nuvedė į Patriko Megiro kabinetą. Tai buvo pagrindinis juridinės firmos partneris, turintis didžiulę patirtį airis, pro kurio įžvalgias akis nepraslysdavo nė viena detalė.

Jis parodė Dženiferei į krėslą.

— Džiaugiuosi galėdamas su jumis susipažinti, panele Parker. Jūsų reputacija mieste — didžiulė.

— Tikiuosi, ne visai prasta.

— Kalbama, kad jūs stipriai griebiate. Iš išvaizdos nepasakysi.

— Tai ir gerai.

— Kavos? O galbūt lašelį gero airiško viskio?

— Prašom kavos.

Patrikas Megiras paspaudė skambučio mygtuką, ir sekretorė atnešė ant sidabrinio padėklo du puodukus kavos.

— Taigi kuo galiu būti naudingas?— paklausė Patrikas Megiras.

— Kalbama apie Konės Geret bylą.

— Ak taip, šiek tiek prisimenu, ji pralaimėjo teisme, o apeliacinis teismas paliko galioti teismo nuosprendį.

Prisimenu. Šiek tiek. Dženiferė galėjo kirsti lažybų, kad šitą bylą jis moka mintinai.

— Aš ketinu jus vėl paduoti į teismą.

— Tiesa? O kokiu pagrindu?— mandagiai pasidomėjo Patrikas Megiras.

Dženiferė atsegė portfelį ir ištiesė jam parengtus dokumentus.

— Remiantis naujais faktais.

Megiras ramiai peržiūrėjo popierius.

— Ak taip,— pasakė jis.— Stabdymo sistema.

— Jūs apie tai žinojote?

— Suprantama.— Jis ėmė barbenti pirštais į stalą.— Panele Parker, tai jums nieko neduos. Jums teks įrodyti, kada būtent to sunkvežimio stabdymo sistema buvo netvarkinga. Nuo to laiko, kai įvyko avarija, jį remontavo jau bent dešimtį kartų, todėl nebus galima nustatyti, kaip tada atrodė stabdžiai.— Jis grąžino jai popierius.— Jūs neturite pagrindo kelti bylą.

Dženiferė nugėrė kavos.

— Man tik reikės paskelbti jūsų sunkvežimių avarijų statistiką per paskutinius penkerius metus, be abejo, dėl netobulos stabdymo sistemos. Padorumas reikalavo, kad jūs tai papasakotumėte teisme.

— Ir ką jūs siūlote?— atsargiai paklausė Megiras.

— Mano klientė — dvidešimt ketverių metų moteris, kuri niekada negalės išeiti iš namų todėl, kad ji neturi nei rankų, nei kojų. Aš noriu, kad jai bent šiek tiek palengvėtų gyvenimas.

Megiras prinešė prie lūpų puodelį kavos.

— Ir apie kokią sumą kalbama?

— Du milijonai dolerių.

Jis nusišypsojo.

— Tai pernelyg dideli pinigai turint galvoje, kad jūs neturite jokio pagrindo kelti bylą.

— Jeigu reikalas prieis ligi teismo, pone Megirai, tai aš jums pažadu, kad byla bus iškelta. Ir jums teks sumokėti daug daugiau. Jeigu jūs priversite mus tvarkyti šį reikalą teisme, tai mes reikalausime penkių milijonų.

Jis vėl nusišypsojo.

— Jūs mane tiesiog išgąsdinote. Dar kavos?

— Ačiū, ne.— Dženiferė atsistojo.

— Palaukite! Prašom sėstis. Aš juk nepasakiau „ne".

— Bet jūs nepasakėte ir „taip".

— Išgerkite dar puodelį kavos. Tai ypatinga rūšis. Dženiferė prisiminė Adamą ir Kenijos kavą, kurią jis mėgo.

— Du milijonai dolerių, panele Parker, tai — dideli pinigai.

Dženiferė tylėjo.

— Jeigu būtų kalbama apie mažesnę sumą...— jis neapibrėžtai mostelėjo ore ranka.

Dženiferė vis dar tylėjo.

Pagaliau Patrikas Megiras pasakė:

— Vadinasi, du milijonai ir ne mažiau.

— Apskritai, pone Megirai, tai aš noriu penkių milijonų.

— Gerai. Aš manau, kad mums pavyks sutvarkyti šitą reikalą.

Viskas buvo taip paprasta!

— Rytoj aš išskrendu į Londoną, bet po savaitės grįšiu.

— Pageidautina šitą reikalą sutvarkyti kuo greičiau. Taigi pakalbėkite su savo klientu. Aš noriu atiduoti Konei Geret čekį kitą savaitę.

Patrikas Megiras linktelėjo.

— Aš manau, kad viskas bus sutvarkyta.

Kai Dženiferė grįžo į savo kontorą, ją persekiojo nerimas. Jau per daug lengvai jai viskas pasisekė.

Vakare, kai ėjo namo, Dženiferė užsuko į vaistinę. O kai išėjo ir ketino pereiti gatvę, tai kitoje pusėje pamatė Keną Beilį, einantį su jaunu blondinu. Padvejojusi Dženiferė pasuko į šoninę gatvę, kad jis nepastebėtų jos. Jos nedomino Keno asmeninis gyvenimas.

Tą dieną, kai ji turėjo susitikti su Patriku Megiru, jai paskambino advokato sekretorė.

— Ponas Megiras prašė jus, panele Parker, atsiprašyti, bet šiandien jis bus užimtas visą dieną. Rytoj jis lauks jūsų bet kuriuo metu.

— Gerai,— atsakė Dženiferė.— Ačiū.

Bet skambutis sukėlė jai įtarimą. Instinktas jai pašnibždėjo, kad Patrikas Megiras su ja žaidė.

— Manęs nėra,— pasakė ji Sintijai.

Užsidariusi kabinete, ji ėmė vaikščioti pirmyn ir atgal, mėgindama rasti atsakymą. Iš pradžių Patrikas Megiras pasakė jai, kad nėra pagrindo bylos kėlimui teisme.

Ir praktiškai beveik iš karto sutiko sumokėti Konei Geret du milijonus dolerių. Dženiferė prisiminė, kad dar tada pajuto kažką negero. O paskui jis ėmė vengti susitikimo su ja. Iš pradžių jis skrido į Londoną — jeigu iš tikrųjų taip buvo,— o paskui visą savaitę neatsiliepė į jos telefono skambučius, nes atseit buvo įvairiuose posėdžiuose. Dabar jis vėl negali su ja susitikti.

Bet kodėl? Vienintelė priežastis gali būti tiktai... Dženiferė sustojo ir vidaus telefonu paskambino Denui Martinui.

— Patikrink Konės Geret dosjė, Denai. Aš noriu žinoti, kada baigiasi ieškininės senaties terminas.

Po dvidešimties minučių Denas įėjo į jos kabinetą. Jo veidas buvo išbalęs.

— Mes pražuvome,— tarė jis.— Tavo nuojauta buvo teisinga. Ieškininės senaties terminas baigiasi šiandien.

Dženiferė pajuto netikėtą silpnumą.

— Klaidos nėra?

— Ne. Atleisk, Dženifere. Reikėjo anksčiau apie tai pagalvoti. Man net į galvą neatėjo...

— Man taip pat.— Dženiferė pakėlė ragelį ir surinko Patriko Megiro telefono numerį.— Prašom, Patriką Megirą.

Atrodė, kad atsakymo ji laukė visą amžinybę, o paskui žvaliu balsu pasakė į ragelį:

— Laba diena, pone Megirai. Kaip ten Londone?— Ji klausėsi, kaip jis pasakoja apie savo kelionę.— Ne, niekada ten nebuvau. Taip, kada nors... Taip, beje,— nerūpestingai pasakė ji,— aš ką tik kalbėjau su Kone Geret. Kaip aš jau anksčiau sakiau, ji sutinka nepaduoti į teismą... Taigi, jei mes su jumis sutvarkysime reikalą šiandien...

Patrikas Megiras garsiai nusikvatojo.

— Pamėginkite, panele Parker. Šiandien baigiasi ieškininės senaties terminas. Taigi niekas nieko į teismą paduoti negalės. O ką galvojate apie tai, kad mes drauge papietautume ir pakalbėtume apie likimo išdaigas?

Dženiferė pasistengė suimti save į rankas.

— Tai gana nešvarus išsisukinėjimas, bičiuli.

— Mes gyvename nešvariame pasaulyje, drauguže,— nusijuokė Patrikas Megiras.

— Jūsų nedomina žaidimo taisyklės, o tik rezultatai?

— Jūs stipriai griebiate, saulyte, bet aš daug ilgiau negu jūs tuo verčiuosi. Tikiuosi, kad kitą kartą jūsų klientui labiau pasiseks.

Jis padėjo ragelį.

Dženiferė sėdėjo žiūrėdama į telefoną. Ji žinojo, kad Konė laukia iš jos naujienų. Jos širdis ėmė tankiai plakti, o kaktą nubėrė prakaito lašeliai. Ji ištraukė stalo stalčių, kad pasiimtų iš ten aspirino, ir tuoj pat jos žvilgsnis krito į laikrodį — ketvirta valanda dienos. Įteikti paraišką teismui jie gali tiktai ligi penkių.

— Kiek laiko mums reikės paruošti paraišką teismui?— paklausė ji Deną Martiną, kuris visai pasimetęs stovėjo šalimais.

— Mažiausiai bent trijų valandų. O gal ir keturių. Nieko neišeis.

„Juk turi būti kokia nors išeitis?"— pagalvojo Dženiferė.

— „Nacionalinė transporto korporacija" juk turi filialus visoje šalyje, argi ne?

— Taip.

— San Franciske dabar pirma valanda. Mes ten paduosime juos į teismą, o paskui bylą perkelsime į kitą teismo apygardą.

Denas Martinas palingavo galvą.

— Dženifere, visi popieriai čia. Jeigu mes susidėsime su kita firma ir jie pradės iš naujo rengti dokumentus, tai ligi penktos jie vis vien nespės.

Bet Dženiferė neketino pasiduoti.

— Kelinta valanda dabar Havajuose?

— Vienuolikta ryto.

Jai tuoj pat praėjo galvos skausmas, ir ji iš džiaugsmo pašoko krėsle.

— Puiku! Sužinok, ar yra ten pas juos koks nors filialas. Galbūt gamykla, atsarginių dalių parduotuvė, garažas — nesvarbu kas. Jeigu yra, tai mes paduosime juos į teismą ten.

Tam tikrą laiką Denas Martinas žiūrėjo į ją, o paskui jo veide nušvito šypsena.

— Viską supratau! — Ir jis bėgte nubėgo prie durų.

Dženiferė vis dar girdėjo Patriko Megiro balsą: **„Tikiuosi, kad kitą kartą jūsų klientui labiau pasiseks".** Kito karto Konė Geret neturės. Jis turi būti **dabar.**

Po trisdešimties minučių suūžė selektorius, ir džiugus Deno Martino balsas pranešė:

— „Nacionalinė transporto korporacija" gamina alkūninius velenus savo sunkvežimiams Oaha saloje.

— Jie mūsų rankose! Susisiekite su vietos juridine firma, tegul jie parengia reikiamus popierius.

— Būtent su kuria firma?

— Vis vien. Svarbiausia, kad jie įteiktų pranešimą apie bylos iškėlimą „Nacionalinės transporto korporacijos" atstovui. Kai tik jie tai padarys, tegul paskambina čia. Aš lauksiu skambučio savo kabinete.

— Ką man dar padaryti?

— Melskis.

Iš Havajų paskambino dešimtą valandą vakaro. Dženiferė pastvėrė ragelį ir išgirdo moterišką balsą:

— Ar čia panelė Parker?

— Aš klausau.

— Jums skambina panelė Sang iš juridinės firmos „Greg end Choi", esančios Oahu saloje. Mes norime jums pranešti, kad prieš penkiolika minučių reikalingi dokumentai buvo įteikti „Nacionalinės transporto korporacijos" atstovui.

Dženiferė su palengvėjimu atsiduso.

— Ačiū. Labai ačiū.

Sintija pranešė, kad pas ją atėjo Džojus la Gvardia. Dženiferė anksčiau niekada su juo nebuvo susitikusi. Jis paskambino jai ir paprašė būti jo gynėja byloje dėl asmens įžeidimo. Tai buvo neaukštas, stipriai surėstas žmogus. Jis vilkėjo brangų kostiumą, tačiau atrodė, jog siuvo jį kažkam kitam. Ant mažojo piršto spindėjo didžiulis deimantas.

Šypsodamasis jis parodė savo geltonus dantis ir tarė:

— Aš atėjau prašyti jūsų pagalbos. Juk kiekvienas gali suklysti. Argi ne, panele Parker? Policija sučiupo mane už tai, kad aš kaip reikiant vožtelėjau dviems vaikinams, bet juk aš maniau, kad jie ketina mane užpulti. Suprantate? Aš ėjau tamsia gatve ir pamačiau, juos ateinančius priešais, o mūsų rajonas banditiškas. Taigi aš juos ir užpuoliau anksčiau negu jie spėjo užpulti mane.

Jo manieros buvo kažkokios nenatūralios ir atstumiančios. Jis iš visų jėgų stengėsi įgyti jos pasitikėjimą.

Jis išsitraukė iš kišenės storą pinigų pluoštą.

— Štai. Gabalas dabar ir gabalas paskui. Tinka?

— Artimiausiems dviems mėnesiams mano tvarkaraštis prirašytas ligi galo. Aš galiu jums parekomenduoti kitą advokatą.

Jis pasidarė dar atkaklesnis.

— Ne. Man nereikalingas kitas advokatas. Jūs — geriausia iš visų.

— Tokiai paprastai bylai kaip jūsų, jums nebūtina ieškoti geriausio advokato.

— Klausykite,— tarė jis,— aš duosiu jums dar daugiau.— Jo balse skambėjo neviltis.— Du tūkstančius dabar ir...

Dženiferė paspaudė mygtuką, ir į kabinetą įėjo Sintija.

— Palydėk poną la Gvardią.

Niūriai pažiūrėjęs į Dženiferę, Džojus la Gvardia susirinko pinigus ir susikišo į kišenę. Netaręs nė žodžio jis išėjo iš kabineto. Dženiferė paspaudė selektoriaus mygtuką.

— Kenai, užeik pas mane minutėlei.

Kenui užteko dvidešimties minučių, kad surinktų informaciją apie Džojų la Gvardią.

— Tai užkietėjęs recidyvistas,— tarė Kenas.— Nuo šešiolikos metų jis praktiškai neišeina iš kalėjimo.— Kenas žvilgtelėjo į savo užrašus.— Dabar jį išleido už užstatą. Praeitą savaitę jį areštavo už įžeidimą veiksmais. Jis sumušė du žmones, kurie mėgino pasisavinti mafijos pinigus.

Viskas pasidarė aišku.

— Vadinasi, Džojus la Gvardia dirba mafijai?

— Jis vienas Maiklo Morečio žmonių.

Dženiferę pagavo šaltas įniršis.

— Ar tu gali sužinoti Maiklo Morečio telefono numerį?

Po penkių minučių Dženiferė jau kalbėjo su juo.

— Koks malonus netikėtumas, panele Parker. Aš...

— Pone Moreti, man nepatinka, kai mane mėgina išnaudoti.

— Apie ką jūs kalbate?

— Gerai manęs paklausykite. Aš neparsiduodu ir neketinu parsiduoti. Aš neketinu ginti jūsų arba jums dirbančių žmonių. Aš noriu tik vieno — palikite mane ramybėje. Ar aišku?

— Ar galima jums pateikti vieną klausimą?

— Klauskite.

— Jūs su manimi papietausite?

Dženiferė padėjo ragelį.

Iš selektoriaus pasigirdo Sintijos balsas.

— Pas jus atėjo ponas Patrikas Megiras. Jis iš anksto neužsirašė, bet jis sako...

Dženiferė nusišypsojo.

— Tegul ponas Megiras palaukia.

Ji prisiminė, kaip jis kalbėjo su ja telefonu. **„Jūs stipriai griebiate, saulyte, bet aš daug ilgiau negu jūs tuo verčiuosi. Tikiuosi, kad kitą kartą jūsų klientui labiau pasiseks".**

Palaukusi keturiasdešimt penkias minutes, Dženiferė paskambino Sintijai.

— Pakvieskite poną Megirą.

Visos geros Patriko Megiro manieros kažkur dingo. Jis buvo piktas, kad jį pergudravo, ir nesistengė savo emocijų slėpti.

Priėjęs prie Dženiferės stalo jis suriaumojo:

— Jūs, drauguže, pridarėte man galybę rūpesčių.

— Aš jūsų draugužė?

Jis atsisėdo, nors niekas jo nepakvietė sėstis.

— Baikime šitą žaidimą. Man tik ką paskambino „Nacionalinės transporto korporacijos" generalinis direktorius. Aš jūsų pakankamai neįvertinau. Mano klientas pa-

sirengęs šitą reikalą sutvarkyti.— Jis ištraukė iš kišenės voką ir padavė jį Dženiferei.

Ji atplėšė voką. Viduje buvo čekis Konės Geret vardu. Čekis šimtui tūkstančių dolerių.

Įdėjusi čekį atgal į voką, ji grąžino jį Patrikui Megirui.

Megiras šyptelėjo.

— Nieko jums neišdegs. Neišdegs todėl, kad jūsų klientė neateis į teismo salę. Aš ką tik buvau pas ją. Jūs nepriversite jos ateiti į teismą. Jai baisu jau vien pagalvojus, kad ją matys žmonės. O be jos jūs nieko nepešite.

— Jūs neturėjote teisės kalbėti su Kone Geret be mano leidimo,— supyko Dženiferė.

— Aš tik noriu padaryti jums paslaugą. Imkite pinigus ir ligi pasimatymo.

Dženiferė atsistojo.

— Nešdinkitės iš čia. Mane vemti verčia, kai žiūriu į jus.

Jis išėjo, pasiėmęs voką su čekiu.

Žiūrėdama jam iš paskos, Dženiferė galvojo, ar nepadarė ji klaidos. Ji pagalvojo, kaip būtų padėję šimtas tūkstančių dolerių Konei Geret. Bet šito buvo per maža. Per maža moteriai, priverstai kentėti ligi savo dienų galo.

Dženiferė suprato, kad dėl vieno dalyko Patrikas Megiras buvo teisus. Jeigu Konė Geret nedalyvaus teisme, ji neturės jokių šansų įtikinti prisiekusiuosius, kad „Nacionalinė transporto korporacija" privalo jai sumokėti penkių milijonų dolerių kompensaciją. Argi galima žodžiais apsakyti jos košmarišką egzistavimą? Dženiferei reikėjo padaryti taip, kad prisiekusieji matytų ją kiekvieną dieną, bet įkalbėti jaunąją moterį dalyvauti teisme buvo neįmanoma. Reikėjo ieškoti kokios nors kitos išeities.

Jai paskambino Adamas.

— Atleisk, kad taip ilgai neskambinau,— pasakė jis.— Labai daug reikalų, susijusių su rinkimine kampanija...

— Viskas gerai, brangusis. Aš suprantu.—**„Aš stengiuosi suprasti"**,— pagalvojo Dženiferė.

— Aš taip ilgiuosi tavęs.

— Aš taip pat, Adamai.—**„Jeigu tik tu žinotum, kaip aš tavęs ilgiuosi".**

— Aš noriu tave pamatyti.

Dženiferė norėjo paklausti kada, tačiau nutylėjo.

— Šiandien aš privalau nuvažiuoti į Olbanį,— tęsė jis.— Kai grįšiu, aš tau paskambinsiu.

— Gerai.— Ką ji dar galėjo pasakyti? Ką ji dar galėjo padaryti?

Ketvirtą valandą ryto Dženiferė pabudo nuo košmariško sapno. Dabar ji žinojo, kaip laimėti Konės Geret bylą.

18

— Mes organizuojame pietų seriją, kad papildytume priešrinkiminį fondą. Tau reikės kalbėti visuose stambiuose valstijos miestuose. Paskui tau reikės dalyvauti laidose „Veidu į naciją", „Šiandien", ir „Susitikimas su spauda". Mes manome, kad... Adamai ar tu klausai?

Adamas pažiūrėjo į Stiuartą Nidhemą ir tris kitus vyriškius, sėdinčius už stalo konferencijų salėje. Tai buvo pagrindiniai masinių informacijos priemonių ekspertai.

— Žinoma, Stiuartai,— atsakė jis.

Nors jo mintys buvo toli. Jis galvojo apie Dženiferę. Jis norėjo, kad ji būtų greta. Jis norėjo mėgautis jos buvimu, jos artumu.

Keletą kartų Adamas mėgino aptarti šitą situaciją su Stiuartu Nidhemu, bet tas kiekvieną kartą išsisukdavo nuo pokalbio.

Adamas galvojo apie Dženiferę ir Merę Betę. Jis žinojo, kad negražu jas lyginti, tačiau nieko sau negalėjo padaryti.

„Man malonu būti su Dženifere. Ji viskuo domisi ir aš su ja jaučiuosi kitu žmogumi. Merė Betė gyvena savo uždarame pasaulėlyje...

Mes su Dženifere turime labai daug bendro. Su Mere Bete mane sieja tik vedybos...

Aš myliu Dženiferę už jos humoro jausmą. Ji moka iš savęs pasijuokti. Betė viską priima rimtai...

Dženiferė priverčia mane jaustis taip, lyg aš būčiau jaunas. Merė Betė atrodo vyresnė negu iš tiesų yra...

Dženiferė savarankiška. Merė Betė daro tik tai, kas jai liepiama.

Penki svarbūs skirtumai tarp moters, kurią aš myliu, ir mano žmonos.

Penkios priežastys, dėl kurių aš nepaliksiu Merės Betės".

19

Vieną rugpjūčio dieną prasidėjo Konės Geret byla prieš „Nacionalinę transporto korporaciją". Paprastai tokioms byloms laikraščiuose buvo skiriama pora eilučių, bet kadangi ieškovės teises gynė Dženiferė Parker, salė lūžte lūžo nuo spaudos atstovų.

Patrikas Megiras sėdėjo už gynybos stalo, apsuptas savo padėjėjų. Visi jie vilkėjo pilkus griežto stiliaus kostiumus.

Prasidėjo prisiekusiųjų atrankos procedūra. Megiras abejingai reagavo į šitą procedūrą, nes žinojo, kad Konė Geret nedalyvaus teismo posėdyje. Jaunos moters su amputuotomis galūnėmis vaizdas būtų galingas emocinis faktorius ir priverstų prisiekusiuosius bylą išspręsti jos naudai. Kadangi Konės Geret nebuvo, nebuvo ir tokio faktoriaus.

„Šį kartą,— pagalvojo Megiras,— **Dženiferė Parker pati save pergudravo".**

Žiuri buvo išrinkta ir teismas pradėjo darbą. Pirmas kalbėjo Patrikas Megiras, ir Dženiferė buvo priversta pripažinti, kad jis bylai pasirengė puikiai. Jis kalbėjo apie nepavydėtiną Konės Geret padėtį ir apie kitką, ką planavo pasakyti Dženiferė. Jis stengėsi išmušti jai iš po kojų pagrindą. Jis papasakojo apie nelaimingą atsitikimą, pabrėždamas tą faktą, kad Konė Geret pati paslydo ir vairuotojas nebuvo kaltas.

— Ieškovė prašo paskirti jai penkių milijonų dolerių kompensaciją.— Megiras pakraipė galvą.— **Penkis mili-**

jonus dolerių! Ar jūs kada nors matėte tiek pinigų? Aš nemačiau. Mano firma turi nemažai pasiturinčių klientų, bet per visą savo gyvenimą aš niekada nemačiau ir vieno milijono dolerių, netgi **pusės milijono** dolerių.

Iš prisiekusiųjų veidų galima buvo spręsti, kad jie taip pat nematė tokių pinigų.

— Mes pakviesime liudytojus, kurie jums papasakos, kaip įvyko šitas nelaimingas atsitikimas. Būtent nelaimingas atsitikimas. Jūs pamatysite, jog „Nacionalinė transporto korporacija" niekuo nekalta. Kaip jūs jau pastebėjote, moters, iškėlusios mums šitą bylą, salėje nėra. Jos advokatė pranešė teisėjui Silvermanui, kad ji nesirengia čia ateiti. Bet aš jums pasakysiu, kad dabar Konė Geret, kai aš stoviu čia, sėdi namie ir skaičiuoja pinigus, kuriuos, jos supratimu, jūs jai priteisite. Ji laukia, kad suskambės telefonas, ir jos advokatė praneš jai, kiek milijonų jai pavyko išspausti iš „Nacionalinės transporto korporacijos". Mes su jumis žinome, kad, kai įvyksta nelaimingas atsitikimas, kur įpainiota stambi kompanija — tegul ir netiesiogiai,— atsiranda žmonių, kurie tuojau pat kalba: „Na ką gi, šita kompanija turtinga. Ji gali sumokėti didelius pinigus. Pažiūrėsime, kaip čia būtų galima pasipelnyti".

Patrikas Megiras patylėjo.

— Konė Geret neatėjo į šitą salę todėl, kad jai gėda žiūrėti jums į akis. Juk ji žino, kad elgiasi amoraliai. Ką gi, mes paliksime ją tuščiomis rankomis, kad kiti nesusigundytų panašiai daryti. Žmogus pats turi atsakyti už savo veiksmus. Jeigu jūs paslydote ant ledo, tai kam kaltinti kitą? Juk jūs nereikalausite iš jo penkių milijonų dolerių. Ačiū.

Nusilenkęs Dženiferei jis grįžo už gynybos stalo.

Dženiferė atsistojo ir nuėjo prie prisiekusiųjų stalo. Įsižiūrėdama į jų veidus, ji mėgino nustatyti, kokį įspūdį jiems padarė Patriko Megiro kalba.

— Mano gerbiamas kolega pasakė, kad Konė Geret nedalyvaus teismo posėdyje. Iš tikrųjų taip.— Dženiferė parodė į tuščią kėdę už kaltinimo stalo.— Čia turėjo sėdėti Konė Geret. Bet ne kėdėje, o specialioje invalidės kėdėje. Ji prikaustyta prie jos ligi gyvenimo pabaigos.

Konė Geret čia nepasirodys, bet jūs turėsite galimybę susitikti su ja ir susipažinti, kaip susipažinau aš.

Patriko Megiro veide pasirodė nustebimas. Pasilenkęs jis kažką sušnibždėjo į ausį vienam savo padėjėjų.

— Klausydama, kaip iškalbingai kalbėjo ponas Megiras,— tęsė Dženiferė,— aš buvau sujaudinta ligi sielos gelmių. Man širdis pasruvo krauju iš užuojautos kompanijai, turinčiai milijardines pajamas, kurią niekšiškai užpuolė dvidešimt ketverių metų moteris be rankų ir be kojų. Ta pati, kuri dabr sėdi namie, godžiai laukdama, kada jai praneš telefonu, kad ji tapo turtuole.— Dženiferė patildė balsą.— Kam jai reikalingas šitas turtas? Kad žiedais papuoštų rankas, kurių neturi? Kad nusipirktų balinius batelius ir apsiautų? Bet juk ji neturi kojų. Nusipirkti prašmatnių suknelių, kurių ji negali nešioti? „Rolsroisą", kad važinėtų į vakarėlius, kur jos niekas nekviečia? Jūs tik pagalvokite, kiek malonumų ji turės gavusi tuos pinigus.

Dženiferė kalbėjo tyliai ir ramiai, atidžiai žiūrėdama į prisiekusiųjų veidus.

— Ponas Megiras niekada nematė grynais penkių milijonų. Aš taip pat. Bet štai ką aš noriu jums pasakyti. Jeigu aš jums dabar pasiūlyčiau penkis milijonus grynais, pareikalaudama už tai nupjauti rankas ir kojas, suma jums pasirodytų ne tokia jau ir didelė. Bylos esmė labai paprasta,— paaiškino Dženiferė.— Praeitą kartą ieškovė pralaimėjo bylą todėl, kad kompanijos gynyba, žinodama apie netinkamą jų sunkvežimių stabdymo sistemą, nuslėpė šitą faktą. Jie veikė ne pagal įstatymą. Tai ir leido mums vėl pradėti prieš juos bylą. Remiantis paskutiniu vyriausybiniu tyrimu, pagrindinės jų korporacijos sunkvežimių avarijų priežastys — gedimai vairo, stabdžių ir važiuoklės sistemose. Aš noriu pateikti kuriuos ne kuriuos skaičius...

Patrikas Megiras pažvelgė į prisiekusiųjų veidus. Kai tik Dženiferė ėmė skaityti statistinius duomenis, jiems pasidarė neįdomu. Dabar jau buvo kalbama ne apie suluošintą moterį, o apie sunkvežimius, stabdymo kelią, stabdžių sistemos defektus. Prisiekusieji nuobodžiavo.

Pažiūrėjęs į Dženiferę, Megiras pagalvojo: **„Ne tokia jau ji ir protinga"**. Jeigu Megiras būtų gynęs Konės Ge-

ret interesus, jis nesileistų į technines detales, o pamėgintų sukelti gailestį. Dženiferė viską darė atvirkščiai.

Patrikas Megiras atsilošė į krėslo atkaltę, atsipalaidavo.

Dženiferė priėjo prie teisėjo.

— Jūsų prakilnybe, jei teismas leis, aš norėčiau pateikti kuriuos ne kuriuos daiktinius įrodymus.

— Kokius įrodymus?— paklausė teisėjas Silvermanas.

— Kai prasidėjo teismas, aš pažadėjau prisiekusiesiems, kad jie pamatys Konę Geret. Kadangi ji pati negali ateiti, aš norėčiau, kad jie pamatytų ją juostoje.

Megiras atsistojo, karštligiškai mėgindamas susivokti.

— Apie ką kalbama?

— Mes padarėme keletą nuotraukų jos bute,— pasakė Dženiferė.

Patrikas Megiras nenorėjo, kad byloje figūruotų nuotraukos, bet, kita vertus, nuotraukos nebus toks emocinis faktorius, kaip pati Konė Geret. Ir dar viena svarbi detalė: jeigu jis prieštaraus, prisiekusiesiems gali nepatikti.

— Žinoma, parodykite šitas nuotraukas,— didžiadvasiškai sutiko jis.

— Ačiū.

Dženiferė linktelėjo Denui Martinui. Du žmonės, sėdėję užpakalinėje eilėje, atėjo arčiau, nešdamiesi rankose nedidelį ekraną ir kino projektorių.

— Palaukite! Kas tai?— apstulbęs paklausė Megiras.

— Juosta, kurią jūs leidote man parodyti,— nekaltu balsu atsakė Dženiferė.

Patrikas Megiras stovėjo dusdamas iš įniršio. Dženiferė nieko nesakė apie kino juostą. Bet protestuoti buvo jau per vėlu. Trumpai linktelėjęs, jis atsisėdo į vietą.

Dženiferė pastatė ekraną taip, kad gerai matytųsi teisėjui ir prisiekusiesiems.

— Jūsų prakilnybe, ar galima užgesinti šviesą?

Teisėjas davė ženklą sekretoriui, ir tas nuleido pakeliamas užuolaidas. Dženiferė įjungė kino projektorių, ir ekranas atgijo.

Trisdešimt minučių salėje buvo mirtina tyla. Dženiferė pasamdė profesionalių operatorių ir režisierių, kurie

specializavosi reklaminiuose filmuose, kad nufilmuoti Konę Geret. Jie nufilmavo vieną Konės Geret gyvenimo dieną. Filmas priblokšė savo siaubingu tikroviškumu. Buvo parodyta, kaip jauną simpatingą moterį be galūnių rytą kelia iš lovos, neša į tualetą, prausia kaip mažą vaiką, rengia, maitina... Dženiferė ne kartą matė šitą juostą, bet ir dabar jai sugniaužė gerklę, o akys paplūdo ašaromis. Ji žinojo, kad tokį patį įspūdį filmas turėjo padaryti teisėjui, prisiekusiesiems ir žiūrovams salėje.

Kai juosta baigėsi, Dženiferė pasisuko į teisėją Silvermaną.

— Viskas. Daugiau aš neturiu ką pridurti.

Prisiekusieji posėdžiavo jau daugiau kaip dešimtį valandų, ir kiekvieną valandą Dženiferė vis mažiau ir mažiau tikėjosi teigiamo sprendimo. Ji manė, kad prisiekusieji iš karto paskelbs savo sprendimą. Jeigu filmas juos būtų paveikęs, tai jiems būtų užtekę ir valandos, kad nuspręstų.

Kai prisiekusieji išėjo į savo kambarį posėdžiauti, Megiras buvo tikras, kad bylą pralaimėjo, kad jis vėl kaip reikiant neįvertino Dženiferės Parker. Bet laikas bėgo, o prisiekusieji vis neišėjo, ir jam sužibo viltis. „Viskas bus gerai,— pagalvojo jis.— Kuo ligiau jie svarstys, tuo įtikinamiau, kad atvės jų emocijos".

Likus vos kelioms minutėms ligi vidurnakčio, prisiekusieji perdavė teisėjui Silvermanui raštelį. Perskaitęs jį, teisėjas pakėlė galvą.

— Tegul abi šalys prieina prie teisėjo stalo.

Kai Dženiferė ir Patrikas Megiras priėjo prie jo, teisėjas Silvermanas tarė:

— Aš noriu jums pranešti, kas rašoma prisiekusiųjų raštelyje. Jie domisi, ar gali jie paskirti Konei Geret didesnę kompensaciją, negu reikalauja jos advokatė.

Dženiferei staiga ėmė suktis galva, širdis suspurdėjo krūtinėje. Ji žvilgtelėjo į Patriką Megirą. Jo veidas buvo baltas lyg drobė.

— Aš jiems pranešiau,— tęsė teisėjas Silvermanas,—

kad jie turi teisę paskirti bet kokią kompensaciją, jei mato reikalą.

Po trisdešimties minučių prisiekusieji grįžo į posėdžių salę. Žiuri pirmininkas paskelbė, kad priimtas sprendimas ieškovės naudai. Už padarytą žalą atsakovas turi sumokėti ieškovei šešių milijonų dolerių kompensaciją.

Tai buvo pati didžiausia kompensacija, kuri kada nors Niujorko valstijoje buvo sumokėta privačiam asmeniui.

20

Kai kitą rytą Dženiferė įėjo į savo kabinetą, ant jos stalo gulėjo krūva laikraščių. Ir visur pirmajame puslapyje buvo jos nuotrauka. Vazoje buvo pamerkta keturi tuzinai raudonų rožių. Dženiferė nusišypsojo. Adamas rado laiko ir atsiuntė jai gėlių. Ji paėmė šalia gulėjusį atviruką. Ten buvo parašyta: „Sveikinu. Maiklas Moretis".

Suūžė selektorius, ir Sintija pranešė:

— Skambina ponas Adamas.

Dženiferė pakėlė ragelį. Ji stengėsi, kad jos balsas skambėtų ramiai.

— Sveikas, brangusis.

— Tu vėl nugalėjai.

— Man pasisekė.

— Pasisekė tavo klientei. Jai pasisekė, kad turėjo tokią advokatę. Tu tikriausiai jautiesi puikiai.

Kai laimėdavo bylą, ji jausdavosi gerai, o kai Adamas būdavo šalia, tada ji jausdavosi puikiai".

— Taip.

— Aš turiu tau pasakyti vieną svarbų dalyką,— tarė Adamas.— Gal dieną mes galėsime susitikti?

Dženiferei viduje viskas persivertė. Jis galėjo jai pasakyti tik viena: kad jis daugiau niekada su ja nesimatys.

— Taip, žinoma...

— Šeštą valandą restorane „Marno"?

— Gerai.

Rožes ji atidavė Sintijai.

Adamas jos laukė restorane, sėdėdamas už kampinio staliuko. **„Jis specialiai parinko tokią vietą. Jam bus nesmagu, jeigu aš pulsiu į isteriką"**,— pagalvojo Dženiferė. Ji davė sau žodį, jog neverks. Ne Adamui matant.

Žiūrėdama į jo pavargusį, sukritusį veidą, ji nusprendė, kad nekomplikuos situacijos. Dženiferė atsisėdo, ir Adamas paėmė jos rankas į savąsias.

— Merė Betė sutinka išsituokti,— pasakė Adamas.

Dženiferė pažiūrėjo į jį, tačiau nepajėgė ištarti nė žodžio.

Merė Betė pati pradėjo šitą pokalbį. Jie grįžo po vakarienės, organizuotos lėšoms rinkti, o Adamas buvo svarbiausias kalbėtojas. Vakaras praėjo tiesiog puikiai. Pakeliui į namus Merė Betė tylėjo, jautėsi, kad ji įsitempusi.

— Geras buvo vakaras, argi ne?— paklausė Adamas.

— Taip, Adamai.

Ligi pat namų jie daugiau neištarė nė žodžio.

— Gal ko nors išgersime prieš miegą?— pasiūlė Adamas.

— Ačiū, ne. Aš manau, mums su tavimi reikia pasikalbėti.

— Apie ką?

Pažiūrėjusi į jį, ji pasakė:

— Apie tave ir Dženiferę Parker.

Adamą lyg elektros srovė trenkė. Jis dvejojo, nežinodamas, ar dėtis nustebusiu, ar...

— Aš seniai žinau apie tai. Ligi šiol aš nieko nekalbėjau, nes galvojau, kaip man pasielgti.

— Mere Bete, aš...

— Leisk man pabaigti. Gaila, kad mūsų santuoka netapo... tokia, kaip norėjosi. Tikriausiai aš ne visada buvau tau gera žmona.

— Dėl to, kas įvyko ne tavo kaltė. Aš...

— Labai prašau, Adamai. Man tai labai sunku. Aš apsisprendžiau. Aš nenoriu stoti tau skersai kelio.

Jis nepatikliai pažiūrėjo į ją.

— Aš ne...

— Aš per daug tave myliu, kad skaudinčiau tave.

Tau prieš akis puiki ateitis. Aš nenoriu tau jos sugadinti. Su manimi tu nesijauti laimingas. Jeigu Dženiferė Parker gali padaryti tave laimingą, būk su ja.

Jis jautėsi taip, tarytum visa tai vyksta kažkur toli nuo čia.

— O kaip tu?

Merė Betė nusišypsojo.

— Man viskas bus gerai. Nesirūpink.

— Aš... Aš nežinau, ką ir pasakyti.

— Nereikia nieko sakyti. Aš pasakiau viską, už mus abu. Jeigu mano buvimas tave slegia ir daro nelaimingą, tai kam mums būti drauge? Aš įsitikinusi, kad Dženiferė labai miela moteris, kitaip tu su ja taip nesielgtum.— Merė Betė priėjo prie Adamo ir apkabino jį.— Nesijaudink, Adamai. Taip bus visiems geriau.

— Tu stulbinanti moteris.

— Ačiū.— Švelniai pirštų galiukais perbraukusi per jo veidą, ji nusišypsojo.— Mano brangusis Adamai. Aš visada būsiu tavo geriausia draugė. Visada.— Ji padėjo galvą jam ant peties. Jis beveik negirdėjo jos balso.— Adamai, mes taip seniai nebuvome drauge. Tau nebūtina sakyti, kad tu mane myli, bet... aš taip norėčiau tau atsiduoti. Tegul tai bus mūsų paskutinė naktis.

Kalbėdamas su Dženifere, Adamas tai prisiminė.

— Merė Betė pati man pasiūlė išsituokti.

Adamas dar kažką kalbėjo, bet Dženiferė negirdėjo jo žodžių, jos ausyse skambėjo muzika. Jai atrodė, kad ji sklando padebesiais. Ji rengė save tam, kad Adamas ją paliks, o išėjo atvirkščiai! Ji vis dar niekaip negalėjo tuo patikėti. Ji įsivaizdavo, kaip sunku buvo Adamui kalbėti su Mere Bete, ir meilė jam užliejo ją su nauja jėga. Atrodė, jog milžiniškas akmuo nukrito nuo jos širdies, ir ji vėl galėjo laisvai kvėpuoti.

— Merė Betė — nuostabi moteris,— tęsė Adamas.— Ji taip džiaugiasi dėl mūsų.

— Sunku patikėti.

— Tu tiesiog nesupranti. Mes dabar su ja, kaip brolis ir sesuo. Aš tau niekada apie tai nesakiau, tačiau ją sunku pavadinti aistringa moterimi.

— Suprantama.

— Ji norėtų su tavimi susitikti.

Dženiferė krūptelėjo.

— Vargu ar aš galėsiu, Adamai. Aš jaučiuosi taip nesmagiai...

— Patikėk manimi, viskas bus gerai.

— Jeigu tu to nori, tai aš sutinku.

— Puiku. Mes kaip tik spėsime išgerti arbatos. Aš tave nuvešiu.

Dženiferė susimąstė.

— Man atrodo, bus geriau, jeigu aš nuvažiuosiu viena.

Kitą rytą Dženiferė išvažiavo į So Mil alėją ir pasuko į pietus. Rytas buvo giedrut giedras. Dženiferė įjungė radiją ir stengėsi negalvoti, kas jos laukia.

Olandiško stiliaus Vornerių namas buvo gerai išsilaikęs ir stovėjo puikiame parke ant upės kranto. Dženiferė privažiavo prie vartų. Ji paspaudė skambučio mygtuką, ir po minutės jai atidarė duris patraukli trisdešimtmetė moteris. Ji atrodė visai ne taip, kaip ją įsivaizdavo Dženiferė. Nusišypsojusi moteris ištiesė jai ranką.

— Aš — Merė Betė. Prašom užeiti.

Adamo žmona dėvėjo vilnonį smėlio spalvos sijoną ir šilkinę palaidinę, prasegtą tiek, kad šiek tiek matytųsi jos daili krūtinė. Šviesūs plaukai krito jai ant pečių, įrėmindami veidą. Ant kaklo buvo perlų karoliai, kurių nepalaikysi dirbtiniais. Merė Betė laikėsi labai oriai.

Namas buvo apstatytas skoningai. Dideliuose erdviuose kambariuose buvo daugybė antikvarinių meno kūrinių, ant sienų kabojo puikūs paveikslai.

Jos atsisėdo kabinete, ir liokajus ant sidabrinio padėklo atnešė joms arbatos.

Kai jis išėjo iš kambario, Merė Betė tarė:

— Aš įsitikinusi, kad jūs Adamą labai mylite.

— Aš noriu jums pasakyti, ponia Vorner,— užsikirsdama ištarė Dženiferė,— kad mes visai negalvojame apie...

Merė Betė Vorner uždėjo savo delną ant jos rankos.

— Nereikia apie tai kalbėti. Nežinau, ar sakė jums

Adamas, kad mūsų santuoka pavirto mandagiu egzistavimu. Mes su Adamu vienas kitą pažįstame nuo vaikystės. Mes kartu augome, mūsų draugai buvo tie patys, ir tai, kad mes kada nors susituoksime, praktiškai buvo neišvengiama. Supraskite mane teisingai. Aš tiesiog dievinu Adamą ir esu tikra, kad jis dar myli mane. Bet žmonės keičiasi, argi ne?

— Taip.

Dženiferė su dėkingumu pažvelgė į Merę Betę. Užuot iškėlusi jai siaubingą sceną, ji kalbėjosi su ja lyg draugė. Adamas buvo teisus, ji buvo nuostabi moteris.

— Aš taip jums dėkinga,— pasakė Dženiferė.

— Aš jums taip pat dėkinga,— atsakė Merė Betė ir, droviai nusišypsojusi, pridūrė: — Matote, aš taip pat įsimylėjusi vieną žmogų ir norėjau išsituokti tuoj pat, bet paskui pagalvojau, kad dėl Adamo man reikia palaukti ligi rinkimų.

Dženiferė taip buvo pasinėrusi į savo jausmus, kad visai pamiršo apie rinkimus.

— Visi įsitikinę, kad Adamas taps sekretoriumi,— tęsė Merė Betė,— bet, jeigu jis dabar išsituoks, jo šansai bus lygūs nuliui. Ligi rinkimų liko pusė metų, todėl aš nusprendžiau palaukti.— Ji pažiūrėjo į Dženiferę.— Atleiskite... Jūs sutinkate su manimi?

— Žinoma,— atsakė Dženiferė.

Dabar jos laukia didžiulės permainos. Dabar jos likimas bus nenutrūkstamai susijęs su Adamu. Jeigu jis taps senatoriumi, jai reikės drauge su juo persikelti į Vašingtoną. Vadinasi, jai reikės mesti advokatės praktiką Niujorke, bet tai neturi reikšmės. Svarbiausia, kad jie bus drauge.

— Aš įsitikinusi, kad Adamas taps garsiu senatoriumi,— pasakė Dženiferė.

Merė Betė nusišypsojo.

— Mano mieloji, kada nors Adamas Vorneris taps garsiu **prezidentu.**

Kai Dženiferė grįžo į savo butą, suskambėjo telefonas. Ji pakėlė ragelį ir išgirdo Adamo balsą.

— Na, kaip tau Merė Betė?

— Adamai, ji puiki moteris!

— Tą patį ji pasakė apie tave.

— Aš daug girdėjau apie tai, kokiu žavesiu pasižymi pietinių valstijų moterys, bet tik dabar aš tuo akivaizdžiai įsitikinau. Merė Betė — tikra aukštuomenės dama.

— Tu taip pat, mano brangioji. Kurioje bažnyčioje tu norėtumei tuoktis?

— Man vis tiek. Bet aš manau, kad mums reikia truputį palaukti, Adamai.

— Ko palaukti?

— Palaukti, kol pasibaigs rinkimai. Tu negali rizikuoti savo karjera. Ištuoka tau gali pakenkti.

— Mano asmeninis gyvenimas...

— ...taps dabar tavo visuomeniniu gyvenimu. Kam bandyti likimą? Šešis mėnesius mes galime palaukti.

— Aš nenoriu laukti.

— Aš taip pat nenoriu, brangusis.— Dženiferė nusišypsojo.— Bet tai juk nereiškia, kad mes nesimatysime?

21

Dabar Dženiferė ir Adamas pietavo drauge bemaž kasdien, ir kartą ar du per savaitę Adamas nakvodavo jų bute. Dabar jiems reikėjo būti itin atsargiems, juk priešrinkiminė kampanija buvo pačiame įkarštyje, ir Adamas pasidarė šalyje žinoma asmenybė. Jis sakydavo kalbas politiniuose mitinguose ir per lėšų rinkimo pietus, jo posakiai dažnai buvo cituojami laikraščiuose.

Adamas ir Stiuartas Nidhemas gėrė rytinę arbatą.

— Rytą mačiau tave laidoje „Šiandien",— pasakė Nidhemas.— Tu buvai puikus. Jie ne be reikalo pakvietė tave dar kartą pakalbėti.

— Stiuartai, aš nekenčiu šitų vaidinimų. Aš jaučiuosi aktoriumi, kartojančiu savo vaidmenį.

Stiuartas ramiai linktelėjo.

— Taip ir yra, Adamai. Visi politikai — aktoriai. Jie vaidina tą vaidmenį, kurio iš jų reikalauja publika. Jeigu politikai kalbėtų tai, ką galvoja, tada šalis, kaip sako vaikai, apsiverstų žemyn galva.

— Man nepatinka, kad kova dėl senatoriaus kréslo pavirsta asmenišku varžovų susirėmimu.

Stiuartas Nidhemas nusišypsojo.

— Tu privalai džiaugtis, kad nugali. Tavo reitingas didėja kiekvieną savaitę.— Jis nugėrė kelis gurkšnius arbatos.— Patikėk manimi, tai tik pradžia. Iš pradžių senatas, o paskui — svarbiausias tikslas — Baltieji rūmai. Tavęs sustabdyti jau negalės niekas.— Jis dar gurkštelėjo arbatos.— Jeigu, žinoma, tu nepadarysi kokios nors kvailystės.

Adamas pažiūrėjo į jį.

— Ką tu turi galvoje?

— Tavo varžovas nesibjauri niekuo. Galiu lažintis, kad dabar jis pro mikroskopą ištyrinės visą tavo gyvenimą. Tikiuosi, kad jis ten neras nieko kompromituojančio?

— Ne,— automatiškai atsakė Adamas.

— Tai ir gerai,— tarė Stiuartas Nidhemas.— Kaip einasi Merei Betei?

Dženiferė ir Adamas savaitgalį praleido Vermonte, Adamo draugo užmiesčio viloje. Oras čia buvo grynas ir vėsus, pranašaujantis artėjančią žiemą. Tai buvo nuostabus savaitgalis, neskubus ir ramus. Dieną jie ilgai vaikščiojo pėsti, o vakare, sėdėdami prie židinio, kalbėjosi.

Jie atidžiai peržiūrėjo sekmadienio laikraščius. Pagal visų apklausų rezultatus, Adamas tvirtai pirmavo priešrinkiminėje kovoje. Išskyrus vieną kitą, spauda iš esmės apie Adamą rašė palankiai. Žurnalistams patiko jo stilius, jo sąžiningumas, jo protas, jo atvirumas. Jį dažnai lygino su Džonu Kenedžiu.

Adamas žiūrėjo, kaip liepsnos liežuvių atspindžiai krito ant Dženiferės veido.

— Ar tu norėtumei būti prezidento žmona?

— Atleisk, aš jau įsimylėjusi vieną senatorių.

— Dženifere, ar tu nusiminsi, jei aš pralaimėsiu rinkimus?

— Ne. Aš noriu, kad tu laimėtumei tik todėl, kad tu pats to nori.

— Jeigu laimėsiu, mums teks persikelti į Vašingtoną.

— Man svarbiausia — būti drauge su tavimi.

— O tavo advokatės praktika?

Dženiferė nusišypsojo.

— Kiek man teko girdėti, Vašingtone taip pat yra advokatų.

— O jeigu aš tave paprašysiu mesti darbą?

— Aš jį mesiu.

— Bet aš to nenorėčiau. Jau pernelyg tu gera advokatė.

— Mane domina tiktai viena — būti visada drauge su tavimi. Aš taip tave myliu, Adamai.

Paglostęs jos galvą, jis tarė:

— Aš taip pat tave myliu. Labai myliu.

Jie nuėjo gulti.

Sekmadienį vakare jie grįžo į Niujorką. Jie sustojo prie aikštelės, kur Dženiferė buvo palikusi savo mašiną. Adamas nuvažiavo namo, o Dženiferė — į jų butą.

Dženiferės dienos buvo labai užimtos. Jeigu anksčiau jai atrodė, kad ji turi daug darbo, tai dabar ji visai neturėjo laisvo laiko. Ji gynė tarptautinių korporacijų interesus, kurios mėgino apeiti įstatymus ir pakliuvo, senatorius, kyštelėjusius rankas į valstybės iždą, į nemalonias istorijas pakliuvusias kino žvaigždes. Ji gynė bankų prezidentus ir bankų plėšikus, politikus ir profsąjungų veikėjus.

Pinigai tekėjo jai upėmis, bet jie mažai domino Dženiferę. Ji mokėdavo dideles premijas savo darbuotojams ir dovanojo jiems brangias dovanas.

Korporacijos, prieš kurias teisme kalbėdavo Dženiferė, jau nepatikėdavo savo bylų antraeiliams advokatams, todėl Dženiferei dažnai tekdavo sukryžiuoti špagas su pačiais talentingiausiais pasaulio advokatais.

Kai ją priėmė į Amerikos kriminalinės teisės koledžo narius, netgi Kenas Beilis negalėjo nuslėpti savo nuostabos.

— Čia tai bent! — tarė jis.— Ar tu žinai, kad tik vienam procentui teisininkų tenka tokia garbė?

— Aš jų numylėtinė,— nusijuokė Dženiferė.

Kai Dženiferei tekdavo ginti savo klientų interesus Manhatane, ji galėjo būti tikra, kad jos priešininkas bus pats Robertas di Silva. Kiekviena Dženiferės pergalė stiprino jo neapykantą jai.

Vieno proceso metu, kai Dženiferė vėl susidūrė su apygardos prokuroru, di Silva kaltinimo liudytojais pakvietė geriausius šalies advokatus.

Dženiferė pasirinko kitą būdą. Ji prisiekusiesiems pasakė:

— Jeigu mums reikia sukurti kosminį laivą arba išmatuoti atstumą ligi žvaigždės, mes kviečiame ekspertus. Bet jeigu mums reikia padaryti iš tikrųjų ką nors svarbaus, mes sukviečiame dvyliką paprastų žmonių, kad jie tai padarytų. Kiek aš prisimenu, krikščionybės pradininkas padarė būtent šitaip.

Dženiferė bylą laimėjo.

Dženiferė žinojo, kaip palankiau sau nuteikti prisiekusiuosius.

— Aš žinau,— kalbėjo ji,— kad žodis „teismas" ir „posėdžių salė" jus truputį gąsdina. Jūs retai su jais susiduriate savo gyvenime. Bet jeigu jūs liausitės apie juos galvoję, tai viskas, ką mes čia darome, yra tik tai, kad mes nagrinėjame blogus ir gerus poelgius žmonių, tokių pačių kaip mes patys. Bičiuliai, pamirškite, kad jūs esate teismo salėje. Įsivaizduokime, kad jūs sėdite mano svetainėje ir nagrinėjame tai, kas atsitiko šitam vargšeliui. Mano klientui.

Ir prisiekusieji iš tiesų įsivaizdavo, kad jie **sėdi** jos svetainėje.

Šita gudrybė veikė nesutrinkamai, kol kartą ji teisme susidūrė su di Silva, kai gynė savo klientą. Atsistojęs di Silva kreipėsi į prisiekusiuosius.

— Ponios ir ponai,— tarė di Silva,— aš noriu, kad jūs pamirštumėte, kad esate teismo salėje. Įsivaizduokite, kad jūs sėdite mano svetainėje, ir mes su jumis kalbamės apie tuos siaubingus nusikaltimus, kuriuos padarė kaltinamasis.

Kenas Beilis pasilenkė prie Dženiferės ir sušnibždėjo jai į ausį:

— Ar tu matai, ką daro šitas išsigimėlis? Jis pavogė tavo taktiką!

— Nesijaudink,— ramiai atsakė Dženiferė.

Kai atėjo jos eilė sakyti kalbą, ji pasakė:

— Ponios ir ponai. Tokio dalyko aš dar niekada negirdėjau,— jos balse skambėjo pasipiktinimas.— Aš netikiu savo ausimis. Kaip gali apygardos prokuroras patarti jums **pamiršti,** kur jūs esate. Teismas — tai vienas didžiausių mūsų tautos iškovojimų! Tai mūsų laisvės pagrindas. Jūsų, mano, kaltinamojo. O apygardos prokuroras nori, kad jūs pamirštumėte, kas jūs tokie, pamirštumėte duotą priesaiką. Jo žodžiai kelia man pasipiktinimą. Ponios ir ponai, prašau jus **nepamiršti,** jog jūs esate čia, kad atstatytumėte teisingumą!

Dženiferė pažiūrėjo į Robertą di Silvą. Jis sėdėjo tiesus, o jo akyse degė neapykanta.

Dženiferės klientas buvo išteisintas.

Po kiekvienos laimėtos teisme bylos Dženiferė rasdavo savo kabinete keturis tuzinus raudonų rožių ir Maiklo Morečio atviruką. Atvirukus ji suplėšydavo, o rožes atiduodavo Sintijai. Jai buvo nemalonūs bet koks prisiminimas apie jį. Pagaliau ji parašė jam laišką, prašydama daugiau gėlių jai nesiųsti.

Bet kai ji vėl laimėjo bylą, jos vėl laukė keturi tuzinai raudonų rožių.

22

Po bylos „Plėšikas su lietpalčiu" Dženiferės vardas vėl sumirgėjo pirmuosiuose laikraščių puslapiuose. Su kaltinamuoju ją supažindino šventasis tėvas Rajenas.

— Vienas mano draugų turi nedidelių nemalonumų,— kaip visada pradėjo jis, ir jie abu susijuokė.

Šį kartą jo draugas buvo kažkoks atvykėlis, pavarde Polas Ričardsas, kaltinamas banko apiplėšimu ir šimto penkiasdešimties tūkstančių dolerių pagrobimu. Plėšikas įėjo į banką vilkėdamas ilgu juodu lietpalčiu, po kuriuo slėpė nupjautu vamzdžiu šautuvą. Pakelta lietpalčio apykaklė iš dalies dengė veidą. Atstatęs į kasininką šautu-

vą, užpuolikas paėmė visus pinigus, išbėgo iš banko, sėdo į automobilį ir dingo. Keletas liudytojų matė tolstantį žalią „Sedaną", purvais aptaškytu numeriu.

Banko apiplėšimas laikomas federaliniu nusikaltimu, ir bylos ėmėsi FTB. Kompiuteris, pagal „modus operandi"*, nurodė Polą Ričardsą.

Dženiferė su juo susitiko Rikers Ailendo kalėjime.

— Prisiekiu Dievu, tai ne aš,— pasakė Polas Ričardsas. Jam buvo jau per penkiasdešimt. Raudoname jo veide švietė melsvos lyg angelo akys. Jis aiškiai buvo per senas, kad ryžtųsi apiplėšti banką.

— Man visai nesvarbu kaltas jūs ar ne,— paaiškino jam Dženiferė.— Bet aš turiu savo taisyklę — aš niekada neginu kliento, kuris man meluoja.

— Prisiekiu savo motinos gyvybe, tai ne mano rankų darbas.

Priesaikos jau seniai nedarė Dženiferei jokio įspūdžio. Tvirtindami, kad jie nekalti, klientai prisiekinėjo savo motinų, žmonų, nuotakų, vaikų gyvybėmis. Jeigu Dievas rimtai būtų reagavęs į šitas priesaikas, tai Žemės gyventojų skaičius būtų pastebimai sumažėjęs.

— Kodėl FTB areštavo būtent jus?— paklausė Dženiferė.

Nė sekundės nedvejodamas Polas Ričardsas atsakė:

— Todėl, kad prieš dešimtį metų aš apšvarinau banką ir per paikumą pakliuvau.

— Jūs ten taip pat panaudojote nupjautavamzdį šautuvą, paslėptą po lietpalčiu?

— Aha. Aš palaukiau, kol nustos lyti, o paskui apšvarinau banką.

— Tačiau šį kartą banką apiplėšėte ne jūs?

— Ne. Tiesiog kažkoks gudragalvis pasinaudojo mano metodu.

Parengtinis bylos nagrinėjimas vyko pirmininkaujant Fredui Stivensui, garsėjančiam savo griežtumu. Ėjo gandai, kad jis kovoja už tai, kad visi nusikaltėliai būtų išlaipinti kurioje nors negyvenamoje saloje, kur jie nu-

* „Veikimo būdas" *(lot.)*. Teisinėje praktikoje — nusikaltėlio braižas, nusikaltimo padarymo būdas.

gyventų likusį gyvenimą. Teisėjas Stivensas manė, kad tam, kuris pirmą kartą apsivogė, reikia nukirsti dešinę ranką, pakliuvusiam pakartotinai — ir kairę, pagal senas islamo tradicijas. Blogesnio teisėjo Dženiferė negalėjo įsivaizduoti. Ji kreipėsi į Keną Beilį.

— Kenai, ar tu negalėtum ko nors iškapstyti apie teisėją Stivensą?

— Teisėjas Stivensas? Jis tiesus kaip strėlė. Jis...

— Aš žinau, bet tu pasistenk.

Federalinis kaltintojas buvo senas profesionalas — Karteris Gifordas.

— Kaip jūs ketinate pristatyti jį teismui — kaltą ar nekaltą?

Dženiferė pažiūrėjo į jį nuoširdžiai nustebusi.

— Žinoma, nekaltą!

Gifordas sardoniškai nusijuokė.

— Stivensas mikliai atves jį į protą! Juk jūs norite, kad byla būtų nagrinėjama prisiekusiųjų teisme?

— Ne.

Gifordas įtariai žvilgtelėjo į Dženiferę.

— Jūs norite atiduoti klientą sudoroti teisėjui—galvažudžiui?

— Būtent taip.

Gifordas vyptelėjo.

— Aš žinojau, kad ateis diena, kai jūsų žvaigždė nusileis, ir aš tiesiog degu nekantrumu tai pamatyti!

„Jungtinės Amerikos Valstijos prieš Polą Ričardsą".

— Ar kaltinamasis dalyvauja?

— Taip, Jūsų prakilnybe,— atsakė teismo sekretorius.

— Šalių atstovai, prieikite prie teisėjo ir prisistatykite teismui.

Dženiferė Parker ir Karteris Gifordas priėjo prie teisėjo.

— Dženiferė Parker atstovauja atsakovui.

— Karteris Gifordas atstovauja Jungtinių Amerikos Valstijų vyriausybei.

Pasisukęs į Dženiferę, teisėjas Stivensas aštriai tarė:

— Aš esu daug girdėjęs apie jūsų, panele Parker, reputaciją ir todėl iš anksto noriu įspėti, kad neketinu vel-

tui gaišti laiko. Jokio bylos atidėjimo. Viską užbaigsime parengtinio nagrinėjimo metu ir paskirsime teismo datą kiek galima anksčiau. Manau, kad jūs pasirinksite prisiekusiųjų teismą ir...

— Ne, Jūsų prakilnybe.

Teisėjas Stivensas nustebęs žvilgtelėjo į ją.

— Jūs neketinate reikalauti prisiekusiųjų teismo?

— Ne. Todėl, kad čia nėra priežasties teisti mano klientą.

Karteris Gifordas įsmeigė į ją akis.

— Ką?

— Aš manau, jog jūsų įrodymų nepakanka, kad Polą Ričardsą galima būtų teisti.

— Jums teks pakeisti savo nuomonę,— atžariai pasakė Gifordas ir pasisuko į teisėją.— Jūsų prakilnybe, vyriausybė turi rimtų įrodymų. Kaltinamasis jau buvo vieną kartą teistas už panašaus pobūdžio nusikaltimą. Mūsų kompiuteris išrinko jį iš dviejų tūkstančių įtariamųjų. Kaltinamasis yra čia, teismo posėdžių salėje, ir kaltinimas neketina atsisakyti bylos perdavimo į teismą.

Teisėjas Stivensas pasisuko į Dženiferę.

— Teismas mano, kad yra pakankamai svarių įrodymų, jog byla būtų perduota prisiekusiųjų teismui. Jūs turite ką pasakyti?

— Taip, Jūsų prakilnybe. Nėra nė vieno liudytojo, kuris besąlygiškai galėtų atpažinti Polą Ričardsą. Iš tikrųjų vienintelis dalykas, kuris sieja atsakovą su nusikaltimu, tai — kaltintojo vaizduotė.

Pažiūrėjęs į Dženiferę, teisėjas grėsmingai, tačiau gana ramiai tarė:

— O kaip kompiuteris, kuris jį išrinko?

Dženiferė atsiduso.

— Čia, jūsų prakilnybe, ir yra visa problema.

— Aš laikausi tos pačios nuomonės,— niūriai pasakė teisėjas.— Galima išmušti iš vėžių gyvą liudytoją, tačiau apmulkinti kompiuterį kur kas sudėtingiau.

Karteris Gifordas pritariamai linktelėjo.

— Būtent taip, Jūsų prakilnybe.

Dženiferė atsisuko į Karterį Gifordą.

— FTB naudojo kompiuterį IBM 370/168, argi ne?

— Visiškai teisingai. Tai pats šiuolaikiškiausias kompiuteris pasaulyje.

Teisėjas Stivensas paklausė Dženiferę:

— Ar gynyba ketina užginčyti kompiuterio sugebėjimus?

— Priešingai, Jūsų prakilnybe. Čia dalyvauja kompiuterių ekspertas, kuris dirba kompiuterius IBM 370/168 gaminančioje kompanijoje. Būtent jis įvedė į kompiuterį informaciją, kurios pagrindu mašina išrinko mano kliento pavardę.

— Kur jis?

Dženiferė atsigręžė ir mostelėjo ranka aukštam liesokam vyriškiui, kuris sėdėjo ant suolo. Jis nervingai pasuko prie teisėjo.

— Tai ponas Edvardas Monro,— pristatė jį Dženiferė.

— Jeigu jūs pamėginsite palenkti mano liudytoją, kad jis duotų melagingus parodymus,— pratrūko kaltintojas,— tai aš...

— Aš tiktai noriu paklausti poną Monro, ar buvo dar galimų įtariamųjų. Aš išrinkau dešimtį žmonių su panašiomis kaip ir mano kliento charakteristikomis. Kad atpažintų, ponas Monro įvedė į kompiuterį duomenis apie amžių, svorį, ūgį, akių spalvą, gimimo vietą, vienu žodžiu, duomenis, po kurių ekrane pasirodė mano kliento pavardė.

— Nesuprantu, kam visa tai?— nekantriai pertraukė teisėjas Stivensas.

— O tam, kad kompiuteris nustatytų iš dešimties žmonių labiausiai įtikimą banko plėšiką.

Teisėjas atsisuko į Edvardą Monro.

— Tai tiesa?

— Taip, Jūsų prakilnybe.— Atidaręs portfelį ekspertas išėmė iš ten kompiuterio atspaudą.

Teismo sekretorius paėmė jį iš Monro rankų ir perdavė teisėjui. Tas žvilgtelėjo į popierių, ir jo veidas paraudo. Jis metė žvilgsnį į Edvardą Monro.

— Čia kas, pokštas?

— Ne, sere.

— Kompiuteris išrinko mane spėjamu kaltinamuoju?— paklausė teisėjas.

— Taip, sere.

Dženiferė paaiškino.

— Kompiuteris juk neturi galimybės samprotauti, Jūsų prakilnybe. Jis grindžia savo išvadas tik gauta informacija. Taip jau atsitiko, kad jūs ir mano klientas to paties ūgio, amžiaus ir svorio. Jūs abu turite žalios spalvos mašinas, jūs abu gimėte toje pačioje valstijoje. Įrodymai tokie pat, kaip ir pateikti kaltinimo. Vienintelis skirtumo faktorius — apiplėšimo būdas. Kai Polas Ričardsas prieš dešimtį metų apiplėšė banką, apie tai perskaitė milijonai žmonių, ir bet kuris jų galėjo pasinaudoti jo metodu. Kažkas taip ir padarė.— Dženiferė parodė į popierių teisėjo rankose.— Matote, kokie netvirti kaltinimo įrodymai?

— Jūsų prakilnybe...— sušuko Karteris Gifordas ir nutilo. Jis nežinojo, ką pasakyti.

Teisėjas Stivensas dar kartą žvilgtelėjo į popieriaus lapą ir vėl nukreipė žvilgsnį į Dženiferę.

— Įdomu, o ko jūs būtumėte griebusis, jeigu teisėjas būtų jaunesnis, grakštesnis negu aš ir važinėtų ne žalia, o **žydra** mašina?

— Kompiuteris man išrinko dar dešimt spėjamų įtariamųjų,— atsakė Dženiferė.— Labiausiai tiktų Niujorko apygardos prokuroras Robertas di Silva.

Dženiferė sėdėjo kabinete, peržiūrinėdama laikraščius, kai Sintija pranešė:

— Pas jus atėjo Polas Ričardsas.

— Tegul įeina.

Jis įėjo į kabinetą su ilgu juodu lietpalčiu, rankoje laikydamas raudonu kaspinu perrištą dėžutę saldainių.— Tai jums. Noriu bent truputėlį atsidėkoti.

— Ačiū, Polai.

Jis pasižiūrėjo į ją su susižavėjimu.

— Jūs nuostabi moteris.

Ir išėjo.

Dženiferė pažiūrėjo į ant stalo gulinčią dėžutę saldainių, ir nusišypsojo. Ji gaudavo ir mažiau iš šventojo tėvo Rajeno draugų. Jeigu ji sustorės, tai bus jis kaltas.

Dženiferė atrišo kaspiną ir atidengė dėžutę. Ten gulėjo dešimt tūkstančių dolerių senais banknotais.

Kartą dieną, išėjusi iš teismo salės, Dženiferė pastebėjo prie šaligatvio stovintį prašmatnų kadilaką. Kai ji susilygino su mašina, iš jos išlipo Maiklas Moretis.

— O aš laukiu jūsų.

Iš arti jo vyriškas grožis buvo tiesiog stulbinantis.

— Pasitraukite iš kelio,— pasakė Dženiferė, paraudusi iš pasipiktinimo. Morečiui ji pasirodė dar puikesnė negu per pirmąjį jų susitikimą.

— Ei! — nusijuokė jis.— Truputį atvėskite. Aš tik norėjau su jumis pasikalbėti. Išklausykite mane. Aš sumokėsiu už jūsų laiką.

— Jums pinigų neužteks.

Ji žengtelėjo į šalį. Maiklas Moretis taikiai paėmė ją už rankos. Nuo šito prisilietimo jį užliejo susijaudinimo banga.

Jis paleido į darbą savo žavesį.

— Būkite išmintinga. Jūs nežinote, ko atsisakote. Dešimtį minučių. Dabar aš prašau jus tik vieno. Leiskite nuvežti jus ligi kontoros, ir pakeliui mes galėsime pasikalbėti.

Dženiferė tiriamai pažiūrėjo į jį ir pasakė:

— Gerai. Bet su sąlyga — jūs atsakysite man į vieną klausimą.

Maiklas Moretis sutikdamas linktelėjo.

— Kam atėjo į galvą mintis pakišti man nudvėsusią kanarėlę?

— Tai buvo mano idėja,— nesvyruodamas atsakė jis.

Dabar jos spėjimai pasitvirtino, ir ji buvo pasirengusi jį užmušti. Ji paniurusiu veidu įlipo į mašiną. Maiklas Moretis atsisėdo greta jos.

Dženiferė pastebėjo, kad jis pasakė vairuotojui jos adresą, net nepaklausęs jos. Kai limuzinas pajudėjo iš vietos, Moretis kreipėsi į Dženiferę.

— Aš labai džiaugiuosi jūsų laimėjimais.

Dženiferė pratylėjo.

— Tai iš tikrųjų taip.

— Jūs ligi šiol man nepasakėte, ko jums iš manęs reikia?

— Aš noriu padaryti jus turtingą.

— Ačiū, aš ganėtinai turtinga.— Jos balse skambėjo panieka.

Moretis užsiplieskė.

— Aš noriu padaryti jums paslaugą, o jūs visaip tam priešinatės,— taikiai pasakė jis.— Galbūt aš noriu atsilyginti jums už padarytą blogį. Matote, aš galiu jums parūpinti klientų. Labai turtingų klientų. Jūs netgi neįsivaizduojate...

Dženiferė jį nutraukė.

— Pone Moreti, padarykite paslaugą mums abiem — nekalbėkite daugiau nė žodžio.

— Bet aš galiu...

— Aš nesirengiu ginti jūsų klientų.

— Bet kodėl?

— Jeigu aš padarysiu tai bent vieną kartą, tai būsiu nuo jūsų priklausoma.

— Jūs mane neteisingai supratote,— papriešta ravo Moretis.— Mano draugai verčiasi legaliu verslu. Aš turiu galvoje bankus, draudimo kompanijas...

— Tuščiai gaištate laiką. Aš nedarau jokių paslaugų mafijai.

— Kas kalba apie mafiją?

— Vadinkite tai kaip norite. Aš nepriklausau niekam, išskyrus save, ir nesirengiu daryti išimčių.

Mašina sustojo priešais šviesoforą.

— Mes beveik atvažiavome,— tarė Dženiferė.— Ačiū, kad pavežėte.— Ji atidarė dureles ir išlipo.

— Kada mes vėl pasimatysime?— paklausė Moretis.

— Niekada.

Jis palydėjo ją žvilgsniu.

„Dieve tu mano,— pagalvojo jis.— **Kokia moteris!"** Jis nusišypsojo neabejodamas, kad anksčiau ar vėliau jis pasieks savo.

23

Spalis ėjo į pabaigą. Ligi rinkimų liko dvi savaitės, ir kova dėl senatoriaus kėslo buvo pačiame įkarštyje. Adamo varžovas buvo patyręs politikas senatorius Traubridžas, ir ekspertai pranašavo nuožmų susirėmimą.

Vienoje televizijos laidų Dženiferė matė, kaip įsiliepsnojo karštas ginčas tarp Adamo ir jo politinio varžovo. Merė Betė buvo teisi. Ištuoka atimtų iš Adamo šansą nugalėti.

Kartą, kai Dženiferė grįžo į savo kontorą po ilgų dalykinių pietų, Sintija pranešė, kad su ja nori skubiai pasikalbėti Rikas Arlenas.

— Jis per pusvalandį skambino bent tris kartus,— pasakė Sintija.

Rikas Arlenas buvo roko žvaigždė, dainininkas, per trumpą laiką pasiekęs didelio populiarumo visame pasaulyje. Dženiferė, ir anksčiau girdėjo apie neįtikėtinas dainininko pajamas, bet akivaizdžiai tuo įsitikino, kai ėmėsi Riko Arleno bylos. Pelnas už parduotas plokšteles, koncertus, filmavimąsi ir reklaminius filmukus siekė penkiolika milijonų dolerių per metus. Rikui, vaikinui iš Alabamos, gimusiam su auksine gerkle, buvo tik dvidešimt penkeri metai.

— Sujunk mane su juo,— tarė Dženiferė.

Po penketo minučių ji jau kalbėjo su Riku.

— Ei, mažyte, aš jau visų telefonų laidus nutraukiau, mėgindamas tau prisiskambinti.

— Atleisk, Rikai. Aš turėjau dalykinį susitikimą.

— Yra viena problema. Reikia skubiai pasimatyti.

— Užeik pas mane rytoj dieną.

— Netinka. Aš Monte Karle princesės Greisės kvietimu. Kada tu galėsi atskristi?

— Vargu ar aš galėsiu,— paprieštaravo Dženiferė.— Aš turiu tiek...

— Saulyte, tu man reikalinga. Atskrisk šiandien pat.

Ir jis pakabino ragelį.

Dženiferė susimąstė. Arlenas nepanoro aptarti savo problemos telefonu. Tai galėjo būti susiję su kuo tik nori: narkotikais, merginomis ar jaunais vyrukais. Iš pradžių Dženiferė norėjo pas jį pasiųsti Tedą Harį arba Deną Martiną, bet jai labai patiko Rikas Arlenas, ir galų gale ji nusprendė skristi pati.

Ji mėgino prisiskambinti Adamui, bet jai nepavyko.

— Užsakyk man bilietą „Ėr Frans" reisui į Nicą,—

pasakė ji Sintijai.— Susitark, kad ten aerouoste mane sutiktų mašina ir nuvežtų į Monte Karlą.

Po dvidešimties minučių Sintija pranešė jai, kad ji išskrenda septintą valandą vakaro.

— Iš Nicos į Monte Karlą skraido malūnsparnis. Aš rezervavau tau bilietą.

— Ačiū. Puiku.

Išgirdęs, kad Dženiferė ketina skristi, Kenas Beilis tarė:

— Ką šitas snarglius sau leidžia?

Jis gali sau tai leisti, Kenai. Tai vienas turtingiausių mūsų klientų.

— Kada tu grįši?

— Po trijų ar keturių dienų.

— Sugrįžk greičiau. Aš tavęs ilgėsiuosi.

Įdomu, pagalvojo Dženiferė, ar buvo kas nors tarp jo ir to blondino?

— Laikyk tvirtovę, kol aš sugrįšiu.

Paprastai Dženiferė skrisdama jausdavo malonumą. Būdama ore, ji jautėsi laisva, tolima nuo visų problemų ir begalinių klientų. Tačiau šį kartą skrydis per Atlantą buvo nemalonus. Jai atrodė, kad lėktuvas nuolat krinta į oro duobes, ir ją pykino.

Ji pasijuto šiek tiek geriau, kai kitą rytą lėktuvas nusileido Nicoje. Ten jos laukė malūnsparnis. Ligi šiol Dženiferė nebuvo skridusi malūnsparniu ir džiaugėsi, kad pasitaikė tokia galimybė. Bet, kai malūnsparnis pakilo į orą, Dženiferei vėl pasidarė bloga. Ji neturėjo jėgų gėrėtis didingu apačioje stūksančių Alpių reginiu.

Veikiai pasirodė Monte Karlo pastatai, ir po kelių minučių malūnsparnis nusileido šalia šiuolaikinio kazino pastato paplūdimyje.

Sintija perspėjo Riką, kad Dženiferė išskrido, ir tas ją pasitiko. Apkabinęs ją, Rikas paklausė:

— Na, kaip atskridai?

— Truputėlį pavargau.

Atidžiai į ją pasižiūrėjęs, jis tarė:

— Taip, atrodai tu prastokai. Aš nuvešiu tave į savo numerį, kad ligi koncerto tu atsigautum.

— Ligi koncerto?

— Bus gala-vaidinimas. Todėl aš ir pakviečiau tave.

— **Ką?**

— Na taip. Princesė Greisė pasakė, kad galiu kviesti ką noriu. Aš pasirinkau tave.

— O, Dieve!

Ji buvo pasirengusi jį pasmaugti. Kaip jis galėjo! Trys tūkstančiai mylių skyrė ją nuo Adamo, nuo klientų, nuo teismo posėdžių... O jis ją atsiviliojo į galą-vaidinimą Monte Karle!

— Rikai, ką tu padarei!

Bet žvilgtelėjusi į jo spinduliuojantį veidą, ji nusijuokė. Ką dabar darysi. Be to, vaidinimas bus tikriausiai įdomus.

Vaidinimas tikrai buvo nuostabus. Tai buvo labdaringas koncertas, skirtas našlaičiams vaikams paremti, kurį surengė princesė Greisė ir Renjė Grimaldis. Jis vyko parke, šalia kazino. Vakaras buvo puikus. Lengvas vėjelis nuo Viduržiemio jūros siūbavo palmių lapus. Kaip būtų gera, jeigu šalią jos dabar būtų Adamas, pagalvojo Dženiferė. Iš viso į koncertą buvo pakviesta pusantro tūkstančio žiūrovų.

Koncertavo keletas tarptautinio garso roko žvaigždžių, bet svarbiausias atlikėjas, žinoma, buvo Rikas Arlenas. Kai jis baigė dainuoti, žiūrovai pašoko iš vietų ir surengė jam triukšmingą ovaciją.

Paskui palei viešbučio „Paryžius" baseiną buvo surengtas priėmimas įžymiems svečiams. Staliukai su gėrimais ir užkandžiais buvo sustatyti aplink baseiną, kur dirbtinėse lelijose plaukiojo dešimtys degančių žvakių.

Svečių buvo apie tris šimtus žmonių. Dženiferė neturėjo vakarinės suknelės, ir jautėsi tarsi Pelenė tarp puošniomis vakarinėmis suknelėmis vilkinčių damų. Rikas ją pristatė grafams, grafienėms, princui ir princesei. Atrodė, kad čia susirinko visi Europos karališkieji asmenys. Ji susipažino su kartelių vadovais ir operos dainininkais. Tarp kviestinių svečių buvo žinomi modeliuotojai, grožio salonų savininkai ir netgi futbolo karalius — Pelė. Dženiferė kalbėjosi su dviem šveicarų bankininkais, kai staiga pajuto vėmimo priepuolį.

— Atsiprašau,— tarė Dženiferė.

Ji susirado Riką Arleną.

— Rikai, klausyk...

Paėmęs ją už rankos, jis tarė:

— Mažyte, tu išėjusi iš veido. Maunam iš čia.

Po pusvalandžio Dženiferė gulėjo lovoje, Riko Arleno nuomojamoje viloje.

— Veikiai atvažiuos gydytojas,— pranešė jis.

— Man nereikalingas gydytojas. Tai paprasčiausias virusas ar dar kas nors.

— Teisingai. Tai jis ir pasakys kas yra tas „dar kas nors".

Žilaplaukiui gydytojui Andrė Monto buvo apie aštuoniasdešimt. Jo barzdelė buvo labai tvarkingai pakirpta, rankose laikė juodą gydytojo sakvojažą.

— Palikite mus vienus,— paprašė jis Riką Arleną.

— Žinoma, aš palauksiu kitame kambaryje.

Gydytojas priėjo prie lovos.

— Na, kas įvyko?

— Kad aš žinočiau,— negarsiai atsakė Dženiferė.

Jis atsisėdo ant lovos krašto.

— Kaip jūs jaučiatės?

— Lyg sirgčiau buboniniu maru.

— Parodykite liežuvį.

Dženiferė iškišo liežuvį. Gydytojas Monto pamatavo temperatūrą ir patikrino pulsą.

Kai jis baigė, Dženiferė paklausė:

— Kas man yra?

— Dabar, mano mieloji, sunku pasakyti. Jeigu rytoj jausitės geriau, užeikite pas mane, ir aš jus kruopščiai apžiūrėsiu.

Dženiferė buvo labai pavargusi, kad ginčytųsi su juo.

— Gerai,— atsakė ji.— Užeisiu.

Rytą Rikas Arlenas nuvežė ją į Monte Karlą, kur gydytojas Monto ją nuodugniai apžiūrėjo.

— Ar pakliuvo kokia nors infekcija?— paklausė Dženiferė.

— Jeigu jus domina pranašystės,— atsakė senasis gy-

dytojas,— kreipkitės į būrėją. O jeigu jūs norite tikrai žinoti, kas jums yra, tai palaukite analizės rezultatų.

— Ar ilgai teks laukti?

— Paprastai dvi tris dienas.

Dženiferė žinojo, kad ji čia negali pasilikti dar trims dienoms. Ji norėjo kuo greičiau pasimatyti su Adamu.

— O kol kas jums reikia pagulėti lovoje ir pailsėti.— Jis padavė jai buteliuką su tabletėmis.— Gerkite šitas tabletes.

— Ačiū.— Dženiferė kažką parašė popieriaus lapelyje.— Man galima paskambinti šituo telefonu.

Kai Dženiferė išėjo, gydytojas Monto žvilgtelėjo į popieriaus lapelį. Ten buvo užrašytas Niujorko telefono numeris.

Paryžiaus aerouoste, kur ji persėdo į kitą lėktuvą, ji prarijo dvi tabletes, kurias jai davė gydytojas Monto, ir tabletę migdomųjų. Ji miegojo visą kelionę; bet, kai išlipo iš lėktuvo Niujorko aerouoste, jos sveikata nė trupučio nebuvo geresnė. Namo ji grįžo taksi.

Buvo jau vakaras, kai suskambėjo telefonas.

— Dženifere? Kur tu buvai?..— išgirdo ji Adamo balsą.

Ji sukaupė visas jėgas.

— Atleisk, brangusis, aš buvau nuskridusi į Monte Karlą susitikti su klientu ir niekaip negalėjau tau paskambinti.

— Aš taip nerimavau. Ar tau viskas gerai?

— Viskas puiku. Tiktai truputėlį pavargau.

— Viešpatie. Aš jau nežinojau, ką ir galvoti.

— Nesijaudink,— nuramino jį Dženiferė.— Kaip vyksta tavo priešrinkiminė kampanija?

— Puikiai. Kada mes susitiksime? Aš šiandien ketinau skristi į Vašingtoną, bet galiu atidėti...

— Nereikia,— pasakė Dženiferė. Ji nenorėjo, kad Adamas pamatytų ją, tokią suvargusią.— Man susikaupė daug darbo. Mes drauge praleisime savaitgalį.

— Gerai,— nenoromis sutiko jis.— Jeigu vienuoliktą dar nemiegosi, galėsi mane pamatyti CBS laidoje.

— Būtinai, brangusis.

Praėjus vos penkioms minutėms po to, kai Dženiferė padėjo ragelį, ji jau miegojo kaip užmušta.

Rytą Dženiferė paskambino Sintijai ir perspėjo, kad šiandien į darbą ji neateis. Nors ji ir išsimiegojo, tačiau jautėsi prastai. Ji pasigamino sau pusryčius, bet valgyti negalėjo. Jai buvo labai silpna, ir ji prisiminė, kad jau tris dienas nieko nevalgė.

Pati to nenorėdama, ji ėmė įsivaizduoti baisiausia, kas galėjo jai atsitikti. Iš pradžių, žinoma, vėžys. Ji apsičiupinėjo krūtis, ieškodama kietų mazgelių, tačiau jų nerado. Nors vėžys gali būti bet kur. Galbūt tai buvo koks nors virusas, bet šiuo atveju gydytojas būtų radęs. Baisiausia, kad tai gali būti kas tik nori. Dženiferė jautėsi pasimetusi ir bejėgė. Ji nebuvo liguistai jauri, niekada nesiskundė sveikata, ir dabar jautė, kad kūnas ją išdavė. Kaip tai galėjo atsitikti? Ypač dabar, kai viskas buvo taip puiku.

Viskas praeis. Ji vėl gerai jausis. Tačiau ją vėl pradėjo pykinti.

Vienuoliktą ryto iš Monte Karlo paskambino gydytojas Andrė Monto. Pasigirdo telefonistės balsas.

— Minutėlę. Aš jus tuojau sujungsiu.

Dženiferė įsikibo į telefono ragelį, jai pasirodė, kad praėjo ištisa amžinybė, kol ji išgirdo gydytojo Monto balsą.

— Na, kaip jūs jaučiatės?

— Vis taip pat,— nervingai atsakė Dženiferė.— Ką parodė analizė?

— Aš turiu jums gerų naujienų,— pasakė gydytojas Monto.— Tai ne buboninis maras.

Dženiferė daugiau nebegalėjo ištverti.

— Kas man yra? Kuo aš sergu?

— Panele Parker, jūs turėsite kūdikį.

Dženiferė bukai pažiūrėjo į ragelį.

— Jūs... Jūs tikras?

— Triušiai neklysta. Manau, jog tai jūsų pirmasis kūdikis.

— Taip.

— Aš patarčiau jums kuo greičiau kreiptis į moterų konsultaciją. Turint galvoje pirmuosius simptomus, gali būti komplikacijų gimdymo metu.

— Taip,— atsakė Dženiferė.— Ačiū, kad paskambinote, gydytojau Monto.

Ji padėjo ragelį. Jos galvoje sukosi tūkstančiai minčių. Ji tvirtai nežinojo, kada tai galėjo atsitikti. Ji negalėjo susivokti savo jausmuose.

Ji turės Adamo vaiką. Ir staiga Dženiferė suprato, kaip ji jaučiasi. Ji **jaučiasi** puikiai. Atrodė, kad jai padovanojo neįkainojamą dovaną.

Laikas buvo tinkamas, lyg Dievas būtų jų pusėje. Rinkimai tuojau baigsis, ir jie su Adamu iš karto susituoks. Jie turės berniuką. Dženiferė buvo tuo tikra. Ji labai norėjo apie tai papasakoti Adamui.

Ji paskambino jam į darbą.

— Pono Vornerio nėra,— pranešė jai sekretorė.— Pamėginkite paskambinti jam namo.

Dženiferė nenorėjo skambinti Adamui namo, bet ji nesitvėrė kailyje, norėdama pasidalinti naujiena. Ji surinko jo namų numerį. Prie telefono priėjo Merė Betė.

— Atleiskite už trukdymą,— atsiprašė Dženiferė.— Aš norėčiau pakalbėti su Adamu. Tai Dženiferė Parker.

— Kaip aš džiaugiuosi, kad jūs paskambinote,— pasakė Merė Betė.— Dabar Adamo nėra namie, bet jis turi greitai grįžti. Atvažiuokite pas mus. Drauge pavakarieniausime. Sakykime, septintą valandą?

Dženiferė dvejojo.

— Tai bus puiku,— pagaliau atsakė ji.

Tik per stebuklą Dženiferė nepakliuvo į avariją, kai važiavo į Vornerių dvarą. Jos mintys buvo toli, ji svajojo apie ateitį. Jie su Adamu dažnai kalbėjo apie vaikus. Ji prisiminė jo žodžius: **„Aš noriu, kad mūsų vaikai būtų panašūs į tave".**

Dženiferei pasirodė, kad ji jaučia judesius pilve, bet įtikino save, kad jai pasirodė. Nėštumas dar buvo nedidelis. Tačiau įsčiose ji nešiojo Adamo vaiką. Jis gyvas ir greitai pradės judėti. Tai bus taip šaunu. Ji...

Dženiferė išgirdo, kad jai kažkas signalizuoja ir pakėlusi akis pamatė, jog ji vos neprivertė nuo kelio nuvažiuoti sunkvežimį. Kaltai šyptelėjusi, ji pasuko vairą. Šiandien jai niekas negalėjo sugadinti nuotaikos.

Jau temo, kai Dženiferė privažiavo Vornerių namus. Snyguriavo, ir medžiai atrodė tarsi sidabriniai. Merė Betė brokato suknele, atidarė jai duris ir šiltai pasisveikinusi, paėmė ją už rankos. Tai Dženiferei priminė jų pirmąjį susitikimą. Merė Betė, atrodė, spinduliavo iš laimės. Ji kalbėjo be paliovos, ir Dženiferė pasijuto lengvai ir nevaržomai. Jos nuėjo į biblioteką, kur židinyje linksmai spragsėjo malkos.

— Adamas dar neparėjo,— pasakė Merė Betė.— Turbūt jis užtruks. Bet mes su jumis kol kas paplepėsime. Kai kalbėjote telefonu, jūsų balsas buvo labai džiugus.— Merė Betė sąmokslininkiškai palinko prie jos.— Tai kokios jūsų naujienos?

Pažiūrėjusi į šitą mielą moterį, sėdinčią priešais ją, Dženiferė išpoškino:

— Aš turėsiu Adamo kūdikį.

Atsilošusi krėsle Merė Betė nusišypsojo.

— Ir atsitik tu man taip! Aš taip pat.

Dženiferė įsmeigė į ją akis.

— Aš... Aš nesuprantu.

Merė Betė nusijuokė.

— O ką čia suprasti, mano brangioji. Juk mes su Adamu susituokę, ir jūs tai žinote.

— Bet,— lėtai pasakė Dženiferė,— bet jūs juk skiriatės.

— Mano mieloji, kam man skirtis su Adamu? Aš jį dievinu.

— Jūs juk sakėte, kad įsimylėjusi kitą žmogų. Jūs sakėte...

— Aš sakiau, kad įsimylėjusi. Aš myliu Adamą, štai ką aš jums sakiau. Aš jį pamilau nuo to karto, kai pirmą kartą pamačiau.

Ji turbūt erzino Dženiferę, norėjo pajuokauti. Juk tai negalėjo būti tiesa!

— Liaukitės! — tarė Dženiferė.— Juk jūs su juo, kaip brolis ir sesuo. Adamas juk su jumis nemiega...

Merė Betė vėl nusijuokė.

— Mano mieloji! Tiesiog nuostabu, kaip tokia protinga moteris, kaip jūs, pakliuvote ant šitos meškerės.— Ji priekaištingai palingavo galvą.— Jūs juo patikėjote. Man jūsų gaila. Nuoširdžiai gaila.

Dženiferė iš visų jėgų mėgino tvardytis.

— Adamas mane myli. Mes su juo susituoksime.

Merė Betė pažiūrėjo į ją, ir jos akyse Dženiferė pamatė tokią neapykantą, kad nutilo.

— Tada Adamas bus dvimoteris. Aš niekada su juo neišsiskirsiu. Jeigu aš leisiu Adamui išsiskirti ir vesti jus, jis pralaimės rinkimus. O taip jis taps nugalėtoju. O paskui, laikui bėgant, mes persikelsime į Baltuosius rūmus. Adamas ir aš. Jo gyvenime nėra vietos tokioms, kaip jūs. Ir niekada nebuvo. Jis tik galvoja, kad jus myli. Bet jam tai praeis, kai sužinos, kad aš nešioju jo kūdikį. Adamas visada norėjo turėti vaikų.

Dženiferė prisidengė akis, stengdamasi numaldyti nepakeliamą skausmą.

— Gal jums ko nors atnešti?— užjaučiamai paklausė Merė Betė.

Dženiferė atmerkė akis.

— Ar jūs jau pasakėte jam, kad laukiatės kūdikio?

— Dar ne,— nusišypsojo Merė Betė.— Aš jam apie tai papasakosiu šiandien, kai jis sugrįš ir mes atsigulsime į lovą.

— Jūs baisūnė,— su pasišlykštėjimu pasakė Dženiferė.

— Viskas, mano mieloji, priklauso nuo požiūrio. Aš — Adamo žmona, o jūs — jo kekšė.

Dženiferė svyruodama atsistojo. Smilkiniuose pašėlusiai pulsavo skausmas. Ausyse ūžė, ir ji bijojo, kad tuoj tuoj apalps. Netvirtais žingsniais ji nuėjo prie durų.

Prie išėjimo Dženiferė sustojo, mėgindama sutelkti mintis. Adamas sakė, kad myli ją, bet santykiavo su šita moterimi, ir ji nuo jo pastojo.

Atidariusi duris Dženiferė išėjo į šaltą naktį.

24

Atėjo baigiamasis priešrinkiminės kampanijos etapas. Adamas keletą kartų skambino Dženiferei, bet niekaip negalėjo kaip reikiant su ja pasikalbėti, nes greta jo nuolat kas nors buvo. Dženiferė taip pat negalėjo papasakoti jam savo naujienos.

Dženiferė suprato, kaip pastojo Merė Betė. Ji gudrumu įsiviliojo Adamą į lovą. Bet Dženiferė norėjo, jog Adamas pats tai pasakytų.

— Aš grįšiu po kelių dienų ir tada mes pasikalbėsime,— pasakė Adamas.

Ligi rinkimų liko penkios dienos. Adamas buvo vertas pergalės. Merė Betė buvo teisi, kai sakė, jog tai tik pirmas žingsnis keliu į Baltuosius rūmus. Dženiferei beliko laukti balsavimo rezultatų.

Jeigu Adamą išrinks senatoriumi, Dženiferė jo neteks. Adamas išsikels į Vašingtoną su Mere Bete. Apie ištuoką negali būti nė kalbos. Spauda tokio skandalo nepraleis: naujai išrinktas senatorius išsituokia su savo nėščia žmona, kad vestų nėščią meilužę. Bet, jeigu Adamas pralaimės rinkimuose, jis bus laisvas. Jis vėl dirbs savo juridinėje firmoje, galės vesti Dženiferę ir nesijaudinti dėl pasekmių. Jie galės nesiskirti ligi savo gyvenimo pabaigos. Jie turės vaiką.

Rinkimų dieną atšalo, lijo lietus. Bet susidomėjimas rinkimais buvo toks didelis, kad buvo laukiamas didelis rinkėjų antplūdis.

Rytą Kenas Beilis ją paklausė:

— Rengiesi balsuoti?

— Taip.

— Kova bus ligi paskutinio.

— Būtent.

Dieną ji nuėjo balsuoti ir, stovėdama kabinoje, pagalvojo: **„Balsas už Adamą Vornerį — tai balsas prieš Dženiferę Parker".** Ji pabalsavo už Adamą ir išėjo iš kabinos. Ji negalėjo priversti save grįžti į darbą. Visą dieną ji vaikščiojo gatvėmis, stengdamasi apie nieką negalvoti, nieko nejausti. Tačiau ji galvojo tik apie vieną dalyką. Ji jautė, jog per artimiausias kelias valandas išsispręs jos likimas.

25

„Jau labai seniai nebuvo tokios įtemptos kovos finišo tiesiojoje",— kalbėjo iš televizoriaus ekrano komentatorius.

Dženiferė sėdėjo savo bute ir žiūrėjo per NBC balsų skaičiavimo ataskaitą. Ji pasigamino lengvą vakarienę, tačiau iš susijaudinimo negalėjo valgyti. Susisupusi į chalatą, ji sėdėjo ant sofos klausydamasi, kaip apie jos likimą pasakoja milijonams žmonių. Kiekvienas jų turėjo savo priežastį linkėti sėkmės vienam ar kitam kandidatui, bet Dženiferė buvo tikra, jog vargu ar rinkimų baigtis gali taip pakeisti jų gyvenimą kaip jos. Jeigu Adamas nugalės, vadinasi, jie niekada nebus drauge. Vadinasi, jie niekada neturės kūdikio...

Ekrane pasirodė Adamas, o šalia jo — Merė Betė. Dženiferė didžiavosi tuo, kad perpranta žmones, supranta priežastis, verčiančias juos vienaip ar kitaip elgtis. Bet šitai saldžiabalsei maitai pavyko jai apmuilinti akis. Dženiferei prieš akis iškilo vaizdas, kaip Adamas ir Merė Betė pradeda kūdikį. Iš visų jėgų ji stengėsi apie tai negalvoti.

— Paskutinės žinios apie balsų skaičių, kuriuos gavo Džonas Troubridžas ir Adamas Vorneris, kovodami dėl senatoriaus krėslo. Manhatane Džonas Troubridžas surinko 221375 balsus. Adamas Vorneris — 214895. Penkiasdešimt penktoje rinkiminėje apygardoje Kvinso rajone Džonas Troubridžas dviem procentais aplenkė savo varžovą.

Dabar Dženiferės gyvenimas buvo matuojamas procentais.

— Bendras balsų skaičius,— toliau pranešinėjo diktorius iš televizoriaus ekrano,— Bronkse, Brukline, Kvinse, Ričmonde, o taip pat Nasau, Roklendo, Sufolko ir Vestčesterio apygardose už Džoną Troubridžą siekia 2300000 ir 2120000 už Adamą Vornerį. Kol kas dar negauta žinių iš kitų valstijų. Adamas Vorneris pasirodė esąs stiprus varžovas senatoriui Troubridžui, kuris jau tris kartus iškovojo šitą krėslą. Iš pat pradžių rinkėjų balsai pasidalino per pusę. Pagal paskutinius pranešimus, balsavo jau šešiasdešimt du procentai rinkėjų. Senatorius Troubridžas pamažėle išeina į priekį. Man tik ką pranešė, kad senatorius Troubridžas jau pirmauja dviem su puse procento. Jeigu šita tendencija išsilaikys, tai mūsų kompiuteris pranašauja pergalę senatoriui Troubridžui. Kalbėdamas...

Smarkiai tvaksinčia širdimi Dženiferė žiūrėjo į ekraną. Jai atrodė, kad milijonai rinkėjų balsuoja spręsdami, su kuo būti Adamui — su Dženifere ar Mere Bete. Jai ėmė svaigti galva, ir ji pajuto silpnumą. Ji prisiminė, kad taip nieko ir nesuvalgė. Nieko, ji paskui pavalgys. Dabar ją domino tiktai tai, kas vyko televizoriaus ekrane. Įtampa didėjo kiekvieną minutę, kiekvieną valandą.

Ligi vidurnakčio senatorius Džonas Troubridžas jau turėjo trijų procentų persvarą. Antrą valandą nakties, kai balsavo jau septyniasdešimt vienas procentas rinkėjų, senatorius Troubridžas jau pirmavo trim su puse procento. Pagal kompiuterio pranašavimą, pergalė jam buvo garantuota.

Dženiferė žiūrėjo į ekraną, jausdamasi visiškai sugniuždyta. Adamas pralaimėjo. Dženiferė laimėjo. Ji laimėjo Adamą ir jų sūnų. Dabar ji galėjo jam pasakyti, kad jie turės kūdikį, ir galėjo planuoti ateitį.

Jai gėlė širdį dėl Adamo, juk ji žinojo, kokie svarbūs jam buvo šitie rinkimai. Bet nieko, juk tai laikinas pralaimėjimas. Kada nors jis vėl iškels savo kandidatūrą, ir Dženiferė bus jo padėjėja. Jis dar jaunas. Visas pasaulis prieš jų akis — prieš Dženiferę ir Adamą. Prieš Dženiferę, Adamą ir jų sūnų.

Dženiferė užsnūdo ant sofos, ir jai prisisapnavo, kad Adamą išrinko Jungtinių Valstijų prezidentu. Ji, Adamas ir jų sūnus sėdėjo Baltųjų rūmų Ovaliniame kabinete. Adamas sakė sveikinimo kalbą. Tuo metu į kambarį įsiveržė Merė Betė. Adamas ėmė šaukti ant jos. Jo balsas darėsi vis garsesnis ir garsesnis. Dženiferė nubudo. Tai buvo televizijos komentatoriaus balsas. Televizorius vis dar veikė. Buvo jau ankstyvas rytas.

Komentatorius sukritusiu veidu skaitė paskutines žinias apie rinkimų rezultatus. Dar ne visai nubudusi, Dženiferė pažiūrėjo į ekraną. Kai ji lipo nuo sofos, išgirdo komentatorių sakant:

— Taigi baigėsi rinkimai į JAV senatą Niujorko valstijoje. Tokio dalyko politiniame gyvenime jau seniai nebuvo. Finiše Adamas Vorneris aplenkė veteraną Džoną Troubridžą mažiau nei puse procento.

Galas. Dženiferė pralaimėjo.

Kai kitą rytą Dženiferė įžengė į kabinetą, Sintija tarė:

— Panele Parker, skambina ponas Adamas. Ar kalbėsite?

Padvejojusi Dženiferė atsakė:

— Gerai. Sujunk.

Atsisėdusi ant stalo, ji pakėlė ragelį.

— Sveikas Adamai. Sveikinu.

— Ačiū. Mums reikia pasikalbėti. Papietaukime drauge. Gerai?

— Gerai.

Anksčiau ar vėliau tai turėjo įvykti.

Nuo paskutinio jų susitikimo praėjo trys savaitės. Ji tiriamai pasižiūrėjo į jį. Adamas atrodė pavargęs, jo veidas sublogo. Jis turėjo džiaugtis pergale, tačiau atrodė nervingas ir netikras. Jie užsisakė pietus, bet nė vienas jų nė neparagavo. Jie kalbėjo apie rinkimus, slėpdami už žodžių savo jausmus.

Jų pokalbis jau darėsi visai nepakeliamas, kai galiausiai Adamas tarė:

— Dženifere...— Jis sunkiai atsiduso.— Merė Betė laukiasi kūdikio.

Jai buvo sunku tai girdėti iš jo lūpų.

— Atleisk, brangioji. Tai... Taip jau atsitiko. Sunku viską paaiškinti.

— Nereikia nieko aiškinti.— Dženiferė aiškiai matė tą vaizdą. Merė Betė su gundančiu peniuaru — arba nuoga — ir Adamas...

— Aš jaučiuosiu visišku idiotu,— tęsė Adamas. Jis nutilo, ir pakibo nejauki tyla.— Šiandien man skambino Nacionalinio komiteto pirmininkas. Jie nori, kad aš iškelčiau savo kandidatūrą kituose prezidento rinkimuose.— Jis užsikirto.— Reikalas tas, kad Merė Betė nėščia, ir dabar netinkamas laikas skyryboms. Velniai rautų, aš nežinau, ką daryti. Aš jau tris naktis nemiegojau, galvodamas apie tai.— Jis pažiūrėjo į Dženiferę.— Aš nenoriu tavęs prašyti, bet gal vis dėlto tu palauksi, kol viskas nurims.

Dženiferė pažiūrėjo į Adamą ir pajuto tokį skausmą, kurio tiesiog neįmanoma buvo pakelti.

— Mes susitikinėsime kiek įmanoma dažniau,— pasakė Adamas.— Mes...

— Ne, Adamai,— per jėgą ištarė Dženiferė.— Viskas baigėsi.

Jis pažiūrėjo į ją.

— Tu negali taip kalbėti. Aš tave myliu. Mes rasime būdą...

— Ne, Adamai. Tavo žmona ir vaikas nedings. Tarp mūsų viskas baigta. Man buvo su tavimi gerai. Aš prisimenu kiekvieną minutę.

Ji atsistojo žinodama, kad jeigu ji dabar neišeis, tai jai prasidės isterija.

— Mes daugiau neturime susitikinėti.

Ji negalėjo pažiūrėti į jo kupinas skausmo akis.

— Viešpatie, Dženifere, nekalbėk taip. Labai prašau, nekalbėk! Nes...

Bet ji jau nieko negirdėjo. Ji skubėjo prie išėjimo, palikdama Adamą praėjusiame gyvenime.

27

Ji neatsakydavo į Adamo skambučius. Grąžindavo laiškus, net neatplėšdama jų. Ant paskutinio laiško, kurį ji gavo iš jo, Dženiferė užrašė „Adresatas numirė" ir įmetė atgal į pašto dėžę. **„Tai tiesa**,— pagalvojo ji.— **Aš numiriau".**

Ji net neįtarė, kad egzistuoja toks skausmas. Ji norėjo būti viena, bet negalėjo. Jos įsčiose pradėtas žmogus, jos ir Adamo dalis. Ir ji rengėsi jį nužudyti.

Ji nusprendė, kad jai geriau padaryti abortą. Dar prieš keletą metų jai būtų tekę kreiptis į nelegalų gydytoją, bet dabar nebuvo jokios būtinybės. Ji galėjo atsigulti į ligoninę, ir diplomuotas chirurgas padarys jai operaciją. Bet tik ne Niujorke. Pernelyg dažnai jos fotografija pasirodydavo laikraščiuose, pernelyg dažnai ją rodydavo per televizorių. Jai reikalingas visiškas anonimiškumas, niekas neturi užduoti jai klausimų. Niekada jos vardas neturi asocijuotis su Adamu Vorneriu. Jungtinių Valstijų senatoriumi Adamu Vorneriu. Kūdikis turi numirti nežinomas.

Dženiferė įsivaizdavo, koks galėtų būti jos vaikas, ir pravirko.

Pradėjo lyti. Dženiferė žvilgtelėjo į dangų ir pagalvojo, kad Dievas turbūt verkia drauge su ja.

Kenas Beilis buvo vienintelis žmogus, į kurį Dženiferė galėjo kreiptis pagalbos.

— Man reikia padaryti abortą,— be jokių įžangų tarė ji.— Ar tu turi pažįstamų gydytojų?

Jis pamėgino nuslėpti savo nustebimą, tačiau Dženiferė matė, kaip pasikeitė jo veidas.

— Kur nors toliau nuo Niujorko. Ten, kur manęs niekas nepažįsta.

— Gal Fidži saloje?— Jo balse skambėjo pyktis.

— Aš juk rimtai...

— Atleisk... Tu užklupai mane netikėtai.— Jis buvo tiesiog priblokštas. Kenas dievino Dženiferę. Ji jautė, kad įsimylėjęs ją, bet vien tik mintis apie tai kėlė jam siaubingas kančias. Jis niekada negalės elgtis su Dženifere kaip su savo žmona. **„Viešpatie,**— pagalvojo Kenas.— **Kodėl tu negali kartą ir visam laikui nuspręsti, kas aš toks iš tikrųjų?"**

Sušiaušęs savo rudus plaukus, jis tarė:

— Jeigu tau netinka Niujorkas, aš patarčiau Šiaurės Karoliną. Tai jau ne taip toli.

— Tu gali padėti man susirasti gydytoją?

— Taip, žinoma. Aš...

— Taip?

Jis pažiūrėjo į šalį.

— Nieko.

Kenas Beilis pradingo trims dienoms. Kai jis pagaliau įžengė į Dženiferės kabinetą, jis buvo nesiskutęs, o po akimis — maišeliai.

Žvilgtelėjusi į jį Dženiferė paklausė?

— Ar tau viskas gerai?

— Manau, taip.

— Ar aš galiu tau kuo nors padėti?

— Ne. **„Jau jeigu Dievas negali man padėti, ką gali padaryti tu, mano meile?"**

Jis ištiesė Dženiferei popieriaus lapelį. Jame buvo parašyta: **„Gydytojas Erikas Lindenas, ligoninė „Memorial", Šarlotė, Šiaurės Karolina".**

— Ačiū, Kenai.

— Nėra už ką. Kada tu ketini tai daryti?

— Savaitgalį.

Pasimuistęs jis paklausė:

— Ar nori, kad aš važiuočiau su tavimi?

— Ačiū, ne.

— O kaip tu grįši atgal?

— Aš pati susidorosiu.

Jis stovėjo neryžtingai mindžikuodamas.

— Tai, žinoma, ne mano reikalas, bet ar tu tikra, jog nori tai padaryti?

— Tikra.

Ji neturėjo pasirinkimo. Labiau už viską ji norėjo turėti Adamo vaiką, bet žinojo, kad viena ji neįstengs jo užauginti.

Ji pažiūrėjo į Keną ir pakartojo:

— Aš tikra.

Ligoninė buvo sename tvarkingame pastate, Šarlotės priemiestyje.

Priimamajame ją pasitiko žilaplaukė maždaug šešiasdešimties metų moteris.

— Kuo galiu jums padėti?

— Aš — ponia Parker,— pasakė Dženiferė.— Aš susitariau susitikti su gydytoju Lindenu dėl... dėl...— Ji negalėjo ištarti šito žodžio.

Moteris supratingai linktelėjo.

— Gydytojas jūsų laukia, ponia Parker. Aš pasakysiu, kad jus palydėtų pas jį.

Jauna medicinos sesuo palydėjo ją į kabinetą ir tarė:

— Aš pasakysiu gydytojui Lindenui, jog jūs čia... O jūs kol kas persirenkite. Pižama spintoje.

Lėtai lyg sapne Dženiferė nusirengė ir apsivilko baltą ligoninės pižamą. Jai atrodė, kad ji pasiriša mėsininko prijuostę. Ji rengėsi nužudyti jos įsčiose užsimezgusią gyvybę. Mintyse ji įsivaizdavo, kad pižama sukruvinta. Jos vaiko krauju. Ji pajuto, kad visa dreba.

— Na ką jūs,— išgirdo ji balsą.— Atsipalaiduokite.

Dženiferė pakėlė galvą ir pamatė apkūnų pliką vyriškį su akiniais, kurie darė jį panašų į pelėdą.

— Aš esu gydytojas Lindenas.— Jis pasižiūrėjo į popieriaus lapelį, kurį laikė rankoje.— O jūs — ponia Parker.

Dženiferė linktelėjo.

Paėmęs ją už rankos, jis švelniai pasakė:

— Sėskitės.— Jis prileido iš čiaupo jai stiklinę vandens.— Išgerkite.

Dženiferė paklusniai išgėrė vandenį. Gydytojas Lindenas atsisėdo ant kėdės ir palaukė, kol jai praeis drebulys.

— Taigi jūs norite daryti abortą?

— Taip.

— Ar jūs aptarėte šitą reikalą su vyru, ponia Parker?

— Taip. Mes... Mes abu to norime.

Jis tiriamai pažvelgė į ją.

— Jūs atrodote sveika moteris.

— Aš jaučiuosi gerai.

— Ar turite ekonominių sunkumų?

— Ne,— aštriai atsakė Dženiferė.— Kam visi šitie klausimai? Tiesiog mes nenorime turėti vaiko.

Gydytojas Lindenas išsitraukė pypkę.

— Ar jums netrukdys dūmai?

— Galbūt mes greičiau užbaikime su visuo tuo?— paklausė Dženiferė.

Jos nervai buvo įtempti ligi kraštutinumo. Ji jautė, kad dar truputį ir ji puls į isteriją.

Gydytojas Lindenas išpūtė dar vieną dūmų kamuolį.

— Dar porą minučių pasikalbėsime.

Didžiulėmis valios pastangomis Dženiferė pamėgino sutramdyti savo emocijas.

— Gerai.

— Kai dėl aborto,— pasakė gydytojas Lindenas,— tai neatitaisomas dalykas. Dabar jūs galite pakeisti savo sprendimą, bet paskui bus per vėlu.

— Aš nepakeisiu savo apsisprendimo.

Jis linktelėjo ir išpūtė dūmų debesį.

— Tai gerai.

Nuo aitraus tabako kvapo Dženiferę ėmė pykinti.

— Gydytojau Lindenai...

Jis nenoromis atsistojo.

— Na ką gi, apžiūrėsime jus.

Dženiferė atsigulė ant specialaus stalo, pastačiusi kojas ant šaltų metalinių kilpų. Ji jautė, kaip jis čiupinėja ją pirštais. Jis darė tai profesionaliai ir jai nebuvo gėda. Ją apėmė nepataisomas netekties jausmas. Prieš jos akis stovėjo jos sūnus, nes ji buvo tikra, kad turi būti berniukas. Jis bėgiojo, žaidė, juokėsi. Maža savo tėvo kopija.

Gydytojas Lindenas baigė apžiūrėti.

— Galite apsirengti, ponia Parker. Galite likti čia per naktį, o rytą mes padarysime operaciją.

— Ne,— pasakė ji atžariau negu norėjo.— Aš noriu viską baigti tiesiog dabar.

Gydytojas Lindenas vėl tiriamai pažvelgė į ją.

— Prieš jus aš turiu du pacientus. Aš pasakysiu medicinos seseriai, kad ji jus parengtų. Operaciją padarysime maždaug po keturių valandų. Tinka?

— Tinka,— sušnabždėjo Dženiferė.

Ji gulėjo ligoninės lovoje užsimerkusi laukdama, kol ateis gydytojas Lindenas. Ant sienos tiksėjo didelis laikrodis. Jai atrodė, kad jis sako: **„Tavo sūnus, tavo sūnus".**

Prieš Dženiferės akis stovėjo jos vaikas. Dabar jis buvo jos kūne, jausdamasis jaukiai ir ramiai. Įdomu, pagalvojo Dženiferė, ar žino jis, kas jo laukia? Ar jam skaudės, kai aštrus skalpelis palies jo kūnelį? Ji užsikišo pirštais ausis, kad negirdėtų laikrodžio tiksėjimo. Ji pradėjo tankiai kvėpuoti, veidą išpylė prakaito lašeliai. Ji išgirdo kažin kokį garsą ir atmerkė akis.

Virš jos pasilenkė gydytojas Lindenas, priekaištingai žiūrėdamas į ją.

— Ar jūs gerai jaučiatės, ponia Parker?

— Taip,— sušnibždėjo Dženiferė.— Aš noriu, jog viskas kuo greičiau baigtųsi.

Gydytojas Lindenas linktelėjo.

— Tuo mes ir užsiimsime.— Jis paėmė į rankas švirkštą.

— Kas čia?

— Demerolas ir fenerganas, kad jūs atsipalaiduotumėte. Po kelių minučių jus nuveš į operacinę.— Jis suleido jai vaistus.— Aš manau, kad tai jūsų pirmas abortas?

— Taip.

— Tada aš jums paaiškinsiu, kaip tai bus daroma. Tai paprasta ir neskausminga operacija. Operacinėje jums padarys bendrą anesteziją ir duos kvėpuoti deguonies. Kai jūs užmigsite į makštį įstatys veidrodėlį, kad mes galėtume matyti, ką daryti. Paskui metaliniais plėstuvais mes išplėsime gimdos kaklelį ir išvalysime gimdą. Klausimų turite?

— Ne.

Jos kūną bangomis užliejo šiluma. Lyg mostelėjus stebuklinga lazdele, visas įsitempimas kažin kur pradingo. Daiktų kontūrai išskydo. Ji norėjo dar kažko paklausti gydytoją, tačiau neprisiminė ko. Kažko dėl vaiko. Bet tai jau buvo nesvarbu... Svarbiausia, kad jai padarys tai, ko ji norėjo. Po keliolikos minučių viskas pasibaigs, ir ji pradės naują gyvenimą.

Ji grimzdo į miegą. Kažin kokie žmonės pakėlė ją iš lovos ir paguldė ant vežimėlio. Per ploną ligoninės pižamą ji pajuto metalo šaltį. Kai ją vežė koridoriumi, ji ėmė skaičiuoti plafonus ant lubus. Jai atrodė labai svarbu nesupainioti skaičiaus, nors ir nežinojo, kodėl. Kai ją įvežė į baltumu akinančią operacinę, ji pagalvojo: **„Čia mirs mano vaikas. Nesijaudink, mano mažyti Adamai. Aš neleisiu, kad tau sukeltų skausmą"**. Iš jos akių pasruvo ašaros.

Gydytojas Lindenas patapšnojo jai per ranką.

„Neskausminga mirtis,— pagalvojo Dženiferė.— **Kaip tai puiku"**.

Kažin kas ant veido jai uždėjo kaukę, ir balsas tarė:

— Kvėpuokite giliai.

Dženiferė pajuto, kaip ją nurengė ir praskėtė kojas.

„Dabar įvyks tai. Mano sūnus. Mano Adamas. Mano sūnus".

— Atsipalaiduokite,— pasakė gydytojas Lindenas.

Ji linktelėjo. **„Sudie, mano sūnau"**. Ji pajuto, kaip šaltas metalinis daiktas skverbiasi į jos kūną. Mirties įrankis, kuris nužudys jos sūnų.

Ji išgirdo riksmą.

— Palaukite! Palaukite! Palaukite!

Dženiferė atmerkė akis ir pamatė nustebusius veidus, palinkusius prie jos. Ji suprato, jog tai buvo jos riksmas. Kažkas stipriau prispaudė deguonies kaukę. Ji pamėgino atsisėsti, bet diržai jai neleido to padaryti. Viskas ėmė suktis kažkokiame verpete, vis greičiau ir greičiau.

Paskutinis dalykas, kurį ji prisiminė, tai balta ryški šviesa, rėžusi jai akis.

Kai Dženiferė atsibudo, ji gulėjo ligoninės lovoje. Už lango buvo tamsu. Visą kūną skaudėjo ir maudė. Įdomu, ar ilgai ji buvo be sąmonės? Ji buvo gyva, o jos vaikas?..

Ji ištiesė ranką ir paspaudė skambučio mygtuką. Ji spaudė ir spaudė jį be perstojo.

Tarpduryje pasirodė medicinos sesuo ir tuojau pat dingo. Po kelių sekundžių į palatą greitais žingsniais įėjo gydytojas Lindenas. Jis priėjo prie jos ir atitraukė jos ranką nuo skambučio mygtuko.

— Mano vaikas... Jis mirė?

— Ne, ponia Parker,— atsakė gydytojas Lindenas.— Jis gyvas. Aš manau, kad tai bus berniukas. Jūs visą laiką jį vadinote Adamu.

28

Praėjo Kalėdos, ir atėjo naujieji — 1973 metai. Vasario pūgos užleido vietą šiltam kovo vėjui. Dženiferė žinojo, kad laikas pailsėti.

Ji pasitarė su savo bendradarbiais.

— Aš imu penkių mėnesių atostogas,— pranešė ji.

Pasigirdo nustebimo šūksniai.

— Bet juk mes palaikysime ryšį?— paklausė Denas Martinas.

— Ne, Denai. Aš būsiu nepasiekiama.

Tedas Haris žvilgtelėjo į ją pro storus savo akinių stiklus.

— Dženifere, tu juk negali taip paprastai...

— Aš išeinu atostogų kitą savaitę.

Jos balse skambėjo toks ryžtingumas, kad daugiau klausimų nebuvo. Likusį laiką jie aptarė einamuosius reikalus.

Kai visi išėjo, Kenas Beilas paklausė:

— Tu viską gerai apgalvojai?

— Kenai, aš neturiu pasirinkimo.

Jis pažiūrėjo į ją.

— Aš nežinau, kas tas kalės vaikas, bet aš jo nekenčiu.

Dženiferė paėmė jo ranką.

— Man nieko neatsitiks. Viskas bus gerai.

— Tau bus nelengva. Vaikai auga. Jie klausinėja. Jis norės sužinoti, kas jo tėvas.

— Aš su tuo susidorosiu.

— Gerai.— Jo balsas pasidarė šiltesnis.— Jeigu aš būsiu tau reikalingas, tu žinai, kur mane rasti.

Ji apkabino jį.

— Ačiū, Kenai. Labai ačiū.

Visi jau seniai išėjo, o Dženiferė vis dar sėdėjo savo kabinete. Visokios mintys sukosi jos galvoje. Ji visada mylės Adamą. Niekas negalės jai sutrukdyti, ir ji buvo įsitikinusi, kad jis ją taip pat vis dar myli. **„Man būtų lengviau, jei jis manęs nemylėtų",**— pagalvojo Dženiferė. Tiesiog nepakeliama, kad jie taip myli vienas kitą, o priversti nesimatyti. Jų gyvenimo keliai veda į skirtingas puses. Dabar Adamas gyvens su vaiku ir Mere Bete Vašingtone. Galimas daiktas, kada nors jis persikels į Baltuosius rūmus. Dženiferė pagalvojo apie tai, kaip jos sūnus klausinės apie tėvą. Ji niekada jam nepasakys, ir Adamas taip pat neturi žinoti, kad jis turi sūnų, nes tai jį pražudys.

Ir, jeigu kas nors kitas sužinos apie šitą dalyką, tai taip pat pražudys Adamą.

Dženiferė nusprendė nusipirkti užmiestyje namą, kuo toliau nuo Manhatano, kur ji gyvens su sūnumi savo nuosavame pasaulyje.

Tinkamą namą ji rado visiškai atsitiktinai. Ji važiavo pas savo klientą į Long Ailendą ir suklydusi pasuko ne tuo keliu. Taip ji pakliuvo į Sends Pointą. Tylios gatvės skendo medžių žalumoje, namai stovėjo toli nuo gatvės, kiekvienas panašus į mažą tvirtovę. Ant vieno namo Sends Point Roud gatvėje kabojo lentelė „Parduodamas". Tai buvo kolonijinio stiliaus balta vila. Už kaltinės geležies vartų matėsi prie namo vedanti alėja. Abipus jos

stovėjo žibintai. Priešais namą buvo didelė pievelė, o pats pastatas slėpėsi kukmedžių šešėlyje. Dženiferė buvo sužavėta. Ji užsirašė nekilnojamojo turto agento pavardę ir susitarė susitikti kitą dieną.

Nekilnojamojo turto agentas buvo energingas žaliūkas. Dženiferė nepakentė tokio tipo žmonių. Bet juk ji pirko ne jį, o namą.

— Ne namas, o pasaka. Taip, būtent pasaka. Jam bemaž šimtas metų. Jis puikiai išsilaikęs. Tiesiog nuostabiai išsilaikęs.

Žodis „nuostabiai" čia aiškiai netiko. Kambariai buvo erdvūs ir šviesūs, bet reikėjo remonto. **„Man bus malonumas suremontuoti ir apstatyti namą",** — pagalvojo Dženiferė.

Viršuje, priešais pagrindinį miegamąjį, buvo kambarys, kurį galima padaryti vaiko kambariu. Ji išklijuos jį žydrais apmušalais ir...

— Ar norite viską aplinkui apžiūrėti?

Dvaro plotas užėmė tris akrus. Šakoti medžiai, tvarkinga pievelė, dirbtinis tvenkinys. Puiki vieta jos sūnui. Jis turės kur bėgioti. Kai jis paaugs galės irstytis valtele po tvenkinį. Tai bus jų dviejų pasaulis.

Dženiferė namą nusipirko kitą dieną.

Ji ir neįsivaizdavo, kaip jai bus sunku palikti butą Manhatane, kur ji gyveno drauge su Adamu. Vonioje kabojo jo chalatas, ant lentynėlės gulėjo jo skustuvas. Kiekviename kambaryje šimtai daiktų jai primindavo Adamą. Prisiminimai apie mirusią praeitį. Dženiferė pasistengė kiek galėdama greičiau susikrauti savo daiktus ir išeiti iš ten.

Naujajame name Dženiferė stengėsi dirbti nuo ryto ligi vakaro, kad jai neliktų laiko galvoti apie Adamą. Ji apsilankė Sends Pointo ir Port Vašingtono parduotuvėse, kur užsisakė baldus ir užuolaidas. Ji nusipirko lovos skalbinių, sidabrinių stalo įrankių, porceliano. Ji pasamdė vietinius darbininkus, kad pataisytų stogą, vandentiekį ir elektros instaliaciją. Nuo ryto ligi vakaro viloje dirbo

dažytojai, dailidės ir elektrikai, Dženiferė spėdavo visur, stebėdama, kaip remontuoja. Ji stengdavos išvarginti save dieną, kad miegotų naktį, bet demonai vėl ją kankino siaubingais košmarais.

Ji vaikščiojo po antikvarines parduotuves, pirkdama lempas, staliukus, papuošalus. Ji įsigijo keletą skulptūrų sodui. Namie, ant sienų atsirado žinomų dailininkų paveikslai. Dabar namas atrodė puikiai.

Vienas Dženiferės klientų buvo dizaineris. Pagal jo eskizus išausti kilimai, puošė svetainę ir miegamąjį. Jų švelnūs tonai teikė kambariams jaukumo.

Dženiferės pilvas darėsi vis didesnis ir didesnis. Jai teko nusipirkti suknelių nėščiosioms. Jai įvedė namuose telefoną, tačiau jos numerio telefonų knygoje nebuvo. Jis buvo reikalingas tik būtiniems atvejams. Niekas nežinojo, kaip jai paskambinti. Vienintelis žmogus, kuris žinojo, kur ji gyvena, buvo Kenas Beilis, bet jis prisiekė laikyti tai paslaptyje.

Jis kartą užvažiavo pas ją į svečius, ir ji aprodė jam namą, džiaugdamasi jo susižavėjimu.

— Nuostabus namas, Dženifere. Tačiau tau teko nemažai padirbėti.— Jis pažiūrėjo į jos pilvą.— Kiek tau dar liko?

— Du mėnesiai.— Ji uždėjo jo ranką sau ant pilvo.— Jauti?

Jis pajuto kūdikio judesius.

— Kiekvieną dieną jis darosi stipresnis,— išdidžiai pasakė Dženiferė.

Ji pagamino Kenui vakarienę. Valgydamas desertą Kenas tarė:

— Galbūt tai ne mano reikalas, bet nepakenktų ir tėveliui, kas jis toks bebūtų, įnešti savo indėlį.

— Reikalas baigtas,— pasakė Dženiferė.

— Gerai. Atleisk. Visi tavęs ilgisi. Mes turime naują klientą.

Dženiferė pakėlė ranką.

— Nieko nenoriu žinoti.

Jie dar ilgai kalbėjosi. Dženiferei labai nesinorėjo, kad Kenas išeitų. Jis buvo geras draugas.

Dženiferė kiek įstengdama stengėsi atsiriboti nuo pasaulio. Ji neskaitė laikraščių, nežiūrėjo televizoriaus ir neklausė radijo. Visas jos pasaulis buvo tarp keturių sienų. Tai buvo jos lizdas, kur ji turėjo pagimdyti savo sūnų.

Ji perskaitė visas kyngas apie vaikų auklėjimą — nuo gydytojo Spoko ligi Ameso iš Džeselo.

Kai vaiko kambarys buvo apstatytas, Dženiferė ėmė pirkti žaislus. Ji nuėjo į sporto prekių parduotuvę ir pamatė beisbolo lazdas ir pirštines. Ji nusijuokė. **„Tai tiesiog juokinga. Juk jis dar negimė".** Ji nupirko ir lazdą, ir pirštinę. Ji dar norėjo nupirkti futbolo kamuolį, bet paskui nusprendė, kad tai dar gali palaukti.

Atėjo gegužė, paskui birželis.

Remontas seniai pasibaigė, ir viloje buvo tylu ir ramu. Du kartus per savaitę Dženiferė važiuodavo į centrą apsipirkti, o kartą per dvi savaites lankydavosi pas gydytoją Marvėjų, akušerį. Dženiferė paklusniai gėrė daugiau pieno negu jai norėjosi, gėrė vitaminus ir valgė naudingą maistą. Ji gerokai priaugo svorio, pasidarė nerangi, ir jai buvo sunku vaikščioti.

Ji visada buvo judri ir bijojo, kad jai bus nemalonu būti storai ir visai nejudėti. Bet dabar kažin kodėl jai buvo tas pat. Jai niekur nereikėjo skubėti. Dienos bėgo taikiai ir lėtai. Lyg jos viduje laikrodis būtų sulėtinęs savo ėjimą ir visai sustojęs. Atrodė, kad ji taupo savo energiją, atiduodama ją viduje esančiai žmogiškajai būtybei.

Kartą ją apžiūrėjęs gydytojas Harvėjus tarė:

— Ponia Parker, jūs gimdysite po dviejų savaičių. Liko visai nedaug laiko. Dženiferė manė, kad jai bus baisu. Ji buvo girdėjusi kraupių pasakojimų apie nepakeliamus skausmus, apie nelaimingus atsitikimus, apie traumas, bet, kad ir keista, nieko nebijojo. Ji norėjo kuo greičiau pagimdyti, kad greičiau galėtų paimti vaiką ant rankų.

Dabar Kenas Beilis pas ją užvažiuodavo beveik kasdien, atveždamas vaikiškų knygelių.

— Jos jam patiks,— pasakė Kenas.

Ir Dženiferė šypsojosi, nes Kenas sakė „jis". Geras ženklas.

Jie vaikščiojo po sodą, suruošė prie tvenkinio pikniką. Dženiferė žinojo, kaip ji atrodo. **„Kodėl jis gaišta laiką su tokia nerangia karve kaip aš?"**— pagalvojo Dženiferė.

O Kenas, žiūrėdamas į Dženiferę, galvojo: **„Aš niekada nemačiau puikesnės moters".**

Sąrėmiai prasidėjo trečią valandą naktį. Skausmas buvo toks aštrus, kad Dženiferei užgniaužė kvapą. Kai skausmas vėl pasikartojo, Dženiferė džiugiai pagalvojo: **„Prasidėjo!"**

Ji ėmė fiksuoti laiką tarp sąrėmių, ir, kai jie ėmė kartotis kas dešimt minučių, paskambino gydytojui Harvėjui. Dženiferė į ligoninę važiavo mašina, sustodama šalikelėje kiekvieną kartą, kai suimdavo sąrėmiai. Kai ji atvažiavo, jos jau laukė medicinos sesuo, ir po kelių minučių gydytojas Harvėjus jau apžiūrėjo ją.

Baigęs apžiūrėjimą, padrąsinančiai tarė:

— Manau, ponia Parker, kad gimdymas bus lengvas. Jums tik reikės atsipalaiduoti. Visa kita padarys gamta.

Gimdymas nebuvo jau toks lengvas, bet Dženiferė kentė skausmą, nes žinojo, kad vyksta kažkas nepaprasta. Po aštuonių valandų, kai Dženiferė suprato, kad daugiau jau nebegali, skausmas netikėtai prapuolė, užleisdamas vietą tuštumo ir ramybės pojūčiui.

Ji išgirdo verksmą ir pamatė, kaip gydytojas Harvėjus pakėlė vaiką.

— Ar norite pažiūrėti į savo sūnų, ponia Parker?

Dženiferė nušvito.

29

Jis vadinosi Džošua Adamas Parkeris. Jis svėrė aštuonis svarus ir šešias uncijas. Dženiferė žinojo, jog ką tik gimę vaikai būna negražūs. Jų oda raukšlėta ir raudona, ir jie panašūs į mažytes beždžiones. Džošua Adamas toks nebuvo. Jis buvo puikus. Visos medicinos seselės kalbėjo Dženiferei, kad jos labai gražus sūnus, ir ji galėjo ištisas valandas jų klausyti. Džošua buvo stulbinančiai panašus

į Adamą. Ta pati galvos forma, tos pačios pilkai melsvos akys. Žiūrėdama į sūnų Dženiferė matė Adamą. Tai buvo keistas jausmas — džiaugsmo ir liūdesio mišinys. Kaip būtų malonu Adamui pasižiūrėti į savo gražuolį sūnų!

Kai Džošuai suėjo dvi dienos, jis nusišypsojo, ir Dženiferė ėmė pašėlusiai skambinti medicinos seseriai.

— Pažiūrėkite! Jis šypsosi!

— Jam susikaupė dujos, ponia Parker.

— Kitiems vaikams gali būti dujos,— atkakliai pasakė Dženiferė,— o mano vaikas šypsosi.

Anksčiau Dženiferė dažnai galvojo, kaip ji žiūrės į vaiką, ar bus ji gera motina. Juk vaikai kelia daug rūpesčių. Nešvarūs vystyklai, maitinimas, nuolatinė priežiūra. Ir pasikalbėti su juo negalima.

„Turbūt kokius nors jausmus aš jam pradėsiu jausti, kai jam bus ketveri ar penkeri metai",— anksčiau galvojo Dženiferė. Kaip ji klydo. Nuo sūnaus gimimo momento ji mylėjo jį taip, kaip niekada ir nieko nemylėjo. Tai buvo meilė, kuri turėjo jį apginti. Džošua buvo toks mažytis, o pasaulis toks didelis.

Kai Dženiferė išsirašė iš ligoninės ir grįžo namo drauge su Džošua, jai davė visą sąrašą rekomendacijų, bet jos kėlė jai paniką. Pirmas dvi savaites su jais buvo patronažinė medicinos sesuo. Likusi viena Dženiferė bijojo padaryti ką nors ne taip, kas galėtų pražudyti jos kūdikį. Jai atrodė, kad jis gali bet kuriuo momentu liautis kvėpavęs.

Kai Dženiferė pirmą kartą ruošė sūnui pieno mišinį, ji prisiminė, kad pamiršo sterilizuoti čiulptuką. Ji išpylė viską į kriauklę ir ėmė ruošti iš naujo. Padariusi mišinį prisiminė, kad neišvirino buteliuko. Teko vėl viską pradėti iš naujo. Kai ji pagaliau baigė, Džošua rėkė net springdamas.

Buvo momentų, kai Dženiferė nuleisdavo rankas. Ją apimdavo depresija. Ji įtikinėjo save, kad dar neatsigavo po gimdymo, bet nuo to jai geriau nebuvo. Ji jautė siaubingą nuovargį. Jai atrodė, kad ji visą naktį ruošė jam maistą, o kai pagaliau, griūdama iš nuovargio atsiguldavo, ją žadino vaiko verksmas. Svirduliuodama ji ėjo į jo kambarį.

Ji nuolat skambino gydytojui ir dieną, ir naktį.

— Džošua kvėpuoja pernelyg dažnai... Džošua kvėpuoja pernelyg lėtai... Džošua kosti... Džošua blogai valgo...

Gydytojui teko atvažiuoti pas ją į namus ir pabarti.

— Ponia Parker, aš niekada nemačiau sveikesnio vaiko negu jūsų Džošua. Galbūt jis ir atrodo trapi būtybė, bet jis stiprus kaip jautis. Įsidėmėkite — jis pergyvens ir mane, ir jus.

Nuo to laiko Dženiferė jau taip nepanikavo. Vaiko kambaryje ji pakabino gražias užuolaidas, nupirko naują užtiesalą su baltomis gėlėmis ir geltonais drugeliais. Vaiko kambaryje stovėjo maniežas, mažas staliukas su kėdutėmis, medinis staliukas ir pilna dėžė žaisliukų.

Dženiferė mėgo maudyti ir perrenginėti Džošuą. Saulėtomis dienomis ji išsiveždavo jį į lauką. Ji nuolat su juo kalbėjo, ir, kai jam buvo keturios savaitės, jis apdovanojo ją šypsena. **„Tai jau ne dujos,**— laiminga pagalvojo Dženiferė,— **o tikra šypsena".**

Kai Kenas Beilis pirmą kartą pamatė vaiką, jis ilgai negalėjo atitraukti nuo jo akių. **„Jis dabar atpažins jį,**— paniškai galvojo Dženiferė.— **Jis atpažins, jog tai Adamo vaikas".**

Bet Kenas pasakė:

— Tikras gražuolis. Tikra mama.

Ji leido Kenui paimti sūnų ant rankų, juokdamasi iš jo nerangių judesių. Tačiau viena mintis neišėjo jai iš galvos: **„Džošua niekada neturės tėvo, kuris laikys jį ant rankų".**

Praėjo šešios savaitės. Laikas buvo grįžti į darbą. Dženiferė negalėjo įsivaizduoti, kad jai teks išsiskirti su Džošua nors kelioms valandoms, bet ją džiugino mintis, kad ji vėl imsis mėgstamo darbo. Pernelyg ilgai ji gyveno atsiskyrusi nuo pasaulio. Reikėjo grįžti į ankstesnį gyvenimą.

Pasižiūrėjusi į veidrodį nusprendė, kad pirmiausia reikia susitvarkyti savo figūrą. Po sūnaus gimimo ji laikėsi dietos ir darė mankštą, bet dabar ji ėmėsi to kaip reikiant ir veikiai atrodė taip, kaip ir anksčiau.

Dženiferė ėmė ieškoti auklės. Ji kalbėjosi su kandidatėmis, lyg tai būtų prisiekusieji, kuriuos reikia atrinkti teismo procesui. Ji stengėsi įžvelgti silpnumo požymius, nekompetentingumą, nesąžiningumą. Ji susitiko bent su dvidešimčia moterų, kol surado tinkamą kandidatūrą — vidutinio amžiaus škotę — ponią Makėj. Ligi tol ji penkiolika metų dirbo vienoje šeimoje ir išėjo iš ten todėl, kad vaikai jau užaugo ir ėmė lankyti mokyklą.

Dženiferė paprašė Keną Beilį patikrinti ponią Makėj, ir, kai Kenas patikino ją, kad tos biografija švari, Dženiferė ją pasamdė.

Po savaitės Dženiferė grįžo į darbą.

30

Staigus Dženiferės dingimas sukėlė visokių gandų juridinėse Manhatano firmose.

Kai paaiškėjo, kad ji grįžo, susidomėjimas buvo didžiulis. Priėmimas, kurį surengė Dženiferei grįžimo dieną, atrodė, niekada nesibaigs todėl, kad ateidavo vis nauji žmonės, kurie norėjo pasveikinti sugrįžusiąją.

Sintija, Denas ir Tedas pakabino ant sienų girliandas, prie įėjimo puikavosi plakatas: „Sveika sugrįžusi!" Ant stalo buvo šampanas ir saldumynai.

— Šampanas devintą ryto?— protestavo Dženiferė.

Bet jie ir girdėti nenorėjo.

— Be tavęs čia buvo tikras beprotnamis,— pasakė Denas Martinas.— Tikiuosi, tu neketini dar kartą taip padaryti?

Pažiūrėjusi į jį, Dženiferė atsakė:

— Ne, dar kartą aš neketinu taip pasielgti.

Į visus klausimus, kur ji buvo, Dženiferė atsakinėjo su šypsena.

— Labai gaila, bet aš negaliu jums to pasakyti.

Ištisą dieną ji tarėsi su savo bendradarbiais. Susikaupė šimtai darbų.

Kai Kenas Beilis liko su Dženifere vienas, jis tarė:

— Žinai, kas nedavė mums gyventi, klausinėdamas kur tu?

Dženiferės širdis suplazdėjo.

— Kas?

— Maiklas Moretis.

— O!

— Keistas tipas. Kai jis suprato, kad mes jam nieko nepasakysime, jis privertė mus prisiekti, kad tau nieko blogo neatsitiko.

— Pamiršk Moretį.

Dženiferė peržiūrėjo visus per tą laiką susikaupusius darbus. Viskas buvo tvarkoma gerai. Atsirado naujų turtingų klientų. Kai kurie seni klientai atsisakė kitų advokatų paslaugų ir laukė, kol ji grįš.

— Aš jiems paskambinsiu, kai tik būsiu laisvesnė,— pažadėjo Dženiferė.

Ji ėmėsi telefoninių laiškų. Bent dešimtį kartų skambino ponas Adamas. Galbūt jai reikėjo pranešti Adamui, kad jai nieko neatsitiko. Bet ji žinojo, kad to nepakels. Girdėti jo balsą, žinoti, kad jis greta, ir neturėti galimybės jo pamatyti, jį paliesti, jam viską papasakoti. Papasakoti apie Džošuą.

Sintija rinko jai laikraščių iškarpas, kurios, jos supratimu, galėjo Dženiferę sudominti. Tarp jų buvo keletas straipsnių, skirtų Maiklui Morečiui, kur jis buvo vadinamas pačiu įtakingiausiu JAV mafijoziu. Po viena jo fotografija laikraštis atspausdino jo žodžius: **„Aš paprastas draudimo kompanijos darbuotojas".**

Dženiferei prireikė net trijų mėnesių, kad įsigilintų į visus reikalus. Ji būtų su tuo susidorojusi greičiau, tačiau iš darbo ji išeidavo ketvirtą valandą, kad ir kaip ji būtų užsiėmusi. Jos laukė Džošua.

Rytais, prieš išeidama į darbą, ji pati gamino jam pusryčius ir žaidė su juo.

Grįžusi namo iš darbo, ji visą laisvą laiką skirdavo vaikui. Ji neimdavo darbo į namus, todėl turėdavo atsisakyti daugybės bylų. Ji nedirbdavo ir savaitgaliais. Niekas neturėjo atitraukti jos nuo sūnaus.

Ji mėgo jam garsiai skaityti.

— Jis dar visai mažytis,— sakė jai ponia Makėj,— jis dar nesupranta nė žodžio.

— Džošua viską supranta,— atsakydavo jai Dženiferė. Ir skaitydavo toliau.

Džošua ją nuolat stulbindavo. Kai jam suėjo trys mėnesiai, jis mėgino „kalbinti" Dženiferę. Jis žaidė savo lovelėje su dideliu kamuoliu ir žaisliniu kiškiu, kurį jam padovanojo Kenas. Šešių mėnesių jis jau bandė lipti iš lovelės, mėgindamas patyrinėti jį supantį pasaulį. Dženiferė imdavo jį ant rankų, jis čiupdavo savo rankytėmis jos pirštus, ir jiedu ilgai ir rimtai kalbėdavosi.

Darbe Dženiferė neturėjo nė sekundės laisvo laiko. Kartą jai paskambino Filipas Redingas, stambios naftos korporacijos prezidentas.

— Aš norėčiau su jumis susitikti,— tarė jis.— Aš turiu kurių ne kurių problemų.

Dženiferei ir klausti nereikėjo, kokios tos problemos. Jo kompaniją kaltino tuo, jog jie davė kyšius valstybės veikėjams, kad padidintų savo įtaką Artimuosiuose Rytuose.

Honoraras, žinoma, buvo milžiniškas, bet Dženiferė neturėjo laiko.

— Atleiskite,— atsakė ji.— Aš tuo užsiimti negaliu, bet su malonumu parekomenduosiu jums gerą juristą.

— Man pasakė, kad tik jūs galite man padėti,— atsakė Filipas Redingas.

— Kas pasakė?

— Mano draugas teisėjas Lorensas Voldmanas.

Dženiferei pasirodė, kad ji blogai nugirdo.

— Teisėjas Voldmanas patarė man paskambinti?

— Jis pasakė, kad jūs — pati geriausia advokatė, bet aš ir pats tai žinau.

Dženiferė prisiminė ankstesnius susitikimus su teisėju Voldmanu, kai jis mėgino ją diskvalifikuoti.

— Gerai. Papietaukime rytoj drauge ir pakalbėsime apie reikalą.

Padėjusi ragelį ji nusprendė paskambinti teisėjui Lorensui Voldmanui.

Jai atsakė pažįstamas balsas.

— Seniai mes su jumis, Dženifere, nesikalbėjome.

— Aš norėjau jums padėkoti už tai, kad parekomendavote mane Filipui Redingui.

— Aš tiesiog norėjau būti tikras, kad šita byla pakliūtų į patikimas rankas.

— Ačiū, Jūsų prakilnybe.

— Galbūt mes kada nors drauge pavakarieniausime? Dženiferė apstulbo.

— Su dideliu malonumu.

— Puiku. Aš kviečiu jus į savo klubą. Ten pilna tokių pat senukų kaip aš. Jie neįpratę matyti žavingų moterų, tad mes juos truputį išjudinsime.

Teisėjas Lorensas Voldmanas buvo klubo „Senšuri" narys, ir kai Dženiferė ten su juo susitiko, tai suprato, jog kalba apie senukus buvo juokai. Pietų salėje buvo daugybė rašytojų, aktorių ir advokatų.

— Čia nepriimta pristatyti svečius,— paaiškino jai Voldmanas.— Klube lankosi tik žinomi žmonės.

Iš tiesų tarp čia esančiųjų Dženiferė pamatė nemažai įžymybių.

Lorensas Voldmanas buvo visai kitoks, negu teismo salėje. Laikydamas rankoje taurę vyno, jis tarė Dženiferei:

— Kadaise aš norėjau atimti jums teisininkės vardą, nes maniau, kad jūs užtraukėte gėdą mūsų profesijai. Bet aš labai klydau. Aš atidžiai stebiu jūsų karjerą. Jūs — mūsų profesijos pasididžiavimas.

Dženiferė buvo pamaloninta. Jai dažnai pasitaikydavo pikti, kvaili ir nekompetentingi teisėjai. Ji gerbė Lorensą Voldmaną. Tai buvo puikus teisininkas ir padorus žmogus.

— Ačiū, Jūsų prakilnybe.

— Kai mes ne teisme gal vadinkime vienas kitą Lorensu ir Dženi?

Ligi šiol ją tik tėvas vadino Dženi.

— Žinoma, Lorensai.

Virtuvė buvo puiki, ir nuo to laiko kartą per mėnesį Dženiferė pietavo su teisėju Voldmanu jo klube. Šitas kasmėnesinis ritualas teikė abiem malonumą.

31

Atėjo 1974 metų vasara. Nuo Džošuos gimimo prabėgo ištisi metai. Tiesiog neįtikėtina. Jis jau vaikščiojo ir suprato tokius žodžius, kaip galva, nosis, burna.

— Jis — tikras genijus,— išdidžiai pranešė Dženiferei ponia Makėj.

Dženiferė ruošėsi pirmajam sūnaus gimtadieniui, lyg būtų rengusi priėmimą Baltuosiuose rūmuose. Šeštadienį ji pirko jam dovanas. Ji nupirko sūnui drabužėlių, knygų ir vaikišką triratuką, kuriuo jis galės važinėti ne anksčiau kaip po dvejų metų. Ji pripirko saldumynų kaimynų vaikams, kuriuos pakvietė į šventę, o kambarius papuošė girliandomis ir balionais. Ji pati iškepė šventinį pyragą ir paliko jį virtuvėje ant stalo. Kažkaip Džošua pasiekė pyragą ir ėmė jį laužyti rankutėmis ir dideliais gabalais kištis į burną.

Dženiferė pakvietė apie dešimt vaikų su mamomis. Vienintelis vyriškis šitoje šventėje buvo Kenas Beilis. Jis padovanojo Džošuai triratuką, lygiai tokį patį, kaip ir Dženiferė.

Nusijuokusi Dženiferė tarė:

— Tai tiesiog juokinga, Kenai, Džošua dar per mažas, kad galėtų važinėti triratuku.

Nors šventė truko tik dvi valnadas, viskas buvo labai puiku. Kai kurie vaikai prisivalgė tiek saldumynų, kad juos net pykino. Jie pešėsi dėl žaisliukų, verkė, kai susprogdavo balionai, bet vis dėlto, nutarė Dženiferė, vakaras labai pavyko. Džošua puikiai susidorojo su šeimininko vaidmeniu ir, išskyrus smulkius nesusipratimus, laikėsi oriai ir su aplombu.

Naktį, kai visi svečiai buvo jau išėję, o Džošua miegojo savo lovelėje, Dženiferė sėdėjo šalimais, žiūrėdama į šitą nuostabų jos ir Adamo kūrinį. Koks būtų laimingas Adamas, jeigu pamatytų savo sūnų. Pagalvojus apie tai, kad ji negali pasidalinti su Adamu džiaugsmu, Dženiferę apėmė liūdesys.

Ji pagalvojo apie būsimąsias gimimo dienas. Kai Džošuai sukaks dveji metai, penkeri, dešimt ir dvidešimt metų. Jis taps vyru ir ją paliks. Jis gyvens savo gyvenimą.

„Užteks! — sustabdė save Dženiferė.— Tau tiesiog gaila pačiai savęs". Ji gulėjo tamsoje atviromis akimis, prisimindama kiekvieną šios dienos šventės detalę.

Galbūt kada nors ji apie tai papasakos Adamui.

32

Kelis paskutinius mėnesius Adamo Vornerio vardas buvo visų lūpose. Savo protu, gabumais ir žavesiu jis tiesiog išsiskyrė iš kitų senatorių. Jis dalyvavo svarbių komitetų darbe ir pasiūlė įstatymo projektą, kuris buvo priimtas balsų dauguma. Adamas Vorneris kongrese turėjo įtakingų draugų. Daugelis pažinojo ir gerbė jo tėvą. Visų nuomonės sutapo, jog kada nors jis dalyvaus prezidento rinkimuose. Dženiferė išgyveno kartų išdidumo jausmą.

Dženiferę dažnai kviesdavo klientai ir draugai papietauti, nueiti į teatrą ar vakarėlį, bet praktiškai ji visada atsisakydavo. Retkarčiais ji nueidavo kur nors su Kenu. Šalia jo ji jausdavosi puikiai. Jis nerūpestingai juokavo, tačiau už to nerūpestingumo slėpėsi jautrus, pažeidžiamas žmogus. Dženiferė tai žinojo. Kartais jis atvažiuodavo pas ją pietų šeštadienį ar sekmadienį ir galėdavo valandų valandas žaisti su Džošua. Jie mylėjo vienas kitą.

Kartą, kai Džošua jau miegojo, Dženiferė ir Kenas vakarieniavo virtuvėje. Kenas ilgai žiūrėjo į Dženiferę, kol ji paklausė:

— Ar kas nors ne taip?

— Taip, ne taip,— suniurnėjo Kenas.— Atleisk. Gyvenimas tai toks baisus dalykas.

Daugiau jis neištarė nė žodžio.

Štai jau beveik devynis mėnesius Adamas nebandė su ja susisiekti, tačiau ji godžiai skaitė apie jį laikraščių ir žurnalų straipsnius, žiūrėjo laidas su juo per televizorių. Ji nuolat apie jį galvojo. O argi galėjo būti kitaip? Jos sūnus nuolat jai primindavo Adamą. Džošua jau atšventė antrąjį gimtadienį, ir jis buvo neįtikėtinai panašus į savo tėvą. Jo akys buvo tokios pat melsvos ir rimtos kaip tėvo ir tie patys judesiai. Tai buvo jos mylimiausias ir mieliausias žmogus, kuris nuolat apiberdavo ją klausimais.

Pirmieji sūnaus žodžiai buvo „kar kar", po to kai jie vaikštinėdami pamatė varną.

Dabar jis jau kalbėjo frazėmis, žinojo, kada sakyti „ačiū" ir „prašom". Kartą, kai Dženiferė maitino jį šaukšteliu, jis nekantriai pasakė:

— Mama, eik pažaisti su savo žaisliukais.

Kenas nupirko Džošuai dažus, ir tas rūpestingai išpaišė visas svetainės sienas.

Kai ponia Makėj norėjo įkrėsti jam į kailį, Dženiferė tarė:

— Nereikia. Sienas galima nuplauti. Džošua tiesiog nori išreikšti save.

— Išreikšti save,— prunkštelėjo ponia Makėj.— Jūs išlepinsite berniuką.

Bet Džošua nebuvo sugadintas berniukas. Jis dūko ir neklausė, tačiau dvejų metų vaikui tai buvo normalu. Jis bijojo dulkių siurblio, laukinių žvėrelių, traukinių ir tamsos.

Džošua buvo apsigimęs sportininkas. Sykį, žiūrėdama, kaip jis žaidžia su draugais, Dženiferė pasakė poniai Makėj:

— Ponia Makėj, nors aš ir mama, tačiau apie jį aš galiu spręsti objektyviai. Aš manau, jis bus antrasis Jėzus Kristus.

Dženiferė dabar jau neimdavo bylų, kurios priverstų ją važiuoti į kitą miestą, palikti Džošuą. Tačiau vieną rytą jai paskambino Piteris Fentonas, klientas, kuris turėjo stambų fabriką.

— Aš perku gamyklą Las Vege ir noriu, kad jūs atskristumėte čia ir pakalbėtumėte su jų advokatais.

— Aš vietoj savęs pasiųsiu Deną Martiną,— pasiūlė Dženiferė.— Jūs juk žinote, kad aš nemėgstu važinėti į kitus miestus.

— Dženifere, visus reikalus galima sutvarkyti per dvidešimt keturias valandas. Aš atsiųsiu jūsų paimti savo lėktuvą, ir kitą dieną jis parskraidins jus atgal.

Pasvyravusi Dženiferė atsakė:

— Gerai.

Ji lankėsi anksčiau Las Vege, bet šitas miestas jai nepadarė įspūdžio. Las Vego nebuvo galima mylėti arba nekęsti. Į jį reikėjo žiūrėti kaip į tam tikrą fenomeną,

kaip į svetimą civilizaciją, kur egzistuoja sava kalba, įstatymai, moralė. Pasaulyje kito tokio miesto nebuvo. Milžiniškos neoninės reklamos degė visą naktį, liaupsindamos didingų rūmų prabangą, kurie buvo pastatyti, kad palengvintų turistų kišenes. O tie, kaip lemingai*, veržėsi ten, kad paliktų savo santaupas.

Dženiferė įteikė poniai Makėj ilgą instrukciją, kaip prižiūrėti Džošą.

— Ar jūs ilgam išvažiuojate, ponia Parker?

— Rytoj grįšiu.

— Ak jau tos mamos!

Kitą rytą reaktyvinis „Lir" priklausęs Piteriui Fentonui, atskraidino Dženiferę į Las Vegą, kur ji ligi vakaro aptarinėjo kontrakto detales. Kai viskas buvo baigta, Piteris Fentonas pakvietė ją vakarienės.

— Ačiū, Piteri. Bet geriau aš eisiu į savo numerį ir anksčiau atsigulsiu. Rytoj rytą aš grįžtu į Niujorką.

Dženiferė tris kartus skambino poniai Makėj, ir kiekvieną kartą ta nuramindavo ją pranešdama, kad Džošua gyvas ir sveikas. Jis gerai valgė, neturėjo temperatūros, buvo linksmas.

— Ar jis ilgisi mamos?— paklausė Dženiferė.

— Jis apie tai nieko nesakė,— atsiduso ponia Makėj.

Dženiferė žinojo, kad ponia Makėj laiko ją idiote, bet jai buvo vis tiek.

— Pasakykite jam kad aš rytoj grįšiu.

— Aš perduosiu jam jūsų žodžius, ponia Parker.

Dženiferė norėjo ramiai pavakarieniauti savo kambaryje, bet jai atrodė, kad sienos ją slegia. Ją įkyriai persekiojo mintys apie Adamą.

Kaip jis galėjo myluotis su Mere Bete..."

Dženiferė dažnai įtikinėjo save, kad jos Adamas tiesiog išvažiavo į komandiruotę, bet šį kartą tai nepadėjo. Prieš jos akis stovėjo Merė Betė su mezginių peniuaru. Ir Adamas...

Ji norėjo įsimaišyti į triukšmingą minią. **„Gal nueiti pasižiūrėti vaidinimo?"**— pagalvojo Dženiferė. Išsimaudžiusi po dušu ji apsirengė ir nulipo žemyn.

---

* Pelėnų pošeimio graužikai, galintys toli migruoti.

Pagrindinėje salėje koncertavo Martis Alenas. Prie įėjimo stovėjo eilė, ir Dženiferė pasigailėjo, kad nepaprašė Piterio Fentono užsakyti jai staliuką.

Priėjusi prie durininko, ji paklausė:

— Kiek reikės laukti, kol bus laisvas staliukas?

— Jūs keliese?

— Aš viena.

— Atleiskite, panele, bet bijau, kad...

Už jos nugaros balsas pasakė:

— Prie mano staliuko, Eibai.

Durininko veidas nušvito šypsena.

— Žinoma, pone Moreti. Prašom čia.

Dženiferė atsigręžė. Į ją žiūrėjo juodos Maiklo Morečio akys.

— Ačiū, ne,— pasakė Dženiferė.— Bijau, kad...

— Jums reikia pavalgyti.— Maiklas Moretis paėmė Dženiferę už rankos ir nedvejodamas nusivedė paskui save. Dženiferę pagavo siaubas vien nuo minties, jog jai reikės vakarieniauti su Maiklu Morečiu, bet ji nežinojo, kaip jo atsikratyti, kad neatkreiptų kitų dėmesio. Ji labai gailėjosi, jog atsisakė Piterio Fentono pasiūlymo.

Kai jie atsisėdo prie staliuko, tuoj pat priėjo netoliese stovėjęs metrdotelis.

— Sveiki atvykę, pone Moreti, ir jūs, panele.

Dženiferė visą laiką jautė įdėmų Maiklo Morečio žvilgsnį, ir tai ją trikdė. Maiklas Moretis tylėjo. Užuot kalbėjęs, jis tylėjo, nes žodžius laikė greičiau spąstais negu bendravimo priemone. Jo tylėjimas buvo toks iškalbingas, kad Maiklas Moretis jį naudojo taip dažnai, kaip kitus žodžius.

Kai jis pagaliau prašneko, tai Dženiferė buvo visai išmušta iš vėžių.

— Nekenčiu šunų,— pasakė Maiklas Moretis.— Jie miršta.

Tai suskambėjo kaip atvirumas, einantis iš jo širdies gelmių, ir Dženiferė nežinojo, ką atsakyti.

Padavėjas atnešė užsakytus gėrimus, ir jie gėrė, kalbėdamiesi be žodžių.

Ji galvojo apie jo žodžius. **„Aš nekenčiu šunų. Jie miršta".** Jai pasidarė įdomu, kokia buvo jo vaikystė. Ji

pagavo save jį betyrinėjant. Jis buvo pavojingai gražus. Jo akyse jautėsi jėga, kuri nekantravo išsiveržti išorėn.

Dženiferė nežinojo kodėl, tačiau, būdama šalia šito vyro, ji jautėsi moterimi. Galbūt atsakymas buvo jo juodose akyse, kurias jis retkarčiais nusukdavo į šalį, lyg bijodamas, kad jos pernelyg daug pasakys. Dženiferė suvokė, kiek daug laiko praėjo nuo to momento, kai ji jautėsi moterimi. Nuo tos dienos, kai ji prarado Adamą. **„Tiktai vyras gali padaryti moterį iš tikrųjų moteriška,—** pagalvojo Dženiferė.— **Padaryti taip, kad ji pasijustų graži ir geidžiama"**.

Gerai, kad jis negali perskaityti mano minčių, galvojo Dženiferė.

Prie jų staliuko vis prieidavo žmonės, kad pareikštų savo pagarbą Maiklui Morečiui: verslininkai, artistai, teisėjas, senatorius. Jis buvo savas žmogus valdžios ir galybės pasaulyje, ir Dženiferė pajuto, koks didelis jo autoritetas.

— Aš pats užsakysiu jums vakarienę,— tarė Maiklas Moretis.— Valgiaraštyje surašyti patiekalai gaminami aštuoniasdešimčiai žmonių. Tai tas pats, kas valgyti lėktuvą.

Jis mostelėjo ranka, ir metrdotelis tuojau pat išdygo prie jų staliuko.

— Klausau jūsų, pone Moreti. Ką jūs, sere, šiandien užsisakysite?

— Pradžiai **chateaubriand.**

— Suprantama, pone Moreti.

— Paskui *pommes soufflés* ir endivijos salotas.

— Bus padaryta, sere.

— Desertą mes užsakysime vėliau.

Restorano valdytojas atsiuntė jiems butelį šampano su palinkėjimais maloniai praleisti vakarą.

Dženiferė pagavo save begalvojančią, kad jai gera, nors vidinis pasipriešinimas neatlėgo. Seniai ji nesėdėjo restorane su patraukliu vyriškiu. Bet kai tik šita mintis šmėstelėjo jos galvoje, ji pagalvojo: **„Kaip aš galiu ji laikyti patraukliu vyriškiu?** *Jis žmogžudys. Bejausmis gyvulys"*.

Tarp tų, kuriuos ji gynė, buvo nemažai žmonių, įvykdžiusių siaubingus nusikaltimus, bet ji jautė, kad nė vie-

nas jų nebuvo toks pavojingas, kaip priešais ją sėdintis žmogus. Jis užėmė aukštą padėtį mafijoje ir pasiekė to, vesdamas Antonijaus Granelio dukterį.

— Aš skambinau porą kartų, kai jūs buvote išvykusi,— pasakė Maiklas Moretis. Anot Keno Beilio, jis skambino vos ne kasdien.— Kur jūs buvote?— lyg tarp kitko paklausė jis.

— Toli.

Ilgą laiką jie tylėjo.

— Ar jūs prisimenate mano ankstesnį pasiūlymą?

Dženiferė nugėrė šampano.

— Nepradėkime visko iš naujo...

— Jūs turėsite viską, ko tik jūs...

— Aš jums jau sakiau, kad manęs tai nedomina. Vargu ar jūs man galite pasiūlyti tai, ko aš negalėčiau atsisakyti. Taip būna tik pasakose, pone Moreti. Taigi aš atsisakau.

Maiklas Moretis prisiminė pokalbį, kuris įvyko jo uošvio namuose prieš tris savaites. Mafijos vadovų susitikimas baigėsi prastai. Tomas Kolfaksas priešinosi viskam, ką siūlė Maiklas.

Kai Kolfaksas išėjo, Maiklas kreipėsi į savo uošvį.

— Kolfaksas sensta. Manau, kad jam laikas pailsėti.

— Tomis geras žmogus. Jis per šituos metus išgelbėjo mus nuo daugybės nemalonumų.

— Visa tai jau praeitis. Dabar jo jau ne tie užmojai.

— Ir ką tu norėtumei paimti į jo vietą?

— Dženiferę Parker.

Antonijus Granelis papurtė galvą.

— Aš jau sakiau tau, Maiklai. Blogai, kai moteris žino šeimos paslaptis.

— Ji ne paprasta moteris. Ji geriausia Niujorko advokatė.

— Pažiūrėsime,— pasakė Antonijus Granelis.— Pažiūrėsime.

Maiklas Moretis įprato, kad visi jo norai būtų įgyvendinti. Todėl, kuo labiau Dženiferė spyrėsi, tuo labiau jis norėjo ją turėti. Dabar, sėdėdamas šalia jos, Maiklas

pagalvojo: **„Kada nors tu priklausysi man, mažyle. Priklausysi siela ir kūnu".**

— Apie ką jūs galvojate?

Maiklas Moretis nusišypsojo, ir Dženiferė pasigailėjo, kad paklausė. Jai buvo laikas išeiti.

— Ačiū už puikią vakarienę, pone Moreti. Rytoj man anksti keltis...

Šviesa salėje ėmė gesti, ir orkestras užgrojo uvertiūrą.

— Jūs negalite dabar išeiti. Prasidės vaidinimas. Martis Alenas suteiks jums džiaugsmo.

Tokį vaidinimą galėjo sau leisti tik Las Vegas, ir Dženiferė turėjo didžiulį malonumą. Ji pasakė sau, kad išeis iš karto po vaidinimo, bet, kai jis pasibaigė, Maiklas Moretis pakvietė ją šokti, ir jai buvo nepatogu atsisakyti. Be to, ji turėjo prisipažinti, kad jai nesinorėjo išeiti. Maiklas buvo geras partneris, jis šoko lengvai ir laisvai. Kartą, kai kita pora juos užkliudė, Maiklas prisiglaudė prie jos, ir ji pajuto, jog jis jos geidžia. Bet jis tuojau pat atsitraukė, išlaikydamas tam tikrą atstumą.

Po to jie nuėjo į kazino — triukšmingą, šviesų užlietą salę, pilną žaidėjų, nusprendusių išmėginti savo laimę. Jų akys degte degė tarytum nuo lošimo rezultato priklausė jų gyvybė. Maiklas atvedė Dženiferę prie stalo, kur buvo žaidžiama kauliukais ir davė jai tuziną kauliukų.

— Linkiu sėkmės,— tarė jis.

Krupjė elgėsi su Maiklu labai pagarbiai, vadindamas jį „ponu M.", duodamas jam krūveles šimtadolerinių kubiukų mainais už pakvitavimą. Maiklas statė dideles sumas ir pralošė didžiulę sumą, tačiau liko visiškai ramus. Lošdama Maiklo duotais kubiukais, Dženiferė išlošė tris šimtus dolerių, kuriuos privertė Maiklą pasiimti. Ji nenorėjo būti jam bent kiek skolinga.

Kartkartėmis prie Maiklo Morečio prieidavo moterys. Visos jos buvo jaunos ir patrauklios. Maiklas kalbėjo su jomis mandagiai, bet buvo pastebima, kad jį domino tik Dženiferė. Nepaisant nieko, ji jautėsi pamaloninta.

Iš pradžių Dženiferė jautė nuovargį ir depresiją, bet

nuo Maiklo Morečio sklido tokia gyvybinė jėga, kad jo nuotaika persidavė ir jai.

Maiklas nusivedė ją į nedidelį barą, kur grojo džiazas, paskui jie nuėjo paklausyti naujos roko grupės. Kur tik jie nueidavo, visur Maiklas buvo karališkai sutinkamas. Kiekvienas norėjo atkreipti jo dėmesį, pasisveikinti su juo.

Per visą tą laiką Maiklas nepasakė Dženiferei nė vieno žodžio, kurį ji galėtų suprasti kaip įžeidimą. Ir vis dėlto Dženiferė jautė, kaip nuo jo sklinda seksualios bangos. Ji dar niekada nebuvo patyrusi, kad tik nuo vyro buvimo šalia jai taip maustų kūną. Tai buvo gąsdinantis, tačiau ir džiugus pojūtis. Dar niekada Dženiferė nejautė tokios laukinės, nežabotos vyriškos jėgos, kurią skleidė Maiklas Moretis.

Buvo ketvirta valanda ryto, kai Maiklas Moretis palydėjo ją į viešbučio numerį. Sustojęs prie durų, jis paėmė jos ranką ir tarė:

— Labos nakties. Aš noriu, kad jūs žinotumėte — tai buvo pats geriausias vakaras mano gyvenime.

Nuo šitų žodžių Dženiferei pasidarė baisu.

33

Adamo Vornerio populiarumas Vašingtone didėjo. Vis dažniau laikraščiuose ir žurnaluose pasirodydavo straipsniai apie jį. Adamas rūpinosi geto mokyklomis, vadovavo senato komisijai, kuri vyko į Maskvą susitikti su disidentais. Laikraščio nuotraukoje Šeremetjevo aerouoste jį pasitiko nesišypsantys oficialūs rusų žmonės. Kai po dešimties dienų Adamas sugrįžo, laikraščiuose pasirodė straipsniai, teigiamai įvertinę jo kelionės rezultatus.

Apie jį rašė viską. Žmonės norėjo daugiau sužinoti apie Adamą Vornerį, ir laikraščiai tenkino publikos apetitą. Adamas pasisakė už reformas senate. Jis vadovavo komisijai, tiriančiai federalinių kalėjimų sąlygas. Lankydamasis kalinimo vietose, jis važinėjo po visą šalį susitikdamas su kaliniais, sargybiniais, ir, kai jo komisija

parengė ataskaitą apie atliktą darbą, prasidėjo didelės reformos.

Rašė apie jį ir moterų žurnalai. „Kosmopoliten" buvo įdėta fotografija, kur Adamas buvo nufotografuotas su Mere Bete ir dukrele Samanta. Sėdėdama miegamajame prie židinio, Dženiferė ilgai žiūrėjo į tą nuotrauką. Merė Betė žavingai šypsojosi. Samanta kaip du vandens lašai buvo panaši į motiną. Dženiferė pažiūrėjo į Adamą. Jis atrodė pavargęs. Palei akis atsirado raukšlelės, kurių anksčiau nebuvo, o smilkiniuose prasimušė žili plaukai. Akimirką jai pasirodė, kad ji žiūri į suaugusį Džošuą. Panašumas buvo neįtikėtinas. Adamas žiūrėjo tiesiai į objektyvą, ir Dženiferei atrodė, kad jis žiūri tiesiai į ją. Ji mėgino perskaityti jo akyse, ar jis dar prisimena ją.

Paskui Dženiferė vėl ėmė žiūrėti į Merę Betę ir Samantą. Ji švystelėjo žurnalą į židinį ir žiūrėjo, kaip jį ryja liepsna.

Adamas Vorneris kviestinės vakarienės metu stengėsi užimti Stiuartą Nidhemą ir kitus svečius. Kitame stalo gale Merė Betė kalbėjosi su senatoriumi nuo Oklahomos valstijos ir jo žmona, apsikabinėjusia deimantais. Vašingtonas Merei Betei buvo gimtoji stichija. Ji čia jautėsi kaip žuvis vandenyje. Dėl Adamo populiarumo visi stengėsi patekti į jos rengiamus priėmimus, ir tai jai teikė didelį džiaugsmą. Aukštuomenės gyvenimas vargino Adamą, ir jis buvo patenkintas, kad Merė Betė prisiėmė šituos rūpesčius. Jai tai labai gerai pavykdavo, ir Adamas buvo dėkingas.

— Vašingtone,— kalbėjo Stiuartas Nidhemas,— kur kas daugiau reikalų sutvarkoma kviestinių vakarienių metu, negu kongreso kuluaruose.

Jis apžvelgė susirinkusiuosius, ir panoro, kad vakarienė kuo greičiau pasibaigtų. Iš šalies viskas atrodė puikiai. Bet viskas buvo ne taip, kaip reikia. Jis buvo vedęs vieną moterį, o mylėjo kitą. Šitos vedybos buvo žabangos, iš kurių negalima ištrūkti. Adamas žinojo, kad, jeigu Merė Betė tada nebūtų pastojusi, jis būtų būtinai su ja išsiskyręs. Bet dabar buvo pernelyg vėlu. Jis buvo pasmerktas. Merė Betė pagimdė jam dukterį, kurią jis mylėjo, bet Dženiferės negalėjo pamiršti.

Gubernatoriaus žmona palietė jo ranką.

— Jūs toks laimingas, Adamai. Jūs turite viską, ko tik gali trokšti vyriškis, argi ne?

Adamas pratylėjo, jis neturėjo jėgų atsakyti į šitą klausimą.

34

Laikas bėgo, ir Džošua darėsi vis vyresnis. Jis buvo visas Dženiferės gyvenimas. Ji kasdien matė jo augimą. Jis išmoko vaikščioti, kalbėti, mąstyti. Jo elgesys keitėsi: tai jis pasidarydavo nesuvaldomas ir laukinis, tai švelnus ir drovus. Jam nepatikdavo, kai Dženiferė nakčiai palikdavo jį vieną, jis bijojo tamsos ir reikalavo, kad paliktų įjungtą šviesą.

Kai jam suėjo dveji metai, jis pasidarė visiškai nepakenčiamas. Jame nubudo užsispyrimas ir griovimo potraukis. Jis dievino „taisyti" daiktus. Jis sugadino ponios Makėj siuvimo mašiną, du televizorius ir ištyrinėjo Dženiferės laikrodžio mechanizmą. Jis sumaišydavo druską su cukrumi. Likęs vienas krėsdavo įvairias išdaigas. Kenas Beilis jam atnešė vokiško aviganio šuniuką, ir Džošua jam įkando.

Kai Kenas ateidavo pas juos į svečius, Džošua sutikdavo jį žodžiais: „Sveikas. Ar tu turi laikrodį? Duok, aš su juo pažaisiu".

Tuo metu Dženiferė būtų jį su malonumu atidavusi pirmam sutiktajam.

Trejų metų jis staiga tapo tikru angelu. Buvo švelnus ir meilus. Jis darėsi vis labiau panašus į savo tėvą ir mėgo viską „meistrauti" pats. Jam patiko žaisti lauke, bėgioti, laipioti į medžius ir važinėti triratuku.

Jie su Dženifere tapo gerais draugais. Motinos dienai Džošua išmoko Dženiferės mėgstamą dainelę —„Mėnulio šviesa". Tai buvo pats graudžiausias momentas jos gyvenime.

„Mes nepaveldime pasaulio iš mūsų tėvų, mes jį skolinamės iš savo vaikų".

Džošua ėmė vaikščioti į vaikų darželį, ir jam ten labai patiko. Vakarais, kai Dženiferė būdavo namie, jie

susėsdavo prie židinio ir drauge skaitydavo. Dženiferė skaitydavo jurisprudencijos žurnalus, o Džošua — knygutes su paveiksliukais. Žiūrėdama į susikaupusį veidą, ji prisimindavo Adamą. Žaizda dar neužgijo. Ji visą laiką mėgindavo įsivaizduoti, ką dabar veikia Adamas. Ką veikia Adamas, Merė Betė ir Samanta.

Dženiferė stengėsi nemaišyti asmeninio ir profesionalaus gyvenimo, vienintelė rišamoji grandis buvo Kenas Beilis.

Jis pirkdavo berniukui žaisliukus ir knygas, žaidė su juo.

Kartą sekmadienį Dženiferė ir Kenas stovėjo ir žiūrėjo, kaip Džošua lipa į medį.

— Žinai, ko jam reikia?— paklausė Kenas.

— Ne.

— Jam reikia tėvo.— Jis atsisuko į Dženiferę.— Jo tikras tėvas pasirodė esąs mėšlas.

— Kenai, liaukis.

— Atleisk. Tai, žinoma, ne mano reikalas. Bet aš kalbu ne apie praeitį, o apie ateitį. Juk tu negali gyventi visą laiką viena kaip...

— Aš ne viena. Aš turiu sūnų.

— Aš ne apie tai kalbu.— Jis apkabino ir švelniai ją pabučiavo.— Atleisk, Dženifere.

Bent dešimtį kartų jai skambino Maiklas Moretis. Ji neatsakė į jo skambučius.

Kartą bylos teisme metu ji pastebėjo jį salėje, bet kai ji vėl žvilgtelėjo į tą pusę, jo ten jau nebuvo.

35

Vieną dieną, kai Dženiferė jau rengėsi namo, Sintija pranešė:

— Skambina ponas Klarkas.

Padvejojusi Dženiferė nusprendė su juo pakalbėti.

— Gerai, sujunk mano telefoną su jo.

Klarkas Holmanas buvo Juridinės pagalbos draugijos advokatas.

— Atleisk, kad trukdau, Dženifere,— pradėjo jis, čia mes turime vieną bylą, kurios niekas nenori imtis. Aš būsiu labai dėkingas, jei tu man padėsi. Aš žinau, kad tu siaubingai užsiėmusi, bet...

— Apie ką kalbama?

— Apie Džeką Skanloną.

Ji iškart prisiminė šitą pavardę. Paskutines dvi dienas ji nuolat buvo minima laikraščių puslapiuose. Džeką Skanloną areštavo už ketverių metų mergytės pagrobimą ir reikalavimą už ją išpirkos. Jį atpažino iš fotoroboto, kurį sudarė policija remdamasi pagrobimo liudytojo žodžiais.

— Klarkai, kodėl tu kreipiesi į mane?

— Skanlonas pats to paprašė.

Dženiferė pasižiūrėjo į laikrodį. Ji pažadėjo sūnui, jog šiandien pareis anksčiau.

— Kur jis dabar?

— Pataisos centre „Metropoliten".

Dženiferė greitai apsisprendė.

— Aš su juo pasikalbėsiu. Susitark dėl susitikimo.

— Gerai. Ir labai ačiū. Lieku skolingas.

Dženiferė paskambino poniai Makėj.

— Aš šiandien užtruksiu. Tegul Džošua pavakarieniauja ir laukia manęs.

Po dešimties minučių Dženiferė jau privažiavo pataisos centrą.

Dženiferė pagrobimą vertino kaip niekšiškiausią nusikaltimą, o ypač bejėgio vaiko pagrobimą. Bet kiekvienas teisiamasis turi teisę gintis, nepriklausomai nuo įvykdyto nusikaltimo sunkumo. Tai įstatymo pagrindas — teisingumas aukščiausiems ir žemiausiems.

Dženiferė parodė sargybiniui savo dokumentus, ir ją palydėjo į susitikimų su advokatais kambarį.

— Tuojau aš atvesiu Skanloną,— pasakė sargybinis.

Po kelių minučių į kambarį įvedė liesą simpatingą trisdešimtmetį žmogų, šviesiais ligi pečių plaukais ir barzdele. Būtent tokį vaizduoja Kristų.

— Ačiū, kad atėjote, panele Parker,— pasakė jis minkštu meiliu balsu.— Ačiū jums už jautrumą.

— Sėskitės.

Jis atsisėdo priešais Dženiferę.

— Jūs prašėte, kad aš ateičiau?

— Taip. Nors manau, kad man dabar tik Dievas gali padėti. Aš padariau siaubingą kvailystę.

Ji šlykštėdamasi pažiūrėjo į jį.

— Bejėgės mergytės pagrobimą dėl išpirkos jūs vadinate „siaubinga kvailyste"?

— Aš Temę pagrobiau ne dėl pinigų.

— Ak štai kaip! Tada kodėl jūs ją pagrobėte?

Įsivyravo tyla. Pagaliau Džekas Skanlonas tarė:

— Mano žmona — Evelina — mirė gimdydama. Aš ją mylėjau labiau už viską gyvenime. Jeigu žemėje yra šventųjų, tai ji viena jų. Evelinos sveikata, nelaimei, buvo labai prasta. Gydytojas jai patarė apskritai negimdyti vaikų, bet ji nepaklausė.— Jis droviai nuleido akis.— Galbūt jums bus sunku tai suprasti, bet ji kalbėjo, kad jis bus dalelytė manęs ir labai norėjo vaikelio.

Dženiferė tai labai gerai suprato!

Džekas Skanlonas nutilo. Jo mintys buvo toli.

— Ar ji pagimdė?

Skanlonas linktelėjo.

— Jos abi mirė.— Jam buvo sunku kalbėti.— Kurį laiką aš galvojau. Aš nenorėjau be jos gyventi. Ir visą laiką mėginau įsivaizduoti, koks būtų buvęs mūsų vaikas. Įsivaizdavau, kaip būtų puiku, jeigu jos abi būtų gyvos. Aš norėjau persikelti į tą laiką, kai Evelina dar ne...— Jis nutilo. Skausmas jam trukdė kalbėti.— Aš kreipiausi į Bibliją, ir ji mane išgelbėjo nuo beprotybės. O paskui, prieš kelias dienas, aš pamačiau mažą mergytę, žaidžiančią gatvėje. Ji buvo tiesiog Evelinos kopija. Ji pažiūrėjo į mane ir šyptelėjo. Man pasimaišė galvoje. **Aš pagalvojau — štai Evelinos vaikas, mūsų vaikas.**

Dženiferė matė, kaip pabalo jo pirštų krumpliai.

— Aš žinojau, kad to daryti negalima, bet aš ją paėmiau.— Jis pažvelgė Dženiferei į akis.— Nė už ką pasaulyje aš nebūčiau jai nieko blogo padaręs.

Dženiferė įdėmiai jį stebėjo, stengdamasi pagauti melą. Bet jo nebuvo. Priešais ją sėdėjo merdintis žmogus.

— O kaipgi raštelis dėl išpirkos?— paklausė Dženiferė.

— Aš nesiunčiau jokio rašteliо. Mažiausiai aš galvojau apie pinigus. Man buvo reikalinga tik mažylė Temė.

— Betgi kažkas pasiuntė raštelį, reikalaujantį išpirkos?

— Policija tvirtina, kad tai padariau aš, bet tai — netiesa.

Dženiferė susimąstė, mėgindama sugretinti visus faktus.

— Pagrobimo istorija pasirodė laikraščiuose prieš jūsų areštą ar po jo?

— Prieš. Aš prisimenu, kaip aš norėjau, jog laikraščiai liautųsi apie tai rašę. Aš norėjau kur nors išvažiuoti su Teme, ir bijojau, kad mus pagaus.

— Vadinasi, kas nors perskaitė apie tai laikraščiuose ir nusprendė gauti išpirką?

Džekas Skanlonas bejėgiškai skėstelėjo rankas.

— Nežinau, aš žinau tik, kad noriu numirti.

Dženiferę sujaudino jo skausmas. Jeigu jis kalba tiesą, o tai parašyta jo veide, tada jis nenusipelnė mirties už savo nusikaltimą. Žinoma, jis turi būti nubaustas, tačiau ne mirties bausme.

Dženiferė apsisprendė.

— Aš pasistengsiu jums padėti.

Jis ramiai sėdėjo ant kėdės.

— Ačiū. Nors man tas pat, kas man bus.

— Bet man ne tas pat.

Džekas Skanlonas tarė:

— Bijau, kad aš... kad aš neturėsiu pinigų jums užmokėti.

— Dėl to nesijaudinkite. Geriau papasakokite apie save.

— O ką jūs norėtumėte sužinoti?

— Pradėkite iš pat pradžių. Kur gimėte?

— Šiaurinėje Dakotoje prieš trisdešimt penkerius metus. Aš gimiau fermoje. Jeigu, žinoma, galima vadinti ferma lopinėlį žemės, kur niekas nenorėjo augti. Mes buvome neturtingi. Penkiolikos metų aš išėjau iš namų. Aš mylėjau motiną, bet tėvo nekenčiau. Aš žinau, kad Biblija moko apie tėvus blogai nekalbėti, bet jis iš tikrųjų buvo piktas žmogus. Jam buvo malonu mane perti.

Dženiferė pastebėjo, kaip įsitempė jo kūnas sakant tuos žodžius.

— Jam buvo malonu mane mušti. Už menkiausią nusižengimą, kurį jis laikė blogu, jis talžydavo mane odiniu diržu su metaline sagtimi. Paskui priversdavo mane atsiklaupti ir prašyti Dievą atleidimo. Ilgą laiką aš nekenčiau Dievo taip pat, kaip ir savo tėvo.

Visą tai prisiminęs, jis nutilo.

— Taigi jūs pabėgote iš namų?

— Taip. Pakeliui pasitaikiusiomis mašinomis aš nuvažiavau į Čikagą. Man mokyklos baigti nepavyko, nors aš daug skaičiau. Užtekdavo tėvui pamatyti mane su knyga rankoje, kai iš karto griebdavosi diržo. Čikagoje aš gavau darbo fabrike ir ten sutikau Eveliną. Kartą aš darbe susižeidžiau ranką, ir mane nuvedė į medicinos punktą. O ji ten dirbo medicinos sesele.— Jis nusišypsojo Dženiferei.— Tai buvo pati gražiausia moteris pasaulyje. Mano ranka užgijo tik po dviejų savaičių, ir visą tą laiką aš vaikščiojau pas Eveliną perrišimui. Paskui mes pradėjome susitikinėti. Mes kaip tik rengėmės susituokti, kai kompanija negavo žadėto užsakymo ir mane su daugybe kitų, tokių kaip ir aš, išmetė į gatvę. Bet Evelinos tai nesutrikdė. Mes susituokėme ir gyvenome tik iš jos atlyginimo. Turbūt tai vienintelis dalykas, dėl kurio mes pykomės. Aš sakydavau, kad vyras privalo rūpintis moterimi, o ne priešingai. Paskui man pavyko gauti sunkvežimio vairuotojo vietą su neblogu atlyginimu. Blogai tik tai, kad mes nesimatydavome ištisomis savaitėmis. Bet iš esmės aš buvau labai laimingas. Mes abu buvome laimingi. O paskui Evelina pastojo.

Jo kūnu perbėgo virpulys, rankos ėmė drebėti.

— Evelina ir mūsų vaikas mirė.— Jo skruostais ritosi ašaros.— Aš nežinau, kodėl Viešpats taip pasielgė. Turbūt jis turėjo priežastį, bet aš nežinau kokią.— Sėdėdamas ant kėdės, jis siūbavo pirmyn ir atgal, pats to nepastebėdamas. Delnai buvo sudėti ant krūtinės lyg maldai. **„Aš parodysiu tau kelią, kuriuo tu eisi. Aš duosiu tau patarimą".**

Dženiferė pagalvojo: „Aš neleisiu, kad jį pasodintų į elektros kėdę".

— Rytoj aš vėl pas jus ateisiu,— pažadėjo ji.

Užstatas už laiduotiną pasiėmimą buvo du šimtai penkiasdešimt dolerių. Tokių pinigų Džekas Skanlonas neturėjo, ir reikiamą sumą sumokėjo Dženiferė. Skanloną paleido iš pataisos centro, ir Dženiferė jam išnuomavo numerį nedideliame Vest Saido motelyje. Ji taip pat davė jam šimtą dolerių, kad susitvarkytų.

— Nežinau kaip, bet aš jums grąžinsiu skolą ligi paskutinio cento,— pasakė Džekas Skanlonas.— Aš vis tiek susirasiu kokį nors darbą.

Kai Dženiferė ėjo pro duris iš numerio, jis jau skaitė laikraščio skiltį, kur buvo siūlomi darbai.

Federalinis prokuroras Erlas Osbornas buvo stambus apskrito lygaus veido ir švelnių manierų vyriškis. Tačiau jo išorė buvo apgaulinga.

Dženiferė nustebo, radusi jo kabinete Robertą di Silvą.

— Aš girdėjau, jog jūs ketinate imtis šitos bylos. Jums bet koks purvas nieko nereiškia?

Dženiferė staigiai atsigręžė į Osborną.

— Ko jam čia reikia? Juk tai — kriminalinis nusikaltimas.

— Džekas Skanlonas nusivežė mergytę jos tėvų mašina,— atsakė Osbornas.

— Automobilio pagrobimas — tai stambi vagystė,— pridūrė di Silva.

„Įdomu, ar būtų čia di Silva, jeigu advokatas būtų kitas?"— pagalvojo Dženiferė. Ji vėl kreipėsi į Erlą Osborną.

— Aš norėčiau su jumis susitarti. Mano klientas...

Erlas Osbornas įspėjamai pakėlė ranką.

— Jokiu būdu! Mes ketinamt kovoti ligi galo.

— Yra tam tikros aplinkybės...

— Apie viską papasakosite parengtinio svarstymo metu.

Di Silva žiūrėjo į ją su šypsenėle.

— Gerai. Susitiksime teisme.— Taip pasakiusi, Dženiferė išėjo.

Džekas Skanlonas įsidarbino degalinėje netoli motelio. Ten jį ir surado Dženiferė.

— Parengtinis svarstymas įvyks poryt,— pranešė ji.— Aš stengsiuosi, kad jus pripažintų kaltu ne pagal tuos straipsnius, kurių reikalauja kaltintojas. Jums teks sėsti į kalėjimą, bet aš pamėginsiu sutrumpinti terminą kiek tik įmanoma.

Jo veido išraiška buvo jai tarsi atlyginimas.

Dženiferės patartas, Džekas Skanlonas įsigijo tinkamą kostiumą, kurį vilkėdamas ir atėjo į parengtinį bylos svarstymą. Jo plaukai ir barzda buvo tvarkingai pakirpti, taigi Dženiferė liko patenkinta jo išvaizda.

Teismo procedūra prasidėjo. Salėje buvo apygardos prokuroras Robertas di Silva. Po to, kai Erlas Osbornas pateikė turimus įrodymus ir pasisakė už tai, kad Džekas Skanlonas būtų perduotas teismui, teisėjas Bernardas kreipėsi į Dženiferę.

— Panele Parker, jūs turite ką nors pasakyti?

— Taip, Jūsų prakilnybe. Aš manau, kad nėra būtina šitą bylą perduoti teismui. Yra švelninančių aplinkybių, kurios nebuvo paminėtos. Aš norėčiau pripažinti, kad mano klientas kaltas, tačiau jis padarė ne tokį rimtą nusikaltimą, kaip tvirtina kaltintojas.

— Nieku būdu. Kaltinimas nesutinka,— užprotestavo Erlas Osbornas.

Dženiferė atsisuko į teisėją Bernardą.

— Ar negalėtume mes apsvarstyti šitą dalyką Jūsų prakilnybės kabinete?

— Gerai. Aš paskirsiu teismo datą po to, kai išklausysiu advokatą.

Dženiferė atsigręžė į Džeką Skanloną, kuris nieko negalėjo suprasti.

— Galite grįžti į darbą,— pasakė jam Dženiferė.— Aš užvažiuosiu pas jus vėliau ir papasakosiu, kuo viskas pasibaigė.

Jis linktelėjo ir tyliai ištarė:

— Ačiū jums, panele Parker.

Dženiferė, Erlas Osbornas, Robertas di Silva ir teisėjas Bernardas sėdėjo teisėjo kabinete.

Osbornas kreipėsi į Dženiferę.

— Aš niekaip negaliu jūsų suprasti, kodėl jūs nuspren-

dėte kreiptis į mane su prašymu teisti jį pagal kitą straipsnį. Pagrobimas reikalaujant išpirkos baudžiamas mirties bausme. Jūsų klientas kaltas ir jam teks už tai atsakyti.

— Erlai, nereikia tikėti tuo, ką rašo laikraščiai. Džekas Skanlonas neturi nieko bendro su rašteliu, reikalaujančiu išpirkos.

— Jūs juokaujate? Kodėl tada, velniai rautų, jis pagrobė mergytę?

— Tuojau aš viską papasakosiu.

Ir Dženiferė ėmė pasakoti. Apie tai, kad jis gimė fermoje, kaip jį mušė tėvas, kaip Džekas įsimylėjo Eveliną, kaip žmona ir vaikas mirė gimdymo metu.

Jie tylėdami išklausė, o Robertas di Silva pasakė:

— Taigi Džekas Skanlonas pavogė mergaitę todėl, kad ji buvo panaši į mirusį jo vaiką? Aišku... O žmona, vadinasi, mirė gimdydama?

— Teisingai,— atsakė Dženiferė, atsisukdama į teisėją Bernardą. — Jūsų prakilnybe, aš manau, kad šitas žmogus nenusipelnė mirties bausmės.

— Visiškai su jumis sutinku,— netikėtai tarė di Silva.

Dženiferė nustebusi pažiūrėjo į jį, o di Silva ištraukė iš portfelio kažin kokius popierius.

— Leiskite jus paklausti?— kreipėsi jis į Dženiferę.— O **šitą** žmogų ar galima nubausti mirties bausme?— Ir jis ėmė skaityti.— Frenkas Džeksonas, trisdešimt aštuonerių metų. Gimė Nob Hile, San Franciske. Tėvas — gydytojas, motina — žinoma visuomenės veikėja. Nuo keturiolikos metų įjunko į narkotikus, pabėgo iš namų, buvo sulaikytas Hest Ešbure, grąžintas tėvams. Po trijų mėnesių Džeksonas pavogė iš tėvo kabineto narkotikų turinčius vaistus ir pabėgo. Areštuotas Siatle už narkotikų laikymą ir pardavinėjimą, uždarytas į kalėjimą. Aštuoniolikos metų paleistas į laisvę, o po mėnesio vėl areštuotas, šį kartą už ginkluotą apiplėšimą kėsinantis į gyvybę...

Dženiferė pajuto, kaip gerkle kyla vėmulys.

— Ką tai turi bendro su Džeku Skanlonu?

Erlas Osbornas šaltai nusišypsojo.

— Džekas Skanlonas ir Frenkas Džeksonas — vienas ir tas pats asmuo.

— Negali būti!

Di Silva tarė:

— Prieš valandą mes gavome šitą informaciją iš FTB. Džeksonas — puikus aktorius ir patologiškas melagis. Per paskutinius dešimtį metų jis buvo teisiamas už įvairiausius nusikaltimus, pradedant apgaulingu ugniagesių komandos iškvietimu ir baigiant ginkluotu apiplėšimu. Jis niekada neturėjo nuolatinio darbo, jis niekada nebuvo vedęs. Prieš penkerius metus jį sulaikė FTB ir apkaltino trejų metų mergytės pagrobimu reikalaujant išpirkos. Mergytės kūnas jau buvo pradėjęs irti, tačiau patologoanatomas nustatė, kad mergytė buvo subadyta peiliu. Be to, buvo iškrypėliškai išprievartauta.

Dženiferei pasidarė bloga.

— Vienas advokatėlis perėjūnas sugebėjo pasiekti, kad jį išlaisvintų dėl kažkokių techninių detalių.— Roberto di Silvos balse skambėjo panieka.— Ir jūs norite, kad toks žmogus ramiai vaikštinėtų gatvėmis?

— Ar galima man žvilgtelėti į jo dosjė?

Di Silva tylėdamas perdavė jai popierius. Dženiferė ėmė juos skaityti. Taip, tai buvo Džekas Skanlonas. Tuo abejoti nebuvo galima. Dosjė buvo fotografija, padaryta policijos nuovadoje, kur jis buvo be barzdos ir atrodė jaunesnis. Bet, žinoma, tai buvo jis. Jis pamelavo Dženiferei, o ji juo patikėjo. Jis kalbėjo taip įtikinamai, kad ji net nepatikrino jo parodymų.

— Galima žvilgtelėti?— paprašė teisėjas Bernardas.

Dženiferė perdavė jam dosjė. Peržiūrėjęs popierius teisėjas pasidomėjo:

— Na, kokia jūsų nuomonė?

— Aš atsisakau jį ginti.

Di Silva kilstelėjo antakius, apsimestinai nustebęs.

— Jūs, panele Parker, mane stulbinate. Jūs visada tvirtinate, kad teisę gintis turi kiekvienas.

— Taip, žinoma. Bet aš laikausi taisyklės — aš neginu tų, kurie man sako netiesą. Ponui Džeksonui teks pasiieškoti kito advokato.

Teisėjas Bernardas linktelėjo.

— Teisingas tuo pasirūpins.

Osbornas tarė:

— Aš reikalauju, kad Džeksonas būtų tuojau pat su-

laikytas, Jūsų prakilnybe. Jis pernelyg pavojingas, kad būtų laisvėje.

Teisėjas Bernardas pasisuko į Dženiferę.

— Jums laikinai teks būti jo advokate, nes jūsų pavardė įtraukta į teismo protokolus. Ar turite prieštaravimų?

— Ne,— trumpai atsakė Dženiferė.

— Aš įsakysiu jį tuoj pat suimti,— baigdamas pasakė teisėjas Bernardas.

Tą vakarą teisėjas Lorensas Voldmanas pakvietė Dženiferę labdaringos vakarienės. Nors ji ir jautėsi pavargusi po visų įvykių ir ketino praleisti vakarą su Džošua, ji nenorėjo įžeisti Lorenso ir atsisakyti. Ji persirengė darbe ir susitiko su Voldmanu viešbutyje „Voldorf Astorija".

Čia dalyvavo bent tuzinas Holivudo žvaigždžių, bet Dženiferei jos nerūpėjo. Jos mintys skrajojo toli, kai prie jos priėjo Lorensas.

— Ar kas nors atsitiko, Dženifere?

— Nieko ypatinga, Lorensai. Turiu problemų darbe.

„Taip. Na ir darbelis,— pagalvojo Dženiferė,— *bendrauti su visuomenės atmatomis, prievartautojais, vaikų pagrobėjais"*. Ji nusprendė, kad šiandien yra priežastis pasigerti.

Prie staliuko priėjo metrdotelis ir pašnibždėjo jai į ausį:

— Atleiskite, panele Parker, jus prie telefono.

Dženiferė sunerimo. Tik ponia Makėj žinojo, kur jos ieškoti, bet ji paskambintų tik susidarius ypatingoms aplinkybėms.

— Atleiskite,— Dženiferė atsiprašė stalo kaimynų ir nuėjo paskui metrdotelį prie telefono.

Ragelyje ji išgirdo vyrišką balsą:

— Ak tu, kale! Pardavei mane!

Jos kūnas nuėjo pagaugais.

— Kas jūs?

Bet ji jau ir taip žinojo, kas skambina.

— Tu pasakei tiems šunims, kad mane suimtų.

— Tai netiesa. Aš...

— Tu žadėjai man padėti!

— Aš jums padėsiu. Kur jūs?

— Parsidavėlė kekšė! — Jis kalbėjo taip tyliai, kad ji vos suprato žodžius. — Tu už tai užmokėsi. Dar kaip užmokėsi!

— Palaukite minutėlę.

Ragelyje pasigirdo signalai. Dženiferė virpėjo visu kūnu. Kažkas atsitiko. Frenkas Džeksonas (jis taip pat Džekas Skanlonas) pabėgo nuo policininkų ir dabar viskuo kaltina ją. Iš ko jis sužinojo, kad ji čia? Ar jis ją sekė? Galbūt jis ir dabar tyko prie išėjimo?

Dženiferė pabandė sutramdyti drebulį ir sutelkti mintis. Galbūt jis iš karto pastebėjo, kad atėjo policija. O gal jį sulaikė, bet jam pavyko pabėgti? Tai nesvarbu. Svarbiausia, kad jis dėl visko kaltina ją.

Frenkas Džeksonas jau yra nužudęs, ir dabar jis gali tai padaryti nedvejodamas. Dženiferė nuėjo į damų kambarį ir buvo ten kol šiek tiek nusiramino. Suėmusi save į rankas, ji grįžo prie staliuko.

Teisėjas Voldmanas nustebęs pažiūrėjo į ją.

— Viešpatie, kas atsitiko?

Dženiferė jam trumpai papasakojo, koks reikalas, ir jis taip pat išblyško.

— Dieve teisusis! Gal palydėti tave namo?

— Viskas gerai, Lorensai. Svarbiausia, nueiti ligi mašinos, o ten aš jau būsiu rami.

Jie išėjo iš viešbučio, ir Lorensas stovėjo greta Dženiferės, kol tarnautojas privažiavo prie jų.

— Tu tikra, kad nereikia tavęs palydėti namo?

— Ačiū. Aš tikiuosi, kad ligi ryto policija jį areštuos. Jį nesunku surasti, nes jo išorė krinta į akis. Labos nakties.

Dženiferė nuvažiavo ir įsitikinusi, kad paskui ją niekas neseka, pasuko namo. Visą kelią ji žvilgčiojo į veidrodėlį, stebėdama iš paskos važiuojančias mašinas. Kartą ji net pasuko į šalikelę, kad praleistų visas mašinas, ir ėmė važiuoti vėl tik tada, kai kelias ištuštėjo. Dabar ji jautėsi rami. Po poros valandų Frenkas Džeksonas bus areštuotas. Visa policija jau sukelta ant kojų.

Dženiferė privažiavo savo kiemo vartus. Kiemas ir namas, visada būdavę apšviesti, dabar skendėjo tamsoje. Sėdėdama mašinoje ji nepatikliai žiūrėjo į namą jausdama, kaip ją apima baimė. Staigiai atidariusi mašinos dureles, ji nubėgo prie namo ir pasibaisėjusi sekundei stabtelėjo prie iki galo atdarų durų. Įėjusi į holą Dženiferė užkliuvo už kažko minkšto ir šilto ir iš netikėtumo suklikso. Įjungusi šviesą, ji pamatė ant grindų gulintį perpjauta gerkle šunį.

Dženiferė negalėjo sulaikyti klaikaus klyksmo.

— Džošua! Ponia Makėj!

Dženiferė blaškėsi iš kambario į kambarį, įjungdamą šviesas ir šaukdama sūnų. Širdis daužėsi taip smarkiai, kad jai užėmė kvapą. Sūnaus miegamajame lovelė buvo paklota, tačiau tuščia. Dženiferė apibėgo visus kambarius. Tuščia. Frenkas Džeksonas turbūt žinojo, kur ji gyvena. Jis paprasčiausiai galėjo ją pasekti, kai ji važiavo iš degalinės. Jis pagrobė Džošua ir rengiasi jį nužudyti, kad atkeršytų jai.

Eidama pro sandėliuką, ji išgirdo silpną dejavimą. Dženiferė lėtai priėjo prie durų ir staigiai jas atidarė. Viduje buvo tamsu.

— Labai prašau, nekankinkite manęs daugiau,— pasigirdo vos girdimas balsas.

Dženiferė pasuko jungiklį. Ant grindų gulėjo ponia Makėj. Jos rankos ir kojos buvo stipriai suveržtos viela. Ji buvo pusiau be sąmonės.

Dženiferė greitai atsiklaupė šalia jos.

— Ponia Makėj!

Senoji moteris sunkiai atmerkė akis ir pažiūrėjo į Dženiferę.

— Jis paėmė Džošuą,— pravirko ji.

Stengdamasi nesukelti skausmo, Dženiferė atrišo ponią Makėj. Viela taip smarkiai buvo įsirėžusi į odą, kad iš žaizdų sunkėsi kraujas. Dženiferė padėjo moteriai atsistoti. Ponia Makėj isteriškai raudojo.

— Aš ne... negalėjau jo su... sustabdyti! Aš mėginau...

Staiga suskambėjo telefonas. Abi moterys iš karto nutilo. Telefonas skambėjo be perstojo. Kažkas pikta

lemiančio buvo šitame skambėjime. Dženiferė priėjo prie telefono ir pakėlė ragelį.

— Aš tik norėjau įsitikinti, kad tu namie,— išgirdo ji.

— **Kur mano sūnus?**

— Simpatingas berniukas, tiesa?— pasakė Džeksonas.

— Labai prašau! Aš padarysiu viską! Viską, ką pasakysite!

— Jūs, panele Parker, jau padarėte viską.

— Labai prašau! — Ji bejėgiškai pravirko.

— Man patinka klausyti, kaip tu verki,— sukuždėjo balsas.— Rytoj tu atgausi savo sūnų. Skaityk rytinius laikraščius.

Ragelyje pasigirdo trumpi signalai.

Pusiau alpėdama Dženiferė stengėsi sutelkti mintis. Frenkas Džeksonas tarė: „Simpatingas berniukas, tiesa?" Vadinasi, Džošua gyvas. Kitaip jis būtų pasakęs, **buvo** simpatingas berniukas. Dženiferė suprato, kad mėgina nuraminti save, ieškodama jo žodžiuose nesančios prasmės. Reikia tuojau pat nuspręsti.

Pirmoji mintis buvo paskambinti Adamui ir paprašyti pagalbos. Juk tai jo sūnų pagrobė, juk tai jo sūnų ketina nužudyti. Tačiau ji žinojo, kad jis niekuo negalės padėti. Jis pernelyg toli nuo čia. Buvo dar dvi išeitys. Pirmoji — paskambinti Robertui di Silvai ir paprašyti, kad suorganizuotų masines Džeksono gaudynes. **Dieve, bet juk tai užims daug laiko!** Antroji — FTB. Jie žino, ką reikia daryti tokiais atvejais. Bet juk čia ypatingas atvejis. Nėra raštelio, reikalaujančio išpirkos, pagal kurį galima surasti nusikaltėlį. Neįmanoma Džeksonui paspęsti spąstų, kad išgelbėtų Džošuą. FTB veikia pagal savas, aiškiai nustatytas taisykles. O jai reikalinga skubi pagalba. Reikia nedelsiant apsispręsti... kol sūnus dar gyvas. Robertas di Silva ar FTB? Ką iš jų rinktis?

Pagaliau apsisprendusi ji giliai atsiduso. Jos rankos taip virpėjo, kad tik trečią kartą pavyko surinkti numerį.

Kai kitame laido gale atsiliepė, Dženiferė tarė:

— Man reikia pasikalbėti su Maiklu Morečiu.

— Atleiskite ledi. Čia restoranas „Toni Pleis". Aš nepažįstu jokio Maiklo Morečio.

— Palaukite! — sušuko Dženiferė.— Nepadėkite ragelio.— Ji pamėgino nusiraminti.— Aš turiu skubų reikalą. Aš... Aš jo pažįstama. Mano pavardė Dženiferė Parker. Man nedelsiant reikia su juo pasikalbėti.

— Paklausykite, ledi. Aš jau pasakiau.

— Perduokite jam mano telefono numerį.

Ji padiktavo numerį. Ji taip drebėjo, kad vos įstengė kalbėti.

— Pasakykite jam...

Bet aname gale laido jau padėjo ragelį.

Dženiferė lėtai padėjo ragelį. Vėl jai liko tik dvi išeitys. Robertas di Silva arba Federalinis tyrimų biuras. O gal jie suvienytų savo jėgas. Bet jai nedavė ramybės mintis, kad jie neturės jokių šansų surasti Džeksoną. Nebus laiko. **„Skaityk rytinius laikraščius"**. Jo balse skambėjo toks ryžtingumas, kad Dženiferė buvo tikra — jis daugiau neskambins. Vadinasi, jo susekti nepavyks. Bet juk ką nors galima padaryti... Reikia paskambinti di Silvai. Ji ištiesė ranką prie telefono. Kai ji palietė jį, telefonas suskambėjo. Dženiferė krūptelėjo.

— Tai Maiklas Moretis.

— Maiklai! O, Maiklai, labai prašau, padėkite! Aš...— Ji ėmė raudoti. Ji išmetė ragelį ir vėl greitai pakėlė, bijodama, kad išsijungė telefonas.— Maiklai?

— Aš klausau.— Jo balsas buvo ramus.— Suimkite save į rankas ir papasakokite, kas įvyko.

— Aš... Aš...— Ji keletą kartų giliai įkvėpė, stengdamasi sutramdyti drebulį.— Mano sūnus Džošua... Jį pagrobė. Jį nori nužudyti.

— Ar jūs žinote, kas jį pagrobė?

— T-taip. Jo pavardė Frenkas Džeksonas. — Jos širdis, atrodė, iššoks iš krūtinės.

— Papasakokite, kaip tai įvyko,— pasakė jis ramiu, pasitikėjimą keliančiu balsu.

Dženiferė prisivertė rišliai papasakoti, kas įvyko.

— Jūs galite man pasakyti, kaip atrodo Džeksonas?

Jo paveikslas iškilo jai prieš akis. Ji kruopščiai nupasakojo jo išorę.

— Puiku,— pasakė Maiklas Moretis.— Ar jūs žinote, kur jis kalėjo?

— Džoljete. Jis man pasakė, kad nužudys.

— Kur yra degalinė, kurioje jis dirbo?

Ji pasakė jam adresą.

— O kaip vadinasi motelis, kuriame jis gyveno?

— Tuojau.— Ji iš paskutiniųjų stengėsi prisiminti pavadinimą. Moretis kantriai laukė.

Staiga ji prisiminė.

— Motelis „Trevel Vel". Jis yra Dešimtojoje aveniu. Bet aš tikra, kad jo ten nėra.

— Pažiūrėsime.

— Man reikalingas mano sūnus. Gyvas.

Maiklas Moretis nieko neatsakė, ir Dženiferė viską suprato.

— O jeigu mes rasime Džeksoną?

Dženiferė giliai įkvėpė.

— **Nužudykite jį!**

— Laukite prie telefono.

Maiklas padėjo ragelį. Dženiferė taip pat. Ją apėmė keistas nusiraminimas. Ji neturėjo jokio pagrindo pasitikėti Maiklu Morečiu. Logiškai mąstant, tai buvo beprotiškas sprendimas, tačiau čia logika buvo niekuo dėta. Jos sūnaus gyvybė buvo pastatyta ant kortos. Ji sąmoningai pasiuntė vieną žmogžudį ieškoti kito. Jeigu nieko neišeis... Ji pagalvojo apie mažą mergytę, kurią išprievartavo ir žvėriškai nužudė.

Dženiferė nuėjo pas ponią Makėj. Sutvarkiusi jos žaizdas, ji paguldė moterį į lovą. Dženiferė pasiūlė išgerti raminamųjų, bet ponia Makėj atstūmė jos ranką.

— Aš negaliu užmigti,— ėmė verkti ji.— O, ponia Parker. Jis privertė Džošua praryti migdomuosius.

Dženiferė su siaubu žiūrėjo į ją.

Maiklas Moretis sėdėjo už stalo, žiūrėdamas į septynis vyrus, kuriuos išsikvietė pas save. Pirmiesiems trims jis jau nurodė, ką daryti.

Jis atsigręžė į Tomą Kolfaksą.

— Tomai, aš noriu, kad tu panaudotum savo ryšius. Nueik pas kapitoną Notarasą, ir tegul jis tau duoda viską, ką jie turi apie Frenką Džeksoną. Viską ligi smulkmenų.

— Mes tapsime jo skolininkais, Maiklai. Aš nemanau...

— Nesiginčyk. Daryk tai, kas tau liepta.

— Gerai,— akmeniniu veidu ištarė Kolfaksas.

Maiklas atsisuko į Niką Vitą.

— Patikrink degalinę, kurioje dirbo Džeksonas. Galbūt jis buvo užėjęs į aplinkinius barus. Sužinok, ar jis ten neturėjo draugų.

Paskui jis kreipėsi į Salvatorę Fjorę ir Džozefą Kolelą.

— Važiuokite į Džeksono motelį. Jo ten tikriausiai nėra, bet sužinokite galbūt ten liko kas nors iš jo draugužių.— Jis pažiūrėjo į laikrodį.— Dabar vidurnaktis. Duodu jums aštuonias valandas, kad surastumėte Džeksoną.

Jo padėjėjai nuėjo prie durų.

Maiklas šūktelėjo jiems iš paskos:

— Aš nenoriu, kad vaikui kas nors atsitiktų. Lauksiu jūsų pranešimų telefonu.

Kai durys paskui juos užsidarė, jis nukėlė vieno telefonų ragelį ir ėmė rinkti numerį.

1.00

Kambarys motelyje buvo nelabai didelis, bet tvarkingas. Frenkui Džeksonui tvarka patiko. Jis jautė, kad gavo gerą pamoką. Žaliuzės buvo nuleistos ir uždarytos, kad iš išorės niekas negalėtų žvilgtelėti vidun. Durys buvo užrakintos ir grandinėlė užkabinta. Dėl visa ko jis užrėmė jas kėde. Jis priėjo prie lovos, ant kurios miegojo Džošua. Frenkas privertė vaiką nuryti tris tabletes migdomųjų, ir dabar Džošua kietai miegojo. Bet Džeksonas visada apsidrausdavo nuo atsitiktinumų, todėl ir šį kartą berniuko rankos ir kojos buvo surištos tokia pat viela, kaip ir ponios Makėj rankos ir kojos. Pažiūrėjęs į miegantį vaiką, Džeksonas pajuto, kad jį apėmė liūdesys.

„Viešpatie, kodėl žmonės jį verčia daryti tokius siaubingus dalykus? Jis taikus, švelnus žmogus, bet kai visi prieš tave, kai visi nekenčia tavęs, tenka gintis. Blo-

giausia tai, kad visi jį nepakankamai įvertina. Jie tuo įsitikindavo, kai būdavo jau per vėlu. Jis buvo protingesnis už juos visus".

Pusvalandį, prieš policijai atvažiuojant, jis žinojo, kad jį rengiasi areštuoti. Jis kaip tik pylė degalus į „Ševrolė" baką, kai jo šeimininką pakvietė prie telefono. Džeksonas negirdėjo apie ką buvo kalbama, bet jam to ir nereikėjo. Jis matė, kaip bosas kažką šnibždėjo į ragelį, žvilgčiodamas į jo pusę. Frenkas Džeksonas iš karto suprato, kas įvyko. Šita maita Parker jį išdavė, pasakė policininkams, kad jį areštuotų. Ji buvo toks pats mėšlas, kaip ir visi kiti. Jo bosas dar kalbėjo telefonu, kai Frenkas pastvėrė savo švarką ir dingo. Jam reikėjo tik trijų minučių, kad rastų neužrakintą mašiną ir užvestų ją be raktelio. Po kelių sekundžių jis jau važiavo Dženiferės Parker namų link.

Džeksonas pats stebėjosi savo nuovokumu. Kas galėtų sugalvoti, kad reikia susekti, kur ji gyvena? Jis tai padarė tą pačią dieną, kai ji laidavusi išlaisvino jį iš kalėjimo. Sustabdęs mašiną kitoje gatvės pusėje, jis nustebęs žiūrėjo, kaip prie vartų Dženiferę pasitiko mažas berniukas. Žiūrėdamas, kaip jie drauge eina į vidų, jis pagalvojo, jog berniukas jam gali praversti. Tai buvo netikėtas smūgis, tai, ką poetai vadina likimo įkaitu.

Džeksonas nusišypsojo prisiminęs, kaip išsigando ta sena kalė, auklė. Kaip jam buvo malonu surišti jai rankas ir kojas. Ne, nieko malonaus nebuvo. Be reikalo jis taip. Tiesiog tai buvo **būtinybė.** Auklė manė, kad jis nori ją išprievartauti. Ji kėlė jam pasišlykštėjimą. Moterys — tai nešvarios būtybės, netgi jo sesuo — kekšė. Švarūs buvo tik vaikai. Jis prisiminė mažą mergytę, kurią pagrobė praeitą kartą. Ji buvo nuostabi, kokie gražūs jos šviesūs plaukai. Bet ji turėjo užmokėti už savo motinos nuodėmes. Jos motina išvarė Džeksoną iš darbo. Žmonės neleido jam sąžiningai užsidirbti pinigų, o paskui jį bausdavo, kai jis pažeisdavo jų kvailus įstatymus. Vyrai — šlykštūs padarai, bet moterys dar šlykštesnės. Kiaulės, kurios nori išniekinti skaistų vyrišką kūną. Kaip ta padavėja Klara, kurią jis ketina paimti į Kanadą. Ji įsimylėjusi jį. Ji laiko jį džentelmenu, nes jis nė karto jos nepalietė. Jeigu ji

žinotų. Jau vien nuo minties, kad jis galėtų su ja lytiškai santykiauti, jį imdavo pykinti. Bet jam reikia ją paimti drauge, nes policija ieškos vienišo vyriškio. Jis nusiskus barzdą, trumpai nusikirps plaukus, o kai pervažiuos sieną, tai atsikratys Klaros. Tai suteiks jam didelį pasitenkinimą.

Frenkas Džeksonas priėjo prie aptrinto lagamino, jį atidarė ir ištraukė iš ten instrumentų rinkinį. Iš jo jis paėmė tik vinių ir plaktuką. Jis juos padėjo ant pufiuko šalia lovoje miegančio berniuko. Paskui jis nuėjo į vonią ir atsinešė bakelį benzino. Atnešęs pastatė palei lovą. Jis sudegins Džošuą. Bet tai bus **po to,** kai jis jį nukryžiuos.

2.00

Po Niujorką pasklido gandas. Iš pradžių jis atsirado baruose ir naktinėse landynėse. Šen ir ten jį persakydavo vienas kitam. Veikiai jis įgavo greitį ir paplito pigiuose restoranuose, triukšmingose diskotekose, naktinėse įstaigose. Jį pasigavo taksi ir sunkvežimių vairuotojai, gatvės merginos. Tai buvo panašu į akmenėlį, kurį įmetė į tvenkinį, ir nuo kurio bėga į šalį vis didesni ratilai. Po poros valandų gatvėse visi jau žinojo, kad Maiklui Morečiui reikalinga šiokia tokia informacija, ir reikalinga greitai. Nedaugeliui pasitaikydavo šansas padaryti Morečiui paslaugą. Kai kam tai buvo ilgai laukta galimybė, kadangi Moretis mokėjo būti dėkingas. Gando esmė buvo ta, kad jam reikėjo surasti liesoką šviesiaplaukį vyriškį, panašų į Jėzų Kristų. Žmonės ėmė kapstytis savo atmintyje.

2.15

Džošua Adamas Parkeris sujudėjo per miegus, ir Frenkas Džeksonas tuoj pat priėjo prie jo. Jis dar nenuvilko jo pižamos. Džeksonas patikrino, ar vinys ir plaktukas vietoje. Svarbiausia — viską padaryti tvarkingai. Jis prikals berniuko rankas ir kojas prie grindų, paskui padegs benziną. Žinoma, jis tą galėtų padaryti, kol berniukas miega, bet efektas būtų ne tas. Svarbiausia, kad berniukas matytų, kas jam daroma, kad jis žinotų, jog moka už savo motinos nuodėmes. Frenkas Džeksonas pažiūrėjo į laikrodį. Klara atvažiuos į motelį jo paimti pusę aštuo-

nių. Liko penkios valandos ir penkiolika minučių. Laiko užtektinai.

Frenkas Džeksonas pažiūrėjo į berniuką. Jis švelniai pataisė jo plaukų sruogą.

3.00

Maiklui ėmė skambinti ir pranešinėti.

Ant jo stalo buvo du telefonai, ir nespėjo jis atsiliepti vienu, kai jau skambėjo kitas.

— Maiklai, yra čia vienas kabliukas. Prieš porą metų jis dirbo su Džo Zigleriu ir Melu Koenu iš Kanzas Sičio.

— Man nusispjauti, ką jis veikė prieš dvejus metus. Kur jis dabar?

— Džo sako, kad jau šešis mėnesius apie jį nieko nežino. Dabar aš bandau surasti Melą Koeną.

— Veik!

Antras pranešimas irgi nieko nedavė.

— Aš buvau viešbutyje. Jis išvyko. Su savimi turėjo aptrintą rudą lagaminą ir dviejų galonų baką, kuriame galėjo būti benzinas. Durininkas nežino, kur jis išvyko.

— O aplinkiniuose baruose?

— Vienas savininkų atpažino iš pasakojimo, bet sako, kad jis retai lankydavosi. Du ar tris kartus buvo užsukęs po darbo.

— Vienas?

— Barmenas sako, jog vienas. Jis sako, kad merginomis jis nesidomėjo.

— Patikrink visus „žydrųjų" barus.

Nespėjo Maiklas pakabinti ragelio, kai telefonas vėl suskambėjo. Skambino Salvatorė Fjorė.

— Kolfaksas pakalbėjo su kapitonu Notarasu. Tarp asmeninių Džeksono daiktų buvo lombardo užstato kvitas. Aš turiu bilieto numerį ir lombardo adresą. Jo savininkas — graikas. Gasas Stravas. Jis superka „karštus" akmenėlius.

— Tu jį jau patikrinai?

— Maiklai, reikia palaukti ryto. Lombardas uždarytas. Aš...

Maiklas Moretis pratrūko.

— Mes negalime laukti ligi ryto. Marš į lombardą!

Jam paskambino iš Džoljeto kalėjimo. Maiklui teko įtempti klausą, nes jo pašnekovas, persirgęs laringostomija, kalbėjo tarsi iš požemio karalystės.

— Džeksonas sėdėjo kameroje su Mikiu Nikola. Jie bičiuliavosi.

— O kur dabar gali būti Nikola?

— Aš girdėjau, kad jis išsinešdino kažkur į rytus. Jis Džeksono sesers draugužis. Mes jos adreso neturime.

— Už ką sėdėjo Nikola?

— Apiplėšė juvelyrinę parduotuvę.

3.30

Lombardas buvo ispanų Harleme, kur kirtosi Antroji aveniu ir 124-ji gatvė. Tai buvo neišvaizdus dviejų aukštų pastatas, apačioje buvo pats lombardas, o viršuje gyvenamosios patalpos.

Gasas Stravas nubudo, kai į akis jam nukreipė žibintuvėlio spindulį. Jis instinktyviai siektelėjo signalizacijos mygtuko, įtaisyto šalia lovos.

— Aš to nedaryčiau,— pasigirdo balsas.

Žibintuvėlio spindulį pasuko į šalį, ir jis atsisėdo lovoje. Pažiūrėjęs į du vyrus, stovinčius abipus jo lovos, jis suprato, kad jam davė gerą patarimą. Milžinas ir neūžauga. Stravas pajuto, kad jam prasideda astmos priepuolis.

— Lipkite žemyn ir imkite, ką norite,— sušvokštė jis.— Aš net nepajudėsiu.

Milžinas, Džozefas Kolela, tarė:

— Kelkis. Lėtai.

Gasas Stravas išlipęs iš lovos atsistojo, stengdamasis nedaryti staigių judesių.

Neūžauga, Salvatorė Fjorė, kyštelėjo jam panosėn lapelį popieriaus.

— Tai užstato kvito numeris. Mums reikia žvilgtelėti į prekę.

— Taip, sere.

Įsilaužėlių lydimas Gasas Stravas nulipo laiptais žemyn. Prieš pusmetį Stravas įtaisė namuose gudragalvišką signalizaciją. Visur buvo slapti mygtukai, netgi po grindų lentomis, ant kurių tereikėjo atsistoti, ir policija tuoj pat bus čia. Bet jis susilaikė nuo tos pagundos. Instinktas jam

pašnibždėjo, jog jis bus miręs, kai atvyks pagalba. Jis žinojo, kad vienintelis jo šansas likti gyvam, tai atiduoti jiems viską, ko jie nori. Jis tiktai meldėsi, kad nenumirtų nuo astmos priepuolio, kol jie iš čia neišėjo.

Jis uždegė šviesą, ir jie nuėjo prie durų, vedančių į lombardą. Gasas Stravas nežinojo, koks reikalas, bet jis žinojo, kad viskas galėjo būti daug blogiau. Jeigu šitie žmonės būtų norėję apiplėšti lombardą, jie jau seniai būtų padarę savo darbą ir būtų jau toli nuo čia. Bet, atrodo, juos domino konkreti prekė. Jis nustebo, kaip jie įėjo, o signalizacija nesuveikė, tačiau to klausti nedrįso.

— Pasiskubink,— tarė Džozefas Kolela.

Žvilgtelėjęs į užstato kvito numerį, Gasas ėmė ieškoti kartotekoje. Radęs tai, ko ieškojo, jis patenkintas linktelėjo, priėjo prie saugyklos durų ir atidarė jas. Gangsteriai stovėjo už jo nugaros. Stravas pagraibė ant lentynos ir paėmė nedidelį voką. Atsisukęs į vyrus, jis atplėšė voką ir ištraukė iš ten žiedą su didžiuliu deimantu, kuris suspindo tūkstančiais žiburėlių.

— Štai,— tarė Gasas Stravas.— Aš jam už jį daviau penkis šimtus.— Žiedas kainuoja mažiausiai dvidešimt tūkstančių.

— Kam tu davei penkis šimtus?— paklausė Salvatorė Fjorė.

Gasas Stravas gūžtelėjo pečiais.

— Pas mane kasdien čia ateina daugybė žmonių. Argi visus atsiminsi?

Lyg iš po žemių Fjorės rankoje atsirado švininio vamzdžio nuopjova, kuria jis iš visų jėgų kirto Gasui Stravui per veidą. Tas rėkdamas iš skausmo, parkrito, springdamas savo krauju.

— Tai kas atnešė šį žiedą?

Gasas Stravas trūkčiojamai kvėpavo.

— Aš nežinau jo pavardės. Jis man nepasakė. Prisiekiu!

— Kaip jis atrodė?

Kraujas plūdo Stravui į gerklę, ir jis vos galėjo kalbėti. Jis ėmė prarasti sąmonę, bet suvokė, jog, jeigu jis nualps anksčiau negu atsakys, jis jau niekada neatsibus.

— Leiskite man prisiminti,— maldaujamai paprašė jis.

Stravas pamėgino susikaupti, bet galvoje buvo migla. Jis stengė prisiminti klientą, kuris ištraukė iš dėžutės žiedą ir jam parodė. Pagaliau jis ėmė prisiminti.

— Jis... Jis buvo liesas, šviesiaplaukis.— Stravas išspjovė kraują.— Padėkite man atsistoti.

Salvatorė Fjorė spyrė jam koja į šoną.

— Pasakok toliau.

— Jis buvo su barzda. Šviesia barzda...

— O akmenukas? Iš kur jis atsirado?

Netgi kentėdamas skausmą, Stravas sudvejojo. Jeigu jis jiems papasakos, jis mirs vėliau. O jeigu nepapasakos, jis turės mirti tiesiog dabar. Jis nusprendė, kiek įmanoma savo mirtį atidėti.

— Iš juvelyrinės parduotuvės „Tifani".

— Kas ją apiplėšė drauge su tuo blondinu?

Gasas Stravas duso.

— Mikis Nikola.

— Kur jį galima rasti?

— Aš nežinau. Jis... Jis gyvena pas kažkokią moterį Brukline.

Fjorė bato galu dūrė jam į nosį. Gasas Stravas sudejavo iš skausmo.

— Sakyk tos kekšės pavardę! — sušuko Džozefas Kolela.

— Džekson. Blanša Džekson.

4.30

Namas stovėjo toliau nuo gatvės ir buvo aptvertas neaukšta tvora. Priešais namą žaliavo išpuoselėta veja. Salvatorė Fjorė ir Džozefas Kolela tiesiog per gėlyną nuėjo prie užpakalinio įėjimo. Jiems reikėjo tik penkių minučių ir durys buvo atrakintos. Įėję vidun, jie pasuko prie laiptų. Iš miegamojo girdėjosi lovos girgždėjimas ir balsai — vyriškas ir moteriškas. Gangsteriai išsitraukė pistoletus ir tyliai ėmė lipti laiptais.

— O, Viešpatie,— aimanavo moteris.— Koks tu šaunuolis, Miki! Dar! Stipriau!

— Kaip malonu, pupyte. Palauk, nebaik.

— Gerai,— suaimanavo moteris.— Mes baigsime kar...

Pasukusi galvą ji suspiegė. Vyriškis atsigręžė. Jis siektelėjo po pagalve, bet paskui persigalvojo.

— Gerai,— pasakė jis.— Mano piniginė kelnių kišenėje ant kėdės. Imkite ją ir nešdinkitės. Aš užimtas.

— Miki, mums nereikalinga tavo piniginė,— pasakė Salvatorė Fjorė.

Pikta išraiška dingo iš Mikio veido. Jis lėtai atsisėdo lovoje, mėgindamas įvertinti situaciją. Moteris užsitraukė paklodę, jos akyse sustingo siaubas.

Nikola nuleido kojas nuo lovos, pasirengęs bet kurią akimirką išsitiesti kaip spyruoklė. Erekcija praėjo. Jis žiūrėjo į įsibrovėlius, laukdamas tinkamo momento.

— Ko jums reikia?

— Tu dirbi su Frenku Džeksonu?

— Įliskit į užpakalį!

Džozefas Kolela pasisuko į savo porininką.

— Peršauk jam kankalus.

Salvatorė Fjorė pakėlė pistoletą ir prisitaikė.

— Ei! Palaukite! — suvebleno Nikola.— Jūs visai kuoktelėjote vaikinai! — Pažiūrėjęs neužaugai į akis, jis greitai pasakė: — Taip, aš dirbau su Džeksonu.

— Miki,— piktai suklykė moteris.

Jis metė į ją triuškinantį žvilgsnį.

— Užsičiaupk! Ar tu nori, kad aš tapčiau eunuchu?

Grįžtelėjęs į moterį, Salvatorė Fjorė paklausė:

— Tu Džeksono sesuo?

Jos veidas liepsnojo iš įsiūčio.

— Nežinau tokio!

Pakėlęs pistoletą, Fjorė priėjo prie lovos.

— Jūs turite dvi sekundes viskam papasakoti, kitaip aš jus ištaškysiu ant sienų.

Jo balse buvo kažkas tokio, kas privertė ją krūptelėti. Jis nukreipė į jos veidą pistoletą, ir ji išbalo kaip drobė.

— Papasakok jiems! — sukliegė Mikis Nikola.

Pistoleto vamzdis įsirėmė moteriai į krūtinę.

— Nereikia! Taip, Frenkas Džeksonas — mano brolis.

— Kur mes jį galime rasti?

— Aš nežinau. Mes su juo nesimatome. Prisiekiu, kad aš...

Pirštas ant gaiduko įsitempė.

Ji spygtelėjo.

— Klara! Klara gali žinoti! Paklauskite Klaros!

— Kas tokia Klara?— paklausė Džozefas Kolela.

— Ji padavėja... Frenko draugužė...

— Kur mes galime ją rasti?

Šį kartą ji jau nedelsdama pasakė.

— Ji dirba bare „Šeikers", Kvinse.— Moteris visa virpėjo.

Salvatorė Fjorė pažiūrėjo į juos ir mandagiai tarė:

— Galite dulkintis toliau. Viso geriausio.

Ir gangsteriai išėjo.

5.30

Viso Klaros Tomas (tikra pavardė — Tomaševski) gyvenimo svajonė, turėjo tuoj tuoj išsipildyti. Laiminga, niūniuodama dainelę, ji dėjo į fanerinį lagaminą drabužius, kurie galėjo jai praversti Kanadoje. Ji ir anksčiau keliavo su vyrais, bet dabar viskas bus kitaip. Tai bus jos vestuvinė kelionė. Frenkas Džeksonas visai nepanašus į jos ankstesnius pažįstamus. Vyrai bare, kurie graibė ir plekšnojo per užpakalį, buvo tiesiog gyvuliai. Frenkas Džeksonas buvo visiškai kitoks. Jis tikras džentelmenas. Klara sekundę liovėsi dėti daiktus, mėgaudamasi žodžio „džentelmenas" skambinėjimu. Anksčiau ji niekada negalvodavo apie tokius dalykus, bet anksčiau ji neturėjo Frenko Džeksono. Ji matė jį tik keturis kartus, bet žinojo, kad jį myli. Ji jautė, kad jį traukia prie jos, nes Frenkas visada sėsdavosi prie jos aptarnaujamo staliuko. Po to, kai jis atėjo į barą antrą kartą, jis po darbo palydėjo ją namo.

„Vadinasi, aš dar nepraradau savo žavesio,— savimi patenkinta galvojo Klara,— **jeigu toks gražuoliukas mane įsimylėjo".** Palikusi lagaminą, ji priėjo prie veidrodžio. Galbūt ji buvo šiek tiek apkūnoka, ir plaukai jau buvo pernelyg rudi, bet ji laikysis dietos ir numes nereikalingą svorį. O kai dažys plaukus, tai pasirinks neutralesnę spalvą. Ji buvo patenkinta savo išvaizda. **„Tu dar neprastai atrodai, senute",**— pasakė ji pati sau. Nors Frenkas Džeksonas nė karto jos nepalietė, tačiau ji žinojo, kad jis nori su ja permiegoti. Tai ypatingas vyriškis. Jis turėjo kažką... Klara suraukė kaktą, norėdama parinkti reikiamą žodį — dvasinga. Klara užaugo katalikų šeimoje ir žino-

jo, kad net galvoti apie tai — nuodėmė, bet Frenkas Džeksonas jai priminė Jėzų Kristų. Na ką gi, jeigu jis drovus vaikinas, tai ji šio to jį išmokys. Jos svajonė taps tikrove. Žvilgterėjusi į laikrodį Klara nusprendė, kad jai reikia paskubėti. Ji pažadėjo užvažiuoti paimti Frenką pusę aštuonių.

Ji veidrodyje pamatė, kaip jie įėjo į jos miegamąjį. Jie ten pasirodė tartum iš niekur. Milžinas ir neūžauga. Klara žiūrėjo, kaip jie ėjo artyn prie jos.

Neūžauga žvilgtelėjo į lagaminą.

— Ar toli susiruošei Klara?

— Ne tavo reikalas. Imkite, ką norite ir nešdinkitės iš čia. Jeigu čia rasite ką nors brangesnio negu dešimt dolerių, aš sutinku tai suvalgyti.

— Galiu pavaišinti tave kuo nors geresniu,— pasakė milžinas.

— Ak štai kaip,— burbtelėjo Klara.— Jeigu jūs ketinate mane išprievartauti, tai iš karto įspėju — aš gydausi nuo gonorėjos.

— Mes nesirengiame tau nieko blogo daryti,— tarė Salvatorė Fjorė.— Mes tik norime sužinoti, kur yra Frenkas Džeksonas.

Jie pamatė, kaip pasikeitė jos veidas. Visas jos kūnas įsitempė.

— Frenkas Džeksonas?— Jos balse skambėjo nustebimas.— Nežinau aš jokio Frenko Džeksono.

Salvatorė Fjorė išsitraukė vamzdžio nuopjovą ir žengtelėjo prie jos.

— Tu manęs neišgąsdinsi. Aš...

Jis užsimojo ir smogė per veidą. Nors skausmas buvo nepakeliamas, ji pajuto, jog pilna burna dantų šukių. Ji pamėgino kažką sakyti, tačiau iš burnos plūstelėjo kraujas. Neūžauga vėl užsimojo vamzdžio nuopjova.

— Ne! Nereikia! — springdama krauju, ištarė ji.

— Tai kur mes galime rasti Frenką Džeksoną?— mandagiai paklausė Džozefas Kolela.

— Frenkas, jis...

Ji įsivaizdavo šitą mielą žmogų prieš ją stovinčio pabaisos rankose. Jie jį įskausdins, o ji inkstinktyviai jautė,

kad jis nepakelia skausmo. Jis toks švelnus. Jeigu ji išgelbės jį, jis visą gyvenimą bus jai dėkingas.

— Aš nežinau, kur jis.

Salvatorė Fjorė vėl smogė, ir pro baisų skausmą ji išgirdo, kaip trakštelėjo lūžusi koja. Ji tyliai nugriuvo ant grindų — jos burna buvo pilnutėlė kraujo.

Pasilenkęs prie jos, Džozefas Kolela švelniai pasakė:

— Tu turbūt mūsų nesupranti. Mes tavęs neužmušime. Mes tiesiog sulaužysime tau visus kaulus. Kai mes baigsime tave doroti, tu atrodysi kaip dvėselienos gabalas, nuo kurio bėgs šalin net katinai. Tu manim tiki?

Ji juo tikėjo. Frenkas Džeksonas niekada nenorės net pažiūrėti į ją. Šitie du išsigimėliai atėmė jį iš jos. Sudie, svajone, sudie, santuoka. Neūžauga vėl užsimojo vamzdžio nuopjova.

— Ne,— sudejavo Klara.— Labai prašau. Frenkas... Jis motelyje „Bruksaid" Prospekto aveniu. Jis...

Klara neteko sąmonės.

Džozefas priėjo prie telefono ir surinko numerį.

— Taip?— atsiliepė jam Maiklo Morečio balsas.

— „Bruksaid" Prospekto aveniu. Ar jį paimti?

— Ne. Laukite manęs ten. Padarykite taip, kad jis nepabėgtų.

— Niekur jis nedings.

6.30

Berniukas vėl sujudėjo. Frenkas pamatė, jog Džošua atmerkė akis. Berniukas iš pradžių pažiūrėjo į savo surištas rankas ir kojas, po to nukreipė akis į Frenką Džeksoną ir prisiminė, kas jam atsitiko.

Šitas žmogus įgrūdo jam į burną tabletes ir pagrobė jį. Apie pagrobimus Džošua žinojo iš televizijos laidų. Veikiai policija jį išgelbės, o šitą žmogų pasodins į kalėjimą. Džošua tvirtai nusprendė neparodyti savo baimės, nes paskui norėjo papasakoti mamai, kaip drąsiai jis elgėsi.

— Veikiai mano mama atveš pinigus,— patikino Džošua pagrobėją.— Taigi jums nebūtina mane kankinti.

Frenkas Džeksonas priėjo arčiau lovos ir nusišypsojo berniukui. Koks žavingas vaikas. Kaip būtų gerai jį pasi-

imti vietoje Klaros į Kanadą. Apgailestaudamas Frenkas žvilgtelėjo į laikrodį. Laikas imtis darbo.

Berniukas ištiesė į jį surištas rankas. Ant jų riešų matėsi sukrešėjęs kraujas.

— Labai prašau, atriškite šitas vielas,— mandagiai paprašė jis.— Aš niekur nebėgsiu.

Frenkui Džeksonui patiko, kad vaikas pasakė „labai prašau". Tai gero auklėjimo požymis. Dabar dauguma vaikų visai neišauklėti. Ištisas dienas bastosi gatvėse kaip laukiniai žvėrys.

Frenkas Džeksonas nuėjo į vonią, kur vėl buvo nunešęs benzino baką, kad neišteptų kilimo svetainėje. Jis didžiavosi savo tvarkingumu. Atnešęs baką, pastatė jį greta lovos. Paskui jis paėmė lengvutį berniuko kūnelį ir paguldė ant grindų. Paėmęs plaktuką ir vinių, jis atsiklaupė ant kelių šalia berniuko.

Džošua Parkeris žiūrėjo į jį išplėtęs akis.

— Ką jūs ketinate daryti?

— Tai, kas padarys tave laimingą. Ar tu kada nors girdėjai apie Jėzų Kristų?— Džošua linktelėjo.— Ar tu žinai, kaip jis numirė?

— Ant kryžiaus.

— Teisingai. Protingas berniukas. Mes čia kryžiaus neturime, bet mes pasistengsime ką nors sugalvoti.

Berniuko akyse atsispindėjo baimė.

— Nereikia bijoti,— tarė Frenkas Džeksonas.— Jėzus nebijojo. Ir tu neturi bijoti.

— Aš nenoriu būti Jėzumi,— sušnibždėjo berniukas.— Aš noriu namo.

— Aš tave pasiųsiu namo,— pažadėjo Frenkas Džeksonas.— Aš pasiųsiu tave namo pas Jėzų.

Išsitraukęs iš kišenės švarią nosinę, Frenkas Džeksonas ištiesė ranką prie berniuko burnos. Džošua stipriai sukando dantis.

— Nesiutink manęs,— įspėjo Frenkas Džeksonas.

Didžiuoju ir rodomuoju pirštais jis spustelėjo berniuko skruostus ir privertė jį išsižioti. Sugrūdęs nosinę jam į burną, jis užlipdė ją klijuojama juostele. Džošua priešinosi iš visų jėgų, ir žaizdos ant jo rankų vėl ėmė kraujuoti. Frenkas Džeksonas perbraukė per jas pirštais.

— Kristaus kraujas,— tyliai tarė jis.

Atrišęs vieną ranką, jis prispaudė ją delnu prie grindų. Paskui paėmė vinį. Prikišęs ją prie Džošuos plaštakos, jis dešine ranka paėmė plaktuką. Paskui įkalė į grindis vinį per vaiko plaštaką.

7.15

Juodas Maiklo Morečio limuzinas sustojo ant plento, einančio iš Bruklino į Kvinsą. Priekyje stovėjo mašinų virtinė, sudariusi kamštį. Kiek tolėliau gulėjo apvirtęs sunkvežimis, ant kelio mėtėsi dėžės su vaisiais.

— Išvažiuok į priešinę juostą, ir varyk kiek gali,— paliepė Maiklas Moretis prie vairo sėdinčiam Nikui Vitui.

— Maiklai, priekyje policijos mašina.

— Eik sužinok, kas čia vyriausias. Aš noriu su juo pasikalbėti.

— Tuojau, bose.

Nikas Vitas išlipo iš mašinos ir nuskubėjo vykdyti įsakymo. Po minutės jis grįžo lydimas policijos seržanto. Nuleidęs stiklą, Maiklas Moretis iškišo ranką. Joje buvo penki šimtai dolerių.

— Aš skubu, karininke.

Po dviejų minučių policijos mašina su įjungtu signalu važiavo priešais Morečio limuziną pro avarijos vietą. Kai jie išvažiavo į plentą, seržantas išlipo iš patruliuojančios mašinos ir priėjo prie limuzino.

— Gal man jus palydėti, pone Moreti?

— Ačiū, nereikia,— atsakė Maiklas.— Užeik pas mane pirmadienį.— Ir, pasisukęs į Niką Vitą, metė: — Spausk!

7.30

Neoninė iškaba ant namo fasado skelbė:
MOTELIS „BRUKSAID"
Vienviečiai ir dviviečiai numeriai
Paros ir savaitinis atsiskaitymai
Individualūs ir šeimyniniai
Nedidelės kainos

Džozefas Kolela ir Salvatorė Fjorė sėdėjo mašinoje priešais namelį, pažymėtą septintu numeriu. Prieš kelias minutes ten buvo girdėti kalimas, todėl jie žinojo, kad Džeksonas dar ten.

„Imti dabar ir nupilti jį",— pagalvojo Salvatorė Fjorė. Bet Maiklo Morečio nurodymas buvo visai kitas.

Jiems beliko tik laukti.

7.45

Frenkas Džeksonas baigė paskutinius pasiruošimus. Berniukas jį nuvylė. Jis prarado sąmonę. Džeksonas norėjo palaukti, kol jis vėl atsigaus, prieš įkalant kitas vinis, bet laiko liko nedaug. Paėmęs baką, jis apipylė berniuką benzinu, stengdamasis neužpilti ant jo puikaus veiduko. Jis įsivaizdavo jo kūną po pižama ir pagalvojo, kaip būtų gerai... ne, neužteks laiko. Tuojau atvažiuos Klara. Ligi to laiko jis turi būti pasirengęs. Jis išsitraukė iš kišenės degtukų dėžutę ir padėjo ją greta vinių ir plaktuko. Žmonės tiesiog nesupranta, kad viską reikia tvarkingai daryti.

Frenkas Džeksonas pažiūrėjo į laikrodį ir pagalvojo, kad kažin kodėl Klara jau vėluoja.

7.50

Limuzinas staigiai sustojo priešais motelį, ir iš mašinos iššoko Maiklas Moretis. Abu galvažudžiai atskubėjo prie jo.

— Jis ten,— mostelėjo ranka namelio pusėn Džozefas Kolela.

— O vaikas?

Milžinas gūžtelėjo pečiais.

— Nežinau. Langai uždangstyti.

— Mums dabar jį paimti?— paklausė Salvatorė Fjorė.

— Likite čia.

Abu gangsteriai nustebę susižvalgė. Maiklas buvo **caporegime***. Visus „šlapius" reikalus turi tvarkyti kareiviai, o jis — likti šešėlyje. Maiklas pats norėjo susidoroti su Džeksonu. Tai neteisinga.

— Bose,— tarė Džozefas Kolela.— Salas ir aš galime...

Bet Maiklas jau ėjo prie namelio, laikydamas rankoje pistoletą su duslintuvu. Įsiklausęs jis atsitraukė atgal ir stipriu smūgiu išlaužė duris.

---

* Vadovas (*lot.*).

Akimirka Maiklas įvertino situaciją — barzdotas vyras, klūpantis šalia berniuko; berniuko ranka prikalta prie grindų; stiprus benzino kvapas.

Barzdotas vyriškis atsigręžė ir įrėmė akis į Maiklą. Paskutiniai žodžiai, kuriuos jis spėjo ištarti, buvo:

— O kur Kla?..

Pirma kulka pataikė jam į kaktą, antra perplėšė gerklę, o trečia pervėrė širdį. Tačiau tuo metu jis jau nieko nejautė.

Išėjęs už durų, Maiklas ranka mostelėjo gangsteriams. Tie vikriai pribėgo prie jo. Atsiklaupęs šalia berniuko, Maiklas Moretis užčiuopė silpną pulsą. Tačiau kūnelyje vis dar ruseno gyvybė. Maiklas atsisuko į Džozefą Kolelą.

— Paskambink donui Petronei. Pasakyk, jog mes važiuojame pas jį.

9.30

Kai tik suskambo telefonas, Dženiferė tuoj pat jį pakėlė.

— Alio!

— Aš tuojau atvešiu jūsų sūnų,— išgirdo ji Maiklo Morečio balsą.

Džošua vartėsi per miegus. Pasilenkusi Dženiferė ji apkabino. Kai Maiklas Moretis jį atvežė, jis jau miegojo. Pamačiusi nejudrų sūnaus kūnelį, sutvarstytas rankas ir kojas, Dženiferė vos neišėjo iš proto. Drauge su Maiklu atvažiavo gydytojas, kuris pusvalandį ramino Dženiferę, kalbėdamas, jog nieko baisaus nebus.

— Rankutė sugis,— pasakė gydytojas.— Liks tik nedidelis randelis, bet, laimei, nebuvo pažeisti nei nervai, nei sausgyslės. Nudegimai paviršutiniški. Aš ištepiau jo kūnelį specialiu tepalu. Aš jį stebėsiu keletą dienų. Patikėkite, jis veikiai pasveiks.

Dženiferė paprašė gydytojo, kad jis padėtų poniai Makėj.

— Džošuą paguldė į lovą, ir Dženiferė atsisėdo greta, kad nuramintų jį, jeigu nubus. Džošua sujudėjo ir atmerkė akeles. Pamatęs savo mamą, jis pavargusiu balsu paklausė:

— Mama, aš žinojau, kad tu atvažiuosi manęs paimti. Tu atidavei jam išpirką?

Dženiferė linktelėjo, neturėdama jėgų ištarti nė žodžio.

Džošua nusišypsojo.

— Tikiuosi, kad už tuos pinigus jis prisipirks tiek saldainių, kad jam skaudės pilvą. Oi bus juoko, ar ne?

— Taip, mano brangusis. Žinai, ką mes su tavimi darysime kitą savaitę? Aš nuvesiu tave...

Bet Džošua jau vėl miegojo.

Dženiferė grįžo į svetainę tik po kelių valandų. Ji buvo nustebusi, nes Maiklas Moretis vis dar laukė jos. Tai jai kažkuo priminė jos pirmąjį susitikimą su Adamu, kai tas laukė jos mažame butuke.

— Maiklai...— Neįmanoma buvo rasti reikiamus žodžius.— Aš negaliu išreikšti savo dėkingumo...

Jis pažvelgė į ją ir linktelėjo.

— O kas atsitiko Frenkui Džeksonui?— sunkiai tardama žodžius paklausė ji.

— Jis daugiau jau niekam nepadarys blogio.

Taigi viskas baigta. Džošua išgelbėtas. Daugiau jos niekas nedomino.

Pažiūrėjusi į Maiklą Moretį, Dženiferė pagalvojo: *„Aš taip daug jam skolinga. Kaip aš jam už viską atsilyginsiu?"*

Maiklas Moretis tylėdamas žiūrėjo į ją.

37

Dženiferė nuoga stovėjo prie didžiulio lango, išeinančio į Tanžerio įlanką. Buvo puiki rudens diena, ir įlanka buvo pilnutėlė sniego baltumo burių ir švarkščiančių keltų. Šalia prieplaukos stovėjo keletas jachtų. Pajutusi, kad jis čia, Dženiferė atsisuko.

— Patinka reginys?

— Tiesiog nuostabu.

Jis pažiūrėjo į nuogą jos kūną.

Jo rankos glamonėjo jos krūtis.

— Grįžkime į lovą,— pasakė jis.

Nuo jo palytėjimo Dženiferės kūną nukrėtė virpulys. Jis reikalavo to, ko nė vienas vyras ligi šiol neišdrįso jos prašyti, ir darė jai tai, ko anksčiau niekas nedarė.

— Taip, Maiklai.

Jie grįžo į miegamąjį, ir Dženiferė akimirką prisiminė Adamą Vornerį. Tačiau tik akimirką, nes paskui ji jau negalėjo galvoti apie nieką, išskyrus tai, kas jai darosi.

Dženiferė nepažinojo nė vieno vyriškio, panašaus į Maiklą Moretį. Jis buvo nenuilstantis. Jo lankstus raumeningas kūnas tapo lyg Dženiferės kūno tąsa, versdamas ją judėti pašėlusiu ritmu, pakeldamas ją ant bangos keteros vis aukštyn ir aukštyn, kol ji iš gyvuliško pasitenkinimo imdavo šaukti. Kai jie liovėsi žaidę meilės žaidimą ir Dženiferė gulėjo visai be jėgų, Maiklas vėl ėmė ją glamonėti. Ji vėl pajuto kylantį geismą ir vos neprarado sąmonės nuo ekstazės.

Jis gulėjo ant jos, žiūrėdamas į nukaitusį laimingą veidą.

— Tau patiko, mažyle?

— Taip.

Ji jautė gėdą. Jai buvo gėda prisipažinti, kad ji geidė jo, norėjo su juo suartėti.

Dženiferė prisiminė, kaip tai įvyko pirmą kartą.

Buvo rytas, kai Maiklas Moretis parvežė Džošuą į namus. Dženiferė žinojo, kad Frenkas Džeksonas miręs ir kad jį nušovė Maiklas Moretis. Žmogus, kuris stovi priešais ją, išgelbėjo jos sūnų, nužudė dėl jos. Jos širdyje kilo begalinis dėkingumas šitam žmogui.

— Kaip man jums atsidėkoti?— paklausė Dženiferė.

Maiklas Moretis priėjo prie jos, apkabino ir pabučiavo. Norėdama išlikti Adamui ištikima, ji stengėsi įtikinti save, kad viskas tuo ir baigsis. Bet tai, priešingai, tapo pradžia. Ji žinojo kas toks Maiklas Moretis, bet tai neturėjo jokios reikšmės po to, ką jis padarė. Ji atmetė visas mintis ir davė valią jausmams.

Jie nuėjo į jos miegamąjį ir Dženiferė pasakė sau, kad ji viso labo tik atsilygins jam tokiu būdu už tai, ką Maiklas jai padarė. Bet apie tai, kas įvyko lovoje, Dženiferė net nesvajojo.

Ji mylėjosi su Adamu Vorneriu, tačiau Maiklas Moretis užvaldė visą jos kūną. Ji jautė jį kiekviena savo kūno ląstele. Tarsi jie būtų mylėjęsi ryškiuose įvairiaspalviuose tonuose, kurie be perstojo keitėsi, lyg kažkokiame nepaprastame kaleidoskope. Jis buvo švelnus ir meilus, staiga tapdavo žiaurus ir reiklus, ir šitos permainos sukeldavo jai šėlsmą. Jis atsitraukdavo nuo jos erzindamas, o kai ji buvo bemaž pasiekusi orgazmą, jis staiga liaudavosi judėjęs. Kai ji jau neturėdavo jėgų tai pakelti, maldaudavo jį, kad suartėtų su ja: „Įeik į mane! Prašau, įeik!"

Ir pajutusi jo vyrišką jėgą, ji šaukdavo iš pasitenkinimo. Ji jau nebuvo moteris, kuri grąžina skolą. Ji buvo jo vergė. Maiklas išbuvo su ja keturias valandas, ir, kai jis išėjo, Dženiferė suprato, kad jos gyvenimas pasikeitė.

Ji gulėjo lovoje galvodama apie tai, kas įvyks, ir stengdamasi suprasti, kaip viskas atsitiko. Kaip ji galėjo mylėti Adamą ir tuo pat metu mėgautis Maiklo Morečio artumu? Tomas Akvinietis sakė, kad, jeigu jūs atiduodate savo širdį šėtonui, jums jau niekas nepadės. Ar tai buvo meilė? Dženiferė buvo įsitikinusi, kad iš dalies taip atsitiko todėl, kad ji buvo labai vieniša. Ji ilgą laiką gyveno su fantomu, su žmogumi, kurio negalėjo matyti, nors ji ir žinojo, kad visada mylės Adamą. O gal ji tiesiog mylėjo prisiminimus apie jį?

Dženiferė negalėjo suvokti savo jausmų Maiklui. Dėkingumas? Taip. Bet tai ne viskas. Buvo dar kažkas kita. Ir to kito buvo daugiau negu dėkingumo. Ji žinojo, kas yra Maiklas Moretis ir ką jis veikia. Jis nužudė dėl jos, bet jis nužudydavo ir kitų tikslų skatinamas. Jis žudė žmones dėl pinigų, iš kerštožudė todėl, kad jie jam trukdė. Koks galėjo būti jos požiūris į tokį žmogų? Kaip ji galėjo leisti jam su ja mylėtis ir geisti jo? Jai pasidarė gėda ir ji pagalvojo: *„Kas aš per moteris?"*

Ji negalėjo rasti atsakymo į šitą klausimą.

Vakariniuose laikraščiuose buvo pranešama apie gaisrą viename Kvinso rajono motelių. Buvo rastas neatpažinto vyriškio lavonas. Policija įtaria tyčinį padegimą.

Po sūnaus grįžimo Dženiferė stengėsi daryti viską taip, lyg nieko nebūtų įvykę, bijodama, jog praėjusios nakties įvykiai netraumuotų jo psichikos. Kai Džošua nubudo Dženiferė pagamino jam pusryčius. Ji nunešė jam į miegamąjį mėgstamiausius patiekalus — „hot dog", sumuštinį su žemės riešutų sviestu, pakelį keptų bulvių ir putojančio gėrimo.

— Kad tu tik būtum jį mačiusi, mama,— pilna burna pasakojo Džošua.— Tikras psichas! — Jis pakėlė sutvarstytą ranką. — Ar tu manai, kad jis mane tikrai palaikė Jėzumi Kristumi?

Dženiferė vos sutramdė virpulį.

— Nežinau, brangusis.

— Kodėl žmonės nori žudyti kitus žmones?

— Na...— Dženiferė staiga pagalvojo apie Maiklą Moretį. Ar ji turėjo teisę jį smerkti? Ji juk nežinojo, kokie faktoriai nulėmė jo likimą, kas jį privertė tapti tokiu, koks jis dabar yra. Ji privalo sužinoti apie jį daugiau, jog jį suprastų.

— Ar aš rytoj eisiu į mokyklą? — paklausė Džošua.

Dženiferė jį apkabino.

— Ne, brangusis. Mes abu liksime namie ir visą savaitę žaisime. Mes...

Suskambėjo telefonas.

— Kaip Džošua? — išgirdo ji Maiklo balsą.

— Ačiū, viskas gerai.

— O tu kaip jautiesi?

Iš susijaudinimo jai užėmė kvapą.

— Aš... Aš... Puikiai.

Jis kostelėjo.

— Gerai. Papietaukime drauge. Restorane „Donato" Malberčio gatvėje. Dvyliktą trisdešimt.

— Gerai, Maiklai. Dvyliktą trisdešimt.

Tardama šituos žodžius ji suvokė, jog atgal jai kelio nėra.

„Donato" metrdotelis pažinojo Maiklą, todėl jiems buvo padengtas geriausias stalelis. Ir vėl žmonės prieidavo prie jų stalelio, kad pasisveikintų su Maiklu Morečiu. Dženiferė stebėjosi, kaip visi jam pataikauja. Buvo keista,

nes Maiklas Moretis priminė jai Adamą Vornerį. Jie abu savaip turėjo valdžią.

Dženiferė ėmė klausinėti Maiklą apie jo vaikystę, stengdamasi suprasti, kas jį pastūmėjo į tokį gyvenimą.

Jis pertraukė ją.

— Tu manai, kad aš toks dėl savo giminaičių arba todėl, kad mane kažkas privertė tapti tuo, kas aš esu?

— Na, taip. Žinoma.

Jis nusijuokė.

— Aš nėriausi iš kailio, kad būčiau toks. Man tai patinka. Man patinka pinigai. Man patinka valdžia. Aš, mažyle, karalius. Man patinka būti karaliumi.

Dženiferė žiūrėjo į jį, stengdamasi suprasti.

— Bet juk tau negali patikti...

— Paklausyk! — Jo tylėjimas staiga pavirto žodžiais, pasiūlymais, atvirumu, pasipylusiais iš jo lūpų taip, tarytum būtų kaupęsi daugelį metų, laukdami reikiamo pašnekovo. — Mano senukas buvo kokakolos butelis.

— Kokakolos butelis?

— Taip. Jų pasaulyje milijardai, ir tu neatskirsi vieno nuo kito. Jis buvo batsiuvys. Jis ligi kaulų nusibrūžindavo pirštus, stengdamasis išmaitinti šeimą. Mes nieko neturėjome. Būti neturtingam gerai tiktai romantiškose knygose. Tikrovėje tai — dvokiantys kambariai, pilni žiurkių ir tarakonų, neskanus valgis, kurio amžinai trūko. Kai aš buvau mažas, aš dariau viską, kad kaip nors uždirbčiau vieną kitą dolerį. Aš dirbau pasiuntinuku pas vietinius tūzus, aš pirkdavau jiems kavą ir cigarus, aš atvesdavau jiems mergaičių — ir dar viską, ko jie norėjo, kad išgyvenčiau. Kartą vasarą aš nuvažiavau į Mechiką. Aš neturėjau pinigų, aš nieko neturėjau. Sykį, mergina, su kuria aš susipažinau, pakvietė mane triukšmingų pietų prašmatniame restorane. Desertui buvo patiektas meksikietiškas pyragas, į kurį buvo įkepta maža molinė lėlytė. Kažkas sėdinčiųjų už stalo paaiškino, jog, pagal paprotį, tas moka už pietus, kam atitenka lėlytė. Lėlytė pakliuvo man. — Jis nutilo. — Aš ją nurijau.

Dženiferė uždėjo ant jo rankos savo delną.

— Maiklai, labai daug žmonių užaugo skurde ir...

— Nepainiok manęs su kitais žmonėmis,— pasakė jis

nepakenčiančiu prieštaravimų balsu.— Aš — tai aš. Aš žinau, kas aš toks. O tu žinai, kas tu?

— Manau, taip.

— Kodėl tu atsigulei su manimi į lovą?

Dženiferė sudvejojo.

— Na... Aš buvau tau dėkinga...

— Niekai! Tu manęs geidei.

— Maiklai, aš...

— Aš moterų neperku. Nei už pinigus, nei už dėkingumą.

Dženiferė buvo priversta prisipažinti, kad jis buvo teisus. Ji **geidė** jo taip pat, kaip ir jis jos. **„Ir vis dėlto,— pagalvojo Dženiferė,— kadaise jis sąmoningai norėjo mane sunaikinti. Kaip aš galiu tai pamiršti?"**

Maiklas pasilenkė ir paėmė jos ranką. Lėtai jis paglostė kiekvieną jos pirštą, nenuleisdamas nuo jos akių.

— Niekada nežaisk su manimi, Dženifere. Niekada.

Ji pasijuto bejėgė. Kad ir kas ten buvo tarp jų, viskas liko praeityje.

Kai jiems patiekė desertą, Maiklas tarė:

— Beje, aš turiu tau vieną bylą.

Tai skambėjo kaip antausis.

Ji pažiūrėjo į jį.

— Kas per byla?

— Vieną mano vaikinų, Vaską Gambutį, areštavo už policininko nužudymą. Aš noriu, kad tu būtum jo gynėja.

Dženiferei buvo skaudu ir užgaulu, kad jis vėl norėjo ją išnaudoti.

— Atleisk, Maiklai,— pasakė ji vienodu balsu.— Aš jau sakiau tau. Aš negaliu ginti... tavo draugų.

Jis tingiai nusišypsojo.

— Ar tu niekada negirdėjai pasakojimo apie mažą Afrikos liūtuką? Pirmą kartą jis nusprendė eiti į girdyklą be mamos, ir jį apkūlė gorila. Kol jis atsipeikėjo, leopardas nustūmė jį nuo kelio. Dramblių banda vos nesutrypė jo mirtinai. Drebėdamas mažas liūtukas grįžta namo: „Žinai, mama, čia tikros džiunglės!"

Įsivyravo tyla. *„Taip, čia tikros džiunglės"*, — pagal-

vojo Dženiferė, bet ji visada buvo šalia jų, niekada nelįsdama gilyn, kad bet kuriuo momentu galėtų pabėgti. Ji nustatė savas taisykles, ir jos klientams teko jų laikytis. Tačiau Maiklas Moretis sugriovė įprastą jos gyvenimo būdą. Tai buvo jo džiunglės. Dženiferė jų bijojo, bijojo, jog jau niekada iš jų neišeis. Bet juk jis tiek daug jai padarė.

Ji padarys Maiklui šitą paslaugą. Bet tik vieną kartą.

38

— Mes imamės Vasko Gambučio bylos,— pasakė Dženiferė Kenui Beiliui.

Kenas nepatikliai žvilgtelėjo į ją.

— Bet juk jis iš mafijos! Vienas Maiklo Morečio galvažudžių. Mes negalime imtis tokio kliento bylos.

— Mes jį ginsime.

— Dženifere, mes negalime leisti sau padėti mafijai.

— Gambutis turi teisę gintis, kaip ir bet kuris kitas.— Netgi jai pačiai šitie žodžiai pasirodė tušti.

— Aš tau neleisiu...

— Kol kas tai — mano kontora. Sprendžiu čia aš.— Ji pamatė nuostabą ir skausmą jo akyse.

Kenas linktelėjo ir apsigręžęs išėjo iš kabineto. Dženiferė labai norėjo pakviesti jį atgal ir viską paaiškinti. Bet kaip ji galėjo tai padaryti? Ji nebuvo tikra, kad net sau gali tai paaiškinti.

Pirmojo susitikimo su Vasku Gambučiu metu Dženiferė stengėsi žiūrėti į jį, kaip į bet kurį kitą klientą. Ir ligi šiol ji gindavo žmogžudžius, tačiau šį kartą viskas buvo kitaip. Šitas žmogus priklausė išsišakojusiam organizuotam nusikaltimų tinklui, kuris atimdavo iš valstybės milijardus dolerių, slaptai organizacijai, žudančiai dėl savo tikslų.

Įkalčių prieš Gambutį buvo daugiau negu reikia. Jį sugavo plėšiantį kailių parduotuvę, ir jis nušovė policininką, kuris mėgino jį sulaikyti. Rytiniai laikraščiai pranešė, kad Dženiferė Parker bus jo advokatė.

Jai paskambino Lorensas Voldmanas.

— Dženifere, tai tiesa?

Dženiferė iš karto suprato, ką jis turi galvoje.

— Taip, Lorensai.

Po trumpos pauzės jis pridūrė:

— Aš nustebintas. Tu juk, žinoma, žinai, kas jis?

— Taip, aš žinau.

— Tu įžengei į pavojingą teritoriją.

— Ne visai. Aš tiesiog darau paslaugą vienam pažįstamam.

— Aišku. Būk atsargi.

— Būtinai,— pažadėjo Dženiferė.

Ir tik po kiek laiko Dženiferė prisiminė, jog jis nepakvietė jos pietų.

Peržiūrėjusi savo darbuotojų surinktą medžiagą, Dženiferė suprato, kad ji neturi jokių šansų laimėti bylą.

Vaską Gambutį suėmė nusikaltimo vietoje. Apiplėšimas, žmogžudystė ir jokių švelninančių aplinkybių. Be to, prisiekusieji visada turėjo išankstinį nusistatymą, jeigu auka buvo policininkas.

Išsikvietusi Keną Beilį, ji davė nurodymus.

Jis nieko nepasakė, bet visa jo išorė rodė nepasitenkinimą, ir Dženiferei pasidarė liūdna. Ji sau pasižadėjo, kad pirmą ir paskutinį kartą patenkina Maiklo prašymą.

Suskambėjo jos asmeninis telefonas, ir ji pakėlė ragelį.

— Sveika, mažyle,— pasigirdo Maiklo balsas.— Aš noriu tavęs. Susitinkame po pusės valandos.

Klausydamasi jo balso, ji jau įsivaizdavo jo stiprias rankas, spaudžiančias ją glėbyje.

— Aš ateisiu.

Ji jau pamiršo savo pažadą.

Gambučio teismas tęsėsi dešimt dienų. Salė buvo pilnutėlė reporterių, norinčių pažiūrėti į eilinį apygardos prokuroro di Silvos susirėmimą su Dženifere Parker.

Di Silva teismui pasirengė kruopščiai. Jis specialiai ne viską ligi galo pasakydavo, leisdamas prisiekusiųjų vaizduotei nupiešti siaubingą nusikaltimo paveikslą.

Dženiferė jam netrukdė, tik retkarčiais pareikšdavo protestus.

Smūgį ji smogė paskutinę teismo dieną.

Vienas iš nerašytų įstatymų teigė — jeigu gynyba silpna, pasistenk apjuodinti nukentėjusįjį. Ir Dženiferė pasistengė padaryti Skotą Normaną, užmuštąjį policininką, kaltą. Kenas Beilis iškniso apie Skotą Normaną viską, ką tik galėjo. Jo reputacija nebuvo visai nepriekaištinga, bet, kai Dženiferė baigė savo kalbą, ji pasidarė dešimtį kartų blogesnė. Normanas policijoje tarnavo dvidešimt metų, ir per tą laiką jį tris kartus buvo pašalinę iš darbo už nepagrįstą jėgos panadojimą. Jis šovė į beginklį žmogų, panašų į ieškomą nusikaltėlį, ir vos jo neužmušė; prilupo girtuoklį bare; aiškindamasis šeimyninę sceną taip grieštai pasielgė su šeimos galva, kad tas buvo paguldytas į ligoninę. Nors visi tie trys incidentai įvyko per dvidešimt metų, Dženiferė viską apvertė taip, lyg Normanas būtų nuolat elgęsis nepadoriai, viršydamas tarnybinius įgaliojimus. Dženiferė pakvietė liudininkus, kurie drabstė purvais nužudytąjį policininką, ir Robertas di Silva nieko negalėjo padaryti.

Baigiamojoje kalboje di Silva pasakė:

— Atsiminkite, ponios ir ponai prisiekusieji, mes čia teisiame ne policijos karininką Skotą Normaną. Skotas Normanas — auka. Jį nužudė kaltinamasis Vaskas Gambutis.

Tačiau jis pats suprato, kad jo žodžiai nieko nepakeis. Dženiferė padarė taip, kad policininkas Skotas Normanas tapo tokia pat žema būtybe, kaip ir Vaskas Gambutis. Jis jau nebuvo šaunus policininkas, atidavęs savo gyvybę, kad sulaikytų nusikaltėlį. Dženiferė taip viską nupiešė, kad jis atrodė ne geresnis už savo žudiką.

Prisiekusieji paskelbė verdiktą, jog kaltinamasis nelaikomas kaltu dėl pirmo laipsnio žmogžudystės ir nuteisė Vaską Gambutį pagal straipsnį už netyčinę žmogžudystę. Tai buvo skaudus smūgis prokuroro di Silvos prestižui ir spauda greitai ištrimitavo apie naują Dženiferės Parker pergalę.

— Apsivilk savo šifono suknelę. Šiandien mes švęsime,— pasakė jai Maiklas Moretis.

Jie vakarieniavo restorane, kuriame buvo patiekiamos jūrų dovanos. Restorano šeimininkas atsiuntė jiems butelį brangaus šampano. Dženiferė ir Maiklas pakėlė taures.

— Aš labai patenkintas.

Maiklo lūpose tai skambėjo kaip aukščiausias pagyrimas.

Jis padėjo jai ant delno mažą dėžutę, suvyniotą į raudoną popierių.

— Atidaryk.

Jis stebėjo, kaip ji atrišo auksinį siūlelį ir atidarė dėžutę. Viduje gulėjo žiedas su dideliu keturkampiu smaragdu ir deimantais.

Dženiferė buvo apstulbusi. Iš pradžių ji mėgino protestuoti.

— Bet, Maiklai...— Ji nutilo pamačiusi džiaugsmą ir pasididžiavimą jo veide.— Maiklai! Na ką man su tavimi daryti?

Ir tuoj pat pagalvojo: *„O, Dženifere! Na ką man su tavimi daryti?"*

— Jis labai tinka prie tavo suknelės.— Maiklas užmovė žiedą jai ant piršto.

— Aš nežinau, ką ir pasakyti. Aš... Ačiū. Tai iš tikrųjų šventė.

Maiklas šyptelėjo.

— Mes dar net nepradėjome švęsti. Tai tik preliudija.

Jie sėdo į limuziną ir nuvažiavo pas jį į butą, kurį jis nuomojo centre. Maiklas paspaudė mygtuką, ir tamsus stiklas atitvėrė juos nuo vairuotojo.

„Mes uždaryti mūsų nuosavame pasaulyje",— pagalvojo Dženiferė. Maiklo artumas kėlė jai geidulį.

Ji pažvelgė į jo juodas akis, ir Maiklas prisislinko prie jos. Jis perbraukė ranka jai tarp kojų, ir ji pajuto deginančią aistrą. Maiklas prisiglaudė prie jos ir pabučiavo į lūpas. Dženiferė nuslydo ant grindų ir ėmė jį glamonėti, jausdama jo vyriškosios galios tvirtumą. Ji glamonėjo ir bučiavo Maiklą tol, kol tas sudejavo, ir Dženiferė sudejavo drauge su juo, vis greičiau judindama lūpas...

Šventė prasidėjo.

Dženiferė prisiminė visa tai, gulėdama lovoje viešbučio numeryje Tanžere, kol Maiklas maudėsi po dušu. Ji jautėsi laiminga ir patenkinta. Jai trūko tik vieno — jos sūnaus. Ji labai norėdavo paimti ir Džošuą į tokias išvykas, tačiau ji instinktyviai mėgino laikyti jį kuo toliau nuo Maiklo Morečio. Džošua niekada neturi žinoti šitos jos gyvenimo pusės. Dženiferei atrodė, kad visas jos gyvenimas susidėjo iš uždarų skyrių: Adamas, jo sūnus, Maiklas Moretis. Ir nė vienas tų skyrių nesusisiekdavo vienas su kitu.

Maiklas išėjo iš dušo apsivyniojęs aplink klubus rankšluostį. Jo plaukai žvilgėjo nuo drėgmės. Puikus, jaudinantis žvėris.

— Renkis. Mums reikia šiuo tuo užsiimti.

39

Viskas vyko taip palengva, jog, atrodė, kad nieko ir nevyksta. Iš pradžių buvo Vaskas Gambutis, paskui Maiklas paprašė Dženiferę imtis dar vienos bylos, ir veikiai ji ėmė ginti tik Maiklo pažįstamus.

Paprastai jis skambino Dženiferei ir sakė:

— Mažyle, man reikalinga tavo pagalba. Vienas mano vaikinų pakliuvo į bėdą.

Dženiferė prisiminė, kaip sakydavo tėvas Rajenas: **„Vienas mano draugų turi nedidelių nemalonumų".** Beje, koks skirtumas?

Amerikai teko susitaikyti su „Krikštatėvio sindromu".

Dženiferė įtikinėjo save, kad daro tą patį darbą, kaip ir pirma. Nors skirtumas buvo. Didelis skirtumas.

Ji buvo vienos galingiausių organizacijų pasaulyje centre.

Maiklas pakvietė ją į fermą Niū Džersyje. Čia ji pirmą kartą susitiko su Antoniju Graneliu ir kitais „šeimos" nariais.

Už didelio stalo virtuvėje sėdėjo Nikas Vitas, Artūras Skotas, pravarde Storulis, Salvatorė Fjorė ir Džozefas Kolela.

Dženiferė ir Maiklas įėjo ir sustojo ant slenksčio. Nikas Vitas kažin ką pasakojo.

— ... Kaip ir tą kartą, kai aš „išvyniojau" tą „penketuką" Atlantoje. Ir žolelė buvo ir kitkas. O tas ožys pradėjo pūstis, matyt, į dalininkus norėjo įsitrinti.

— Tu jį pažįsti? — paklausė Storulis.

— Taigi. Pagalvok, jis mėgino grasinti.

— **Tau?**

— Aha. Jo makaulė visai nedirbo.

— Ir ką?

— Mes su Edžiu Frateliu pasikalbėjome su juo nuošalioje vietelėje. Ten jį ir užkasėme.

— Ei, o kur dabar mažylis Edis?

— Raito kinkas į Liuisburgą.

— O jo telyčaitė? Klasiška boba!

— Aš pats su malonumu ją išdulkinčiau.

— Ji vis dar džiūsta dėl Edžio. Ir kodėl ji taip?

— Man Edis patiko. Preciziškas vaikinas.

— Paskui jis pavirto kurva. Beje, kas dabar „stumia" prekę?

Dalykiški pokalbiai.

Maiklas šyptelėjo, žiūrėdamas į nustebusį Dženiferės veidą.

— Einam. Aš supažindinsiu tave su tėvu.

Dženiferė suglumo, kai pamatė Antonijų Granelį. Sėdėdamas invalido vežimėlyje, jis priminė oda aptrauktą skeletą. Sunku buvo patikėti, kad jis turėjo didžiulę galią.

Putni patraukli brunetė įėjo į kambarį, ir Maiklas pristatė ją Dženiferei.

— Čia mano žmona — Roza.

Dženiferė su baime laukė šito susitikimo. Kai Maiklas išeidavo iš jos miegamojo — patenkinęs ją taip, kaip moteris gali tik svajoti,— ją imdavo kankinti sąžinės graužimas. „**Aš nenoriu skaudinti kitos moters. Aš vagiu jos vyrą. Tai reikia baigti! Aš privalau tai padaryti!**" Bet ji nieko negalėjo sau padaryti.

Roza pažvelgė Dženiferei į akis. „Ji žino",— pagalvojo Dženiferė.

Stojo nejauki tyla, o paskui Roza ramiai pasakė:

— Džiaugiuosi galėdama su jumis, panele Parker, susipažinti. Maiklas sakė, kad jūs labai protinga.

Antonijus Granelis šyptelėjo.

— Moteriai nedera būti per daug protingai. Smegenys reikalingos vyrams.

Maiklas akmeniniu veidu tarė:

— Tėti, aš žiūriu į panelę Parker, kaip į vyrą.

Jie vakarieniavo erdviame, senovinio stiliaus baldais apstatytame valgomajame.

— Sėskis šalia manęs,— įsakė Antonijus Granelis Dženiferei.

Maiklas atsisėdo greta Rozos. Tomas Kolfaksas sėdėjo priešais Džėniferę, ir ji jautė jo neprielankumą.

Vakarienė buvo nuostabi. Iš pradžių buvo patiekti įvairiausi užkandžiai, o po to atnešė pasta fagioli *. Dar vėliau ant stalo atsirado pupų salotos, įdaryti grybai, veršiena su aštriu padažu, liežuvis ir kepti viščiukai. Atrodė, jog vakarienė niekada nesibaigs.

Tarnų nebuvo matyti, ir Roza nuolat pakildavo iš už stalo ir nurinkdavo nešvarius indus bei atnešdavo iš virtuvės naujus patiekalus.

— Mano Roza puikiai gamina,— pasakė Antonijus Granelis, kreipdamasis į Dženiferę.— Visai kaip jos motina. Juk taip, Maiklai?

— Taip,— mandagiai atsakė Maiklas.

— Jo Roza — nuostabi žmona,— tęsė Antonijus Granelis ir Dženiferei pasidarė įdomu, ar tai buvo įprastinė replika, ar įspėjimas.

— Tu nesuvalgei veršienos,— tarė Maiklas.

— Aš gyvenime tiek nesuvalgiau,— ėmė atsikalbinėti Dženiferė.

Bet tai dar buvo ne viskas.

Atnešė šviežių vaisių, sūrio, ledų su sirupu ir saldainių.

Dženiferė apstulbo. Kaip Maiklui pavyksta išlaikyti savo figūrą?

Vyko įprastas neskubus pokalbis, kaip bet kurioje italų šeimoje, ir Dženiferei buvo sunku patikėti, kad šita šeima skyrėsi nuo visų kitų.

Pagaliau Antonijus Granelis tarė:

* Makaronai su pupelėmis (it.).

— Ar tu ką nors žinai apie *Unione Siciliana**?

— Ne,— atsakė Dženiferė.

— Tai, štai, ledi, paklausyk.

— Tėti, jos vardas Dženiferė.

— Tai ne itališkas vardas, Maiklai. Man jį sunku įsiminti. Aš tave vadinsiu ledi. Sutinki?

— Sutinku,— atsakė Dženiferė.

— *Unione Siciliana* gimė Sicilijoje, kad gintų neturtinguosius nuo neteisingumo. Matai, turtingi žmonės apiplėšdavo vargšus. O neturtingieji neturėjo nieko — nei pinigų, nei darbo, nei teisingumo. Todėl susikūrė *Unione*. Kai kas nors neteisingai nukentėdavo, žmonės kreipdavosi į slaptos brolijos narius, ir tie keršydavo už juos. Labai greitai *Unione* pasidarė stipresnė negu teisėta valdžia, nes ji buvo liaudies įstatymas. Mes, ledi, tikime tuo, kas parašyta Biblijoje.— Jis pažiūrėjo Dženiferei į akis.— Jeigu kas nors mus išduos, mes jam atkeršysime.

Viskas buvo labai aišku.

Dženiferė visada manė, kad jeigu ji kada nors dirbs šitai organizacijai, tai susidurs su visiškai kitokiu pasauliu. Kaip ir dauguma žmonių, ji neįsivaizdavo, kas iš tikrųjų yra mafija. Manė, kad mafija — tai gangsterių gauja, užmušinėjanti žmones ir skaičiuojanti pinigus, gaunamus iš viešųjų namų ir „ryklio verslo". Tačiau tai buvo tik viena medalio pusė. Pasitarimai, kuriuose dalyvavo Dženiferė, leido jai suprasti visą jų veiklą. Jiems priklausė verslininkai, dirbantys plačiais užmojais. Jie valdė bankus ir viešbučius, restoranus ir kazino, statybines korporacijas ir ligonines, draudimo kompanijas ir gamyklas. Jie kontroliavo profsąjungas. Jie išleisdavo muzikines plokšteles ir gamindavo lošimų automatus. Jie buvo laidotuvių biurų, kepyklų ir kirpyklų savininkais. Jų metinės pajamos buvo skaičiuojamos milijardais. Kaip jie to pasiekė, Dženiferei nebuvo įdomu. Jos darbas buvo ginti tuos, kam iškilo problemų su įstatymu.

Robertas di Silva areštavo tris Maiklo Morečio žmones už tai, kad šantažavo sumuštiniais prekiavusių kioskų savininkus. Jie buvo kaltinami prievartavimu, gąsdinimu

* Sicilijos sąjunga (it.).

ir trukdymu normaliai prekybai. Vienintelė liudininkė, sutikusi teisme duoti parodymus, buvo vieno tų kioskų savininkė.

— Ji mus paskandins,— tarė Maiklas.— Reikia užkišti jai burną.

— Mano supratimu, tu esi vieno iliustruotų žurnalų bendraturtis? — paklausė Dženiferė.

— Taip. Tačiau ką tai turi bendro su kioskais, prekiaujančiais sumuštiniais?

— Pamatysi.

Dženiferė susitarė, kad žurnalas pasiūlytų liudytojai didelę pinigų sumą už teisę atspausdinti jos istoriją. Moteris sutiko. Teisme Dženiferė panaudojo šį faktą ir diskreditavo moterį. Kaltinimai buvo atšaukti.

Dženiferės santykiai su bendradarbiais pasikeitė. Kai jos kontora ėmė vesti tik mafijos bylas, Kenas Beilis užėjo pas Dženiferę ir pasakė:

— Kas čia vyksta? Mes negalime ginti šitų galvažudžių interesus. Taip mes sužlugsime.

— Dėl to, Kenai, nesirūpink. Jie gerai moka.

— Nebūk tokia naivi, Dženifere. Tau prisieis mokėti. Tu būsi užkibusi ant jų kabliuko.

Žinodama, kad jis teisus, ji susierzinusi tarė:

— Užteks apie tai, Kenai.

Jis ilgai žiūrėjo į ją, neištardamas nė žodžio.

— Gerai,— galiausiai pasakė jis.— Čia šeimininkė — tu.

Kriminalinis teismas buvo nedidelis pasaulėlis, ir gandai plito labai greitai. Kai paaiškėjo, jog Dženiferė Parker gina mafijos žmones, daugelis prieidavo prie jos ir kalbėjo tą patį, ką jai pasakė teisėjas Lorensas Voldmanas ir Kenas Beilis.

— Jeigu tu ir toliau bendrausi su jais, tu turėsi tą pačią žymę, kaip ir jie.

Dženiferė visiems atsakydavo:

— Kiekvienas turi teisę samdytis advokatą.

Ji buvo jiems dėkinga dėl perspėjimų, bet manė, kad su ja tai nesusiję. Ji nebuvo Organizacijos narė, ji tik gynė kuriuos ne kuriuos jos narius. Kaip ir jos tėvas, ji

buvo advokatė ir niekada nepadarys to, dėl ko jai būtų gėda. Šalia buvo džiunglės, bet ji nėjo į jas gilyn.

Kartą pas ją atėjo tėvas Rajenas. Tačiau šį sykį nereikėjo jo pagalbos vienam jo draugų.

— Aš nerimauju dėl tavęs, Dženifere. Aš girdėjau, kad tu bendrauji su... hm... blogais žmonėmis.

— Ką reiškia „blogi žmonės"? Argi jūs smerkiate tuos žmones, kurie kreipiasi į jus pagalbos? Jūs atskiriate juos nuo bažnyčios už tai, kad jie nusidėjo?

Tėvas Rajenas papurtė galvą.

— Žinoma, ne. Tačiau vienas dalykas, kai suklysta vienas žmogus. O kai korupcija organizuota, tai visiškai kas kita. Jeigu tu padedi šitiems žmonėms, tu skatini tai, ką jie daro. Tu daraisi tokia pat kaip jie.

— Ne. Aš — advokatė ir padedu žmonėms, kurie pakliūva į bėdą.

Dženiferė apie Maiklą Moretį žinojo tiek, kiek nežinojo niekas. Jis papasakodavo jai tai, ko niekam nepatikėdavo. Jis buvo uždaras žmogus, ir Dženiferė buvo pirmoji, kam jis atvėrė savo širdį.

Dženiferė jautė, kad Maiklui jos **reikėjo.** Ji niekada to nejautė, būdama su Adamu. Jis išlaisvino jos jausmus, kuriuos ji slopino savyje,— laukinę, primityvią aistrą, kuriai anksčiau ji bijojo duoti valią. Maiklas nepripažino jokių draudimų. Kai jiedu buvo lovoje, griuvo visi barjerai, išnykdavo visi tabu. Likdavo tik malonumas. Malonumas, apie kurį Dženiferė negalėjo net svajoti.

Maiklas prisipažino Dženiferei, kad jis nemyli Rozos, bet buvo matyti, kad Roza dievina Maiklą. Ji visada buvo pasirengusi dėl jo padaryti viską.

Dženiferė susipažino ir su kitų mafijos narių žmonomis. Jų gyvenimas ją priblokė. Vyrai vaikščiojo į restoranus, barus, į žirgų lenktynes su savo meilužėmis, o žmonos kantriai laukė jų namie.

Pinigų šitos moterys turėjo, tačiau jos buvo priverstos leisti juos taip, kad nepatrauktų mokesčių inspekcijos dėmesio.

Egzistavo ištisa hierarchija — nuo paprasto *soldato* ligi *di tutti capi* * žmonos. Nė viena moteris negalėjo sau

* Mafijos vadeivos padėjėjas (it.).

leisti nusipirkti brangesnius kailinius ar paltą negu tiesioginio jos vyro viršininko žmona.

Žmonos rengdavo vakarėlius savo vyrų draugams, bet jie neturėjo būti prašmatnesni negu vakarėliai, kuriuos rengia jų viršininkų žmonos.

Protokolas čia buvo toks griežtas, kaip kompanijoje „Ju Es Stil" arba kituose stambiuose konglomeratuose.

Mafija buvo fantastiškos pinigų spausdinimo staklės, bet Dženiferė suprato, kad egzistavo dar vienas ne mažiau svarbus elementas — valdžia.

— Mūsų Organizacija yra reikšmingesnė negu daugelio šalių vyriausybės,— pasakė jai Maiklas.— Mūsų pajamos daug didesnės negu pusės pačių stambiausių Amerikos korporacijų drauge.

— Čia yra vienas skirtumas,— tarė Dženiferė.— Jos teisėtos, o...

Maiklas nusikvatojo.

— Tu turi galvoje tas korporacijas, kurių dar nenutvėrė už rankos. Dešimtys stambiausių šalies korporacijų buvo nuteistos už vienokius ar kitokius įstatymų pažeidimus. Nereikia sau išsigalvoti herojų. Vidutinis amerikietis nepasakys ir dviejų kosmonautų, išlipusių Mėnulyje, pavardžių, bet visi žino Al Kaponę ir Lakį Lučijaną.

Dženiferė priėjo išvadą, kad Maiklas savaip taip pat siekė tikslo, kaip ir Adamas. Vienintelis skirtumas buvo tas, kad jų gyvenimo vertybės buvo visiškai priešingos.

Kai dėl verslo, tai Maiklas čia veikė negailestingai. Čia slypėjo jo jėga. Jis spręsdavo remdamasis vien tuo, ar tai bus naudinga Organizacijai, ar ne.

Anksčiau Maiklas visą energiją skyrė savo garbėtroškiškiems planams įgyvendinti. Jo gyvenime moteriai vietos nebuvo. Jam nereikėjo nei Rozos, nei daugybės jo draugužių.

Su Dženifere viskas buvo kitaip. Ji jam buvo reikalinga kaip niekas kitas. Jis niekada nebuvo turėjęs panašių moterų. Ji jaudino jį fiziškai, tačiau jį sujaudindavo ir kitos. Dženiferė nuo jų skyrėsi protu ir nepriklausomybe. Roza jam paklusdavo, kitos moterys jo bijojo, Dženiferė metė jam iššūkį. Ji buvo ne šiaip sau protinga. Ji buvo be galo išradinga.

Jis žinojo, kad negali jos prarasti.

Retkarčiais Dženiferė lydėdavo Maiklą dalykinėse kelionėse, bet ji stengėsi daryti tai kaip galima rečiau, nes norėjo daugiau dėmesio skirti sūnui.

Jam jau suėjo šešeri metai, ir jis brendo ne dienomis, o valandomis. Dženiferė atidavė jį į privačią mokyklą, kur berniukui labai patiko.

Jis važinėjo dviračiu, mėgo žaisti su žaislinėmis lenktyninėmis mašinomis, kurių jis turėjo gausybę, ir mėgdavo ilgus pokalbius su Dženifere ir ponia Makėj.

Dženiferė norėjo, kad jos sūnus užaugtų stiprus ir nepirklausomas. Jai teko pasirinkti tokį elgesį, kad, viena vertus, jis žinotų, jog visada gali tikėtis jos pagalbos, o kita vertus, būtų nepriklausomas. Ji išmokė jį mylėti knygas ir mėgautis muzika. Ji vesdavosi jį į teatrus, vengdama premjerų, nes nenorėjo sutikti pažįstamų. Laisvomis dienomis jie su Džošua eidavo į kiną. Šeštadienį jie žiūrėjo filmą, papietavo restorane ir vėl ėjo žiūrėti antrą filmą. Sekmadieniais jie plaukiojo jachta arba važinėjo dviračiais. Dženiferė labai mylėjo sūnų, tačiau stengėsi jo nelepinti. Ji sūnaus auklėjimą planavo taip pat kruopščiai, kaip ir darbą teisme, stengdamasi nepakliūti į žabangas, gresiančias šeimoms su vienu tėvų.

Visą laisvą laiką skirdama sūnui, Dženiferė nemanė, kad aukoja savo interesus. Priešingai, tai ją džiugino. Jie žaidė sugalvodami žodžius, sugalvodami vienas kitam klausimus, ir Dženiferė stebėjosi, kaip greitai Džošua viską pagauna. Klasėje jis buvo geriausias mokinys, fiziniai duomenys taip pat buvo puikūs. Džošua turėjo retą humoro jausmą.

Kai netrukdė jo mokslui, Dženiferė keliaudavo drauge su juo. Per žiemos atostogas jie nuvažiavo į Pokonosą, kur slidinėjo. Vasarą, vykdama komandiruotėn į Londoną, pasiėmė drauge ir Džošuą. Jie ten praleido dvi savaites, keliaudami po šalį. Anglija berniukui nepaprastai patiko.

— Ar galėsiu aš čia mokytis? — paklausė jis.

Dženiferei sugėlė širdį. Veikiai jis ją paliks, įstos į universitetą, dirbs, ves, jis turės savo namus ir savo šei-

mą. Argi ne to ji norėjo? Žinoma, šito. Kai ateis laikas, ji pati jį paleis, nors jai bus labai nelengva.

Džošua žiūrėjo į ją, laukdamas atsakymo.

— Tai galėsiu ar ne? — paklausė jis.— Sakykime, Oksforde?

Dženiferė priglaudė jį prie savęs.

— Žinoma. Jie bus laimingi turėdami tokį studentą.

Vieną sekmadienio rytą, kai ponia Makėj turėjo laisvą dieną, Dženiferei reikėjo nuvažiuoti į Manhataną, kad pasiimtų dokumento kopiją. Džošua buvo svečiuose pas draugą. Grįžusi namo, ji ėmė gaminti pietus dviems asmenims, Ji atidarė šaldytuvą ir apmirė. Tarp dviejų pieno butelių kyšojo raštelis. Taip raštelius palikdavo Adamas. Dženiferė stovėjo nejudėdama, bijodama paliesti raštelį. Pagaliau ji ištraukė raštelį ir perskaitė. Ten buvo parašyta: „Siurprizas! Ar galima Alanui pas mus papietauti?"

Jai reikėjo gero pusvalandžio, kad širdis imtų normaliai plakti.

Retsykiais Džošua klausdavo apie savo tėvą.

— Jis žuvo Vietname. Jis buvo labai drąsus, Džošua.

— Ar tu turi jo nuotrauką?

— Ne, brangusis. Mes tik susituokėme, ir jis greitai žuvo.

Ji nekentė melo, tačiau kitos išeities neturėjo.

Maiklas Moretis tik kartą pasidomėjo berniuko tėvu.

— Man vis tiek, kas buvo ligi manęs. Tiesiog įdomu.

Dženiferė pagalvojo, kokią galią turėtų Maiklas senatoriui Adamui Vorneriui, jeigu ji pasakytų jam tiesą.

— Jis žuvo Vietname. Koks tau skirtumas, kuo jis vardu.

40

Vašingtone Adamo Vornerio vadovaujama komisija svarstė pranešimą dėl naujo bombonešio XK-1 gamybos. Jungtinių Amerikos Valstijų oro pajėgos norėjo, kad senatas patvirtintų reikalaujamą biudžetą šito lėktuvo gamybai. Keletą savaičių prieš komisiją ilga eile ėjo ge-

riausi ekspertai. Pusė jų tvirtino, jog naujas bombonešis pernelyg brangus malonumas, nes teks tvirtinti per daug didelį karinių išlaidų biudžetą, o tai pakenks šalies ekonomikai. Kiti teigė, kad, jeigu karinės oro pajėgos negaus šito bombonešio, tai gynybinė JAV galia taip susilpnės, kad rusai artimiausią sekmadienį užgrobs Ameriką.

Adamas pasisiūlė asmeniškai patikrinti lėktuvą skridimo metu, ir jo kolegos su džiaugsmu jį palaikė. Adamas buvo vienas jų, ir jie galėjo juo besąlygiškai pasitikėti.

Ankstyvą sekmadienio rytą Adamas pakilo iš karinio aerodromo ir kruopščiai skridimo metu patikrino bombonešio skridimo ir kovines savybes. Bombonešis pralenkė visus lūkesčius, ir Adamas pranešė senatoriams, jog naujas bombonešis XK-1 — tai naujas aviacijos pramonės laimėjimas. Jis rekomendavo nedelsiant pradėti jo gamybą. Senatas balsavo, kad lėšos būtų skirtos.

Spauda iš visų pusių gyrė Adamą Vornerį. Jį vadino atstovu naujosios kartos senatorių-tyrėjų, kurie patys ištiria visus faktus, o nesiremia lobistų patarimais, kuriems rūpi tik savi interesai.

„Njusvik" ir „Taim" savo puslapiuose skyrė daug vietos Adamui. „Njusvik" straipsnis baigėsi tokiais žodžiais:

„Pagaliau senate pasirodė sąžiningas ir gabus liaudies interesų gynėjas, kuris asmeniškai mėgina įsigilinti į problemas, užgriuvusias mūsų šalį, stengdamasis jas išsiaiškinti, o ne pilti aliejaus į ugnį. Žinomiausieji politikai mano, kad Adamas Vorneris turi visas būtinas savybes, kad vieną kartą taptų Amerikos prezidentu".

Dženiferė godžiai skaitydavo visus straipsnius apie Adamą, ir jos širdį užplūsdavo pasididžiavimas. Ir skausmas. Ji vis dar mylėjo Adamą, nors mylėjo ir Maiklą Moretį. Ji niekaip negalėjo suprasti, kaip tai įmanoma ir kas ji per moteris. Adamas padarė ją vienišą, Maiklas atėmė iš jos vienatvę.

Narkotikų kontrabanda iš Meksikos pasiekė neregėtą užmojį, ir buvo aišku, kad visa tai darė organizuoti nusikaltėliai. Adamą paprašė vadovauti tyrimo komisijai. Jis suderino dešimties Amerikos teisėsaugos agentūrų pastangas, nuvyko į Meksiką, kur užsitikrino Meksikos vyriau-

sybės paramą. Per tris mėnesius kontrabandinė veikla buvo sutramdyta.

Pasitarime, kuris vyko senoje olandiškoje fermoje, Maiklas Moretis pareiškė:

— Mums iškilo rimta problema.

Jie sėdėjo erdviame patogiame kabinete. Dženiferė, Antonijus Granelis ir Tomas Kolfaksas. Antonijus neseniai turėjo infarktą, kuris jį susendino dar dvidešimčia metų. Jis greičiau priminė žmogaus parodiją. Dešinė veido pusė buvo suparalyžiuota, ir, kai jis kalbėjo, iš burnos kampučio tekėjo seilės. Tai buvo sukriošęs senis, ir jis vis labiau priklausė nuo Maiklo Morečio. Jam netgi teko susitaikyti su tuo, kad Dženiferė dalyvavo pasitarimuose.

Tačiau Tomas Kolfaksas nesusitaikė. Nesutarimai tarp Maiklo Morečio ir advokato darėsi vis stipresni. Kolfaksas žinojo, kad šitą moterį Maiklas nori paskirti į jo vietą. Kolfaksas pripažino, kad ji puiki advokatė, tačiau ką ji galėjo žinoti apie borgata * tradicijas? Apie tai, kodėl jų brolija tapo tokia stipria organizacija? Kaip Maiklas galėjo leisti pašaliniam žmogui — dar blogiau, moteriai — sužinoti paslaptis, susijusias su gyvybe ir mirtimi? Protu nesuvokiama! Kolfaksas kalbėjo apie tai su *caporegimi* — leitenantais ir kareiviais — mėgindamas juos patraukti į savo pusę, bet jie visi bijojo Maiklo Morečio. Jeigu jis pasitiki šita moterimi, manė jie, tai jie taip pat privalo ja pasitikėti.

Tomas Kolfaksas nusprendė palaukti. Jis buvo tikras, jog ras būdą jos atsikratyti.

Dženiferė žinojo apie jo pažiūrą į ją. Ji užėmė jo vietą, ir jo išdidumas neleis niekada jos paliesti, bet jei neapykanta įveiks ištikimybę...

Maiklas pasisuko į Dženiferę.

— Ar tu kada nors girdėjai apie Adamą Vornerį?

Dženiferei vos nesustojo širdis. Jai užgniaužė kvapą. Maiklas žiūrėjo į ją, laukdamas atsakymo.

— Tu... Tu turi galvoje senatorių? — galų gale ištarė ji.

— Taigi. Reikia priremti prie sienos šitą kalės vaiką.

* Brolybės (lot.).

Dženiferė pajuto, kad ji išblyško.

— Maiklai, kodėl?

— Jis sužlugdė mums visą operaciją. Per jį Meksikos vyriausybė uždaro visus fabrikus, priklausiusius mūsų draugams. Viskas griūva. Mes imsimės šito išsigimėlio. Jis turi išnykti.

Dženiferė stengėsi karštligiškai suvokti.

— Jeigu tu paliesi senatorių Vornerį,— pasakė ji, rūpestingai parinkdama žodžius,— tu pasirašysi sau mirties nuosprendį.

— Aš neleisiu...

— Klausyk, Maiklai. Jeigu tu atsikratysi jo, tai jo vietą užims dešimt kitų žmonių. Šimtas. Visi laikraščiai užpuls tave. Tyrimas, kuris vyksta dabar, bus tik žiedeliai, palyginus su tuo, kas prasidės, jeigu senatoriui Vorneriui kas nors atsitiks.

— Kol kas viskas atsitinka tik mums,— susierzinęs tarė Maiklas.

Dženiferė nusprendė pakeisti savo toną.

— Maiklai, gerai pagalvok. Ir anksčiau buvo tokie tyrimai. Ar ilgai jie tęsėsi? Užtenka senatoriui padaryti pranešimą apie komisijos veiklos rezultatus, kai po penkių minučių jam paveda kokį nors kitą tyrimą, o apie pirmąjį jau pamiršta. Užsidarę fabrikai vėl atsidarys, ir viskas bus kaip anksčiau. Šituo atveju tu nenukentėsi. Tačiau užteks tau žengti neteisingą žingsnį, ir nemalonumų bus per akis.

— Aš nesutinku,— tarė Tomas Kolfaksas.— Mano nuomone...

— Niekas tavo nuomonės neklausia,— suriaumojo Maiklas Moretis.

Tomas Kolfaksas krūptelėjo, lyg jam būtų smogę. Maiklas į tai neatkreipė dėmesio. Kolfaksas atsigręžė į Antonijų Granelį, tikėdamasis užtarimo, tačiau senis miegojo.

— Gerai, patarėja,— tarė Maiklas Dženiferei.— Kol kas paliksime Vornerį ramybėje.

Dženiferė su palengvėjimu atsikvėpė.

— Dar kas nors?

— Taip.— Nuo stalo paėmęs masyvų auksinį žiebtu-

vėlį, Maiklas užsidegė cigaretę.— Vienas mūsų draugas, Markas Lorencas, nuteistas už plėšikavimą ir prievartavimus.

Dženiferė skaitė apie tai laikraščiuose. Lorencas buvo recidyvistas, ne kartą sėdėjęs kalėjime už rimtus nusikaltimus.

— Tu nori, kad aš perduočiau bylą į apeliacinį teismą?

— Ne. Reikia padaryti taip, kad jis atsidurtų kalėjime.

Dženiferė nustebusi pažiūrėjo į Maiklą Moretį.

Maiklas padėjo ant stalo žiebtuvėlį.

— Mane pasiekė gandai, kad di Silva nori jį pasiųsti į Siciliją. Jeigu jis ten paklius, tai neišgyvens ir dvidešimt keturių valandų. Jis turi ten daug priešų. Pati saugiausia vieta Markui — tai Sing Singo kalėjimas. Po poros metų, kai triukšmas aprims, mes jį iš ten ištrauksime. Ar galėsi tai suorganizuoti?

Dženiferė svyravo.

— Jeigu mes būtume kitoje teisminėje apygardoje, aš galėčiau tai padaryti. Bet su di Silva man vargu ar pavyks susitarti.

Tomas Kolfaksas greitai pasakė:

— Galbūt tai pavesti kam nors kitam?

— Jeigu aš norėčiau pavesti kitam,— susierzinęs pasakė Maiklas,— aš anksčiau būčiau apie tai pasakęs.— Jis atsisuko į Dženiferę.— Aš noriu, kad tą padarytum tu.

Maiklas Moretis ir Nikas Vitas pro langą stebėjo kaip Tomas Kolfaksas įsėdo į savo mašiną ir nuvažiavo.

— Nikai,— tarė Maiklas.— Reikia jo atsikratyti.

— **Kolfakso?**

— Aš daugiau juo nepasitikiu. Jis, kaip ir senis, gyvena vakarykštės dienos supratimu.

— Kaip liepsi, Maiklai. Kada man jį pašalinti?

— Greitai. Aš tau pranešiu.

Dženiferė sėdėjo teisėjo Lorenso Voldmano kabinete. Nuo paskutinio jų susitikimo praėjo bemaž metai. Jis jau nebekvietė jos pietauti į savo klubą. Nieko nepadarysi,— pagalvojo Dženiferė. Jai labai patiko Lorensas Voldmanas, ir jai buvo gaila prarasti jo draugystę, tačiau ji jau pasirinko.

Jie laukė Roberto di Silvos, ir kambaryje pakibo slegianti tyla. Nė vienas nebuvo nusiteikęs kalbėti iš mandagumo. Galų gale atėjo apygardos prokuroras, ir prasidėjo pasitarimas.

Teisėjas Voldmanas kreipėsi į Dženiferę.

— Bobas sako, kad jūs norėjote pasiekti kompromiso, kol aš nepaskelbiau Lorencui nuosprendžio.

— Taip,— Dženiferė pasisuko į di Silvą.— Aš manau, jog būtų klaida pasodinti Marką Lorencą į Sing Singo kalėjimą. Jis ten neišgyvens. Juo labiau, kad jis neturi Amerikos pilietybės. Aš manau, kad jį reikia išsiųsti į Siciliją. Jis iš ten kilęs.

Di Silva nustebęs pažiūrėjo į ją. Jis pats norėjo pasiūlyti išsiųsti Lorencą į Siciliją, bet jeigu tai siūlo Dženiferė Parker, jis nusprendė kitaip.

— Kodėl jūs to norite? — paklausė di Silva.

— Čia daugybė priežasčių. Visų pirma, būdamas Sicilijoje, jis negalės padaryti nusikaltimų mūsų šalyje, ir...

— Būdamas Sing Singe jis taip pat negalės jų padaryti.

— Lorencas — senas žmogus. Jis nepakels kalėjimo režimo. Jis ten išeis iš proto. Visi jo draugai Sicilijoje. Jis ten gyvens taikiai ir ramiai su savo šeima.

Di Silvos veidas suakmenėjo.

— Kalbama apie banditą, kuris visą savo gyvenimą plėšė ir žudė. O jūs pergyvenate dėl jo sveikatos.— Jis atsisuko į teisėją Voldmaną.— Ką ji sako?

— Markas Lorencas turi teisę...

Di Silva trenkė kumščiu į stalą.

— Neturi jis jokių teisių! Jis nuteistas už prievartavimą ir plėšimą.

— Bet Sicilijoje, kai žmogus...

— Jis, velniai rautų, ne Sicilijoje! — suriko di Silva.— Jis čia. Jis čia įvykdė nusikaltimą, čia už jį ir atsakys.— Jis atsistojo.— Jūsų prakilnybe, mes veltui gaištame laiką. Kaltinimas atsisako bet kokio kompromiso. Aš reikalauju, kad Marką Lorencą uždarytų į Sing Singo kalėjimą.

Teisėjas Voldmanas pažiūrėjo į Dženiferę.

— Jūs turite ką pasakyti?

Dženiferė metė žvilgsnį į Robertą di Silvą ir nepatenkintu balsu pasakė:

— Ne, Jūsų prakilnybe.

— Rytoj bus paskelbtas nuosprendis,— tarė teisėjas Voldmanas.— Jūs abu laisvi.

Di Silva ir Dženiferė išėjo iš kabineto.

Koridoriuje apygardos prokuroras atsigręžė į Dženiferę ir šypsodamasis tarė:

— Jau ne taip stipriai griebiate, advokate.

Dženiferė gūžtelėjo pečiais.

— Negalima visą laiką būti nugalėtoja.

Po kelių minučių Dženiferė jau rinko Maiklo Morečio telefono numerį.

— Gali nepergyventi. Markas Lorencas sėdės Sing Singe.

41

Laikas buvo panašus į be dugno ir be krantų upę. Vietoj žiemos, pavasario, vasaros ir rudens gairėmis buvo džiaugsmai ir nusiminimai, gimimo dienos, laimėtos ir pralaimėtos bylos teisme, Maiklo buvimas ir prisiminimai apie Adamą. Ir Džošua. Matydama, kaip jis auga, Dženiferė jautė, kaip greitai bėga laikas.

Ji negalėjo patikėti, kad jam jau septyneri metai. Dar visai neseniai jis spalvindavo knygutes, o dabar jį domina lėktuvų modeliai ir sportas. Džošua buvo aukštas berniukas ir kiekvieną dieną darėsi panašesnis į savo tėvą. Jis buvo panašus ne tik iš išorės. Mandagus, teisingas, jis ir žaisdamas buvo sąžiningas. Kartą Dženiferė nubaudė jį už kažkokį prasižengimą, ir Džošua pasakė: „Nors aš tik keturių pėdų ūgio, bet taip pat turiu savo teises".

Jis buvo sumažinta Adamo kopija. Jis taip pat, kaip ir Adamas, domėjosi sportu. Sekmadieniais Džošua atsisėsdavo priešais televizorių ir nepraleisdavo nė vienos sportinės laidos. Neturėjo reikšmės, kokia tai sporto šaka — futbolas, beisbolas ar tinklinis. Iš pradžių Džošua žiūrėjo jas vienas, bet, kai paskui norėjo jas aptarti su Dženifere, ta nežinojo, ką pasakyti. Todėl ji nusprendė žiūrėti

tas laidas drauge su juo. Jie susėsdavo ant sofos ir, valgydami kukurūzų lazdeles, skatino žaidėjus.

Sykį Džošua parėjo namo susikrimtęs ir tarė:

— Mam, ar mes galime pasikalbėti su tavimi kaip vyras su vyru.

— Žinoma, Džošua.

Jie susėdo virtuvėje. Dženiferė padarė jam sumuštinį su žemės riešutų sviestu ir įpylė stiklinę pieno.

— Koks reikalas?

Jo balsas buvo rimtas.

— Na, aš girdėjau, vaikinai kalbėjo... Kaip tu manai, kai aš užaugsiu, ar seksas dar bus?

Dženiferė nusipirko nedidelę jachtą, ir savaitgaliais jie su Džošua plaukiodavo. Dženiferei patiko stebėti sūnų, kai jis stovėjo prie šturvalo. Jis šypsodavosi, o ji tą šypseną vadindavo Eriko Rudabarzdžio šypsena. Kaip ir jo tėvas, Džošua buvo apsigimęs jūreivis. Staiga jai šmėstelėjo mintis. *„Galbūt per Džošuą ji stengiasi būti su Adamu?"* — pagalvojo ji. Viskas, ką ji darė su sūnumi,— sportas, plaukiojimas jachta,— viskas jau buvo su Adamu. Sūnui tai patinka, įtikinėjo ji save, tačiau visiškai tikra tuo ji nebuvo. Žiūrėdama su kokiu džiaugsmu jis kelia burę ir kaip šviečia jo įdegusiame veidelyje akys, Dženiferė suprato, jog tai neturi reikšmės. Svarbiausia yra tai, kad jos sūnui patinka gyventi su ja. Jis jai nepakeitė Adamo. Tai buvo savarankiškas žmogus, ir Dženiferė mylėjo jį labiau už viską pasaulyje.

42

Antonijus Granelis mirė, ir visa valdžia bei imperija perėjo į Maiklo Morečio rankas. Laidotuvės buvo prašmatnios, kaip ir dera mafijos galvai. Iš visos šalies suvažiavo įvairių „šeimų" vadeivos, kad atiduotų paskutinę pagarbą velioniui draugui ir prisiektų ištikimybę naujajam vadui. Laidotuvėse buvo nemažai FTB agentų, kurie fotografavo dalyvaujančiuosius.

Roza raudojo, juk ji labai mylėjo savo tėvą. Bet ją guodė tai, kad dabar jos vyras bus „šeimos" galva.

Kiekvieną dieną Dženiferė darėsi Maiklui vis naudingesnė. Kai tik iškildavo kokia nors problema, Maiklas kreipdavosi į Dženiferę. Tomas Kolfaksas įvairiais būdais rodė savo nepasitenkinimą.

— Nesijaudink,— pasakė jai Maiklas.— Veikiai jis atsiguls pailsėti.

Dženiferę pažadino telefono skambutis. Ji atsimerkė, paskui atsisėdo lovoje ir pažiūrėjo į šviečiantį laikrodžio ciferblatą. Trečia valanda nakties.

Ji pakėlė ragelį.

— Alio.

— Man skubiai reikalinga tavo pagalba,— išgirdo ji Maiklo balsą.

Dženiferė papurtė galvą, stengdamasi atsikratyti mieguistumo.

— Kas atsitiko?

— Tiktai ką areštuotas Edis Santinis už ginkluotą apiplėšimą. Jis ir taip sąlyginai išleistas, todėl jam gresia kalėjimas ligi gyvos galvos.

— Liudytojai yra?

— Trys. Jie gerai jį įsižiūrėjo.

— Kur dabar jis?

— Septynioliktoje nuovadoje.

— Tuojau ten nuvažiuosiu.

Apsivilkusi chalatą, Dženiferė nulipo žemyn, į virtuvę ir išsivirė sau kavos. Sėdėdama už stalo, ji mąstė. **„Trys liudytojai. Ir visi jie gerai jį įsižiūrėjo".**

Ji nukėlė ragelį ir surinko „Niujork taims" redakcijos numerį.

— Aš turiu jums informaciją,— greitai pasakė ji.— Tiktai ką areštuotas už ginkluotą apiplėšimą vaikinas — Edis Santinis. Jo advokatė — Dženiferė Parker. Ji pasistengs jį išlaisvinti.— Paskui ji paskambino dar į du laikraščius ir į televiziją. Pažiūrėjusi į laikrodį, Dženiferė neskubėdama išgėrė dar puoduką kavos. Ji norėjo, kad fotografai į 51-ąją gatvę atvyktų anksčiau už ją. Ji vėl užlipo į miegamąjį ir persirengė.

Prieš išeidama Dženiferė užsuko į sūnaus kambarį. Ten degė naktinė lempa. Apklotas buvo nuslinkęs, ir Dženi-

ferė jį pataisė. Pabučiavusi Džošuą į kaktą, ji ant pirštų galų ėjo iš kambario.

— Kur eini?

Ji atsigręžė.

— Į darbą. Miegok.

— O kelinta valanda?

— Keturios.

Džošua sukikeno.

— Keistas laikas darbui. Juo labiau moteriai.

Ji priėjo prie lovos.

— Keista, kad tu tokiu laiku nemiegi.

— Ar rytoj mes žiūrėsime mačą su „Mets"?

— Žinoma, O dabar — miegok.

— Gerai, mama. Sėkmės.

— Ačiū, bičiuli.

Po kelių minučių Dženiferė jau važiavo mašina Manhatano link.

Kai ji atvažiavo į nuovadą, ten laukė tik „Deili njuz" fotografas. Pamatęs Dženiferę, jis tarė:

— Vadinasi, tai tiesa. Jūs imsitės Santinio bylos?

— Iš kur jūs tai sužinojote? — reikliai paklausė Dženiferė.

— Vienas mažytis paukštelis pašnibždėjo.

— Veltui gaištate laiką. Aš draudžiu jums fotografuoti.

Ji įėjo į nuovadą ir įformino dokumentus, kad Santinis būtų paleistas už užstatą. Ji neskubėjo ir delsė procedūrą, kol pamatė, jog atvažiavo televizija ir „Niujork taims" reporteris su fotografu. Ji nusprendė, kad nelauks „Post" žurnalistų.

Budintis policininkas ją įspėjo:

— Ten susirinko laikraštininkai, panele Parker. Jeigu norite galite išeiti pro užpakalines duris.

— Nesirūpinkite,— atsakė Dženiferė.— Aš su jais susitvarkysiu.

Ji nusivedė Edį Santinį koridoriumi, kur jos jau laukė reporteriai.

— Prašom nefotografuoti,— paprašė ji.

Fotografų kameros spragsėjo, televizijos operatorius taip pat tuščiai negaišo laiko. Dženiferė pasitraukė į šalį.

— Kodėl jūs ėmėtės šitos bylos? — paklausė vienas reporterių.

— Apie viską jūs sužinosite rytoj. O kol kas aš jums patariu šitų fotografijų nepublikuoti.

— Ne jau, Dženifere,— šūktelėjo vienas jų.— Ar jūs negirdėjote apie spaudos laisvę?

Dieną jai paskambino Maiklas Moretis. Jo balse girdėjosi įniršis.

— Ar tu matei šiandieninius laikraščius?

— Ne.

— Visi įdėjo Edžio nuotrauką pirmuosiuose puslapiuose. Jį parodė ir televizijos naujienos. Ar aš prašiau tavęs organizuoti cirko vaidinimą.

— Žinoma, ne. Tai buvo mano idėja.

— Viešpatie. Kam to reikia?

— Todėl, kad Santinį matė trys liudytojai.

— Na ir kas?

— Tu sakei, kad jie spėjo gerai į jį įsižiūrėti. Na, o dabar, kai teisme jie atpažins jį, tegul įrodys, kad jie atpažino jį ne todėl, jog matė per televiziją ar visuose laikraščiuose.

Po ilgos pauzės Maiklas džiugiai ištarė:

— Velniai mane rautų!

Dženiferė susijuokė.

Kai Dženiferė atėjo į darbą, jos laukė Kenas Beilis. Iš jo veido ji iš karto atspėjo — kažkas atsitiko.

— Kodėl tu man nieko nepasakei? — paklausė jis.

— Ko aš tau nepasakiau?

— Kad tu ir Moretis...

Dženiferė privertė save susilaikyti. Pasakyti **„ne tavo reikalas"** buvo pernelyg paprasta. Kenas buvo jos draugas, jis rūpinosi ja. Tam tikra prasme tai buvo susiję ir su juo. Dženiferė prisiminė skurdų kambarėlį, kur jie pradėjo dirbti, tai, kaip jis jai padėjo. **„Vienas pažįstamas advokatas prašo mane padėti išnešioti šaukimus. O aš neturiu laiko. Jis už kiekvieną šaukimą moka dvylika dole-**

rių ir penkiasdešimt centų plius transporto išlaidas. Ar tu negalėtum man padėti?"

— Kenai, neaptarinėkime to.

Jos balse skambėjo pyktis.

— O kodėl gi ne? Juk visi likusieji aptarinėja. Visi kalba, jog tu Morečio meilužė.— Jo veidas išblyško.— Viešpatie!

— Mano asmeninis gyvenimas...

— Jis gyvena šiukšlyne, ir tu šitą šiukšlyną atitempei į kontorą. Tu verti mus dirbti Morečiui ir jo galvažudžiams.

— Liaukis!

— Aš liausiuosi. Todėl ir nusprendžiau su tavimi pasikalbėti. Aš išeinu.

Ji buvo apstulbusi.

— Tu negali išeiti. Be reikalo tu taip galvoji apie Maiklą. Jeigu tu jį pažintum, tu...

Ji nutilo, supratusi, jog padarė klaidą.

Liūdnai į ją pažiūrėjęs, jis tarė:

— Jis viskuo privertė tave patikėti. Aš prisimenu, kokia tu buvai anksčiau. Ir tokią aš noriu tave prisiminti. Perduok mano linkėjimus sūnui.

Ir Kenas Beilis išėjo.

Dženiferė pajuto, kad gerklėje jai įstrigo gniutulas. Akyse sužvilgo ašaros. Ji padėjo galvą ant stalo, stengdamasi nepravirkti.

Kai ji atmerkė akis, buvo jau tamsu. Kabinete buvo tamsu, ir ant sienų mirgėjo miesto šviesų atspindžiai. Priėjusi prie lango, ji pažiūrėjo į apačioje tįsantį miestą. Jis atrodė, lyg džiunglės naktį.

Tai buvo Maiklo džiunglės. Ir išeiti iš jų buvo neįmanoma.

43

„Kau Pleis" salėje San Franciske buvo neįsivaizduojamai triukšminga. Čia susirinko delegatai iš visos šalies. Dalyvavo trys kandidatai į prezidento postą, kurie sėkmingai įveikė pirminius rinkimus. Bet žvaigždė, žinoma,

buvo Adamas Vorneris. Jo partija didžiavosi savo kandidatu. Dabartinis prezidentas, opozicinės partijos lyderis, nebuvo populiarus tarp rinkėjų.

— Nežinau, kas gali tau sutrukdyti tapti Jungtinių Valstijų prezidentu,— pasakė Adamui Stiuartas Nidhemas.— Nebent tu nusišlapinsi ant visų iš tribūnos prieš televizijos kameras.

Po to, kai jo kandidatūra buvo iškelta į prezidento postą, Adamas išskrido į Niujorką susitikti su Nidhemu ir kuriais ne kuriais įtakingais partijos nariais. Susitikime taip pat dalyvaus Bleras Romanas, garsiausias šalies reklamos agentūros vadovas.

— Bleras vadovaus tavo priešrinkiminės kampanijos reklamai,— pasakė Stiuartas Nidhemas.

— Džiaugiuosi, kad dirbsime viename kinkinyje,— nusišypsojo Bleras Romanas.— Jūs būsite trečiuoju mano prezidentu.

— Iš tiesų? — Adamui jis nepadarė įspūdžio.

— Aš jums papasakosiu apie žaidimo taisykles.— Bleras Romanas ėmė žingsniuoti po kambarį, užsimodamas įsivaizduojama lazda.— Mes pripildysime šalį telereklamos, sukursime jums paveikslą žmogaus, kuris gali išspręsti visos Amerikos problemas. Didysis Tėtukas — jaunas simpatingas Didysis Tėtukas. Ar aišku, pone prezidente?

— Pone Romanai...

— Taip?

— Gal jūs nevadinsite manęs ponu prezidentu?

Bleras Romanas nusijuokė.

— Atleiskite. Netyčia nuo liežuvio nusprūdo. Adamai Vorneri, man jūs jau Baltuosiuose rūmuose. Patikėkite, aš neabejoju, kad jūs nugalėsite, kitaip aš nebūčiau ėmęsis reklamuoti. Aš pernelyg turtingas, kad dirbčiau dėl pinigų.

„Reikia elgtis labai atsargiai su žmonėmis, kurie tikina, jog pernelyg turtingi, kad dirbtų dėl pinigų",— pagalvojo Adamas.

— Mes žinome, kad jūs Baltiesiems rūmams tinkamas žmogus, ir mes turime padaryti taip, kad apie tai sužinotų

visi likusieji. Pažiūrėkite į šitas schemas. Aš padalinau šalį į keletą rajonų, kur gyvena skirtingos etninės grupės. Mes jus pasiųsime į svarbiausias vietas, kur jūs galėsite surinkti taškų.

Priėjęs arčiau prie Adamo, jis užsidegęs pasakė:

— Jūsų žmoną mes padarysime žvaigžde. Moterų žurnalai be perstojo reikalaus medžiagos apie jūsų šeimyninį gyvenimą. Mes jumis **prekiausime**, Adamai Vorneri.

Adamas pajuto, kaip jį pagauna pyktis.

— Ir kaip jūs ketinate tai daryti?

— Labai paprastai. Jūs — prekė, Adamai Vorneri. Ir mes pardavinėsime jus, kaip bet kurią kitą prekę. Mes...

Adamas atsisuko į Stiuartą Nidhemą.

— Stiuartai, aš norėčiau su tavimi pasikalbėti.

— Žinoma,— grįžtelėjęs į susirinkusiuosius, Nidhemas tarė:— Padarykime pertrauką, pavakarieniaukime ir vėl susirinksime čia devintą valandą. Tada ir tęsime mūsų pokalbį.

Kai jie liko dviese, Adamas tarė:

— Stiuartai, jis rengiasi padaryti kažkokį cirką. „Jūs — prekė, Adamai Vorneri. Ir mes pardavinėsime jus, kaip bet kurią kitą prekę". Šlykštus tipas!

— Aš suprantu tavo jausmus, Adamai,— raminamai pasakė Stiuartas Nidhemas,— bet Bleras savo reikalą išmano. Jis nejuokavo, kai sakė, jog tai jo trečiasis prezidentas. Visus prezidentus, pradedant Eizenchaueriu, palaikė reklamos agentūros. Patinka tau ar ne, tačiau kampaniją reikia reklamuoti. Bleras Romanas pažįsta žmonių psichologiją. Kad ir kaip tai šlykščiai skamba, bet, jeigu tu nori pakliūti į Baltuosius rūmus, tave reikia parduoti, reikia tavimi prekiauti.

— Man tai ne prie širdies.

— Tai dalis kainos, kurią tu turi sumokėti.— Priėjęs prie Adamo, jis uždėjo ranką jam ant pečių.— Svarbiausia — prisiminti tikslą. Nori pakliūti į Baltuosius rūmus? Gerai. Mes padarysime viską, kad tu ten pakliūtum. Bet ir tu privalai pasistengti. Ir jeigu tau reikia vaidinti cirko artisto vaidmenį, susitaikyk su tuo.

— Mums tikrai reikalingas Bleras Romanas?

— Mums reikalingas Blero Romano tipo žmogus. Aš pats su juo kalbėsiu. Pasistengsiu, jog tau kuo rečiau tektų su juo susidurti.

— Būsiu tau labai dėkingas.

Prasidėjo kampanija. Iš pradžių buvo trumpos kalbos televizijoje, paskui tokių pasisakymų ir pokalbių buvo vis daugiau ir daugiau. Jie užplūdo visą šalį. Žmonės visur girdėjo apie senatorių Adamą Vornerį. Bet kuriame šalies kampelyje jį matė televizorių ekranuose, girdėjo per radiją, skaitė apie jį laikraščiuose. Svarbiausia kampanijos tema buvo teisėtumas ir teisėtvarka. Labiausiai buvo akcentuojamas kovos su nusikalstamumu komisijos, kuriai vadovavo Adamas, darbas.

Trumpametražiniai televizijos filmukai su Adamo pasisakymais pasklido po visą šalį. Tuose, kurie buvo skirti Vakarų Virdžinijai, buvo kalbama apie nedarbą ir akmens anglies pramonę, kuri turi šitą kraštą praturtinti. Detroitui skirtuose filmukuose buvo paliestos urbanizacijos problemos, Niujorkui — didėjantis nusikalstamumas.

Bleras Romanas Adamui patarė:

— A.V., reikia tik paviršutiniškai apibrėžti problemą. Nereikia giliai kapstytis. Mes parduodame prekę, o ta prekė — jūs.

— Pone Romanai,— atsakė Adamas,— man nusispjauti į jūsų statistiką. Aš ne užšaldyti pietūs ir nenoriu, kad mane, kaip tokį, parduotų. Aš problemas atskleisiu iš esmės. Manau, jog amerikiečiai užtektinai protingi, kad suprastų, kas prie ko.

— Aš tiktai...

— Aš noriu, kad jūs suorganizuotumėte tikrus debatus tarp manęs ir prezidento.

— Gerai,— atsakė Bleras Romanas.— Aš susisieksiu su prezidento vaikinais, A.V.

— Ir dar vienas dalykas,— tarė Adamas.

— Taip? Kas dar?

— Nevadinkite manęs A.V.

Rytiniame pašte ji rado kvietimą dalyvauti Amerikos juristų asociacijos sužaviavime, kuris vyks Akapulke. Dženiferė turėjo daugybę bylų, ir ji būtų atsisakiusi kvietimo, bet suvažiavimas turėjo vykti kaip tik sūnaus atostogų metu. Dženiferė pagalvojo, kad Džošuai patiks Akapulkas.

Ji tarė Sintijai:

— Parašyk, kad aš priimu kvietimą. Ir užsakyk tris bilietus į lėktuvą.

Ji nusprendė paimti drauge ir ponią Makėj.

Vakarieniaujant ji pranešė šitą naujieną sūnui.

— Ar tu norėtumei nuskristi į Akapulką?

— Tai — Meksikoje,— pareiškė jis. Vakarinėje pakrantėje.

— Teisingai.

— O mes nueisime į nudistų paplūdimį?

— Džošua!

— Sako, kad ten tokie yra. Juk natūralu — vaikščioti nuogam.

— Dėl to aš dar pagalvosiu.

— O ar aš galėsiu ten medžioti po vandeniu?

Dženiferė įsivaizdavo, kaip Džošua mėgina ištraukti didžiulį tuną, ir vos sulaikė šypseną.

— Pažiūrėsime. Kai kurios žuvys ten labai didelės.

— Tai ir gerai,— rimtai atsakė Džošua.— Tai, kas lengva, neteikia jokio malonumo. Nėra jokio sportinio intereso.

Jai atrodė, jog kalba Adamas.

— Sutinku.

— Kuo dar ten galima užsiimti?

— Na, mes galėsime pajodinėti arkliais, apžiūrėti įžymybes...

— Tiktai neapžiūrinėkime bažnyčių. Jos visos vienodos.

Būtent taip sakė Adamas: **„Jeigu tu matei vieną bažnyčią, tu matei visas bažnyčias".**

Suvažiavimas turėjo prasidėti pirmadienį. Dženiferė, Džošua ir ponia Makėj išskrido į Akapulką penktadienį rytą aviakompanijos „Branif" reisu. Džošua lėktuvu skrido jau ne pirmą kartą, jam tai patiko. Ponia Makėj drebėjo iš baimės.

Džošua pasistengė ją nuraminti.

— Ko bijoti. Jeigu lėktuvas ir sudužtų, tai įvyks per vieną sekundę.

Ponia Makėj išblyško.

Lėktuvas nusileido Benito Chuareso aerouoste ketvirtą valandą dienos, o po trijų valandų jie jau buvo „Las Brisas". Viešbutis buvo už aštuonių mylių nuo Akapulko. Tai buvo lyg ir motelis, kurį sudarė keli kotedžai, pastatyti ant kalvos. Kiekvienas kotedžas turėjo savo kiemelį. Namelyje, kur apsigyveno Dženiferė dar buvo ir plaukiojimo baseinas. Viešbutį užsisakyti buvo labai sunku, nes šiuo metu Akapulke vyko nemažai suvažiavimų ir konferencijų, bet Dženiferė paskambino vienam savo įtakingų klientų, ir po valandos jis pranešė jai, kad jos nekantraudami laukia viešbutyje „Las Brisas".

Kai jie įsikūrė, Džošua pasakė:

— Gal mes nueikime į miestą ir pasiklausykime, kaip jie kalba? Aš niekada nebuvau šalyje, kur niekas nekalba angliškai.— Truputėlį pagalvojęs, jis pridūrė: — Jeigu, žinoma, neskaičiuoti Anglijos.

Jie nuvažiavo į miestą mašina ir vaikščiojo po triukšmingą prekybinį centrą — Sokalą. Dideliam berniuko nusivylimui, visi kalbėjo tik angliškai. Akapulke buvo pilna amerikiečių turistų.

Jie apsilankė margame turguje pagrindinėje prieplaukoje ir senojoje miesto dalyje, kur buvo pardavinėjama viskas, ką tik galėjai įsivaizduoti.

Dieną jie pasivažinėjo arkliais kinkyta karieta ir lankėsi „Pjė de la Kvesta" — saulėtame paplūdimyje. Vakare jie grįžo į miestą.

Jie vakarieniavo restorane „Armando le klub", kur buvo nuostabi virtuvė.

— Aš dievinu meksikietišką virtuvę,— pareiškė Džošua.

— Aš džiaugiuosi,— atsakė Dženiferė.— Tačiau čia prancūziška virtuvė.

— Užtat valgių skonis — meksikietiškas.

Šeštadienį jie ilsėjosi visą dieną. Nuo ryto jie išėjo apsipirkti Kebrados gatvėje, kur buvo daugybė gerų parduotuvių, papietavo meksikietiškame restorane „Kojuka 22". Džošua paklausė:

— Čia turbūt taip pat prancūziškas restoranas?

— Ne, **gringo,** čia viskas meksikietiška.

— O kas tas **gringo?**

— Tai tu, drauguži.

Eidami pro „Plasa Koleta", jie pamatė afišą, kviečiančią į gaidžių peštynes.

Džošua žiūrėjo į afišą išpūtęs akis, ir Dženiferė paklausė:

— Ar nori pažiūrėti gaidžių peštynes?

Džošua linktelėjo.

— Jeigu tai nelabai brangu. Nes jeigu mes išleisime pinigus, tai negalėsime grįžti namo.

— Manau, kad tą dalyką mes kaip nors sutvarkysime.

Jie įėjo vidun ir ėmė stebėti peštynes. Dženiferė pastatė tam tikrą sumą už gaidį, kuris patiko sūnui, ir jo gaidys laimėjo.

Kai Dženiferė pasiūlė grįžti į viešbutį, Džošua tarė:

— Mam, o gal pasižiūrėsime į nardytojus?

Jam apie juos papasakojo viešbučio valdytojas.

— Tu tikras, jog nenori pailsėti?

— Jeigu tu pavargai, tai, žinoma, grįšime į viešbutį. Aš visai pamiršau apie tavo amžių.

— Mano amžius neturi reikšmės.— Dženiferė atsisuko į ponią Makėj.— Jūs važiuosite su mumis?

— Suprantama,— išstenėjo ji.

Nardytojai šokinėjo nuo uolų La Kebradoje. Dženiferė, Džošua ir ponia Makėj stovėjo apžvalgos aikštelėje stebėdami, kaip nardytojai šoko iš šimto penkiasdešimties pėdų aukščio į siaurą plyšį tarp uolų, laiką apskaičiuoda-

mi taip, kad pakliūtų į atsiritančią bangą. Menkiausia klaida — ir jų laukė neišvengiama mirtis.

Kai vaidinimas baigėsi, prie jų priėjo pinigus renkantis berniukas.

— Uno peso, por favor *.

Dženiferė jam davė penkis pesus.

Naktį ji sapnavo nardytojus.

„La Brisas" turėjo savo nuosavą paplūdimį — La Konča. Sekmadienio rytą Dženiferė, Džošua ir ponia Makėj nuvažiavo ten džipu, kuris buvo skirtas svečiams. Orai buvo nuostabūs. Įlankoje ant melsvai žalsvų bangų suposi kateriai ir jachtos.

Stovėdamas prie pat vandens Džošua stebėjo, kaip poilsiautojai slidinėja vandens slidėmis.

— Mam, ar tu žinai, kad šitą sportą sugalvojo Akapulke?

— Ne. Iš kur tu žinai?

— Neprisimenu. Lyg ir knygoje skaičiau, lyg ir pats sugalvojau.

— Panašiau į pastarąjį.

— Tai reiškia, kad aš negalėsiu paslidinėti vandens slidėmis?

— Pernelyg greiti kateriai. Ar tau nebaisu?

Džošua pažiūrėjo į vandenyną.

— Tas žmogus pasakė: „Aš nusiųsiu tave atgal pas Jėzų", o paskui prikalė mano ranką prie grindų.

Pirmą kartą per visą tą laiką jis prisiminė tą siaubingą įvykį.

Atsiklaupusi priešais jį, Dženiferė apglėbė Džošuą.

— Kodėl tu tai prisiminei?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Nežinau. Galbūt todėl, kad Jėzus vaikščiojo vandeniu, ir čia visi vaikšto vandeniu.— Jis pažiūrėjo į jos iš skausmo perkreiptą veidą.— Atleisk, mam. Aš apie tai bemaž negalvoju, tikrai.

Stipriai prispaudusi jį prie savęs, ji tarė:

— Viskas gerai, mano mielasis. Žinoma, tu gali paslidinėti vandens slidėmis. Tiktai iš pradžių papietaukime.

* Prašau duoti vieną pesą (isp.).

Paplūdimyje La Končoje buvo atviras restoranas. Staliukai buvo užtiesti rožinėmis staltiesėmis ir stovėjo po dryžuotais skėčiais. Čia pat stovėjo švediškas stalas su gausybe įvairiausių užkandžių ir patiekalų. Čia buvo omarai, krabai, eršketas, mėsa, įvairūs vaisiai ir daržovės. Džošua tris kartus ėjo papildyti lėkštę ir pagaliau patenkintas atsilošė į kėdės atkaltę.

— Tai labai geras restoranas,— pareiškė jis.— Ir man visiškai tas pat kieno čia virtuvė.— Jis atsistojo.— Einu sužinosiu dėl vandens slidžių.

Ponia Makėj beveik nepalietė valgio.

— Ar jūs gerai jaučiatės? — paklausė Dženiferė.— Jūs nieko nevalgote.

Palinkusi į priekį, ponia Makėj rūsčiai sušnibždėjo:

— Nenoriu patirti Montesumos kerštо.

— Manau, kad jūs be reikalo jaudinatės.

— Aš negaliu valgyti užsienietiško maisto,— atsakė ponia Makėj.

Džošua pribėgo prie stalo ir tarė:

— Aš susitariau dėl katerio. Ar galima, aš dabar eisiu slidinėti? A, mam?

— O tu nenori truputėlį palaukti?

— Kodėl?

— Tegul pilve maistas susiguli...

— Mam...— ėmė zaunyti jis.

Ponia Makėj liko ant kranto, o Dženiferė ir Džošua įlipo į katerį. Džošua turėjo pirmąją slidinėjimo vandens slidėmis pamoką. Pirmąsias penkias minutes jis nuolat griuvo, bet paskui slidinėjo taip, lyg tai būtų daręs nuo gimimo dienos. Į dienos pabaigą jis jau galėjo išdarinėti įvairius triukus ir netgi slidinėti be slidžių, tiesiog ant kulnų.

Likusį laiką jie praleido lepindamiesi ant šilto smėlio ir maudydamiesi baseine.

Kai jie džipu grįžo į viešbutį, Džošua prisiglaudė prie Dženiferės ir tarė:

— Žinai, mam, tai turbūt buvo pati geriausia diena mano gyvenime.

Ji iš karto prisiminė Maiklo Morečio žodžius: **„Aš noriu, kad tu žinotum,— tai buvo pats geriausias vakaras mano gyvenime".**

Pirmadienį Dženiferė anksti nubudo ir ėmė rengtis, kad spėtų nuvažiuoti į suvažiavimą. Ji segėjo tamsiai žaliu sijonu, vilkėjo plačia raudonomis rožėmis išsiuvinėta palaidine. Ji pasižiūrėjo į veidrodį ir savo atvaizdu liko patenkinta. Kad ir ką ten Džošua kalbėtų apie jos amžių, ji atrodė, kaip trisdešimt vienerių metų jo sesuo. Ji nusijuokė ir pagalvojo, jog tai geriausia mintis, kuri jai šovė į galvą paskutiniu metu.

Ji pakvietė ponią Makėj.

— Aš išvažiuoju į darbą. Prižiūrėkite Džošuą. Neleiskite jam ilgai būti saulėje.

Centrą, kuriame vyko suvažiavimai, sudarė penki pastatai, sujungti tarp savęs dengtomis terasomis, ir užėmė trisdešimt penkis akrus parko zonos. Tvarkingai pakirptose vejose stovėjo ikikolumbinės epochos statulos.

Amerikos juristų asociacijos suvažiavimas vyko „Teotiuakane" — pagrindinėje salėje, kurioje tilpo septyni su puse tūkstančio žmonių.

Užsiregistravusi Dženiferė įėjo į milžinišką salę. Ji buvo perpildyta. Minioje Dženiferė pamatė keletą pažįstamų ir draugų. Čia nebuvo griežtų kostiumų ir suknelių — visi dėvėjo spalvingus marškinius ir kelnes. Atrodė, kad visi jie atvažiavo atostogauti. **„Štai kodėl suvažiavimas ir vyksta Akapulke, o ne Čikagoje ar Detroite",**— pagalvojo Dženiferė. Čia galima nusirišti kaklaraiščius ir pasikaitinti po tropine saule.

Tarpduryje Dženiferei įteikė suvažiavimo programą, bet, užsikalbėjusi su pažįstamais, ji neatkreipė į ją jokio dėmesio.

Iš garsiakalbio pasigirdo balsas:

— Prašome dėmesio! Malonėkite atsisėsti į savo vietas. Pradėsime darbą. Prašome sėstis!

Žmonės nenoriai ėjo į savo vietas. Dženiferė žvilgtelėjo į prezidiumą. Centre stovėjo Adamas Vorneris.

Dženiferė sustingo žiūrėdama, kaip Adamas atsisėdo netoli mikrofono. Ji pajuto, kaip smarkiai ėmė plakti jos

širdis. Paskutinį kartą ji matė Adamą italų restoranėlyje, kur jis jai pranešė, jog Merė Betė — nėščia.

Pirmiausias Dženiferės noras buvo kuo greičiau bėgti iš čia. Ji supratimo neturėjo, kad čia gali dalyvauti Adamas. Ji šito negalėjo pakelti. Ji žinojo, kad jai reikia išeiti.

— Greičiau susėskite ir pradėsime darbą.

Visi aplinkui susėdo, tiktai Dženiferė liko stovėti. Ji greitai atsisėdo, nusprendusi, kad išeis iš čia, kai tik bus galima.

— Mums didelė garbė,— tarė pirmininkas,— kad šiandien su mumis kandidatas į Jungtinių Valstijų prezidento postą, Niujorko juristų asociacijos narys, Jungtinių Valstijų senatorius. Džiaugiuosi, galėdamas jums pristatyti senatorių Adamą Vornerį.

Dženiferė žiūrėjo, kaip Adamas atsistojo ir nusilenkė, atsakydamas į triukšmingus aplodismentus. Priėjęs prie mikrofono, jis apžvelgė salę.

— Ačiū, pone pirmininke. Gerbiamieji ponios ir ponai!

Adamo balsas tiesiog kerėjo. Salėje įsivyravo absoliuti tyla.

— Šiandien mes susirinkome čia dėl daugelio priežasčių.— Jis padarė pauzę.— Vieni atvažiavo pasikaitinti, kiti — panardyti su akvalangu...— Pasigirdo pritariamas juokas.— Tačiau iš esmės mes susirinkome čia, kad pasikeistume patyrimu ir aptartume naujas koncepcijas. Šiandien, kaip niekada anksčiau, juristai kritikuojami. Netgi Aukščiausiasis teisėjas nepalankiai atsiliepė apie mūsų veiklą.

Dženiferei patiko, kaip jis tarė žodį **„mūsų"**, statydamas save šalia kitų. Ji beveik negirdėjo, ką jis kalba, o tik klausėsi jo balso, stebėjo jo judesius. Jis persibraukė ranka plaukus, ir Dženiferės širdis apmirė. Būtent taip darė Džošua. Adamo sūnus buvo vos už kelių mylių nuo čia, o Adamas niekada apie tai nesužinos.

Adamo balse suskambo metalinės gaidelės.

— Šitoje salėje yra nemažai advokatų, užsiimančių kriminaline teise. Turiu prisipažinti, kad aš šitą sferą visada laikiau labiausiai jaudinančia. Kriminaliniai advokatai dažnai turi reikalą su gyvenimu ir mirtimi. Tačiau,—

jis pakėlė balsą, — tarp jų yra ir tokių, — Dženiferė pastebėjo, kaip balso intonacija jis supriešina juos su savimi,— kurie užtraukia mūsų profesijai gėdą. Amerikos jurisprudencijos sistema grindžiama kiekvieno piliečio teise į teisingą teismą. Bet, kai salę padaro pajuokos objektu, kai advokatai įdeda visą savo talentą ir energiją, kad apeitų įstatymą, čia reikia imtis atsakomųjų priemonių.— Visų žvilgsniai buvo nukreipti į Adamą.— Aš kalbu apie tai, ponios ir ponai, remdamasis savo patirtimi, man daug kas nepatinka iš to, su kuo aš susiduriu. Neseniai aš vadovavau komisijai, kuri tyrė nusikalstamumą Jungtinėse Valstijose. Ir noriu pasakyti, kad komisijos darbą dažnai blokavo įtakingi teisėtvarkos organų darbuotojai. Aš mačiau teisėjus, kurie ėmė kyšius, liudytojų šeimas, kurioms grasino. Aš žinau, kad dažnai dingsta pagrindiniai liudytojai. Organizuotas nusikalstamumas kaip smauglys veržia žiedą aplink mūsų ekonomiką, praryja teismą, grasina mūsų gyvenimui. Didžioji dalis juristų,— tai sąžiningi žmonės, nuoširdžiai atliekantys savo darbą, bet aš noriu įspėti tuos, kas laiko save aukščiau įstatymo,— jūs darote labai didelę klaidą ir kada nors už tai užmokėsite. Ačiū.

Salėje kilo ovacija. Dženiferė taip pat atsistojo su visais, karštai plodama, bet ji vis dar galvojo apie paskutinius Adamo žodžius. Jai atrodė, kad jis juos pasakė betarpiškai jai. Dženiferė pasuko išėjimo link, skindamasi kelią per minią.

Kai ji jau buvo netoli durų, ją pašaukė pažįstamas meksikietis advokatas, su kuriuo ji dirbo prieš metus.

Galantiškai pabučiavęs jai ranką, jis tarė:

— Susitikimas su jumis — man didelė garbė. Pavakarieniaukime drauge. Aš reikalauju.

Dženiferė buvo pažadėjusi sūnui, kad šiandien vakare jie eis į klubą „Marija Elena" žiūrėti folklorinių šokių.

— Atleiskite, Luisai. Turiu planuotą susitikimą.

Jo juodose drėgnose akyse matėsi neviltis.

— Tada galbūt rytoj?

Dar Dženiferei nespėjus atsakyti, prie jos priėjo Niujorko apygardos prokuroro padėjėjas.

— Sveika,— tarė jis,— ką tu čia veiki? Gal pavakarieniautume drauge? Čia yra nuostabi diskoteka su stikli-

nėmis grindimis ir veidrodinėmis lubomis. Vadinasi „Nepenta".

— Skamba gundančiai, ačiū, bet vakare aš užimta.

Po kelių sekundžių Dženiferė stovėjo apsupta juristų, su kuriais ji kadaise dirbo. Ji buvo įžymybė ir visi norėjo su ja pasikalbėti. Jų atsikratyti jai pavyko tik po pusvalandžio. Ji jau ėjo vestibiulio pusėn ir staiga pamatė, kad priešais ją ateina Adamas Vorneris, lydimas minios reporterių ir apsaugos darbuotojų. Dženiferė jau norėjo apsisukti ir eiti atgal, tačiau jau buvo vėlu. Adamas ją pamatė.

— Dženifere!

Iš pradžių ji norėjo apsimesti, kad negirdėjo, tačiau ji nenorėjo statyti jo į keblią padėtį prie kitų. Ji tik pasisveikins su juo ir išeis.

Ji žiūrėjo, kaip Adamas artėja prie jos, atsakydamas reporteriams:

— Ponios ir ponai, daugiau aš jums neturiu ką pasakyti.

Po kelių sekundžių jis palietė jos ranką, žiūrėdamas jai tiesiai į akis. Atrodė, jog jie niekada nebuvo išsiskyrę. Stovėdami vestibiulyje, apsupti minios, jie buvo vieni šiame pasaulyje. Dženiferė nežinojo, kiek laiko jie taip stovėjo.

Pagaliau Adamas ištarė:

— Aš manau, mums vertėtų išgerti.

— Geriau nereikia,— Ji norėjo greičiau išeiti.

Adamas papurtė galvą.

— Protestas atmetamas.

Paėmęs ją už parankės nusivedė į barą. Jie vargais negalais rado laisvą staliuką.

— Aš tau skambinau ir rašiau laiškus,— pasakė Adamas,— bet atsakymo nesulaukiau.— Jis klausiamai žiūrėjo į ją.— Nebuvo nė dienos, kad aš apie tave negalvočiau. Kodėl tu pradingai?

— Buvau užburta.

Prie staliuko priėjo padavėjas. Adamas paklausė Dženiferę:

— Ką tu gersi?

— Nieko. Man iš tikrųjų reikia eiti, Adamai.

— Tu negali išeiti. Mes švęsime. Revoliucijos metinės.

— Mūsų ar meksikiečių?

— Koks skirtumas.— Jis atsigręžė į padavėją.— Dvi „margaritas".

— Ne, aš... „*Gerai*,— pagalvojo ji,— *taip jau ir bus*". Man dvigubą,— pasakė Dženiferė.

Padavėjas linktelėjo ir nuėjo.

— Aš tiek daug skaičiau apie tave,— tarė Dženiferė.— Aš labai tavimi didžiuojuosi, Adamai.

— Ačiū. — Jis dvejojo. — Aš apie tave taip pat daug skaičiau.

— Bet nesididžiuoji manimi,— atsakė ji tokiu pačiu tonu.

— Atrodo, kad dauguma tavo klientų iš Sindikato.

Dženiferė pajuto, kad ji neturi ko pasakyti.

— Aš maniau, kad tavo pranešimas baigtas.

— Tai ne pranešimas, Dženifere. Aš pergyvenu dėl tavęs. Aš nusprendžiau pabaigti su Maiklu Morečiu, ir aš šitą padarysiu.

Dženiferė apsidairė į šalis. Bare buvo pilna juristų.

— Dėl dievo, Adamai, nesiginčykime, ypač čia.

— Tada kur?

— Niekur. Maiklas Moretis — mano klientas. Aš negaliu kalbėi su tavimi apie jį.

— Aš noriu pasikalbėti su tavimi. Kur?

Ji papurtė galvą.

— Aš juk tau sakiau...

— Aš noriu pasikalbėti apie mus.

— Mūsų jau nėra.— Ji norėjo atsistoti.

Adamas paėmė ją už rankos.

— Prašau, neišeik. Aš negaliu tavęs paleisti.

Dženiferė nenoromis atsisėdo ant kėdės.

— Ar tu kada nors apie mane galvojai?

Dženiferė žiūrėjo į jį ir nežinojo, juoktis jai ar verkti. Ar galvojo apie jį! Jis gyveno jos namuose. Ji bučiavo jį kas rytą, gamino jam pusryčius, plaukiojo su juo jachta, mylėjo.

— Taip,— pagaliau tarė Dženiferė.— Aš galvoju apie tave.

— Aš džiaugiuosi. Tu laiminga?

— Žinoma,— greitai, pernelyg greitai atsakė ji. Ji stengėsi, kad jos balsas skambėtų abejingai.— Aš turiu gerą klientūrą, padorų turtą, aš daug keliauju, susitinku su patraukliais vyrais. Kaip tavo žmona?

— Viskas normalu,— tyliai atsakė jis.

— O dukra?

Jis linktelėjo, ir jo veide matėsi pasididžiavimas.

— Samanta — nuostabus vaikas. Ji taip greitai auga. **„Jai tiek pat metų kaip ir mano sūnui".**

— Tu taip ir neištekėjai?

— Ne.

Pauzė šiek tiek užsitęsė. Dženiferė nežinojo, ką sakyti. Adamas pažvelgė jai į akis ir iš karto viską suprato.

Jis suspaudė jos ranką.

— O Dženifere! Mano brangioji!

Dženiferė pajuto, kaip raudonis užlieja jos veidą. Ji žinojo, kad gali padaryti siaubingą klaidą.

— Adamai, man reikia eiti. Aš turiu pasimatymą.

— Atidėk jį,— pareikalavo jis.

— Atleisk, negaliu.— Ji norėjo kuo greičiau išeiti iš čia, pasiimti sūnų ir skristi namo.

— Rytoj dieną aš turiu išskristi į Vašingtoną. Bet aš pakeisiu savo planus, jeigu tu sutiksi susitikti su manimi šį vakarą,— tarė Adamas.

— Ne!

— Dženifere, aš negaliu tavęs paleisti. Negaliu. Mums reikia pasikalbėti. Pavakarieniaukime drauge.

Jis stipriai suspaudė jos ranką. Ji pažvelgė į jį ir suprato, kad negalės atsisakyti.

— Prašau tave, Adamai, — maldaujamai ištarė ji.— Mūsų neturi matyti drauge. Jeigu tu meĝžioji Maiklą Moretį...

— Tai neturi nieko bendro su Maiklu Morečiu. Vienas mano draugas pasiūlė man pasinaudoti jo jachta. Ji vadinasi „Paloma blanka". Ji stovi jachtklube. Aštuntą valandą.

— Aš neateisiu.

— Aš tavęs lauksiu.

Palei sieną už stalelio sėdėjo Nikas Vitas su dviem **puttanas**, kurias jam atvedė vienas draugas. Jos abi buvo gražutės ir dar visiškai jaunutės. Tokios Nikui patiko. Draugas pasakė, kad jos abi tikros meistrės, ir tai buvo tiesa. Jos trynėsi aplink jį, šnibždėdamos į ausį nešvankybes, bet Nikas nesiklausė. Jis žiūrėjo į staliuką, už kurio sėdėjo Dženiferė Parker ir Adamas Vorneris.

— Gal užlipkim į numerį, brangusis? — pasiūlė viena mergiūkščių.

Nikas Vitas norėjo prieiti prie Dženiferės ir jos palydovo, kad pasisveikintų, bet mergiūkštės ėmė glostyti jo tarpukojį. Dabar jie puikiai pasismagins.

— Gerai, lipam į viršų,— pasakė Nikas Vitas.

45

„Paloma blanka" išdidžiai stovėjo prieplaukoje, apšviesta mėnulio šviesos. Dženiferė lėtai priėjo prie jachtos, įsitikinusi, kad niekas jos nemato. Adamas pasakė jai, kad pamėgins pasislėpti nuo sargybinių, ir tai, matyt, jam pavyko. Nuvežusi Džošuą ir ponią Makėj žiūrėti folklorinių šokių, Dženiferė sustabdė taksi ir paprašė vairuotoją, kad ją išleistų neprivažiavęs prieplaukos.

Keletą kartų Dženiferė jau buvo bekelianti ragelį, kad paskambintų Adamui ir pasakytų, jog neateis. Ji ėmė rašyti raštelį, tačiau paskui jį suplėšė. Nuo to momento, kai ji paliko Adamą bare, Dženiferė vis dvejojo. Ji sugalvojo įvairiausių priežasčių, kad tik neitų į pasimatymą su Adamu. Iš to nieko gero neišeis, ir tai padarys žalos jiems abiems. Adamo karjerai iškils grėsmė. Jis dabar pakilo ant populiarumo bangos, įkūnydamas šalies viltis ateičiai. Jis buvo spaudos numylėtinis, bet toji pati spauda taip pat lengvai nustums jį į bedugnę, jeigu jis nebus ištikimas jos sukurtam paveikslui.

Todėl Dženiferė nusprendė nesusitikti su juo. Ji buvo jau kita moteris, gyveno kitą gyvenimą, ir dabar ji priklausė Maiklui...

Adamas jos laukė prie trapo.

— Aš bijojau, jog tu neateisi,— tarė jis.

Ji pasijuto jo glėbyje, ir jų lūpos susitiko.

— O kur komanda? — pagaliau paklausė Dženiferė.

— Aš pasiunčiau juos į krantą. Ar tu dar prisimeni, kaip plaukioti jachta?

— Aš dar prisimenu viską.

Jie pakėlė burę ir po dešimties minučių „Paloma blanka" jau pasuko į atvirą vandenyną. Pirmą pusvalandį jie buvo užsiėmę jachtos vairavimu, tačiau nuolat jautė vienas kito artumą. Įtampa didėjo, ir jie abu žinojo, kas neišvengiamai turėjo įvykti.

Išplaukusi iš prieplaukos į atvirą vandenyną, jachta lėkė mėnulio šviesos užlietomis bangomis. Adamas priėjo prie Dženiferės ir apkabino ją.

Jie glamonėjosi ir mylėjosi tiesiog denyje po žvaigždėmis, ir švelnus brizas gaivino jų nuogus kūnus.

Praeitis ir ateitis kažin kur pradingo, ir pasaulis egzistavo tik jiems dviems. Tačiau Dženiferė žinojo, kad šita naktis Adamo glėbyje nėra pradžia, greičiau pabaiga. Nebuvo tiltų, kurie sujungtų juos skiriančius pasaulius. Jie pernelyg atitolo vienas nuo kito, ir atgal kelio nebuvo.

Šita naktis jai tęsis ligi gyvenimo pabaigos.

Jie gulėjo klausydamiesi, kaip švelniai bangos daužosi į jachtos šonus.

Adamas pasuko galvą į ją.

— Rytoj...

— Nekalbėk nieko,— sukuždėjo Dženiferė,— tiktai mylėk mane, Adamai.

Dženiferė apibėrė Adamo veidą bučiniais, švelniai glostydama jo raumeningą kūną.

— Dieve mano, Dženifere...— sukuždėjo Adamas ir ėmė bučiuoti jos kūną, nusileisdamas vis žemiau ir žemiau...

46

— Šitas ožys nuolat man įgrisdavo, — pasiskundė Salvatorė Fjorė,— todėl teko jį pribaigti.

Nikas Vitas nusikvatojo. Reikėjo gimti idiotu, kad galėtum juokauti su mažyliu Fjore. Nikas sėdėjo už didžiu-

lio virtuvės stalo senoje olandiškoje fermoje drauge su Salvatore Fjore ir Džozefu Kolela, prisimindami praėjusias dienas ir laukdami, kada pasibaigs susitikimas svetainėje. Milžinas ir neūžauga buvo jo geriausi draugai. Kartu jie matė ir šilta, ir šalta. *„Jie man kaip broliai"*,— pagalvojo Nikas Vitas.

— Kaip tavo giminaitis Pitas? — paklausė Nikas Kolelą.

— Jį neseniai sugriebė, bet jis išsikapstys, galvą guldau.

— Aršus vaikinas.

— Uhu. Pitas — klasiškas vyrukas, tik jam nesiseka. Jis ėjo sargybą, kai plėšėme banką, ir farai jam užmovė pavalkus. Pamėgino jį prašnekinti, bet kur ten...

— Taip, jis vaikinas klasiškas.

— Uhu. Jam visada patiko dideli pinigai, didelės bobos ir didelės mašinos.

Iš svetainės pasigirdo garsūs pikti balsai. Gangsteriai įsiklausė.

— Kolfaksui lyg ylą būtų į užpakalį įkišę.

Tomas Kolfaksas ir Maiklas Moretis kambaryje buvo vieni. Jie aptarė skubią operaciją, kurią reikėjo atlikti Bahamuose azartinio verslo sferoje. Maiklas pavedė Dženiferei parengti reikiamus popierius.

— Kaip tu gali taip elgtis, Maiklai,— pasipriešino Kolfaksas.— Aš ten pažįstu visus vaikinus. Ji jų nepažįsta. Pavesk man tai padaryti.— Jis žinojo, kad kalba pernelyg garsiai, bet nieko sau padaryti negalėjo.

— Per vėlu,— pasakė Maiklas.

— Aš nepasitikiu šita mergiote. Tonis ja taip pat nepasitikėjo.

— Tonio jau nėra su mumis,— pritildė balsą Maiklas.

— Gerai, Maiklai. Aš kalbu todėl, kad šitas darbelis ne jai. Taip, ji protinga, bet aš tave įspėju — ji gali visus mus užstatyti.

Bet Maiklą jaudino tik Tomas Kolfaksas. Organizuoto nusikalstamumo tyrimo komisija, vadovaujama Adamo Vornerio, dirbo kaip reikiant. Jeigu jie paims Kolfasą, kiek laiko jis išlaikys? Jis pernelyg senas. Jis apie „šei-

mos" paslaptis žino daugiau negu kas nors kitas. Kolfaksas galėjo pražudyti juos visus, ir Maiklas juo nepasitikėjo.

— Pasiųsk ją kur nors,— tęsė Kolfaksas.— Tegul pailsi, kol komisija baigs tyrimą. Ji moteris. Jeigu jie paspaus ją, ji išklos viską.

Atidžiai į jį pažiūrėjęs Maiklas nusprendė.

— Gerai, Tomai. Galbūt tu ir teisus. Ji, žinoma, nėra tokia pavojinga, bet, kita vertus, ji juk ne šimtu procentų su mumis. Kam mums be reikalo rizikuoti?

— Aš tau, Maiklai, apie tai ir kalbu.— Tomas Kolfaksas pakilo nuo kėdės ir su palengvėjimu atsiduso.— Tu teisingai galvoji.

— Aš žinau.— Atsisukęs į duris, jis riktelėjo.— Nikai!

Po sekundės į kambarį įėjo Nikas Vitas.

— Nuvežk **consigliere** į Niujorką. Gerai?

— Žinoma, bose.

— Taip. Pakeliui užvažiuosi, perduosi nuo manęs paketą vienam žmogui.— Jis atsigręžė į Tomą Kolfaksą.— Tu neprieštarausi?

— Ne, Maiklai.— Jo veidas švytėjo dėl pasiektos pergalės.

Maiklas Moretis pasakė Nikui Vitui:

— Einam. Paketas viršuje.

Nikas įėjo paskui Maiklą į miegamąjį. Kai jie liko dviese, Nikas sandariai uždarė duris.

— Sustosi neprivažiavęs Niū Džersio.

— Gerai, bose.

— Išmesi ten šiukšles.— Niko Vito veide pasirodė nustebimas.— *Consigliere*,— paaiškino Maiklas.

— O! Gerai. Kaip liepsite.

— Nuvežk jį į sąvartyną. Ten tuo metu nieko nebūna.

Po penkiolikos minučių limuzinas jau važiavo Niujorko link. Nikas Vitas sėdėjo prie vairo, o Tomas Kolfaksas greta jo.

— Aš džiaugiuosi, kad Maiklas nusprendė daugiau nepatikėti reikalų tai maitai,— pasakė Tomas Kolfaksas.

Nikas metė žvilgsnį į nieko neįtariantį advokatą.

— Uhu,— burbtelėjo jis.

Tomas Kolfaksas pažiūrėjo į savo auksinį šveicariškos firmos „Bom and Mersjė" laikrodį. Trečia valanda nakties, šiuo metu jis paprastai jau sapnuoja devintą sapną. Diena buvo sunki, ir jis jautė nuovargį. *„Taip, matyt, aš jau per senas tokiems žaidimams"*,— pagalvojo jis.

— Kur mums reikia užvažiuoti? Ar tai toli?

— Ne,— suniurnėjo Nikas.

Niko galvoje buvo painiava. Jam dažnai teko žudyti, ir jam šitas darbas patiko. Jis suteikdavo jam valdžios pojūtį. Kai Nikas žudė, jis jautėsi visagaliu Dievu. Tačiau šiandien visai kitos mintys sukosi jo galvoje. Jis negalėjo suprasti, kodėl liepė nužudyti Tomą Kolfaksą. Kolfaksas buvo *consigliere*, žmogus, į kurį jie kreipdavosi sunkią minutę. Po „krikštatėvio" *consigliere* buvo pats įtakingiausias organizacijos narys. Jis ne kartą gelbėjo Niką nuo kalėjimo.

„Velnias! — pagalvojo Nikas.— **Kolfaksas buvo teisus. Maiklas neturėtų pasitikėti ta moterimi. Vyrai galvoja galvomis, o moterys tuo, kas yra tarp kojų. Pakliūtų jam šita Dženiferė Parker į nagus! Kaip jis ją...**"

— Atsargiai! Tu vos nenuvažiavai nuo kelio!

— Atleiskite,— Nikas išlygino mašiną.

Ligi sąvartyno jau buvo netoli. Nikas pajuto, kad nugara teka prakaitas. Jis vėl metė žvilgsnį į Tomą Kolfaksą.

„Jį nudobti — vieni juokai. Tas pats, kas vaiką pasmaugti, bet, velniai rautų, juk vaikas ne tas. Kažkas išmušė Maiklą iš vėžių. Kaip jis gali jį nužudyti? Tai tas pats, kas nužudyti savo tėvą".

Kaip gaila, kad jis dabar negali pakalbėti su Salvatore ir Džo. Jie jam patartų, ką reikia daryti.

Dešinėje pasirodė sąvartynas. Jis įsitempė, kaip visada prieš žudydamas. Perbraukęs ranka per kairįjį šoną, jis užčiuopė trumpavamzdį 38-ojo kalibro „Smit Veson".

— Aš dabar su malonumu pamiegočiau,— žiovaudamas pasakė Tomas Kolfaksas.

Na, veikiai jis užmigs visam laikui.

Mašina artėjo prie sąvartyno. Priekyje mašinų nebuvo. Nikas pažiūrėjo į veidrodėlį — užpakalyje kelias taip pat buvo tuščias. Jis staigiai primynė stabdžio pedalą.

— Ak, velnias! — šūktelėjo jis.— Panašu, kad padangą nuleido.

Jis sustabdė mašiną, atidarė dureles ir išlipo ant kelio. Nepastebimu judesiu jis išsitraukė pistoletą. Apėjęs mašiną, jis sustojo prie kitų durelių.

— Gal jūs man padėsite?

Kolfaksas atidarė dureles ir išlipo.

— Apskritai tai aš menkai išmanau. . .— Pamatęs Niko rankoje pistoletą, jis užsikirto. Kolfaksas nervingai nurijo seiles.— K-kas y-yra, Nikai? — Jo balsas virpėjo.— Ką aš padariau?

Būtent šitas klausimas nedavė Nikui ramybės visą vakarą. Kažkas Maiklui pakišo Kolfaksą. Kolfaksas buvo jų pusėje, jis buvo vienas jų. Kai jaunesnįjį Niko brolį areštavo FTB, tai Kolfaksas išgelbėjo jį. Jis netgi padėjo surasti jam darbą. **„Aš jam skolingas"**,— pagalvojo Nikas.

— Prisiekiu, pone Kolfaksai, aš nežinau. Tai — neteisinga.

Kolfaskas pažiūrėjo į jį ir linktelėjo.

— Daryk, ką tau įsakė, Nikai.

— Viešpatie, aš negaliu. Jūs mano *consigliere.*

— Jeigu tu paleisi mane, Maiklas užmuš tave.

Nikas žinojo, kad Kolfaksas sako tiesą. Maiklas Moretis neatleisdavo, jei kas nors nepaklusdavo. Nikas pirsiminė Tomį Andželą. Tomis sėdėjo prie mašinos vairo, kai buvo plėšiama kailių parduotuvė. Maiklas įsakė jam sunaikinti mašiną utilizatoriuje automobilių kapinėse Niū Džersyje, kurios priklausė „šeimai". Bet Andželas skubėjo pas merginą ir paliko mašiną vienoje Yst Saido gatvių, kur ją ir rado policija. Kitą dieną Andželas dingo, ir kalbėjo, kad jį įgrūdo į seną „Ševrolė" ir supresavo. Niekas negalėjo be atpildo apgauti Moretį ir likti gyvas. *„Bet išeitis yra"*,— pagalvojo Nikas.

Maiklas apie tai nesužinos,— pasakė jis. Nors jis buvo kietagalvis, tačiau dabar jo smegenys dirbo stebėtinai greitai.— Paklausykite, jums reikia išvažiuoti iš Amerikos. Aš Maiklui pasakysiu, kad užkasiau jus sąvartyne, ir jie negalės rasti jūsų kūno. O jūs pasislėpsite Pietų Amerikoje ar dar kur nors. Aš manau, pinigų jūs turėsite.

Tomas Kolfaksas negalėjo patikėti, kad jam dovanojama gyvybė.

— Pinigų aš turiu daug, Nikai. Jeigu tau kada nors...

Nikas papurtė galvą.

— Aš tai darau ne dėl pinigų. Aš darau tai todėl... todėl, kad jus gerbiu. Tiktai jūs turite garantuoti mano saugumą. Ar jūs galite išskristi į Pietų Ameriką rytoj rytą.

— Žinoma, Nikai. Tik pavėžėk mane ligi mano namų. Mano pasas ten.

Po dviejų valandų Tomas Kolfaksas sėdėjo reaktyviniame lėktuve, priklausančiame „Ystern Eirlainz" kompanijai. Jis skrido į Vašingtoną.

47

Tai buvo jų paskutinė diena Akapulke, nuostabus rytas, kai lengvas brizas siūbavo palmių lapus. La Končos paplūdimys buvo pilnut pilnutėlis turistų, besistengiančių nepraleisti nė vieno saulės spindulio, prieš sugrįždami į savo įprastinį monotonišką gyvenimą.

Džošua pribėgo prie staliuko, už kurio sėdėjo Dženiferė. Jis buvo tik su glaudėmis, paryškinančiomis įdegimą. Iš paskos bidzeno ponia Makėj.

— Aš turėjau daug laiko, kad mano pusryčiai susiviršintų. Ar galima man paslidinėti vandens slidėmis?

— Džošua, tu ką tik pavalgei.

— Mano labai greita medžiagų apykaita,— nesusimąstydamas paaiškino jis.— Todėl maistas suviršinamas akimirka.

Dženiferė nusijuokė.

— Gerai. Bėk.

— Aha. Pažiūrėk, kaip slidinėsiu.

Dženiferė žiūrėjo, kaip Džošua nubėgo į prieplauką, kur jo laukė motorinė valtis. Jis dėl kažko ėmė ginčytis su valtyje sėdinčiu žmogumi, paskui jie abu pažiūrėjo į jos pusę. Dženiferė ženklu parodė, jog leidžia, žmogus linktelėjo, ir Džošua prisitvirtino slides.

Motoras sukaukė, ir Džošua pakilo iš vandens, tvirtai stovėdamas ant slidžių.

— Apsigimęs sportininkas,— su pasididžiavimu pasakė ponia Makėj.

Tuo momentu Džošua pasisuko, kad pamojuotų Dženiferei ranka, prarado lygsvarą ir atsitrenkė į prieplaukos polį. Dženiferė pašoko nuo kėdės ir pasileido į prieplauką. Bet po sekundės sūnaus galva iškilo iš vandens. Jis šypsojosi.

Smarkiai plakančia širdimi Dženiferė žiūrėjo, kaip Džošua vėl prisitvirtina slides. Kateris padarė ratą ir vėl šovė pirmyn. Džošua pamojavo Dženiferei ranka ir nušliuožė paskui katerį, slysdamas bangų keteromis. Ji vis stovėjo ir žiūrėjo į jį. Jai buvo baisu. Ji pagalvojo, kad turbūt visos motinos taip myli savo vaikus, bet šita mintis pasirodė jai neįtikėtina. Ji galėtų numirti dėl savo sūnaus, galėtų dėl jo nužudyti. **„Aš jau nužudžiau dėl jo,**— pagalvojo ji.— **Tiktai aš tai padariau Maiklo Morečio rankomis".**

— Jis galėjo užsimušti,— pasakė ponia Makėj.

— Ačiū Dievui, to neatsitiko.

Džošua grįžo tik po valandos. Kai kateris prisišvartavo prieplaukoje, jis paleido lyną ir grakščiai iššliuožė tiesiog ant smėlio.

Dusdamas iš džiaugsmo, jis pribėgo prie Dženiferės.

— Kad tu būtumei mačiusi šitą katastrofą, mama! Tiesiog neįtikėtina! Apvirto didžiulė jachta, o mes sustojome ir išgelbėjome jiems gyvybes.

— Nuostabu, sūneli. Ir kiek gyvybių jūs išgelbėjote?

— Jų buvo šešetas.

— Ir jūs ištraukėte juos iš vandens?

Džošua susimąstė.

— Na, ne visai taip. Jie sėdėjo ant apvirtusios jachtos. Bet jeigu ne mes, jie tikriausiai būtų mirę iš bado.

Dženiferė prikando lūpą, kad nesusijuoktų.

— Aišku. Vadinasi, jiems pavyko, kad jūs juos aptikote?

— Na, žinoma!

— Ar tu neužsigavai, kai kritai?

— Ne, nė trupučio.— Jis palietė pakaušį.— Čia tik nedidelis guzas.

— Leisk, aš pažiūrėsiu.

— Kam? Argi tu nežinai, kaip atrodo guzas?

Dženiferė švelniai ranka perbraukė sūnaus galvą. Jos pirštai užčiuopė didelį guzą.

— Bet juk jis kiaušinio didumo!

— Niekai.

Dženiferė atsistojo.

— Manau, kad mums geriau grįžti į viešbutį.

— Gal mes dar pabūkime truputį čia?

— Bijau, kad mes neturime laiko. Reikia susikrauti daiktus. Tu juk nenori praleisti varžybų šeštadienį?

Jis atsiduso.

— Ne, Teris Votersas miega ir sapnuoja, kaip užimti mano vietą.

— Jam nieko neišeis. Jis bailus kaip mergaitė.

Džošua rimtai linktelėjo.

— Tai jau tikrai.

Kai jie grįžo į „Las Brisas", Dženiferė paskambino valdytojui ir paprašė iškviesti gydytoją. Gydytojas atėjo po pusvalandžio. Tai buvo išvaizdus, vidutinio amžiaus vyriškis, vilkintis senamadžiu kostiumu. Dženiferė atidarė duris.

— Kas kelia jums susirūpinimą? — paklausė ją gydytojas Mendosa.

— Mano sūnus parkrito šį rytą. Jam ant galvos iššoko didelis guzas. Aš noriu įsitikinti, ar jam nieko neatsitiko.

Dženiferė palydėjo jį į sūnaus kambarį, kur Džošua dėjosi savo daiktus.

— Džošua, tai gydytojas Mendosa.

Džošua pakėlė galvą.

— Argi kas nors susirgo?

— Ne, niekas nesusirgo. Gydytojas tik apžiūrės tavo galvą.

— Mam, na ką tu! Man viskas gerai!

— Aš žinau, bet aš būsiu rami, jeigu gydytojas Mendosa tave apžiūrės. Padaryk tai dėl manęs.

— Ak, jau šitos moterys! — pasakė Džošua. Jis įtariai

pažiūrėjo į gydytoją.— Tikiuosi, jūs neįšvirkšite man jokių vaistų?

— Ne, ponaiti. Aš — nesukeliantis skausmo gydytojas.

— Tokie man patinka.

— Sėskite.

Džošua atsisėdo ant lovos krašto, ir gydytojas Mandosa apčiupinėjo jo galvą. Džošua užsimerkė iš skausmo, bet nepravirko. Atidaręs savo lagaminėlį, gydytojas išsitraukė oftalmoskopą.

— Atmerkite plačiau akis.

Džošua plačiai atmerkė akis. Gydytojas Mendosa atidžiai žiūrėjo į objektyvą.

— Ką jūs ten matote — nuogas moteris?

— Džošua?

— Aš tiesiog paklausiau...

Gydytojas Mendosa pažiūrėjo į kitą akį.

— Sveikas kaip jautis. Ar taip sako pas jus, Amerikoje? — Jis išsitiesė ir uždarė savo lagaminėlį.— Palaikykite prie guzo ledą. Rytoj viskas bus gerai.

Lyg akmuo nusirito nuo Dženiferės širdies.

— Ačiū,— tarė ji.

— Sąskaitą aš paliksiu pas durininką. Iki pasimatymo, jaunasis žmogau.

— Iki pasimatymo, gydytojau Mendosa.

Kai gydytojas išėjo, Džošua atsisuko į motiną.

— Tau patinka leisti vėjais pinigus.

— Aš žinau. Man patinka leisti pinigus tokiems dalykams kaip maistas, sveikata...

— Aš savo komandoje pats stipriausias ir sveikiausias.

— Tai ir lik toks.

Jis nusišypsojo.

— Jau šitą, tai aš tau pažadu.

Šeštą valandą vakaro jie įsėdo į lėktuvą, skrendantį į Niujorką, ir vėlai naktį grįžo namo į Sends Pointą. Visą kelią Džošua miegojo.

Kambarys buvo pilnas vaiduoklių. Adamas sėdėjo savo kabinete, ruošdamasis pasisakymui televizijoje, ir niekaip negalėjo susikaupti. Jo mintys vis grįždavo prie Dženiferės. Nuo to laiko, kai jis grįžo iš Akapulko, jis negalėjo apie nieką kitą galvoti. Susitikęs su ja, jis dar kartą įsitikino, kad nuojauta jo neapgavo. Adamas žinojo tai iš pat pradžių. Jis neteisingai pasirinko. Jam reikėjo vesti Dženiferę. Šitas susitikimas priminė jam tai, ką jis turėjo ir ko jis pats atsisakė. Tai buvo tiesiog nepakeliama.

Jo padėtis buvo **be išeities.** Nė jokio šanso sulaukti sėkmės, kaip pasakytų Bleras Romanas.

Į duris pasibeldė, ir į kabinetą įėjo Čakas Morisonas, svarbiausiasis Adamo padėjėjas. Jo rankose buvo kasetė.

— Adamai, ar galiu atitraukti tave minutei?

— Ar to negalima atidėti, Čakai? Aš tuojau...

— Manau, kad negalima,— Čako balse skambėjo blogai slepiamas džiaugsmas.

— Gerai. Ką tu ten turi?

Čakas Morisonas priėjo arčiau stalo.

— Man ką tik paskambino. Galbūt tai skambino koks nors psichas, bet jeigu ne — tada tai tiesiog dovana, nors ligi Kalėdų dar toli. Paklausyk.

Jis įdėjo kasetę į magnetofoną, stovintį ant Adamo stalo, ir paspaudė klavišą.

— **Kaip jūs sakėte jūsų pavardė?**

— **Neturi reikšmės. Aš nekalbėsiu su niekuo, išskyrus senatorių Vornerį.**

— **Senatorius dabar užimtas. Parašykite jam laišką, ir aš pasistengsiu...**

— **Ne! Paklausykite. Tai labai svarbu. Pasakykite senatoriui, kad aš galiu išduoti Maiklą Moretį. Aš skambinu jums, rizikuodamas savo gyvybe. Perduokite tai senatoriui Vorneriui.**

— **Gerai. Kur jūs esate?**

— **Motelyje „Kepital" Trisdešimt antrojoje gatvėje. Keturioliktas kambarys. Pasakykite jam, kad ateitų sutemus ir įsitikintų, kad jo niekas neseka. Aš žinau, kad pokalbis įrašomas į magnetofono juostą, jeigu apie tai su-**

žinos dar kas nors, be senatoriaus, aš būsiu lavonas po kelių minučių.

Pasigirdo trumpi signalai, juosta pasibaigė.

— Na, ką pasakysi? — paklausė Čakas Morisonas.

Adamas paniuro.

— Mieste pilna idiotų. Tačiau, kita vertus, šitas vaikinas žino, koks jaukas mus domina. Tik pagalvoti reikia, Maiklas Moretis.

Tą pačią dieną 22 valandą Adamas Vorneris, lydimas keturių slaptosios tarnybos agentų, pasibeldė į keturioliktu numeriu pažymėto kambario motelyje „Kepital" duris. Durys prasivėrė. Kai tik Adamas pamatė žmogaus veidą, jis atsisuko į savo palydovus ir tarė:

— Likite čia. Prie numerio neprileiskite nieko.

Durys plačiai atsidarė, ir Adamas įėjo į kambarį.

— Labas vakaras, senatoriau Vorneri.

— Labas vakaras, pone Kolfaksai.

Abu vyrai vertinamai apžiūrinėjo vienas kitą.

Tomas Kolfaksas, atrodė, paseno nuo to laiko, kai Adamas jį matė paskutinį kartą. Tačiau jis dar kažkaip pasikeitė. Staiga Adamas suprato, koks reikalas. Baimė. Tomas Kolfaksas bijojo. Jis visada atrodydavo toks savimi pasitikintis vyriškis, su panieka žvelgiantis į aplinkinius, dabar jo pasitikėjimas kažin kur išgaravo.

— Ačiū, kad atėjote, senatoriau.— Kolfakso balsas skambėjo įtemptai.

— Kaip aš supratau, jūs norėjote pakalbėti su manimi apie Maiklą Moretį.

— Aš atiduosiu jį jums su visais dūbliais.

— Jūs — Maiklo Morečio advokatas. Kodėl jūs ryžotės tai padaryti?

— Aš turiu savų priežasčių.

— Sakykime, kad aš sutiksiu. Ko jūs norite už tai?

— Visų pirma visiško neliečiamumo. Antra, man reikia išvykti į kitą šalį, man bus reikalingas pasas ir plastinė operacija.

Taigi Maiklas Moretis nusprendė atsikratyti Tomu Kolfaksu. Tai buvo vienintelis paaiškinimas. Adamas negalėjo patikėti savo sėkme. Jis ir svajoti negalėjo apie tokį įvykių posūkį.

— Jeigu aš išsirūpinsiu, kad būtų garantuota jūsų neliečiamybė,— pasakė Adamas,— tiesa, kol kas aš jums nieko negarantuoju, jūs suprantate, kad jums teks liudyti teisme. Man reikės, kad jūs papasakotumėte viską, ką žinote.

— Sutinku.

— Moretis žino, kur jūs esate?

— Jis mano, kad aš miręs.— Kolfaksas nervingai nusišypsojo.— Jeigu jis ras mane, tai šitaip bus iš tiesų.

— Jis jūsų neras. Jeigu, žinoma, mes susitarsime.

— Aš atiduodu savo gyvybę į jūsų rankas, senatoriau.

— Tiesą sakant,— tarė Adamas,— jūs manęs nedominate. Man reikalingas Maiklas Moretis. Susitarkime dėl detalių. Jeigu mes susitarsime su jumis, jūs gausite visišką valstybės paramą, o tuo atveju, jei mes būsime patenkinti jūsų, kaip liudytojo parodymais, mes duosime jums tiek pinigų, kad jūs galėsite gyventi jūsų pasirinktoje šalyje svetima pavarde. Už tai jūs turite padaryti štai ką: papasakoti viską apie Maiklo Morečio veiklą. Jūs turite patvirtinti savo parodymus prieš didžiosios žiuri prisiekusiuosius, ir, kai mes areštuosime Maiklą Moretį, jūs būsite kaltinimo liudytoju. Sutinkate?

Tomas Kolfaksas pažiūrėjo į šalį. Pagaliau jis tarė:

— Tonis Granelis turbūt apsivertė karste. Kas darosi žmonėms? Kas atsitiko su garbe?

Adamas nieko neatsakė. Priešais jį stovėjo žmogus, šimtus kartų apėjęs įstatymus, žmogus, siekęs išlaisvinti samdomus žudikus, žmogus, planavęs pačios nusikalstamiausios pasaulio organizacijos veiklą. Ir jis dar klausia, kas atsitiko su garbe. Tomas Kolfaksas atsisuko į Adamą.

— Sutinku. Aš noriu, kad mūsų susitarimas būtų išdėstytas popieriuje ir pasirašytas apygardos prokuroro.

— Jūs gausite šitą popierių.— Adamas apžvelgė skurdžiai apstatytą viešbučio numerį.— Jums reikia iš čia persikelti.

— Aš nevažiuosiu į kitą viešbutį. Moretis visur turi ausų.

— Tiktai ne ten, kur jus nuveš.

Dešimt minučių po pusiaunakčio šalia motelio sustojo karinis sunkvežimis ir du džipai, prie kurių vairo sėdėjo jūrų pėstininkai. Keturi kariniai policininkai užėjo į keturioliktąjį numerį ir po kelių sekundžių išėjo iš ten savo kūnais dengdami Tomą Kolfaksą. Advokatą pasodino į sunkvežimį. Procesija pajudėjo iš vietos, pasukdama į Kvantiką Virdžinijos valstijoje, už trisdešimties mylių į pietus nuo Vašingtono. Priešais sunkvežimį ir paskui jį važiavo po džipą. Gana greitai važiavusios mašinos po keturiasdešimties minučių jau buvo JAV jūrų pėstininkų bazėje Kvantike.

Bazės vadas generolas majoras Rojus Volesas ir kuopa ginkluotų jūrų pėstininkų laukė karavano prie vartų. Generolas majoras atsisuko į kuopai vadovaujantį karininką.

— Belaisvį iš karto nuvesti į kamerą. Su juo kalbėti draudžiama.

Generolas majoras Volesas stebėjo, kaip mašinos įvažiavo į bazės teritoriją. Jis būtų atidavęs visą savo mėnesinę algą, kad būtų galėjęs sužinoti, kas per žmogus sėdi sunkvežimyje. Jūrų pėstininkų bazė užėmė trijų šimtų dešimties akrų plotą, čia pat treniravosi FTB akademijos moksleiviai. Ligi šiol čia nebuvo laikomas nė vienas civilis belaisvis. Tai prieštaravo statutui.

Prieš dvi valandas jam paskambino pats JAV jūrų pėstininkų vadas.

— Rojau, pas tave veža vieną žmogų. Paleisk visus iš daboklės ir uždaryk jį į kamerą. Ten jį laikyk ligi tol, kol gausi naujus nurodymus.

Generolui majorui Volesui pasirodė, kad jis ne taip suprato.

— Jūs pasakėte, paleisti visus iš daboklės, sere?

— Būtent. Šitas žmogus bus ten vienas. Šalia nieko neturi būti. Sargybą padvigubinti. Aišku?

— Taip, generole.

— Ir dar, Rojau. Jeigu šitam žmogui kas nors atsitiks, kol jis bus tavo bazėje, tavo sėdynei bus karšta. Aš asmeniškai tuo pasirūpinsiu.

Ir vadas padėjo ragelį.

Generolas majoras žiūrėjo, kaip sunkvežimis privažia-

vo prie daboklės, ir po to grįžo į kabinetą. Jis paskambino savo padėjėjui Elvinui Gilsui.

— Tai dėl žmogaus, kuris bus daboklėje,— tarė Volesas.

— Klausau jūsų, sere.

— Svarbiausia — garantuoti jo saugumą. Pats parink sargybinius. Niekas su juo neturi kalbėti. Jokio pašto, siuntinių, vizitų. Aišku?

— Taip, sere.

— Aš noriu, kad tu pats stebėtum valgio gaminimą.

— Klausau.

— Jeigu kas nors domėsis belaisviu, nedelsdamas pranešk man. Klausimų yra?

— Ne, sere.

— Labai gerai. Visą laiką būk budrus. Jeigu kas nors atsitiks, tavo užpakaliui bus karšta. Aš asmeniškai tuo pasirūpinsiu.

49

Rytą Dženiferė nubudo nuo lietaus teškenimo ir gulėjo lovoje, klausydamasi, kaip lašai barbena į langų stiklus.

Ji žvilgtelėjo į žadintuvo ciferblatą. Laikas keltis.

Po pusvalandžio Dženiferė nulipo žemyn, į valgomąjį, kad papusryčiautų drauge su Džošua. Bet jo ten nebuvo.

Iš virtuvės išėjo ponia Makėj.

— Labą rytą, ponia Parker.

— Labą rytą. O kur Džošua?

— Jis, matyt, pavargo ir aš leidau jam pamiegoti. Į mokyklą jam tik rytoj.

Dženiferė linktelėjo.

— Teisingai.

Papusryčiavusi ji užlipo į viršų, kad atsisveikintų su Džošua. Jis dar stipriai miegojo.

Dženiferė prisėdo ant lovos kraštelio.

— Ei, miegali, ar nenori man pasakyti „ligi pasimatymo"?

Jis lėtai pramerkė vieną akį.

— Žinoma, drauguže. Laimingai,— pasakė jis miegūstu balsu.— Ar man reikia keltis?

— Ne. Ir apskritai, kodėl tau šiandien nepatinginiauti? Pabūk namie ir pailsėk. Lauke vis vien lyja.

Jis miegūstai linktelėjo.

— Gerai, mama.

Jo akys užsimerkė.

Dženiferė ištisą dieną praleido teisme, ir kai ji grįžo namo, buvo jau septinta vakaro. Lietus, kuris krapnojo visą dieną, dabar pylė kaip iš kibiro, ir, kai Dženiferė privažiavo savo namą, jis pasirodė jai kaip tirštame rūke stūksanti tvirtovė.

Ponia Makėj atidarė duris ir padėjo Dženiferei nusivilkti šlapią apsiaustą. Nusipurčiusi nuo plaukų lietaus lašus, Dženiferė paklausė:

— O kur Džošua?

— Jis miega.

Dženiferė priekaištingai pažiūrėjo į ponią Makėj.

— Ką? Jis miega visą dieną?

— Viešpatie, aišku, kad ne. Jis buvo atsikėlęs, tvarkė savo reikalus. Aš jam pagaminau pietus, bet, kai užlipau į viršų jo pakviesti, jis vėl miegojo. Aš nusprendžiau jo nežadinti.

— Aišku.

Užlipusi į viršų, Dženiferė tylutėliai įėjo į sūnaus kambarį. Jis miegojo. Karščio jis neturėjo, ir atrodė visai sveikas. Ji užčiuopė pulsą. Viskas gerai. Be reikalo ji jaudinosi. Turbūt Džošua per dieną prisibėgiojo, todėl ir užmigo taip anksti. Iš kambario ji išėjo ant pirštų galų ir vėl nulipo žemyn.

— Ponia Makėj, padarykite jam porą sumuštinių ir padėkite palei lovą. Jis juos suvalgys, kai nubus.

Dženiferė greitai papietavo ir ėmėsi peržiūrinėti popierius, ruošdamasi rytdienos bylos nagrinėjimui. Jai toptelėjo į galvą mintis paskambinti Maiklui ir pasakyti, jog jau grįžo, tačiau ji persigalvojo — dar buvo gyvi su Adamu praleistos nakties prisiminimai... Maiklas galėjo tai pajusti. Kai ji baigė darbą, buvo jau pirma valanda nakties. Dženiferė atsistojo ir pasirąžė, mankštindama nutirpusius raumenis. Sudėjusi popierius į portfelį, ji užgesi-

no šviesą ir užlipo į viršų. Praeidama pro sūnaus miegamąjį, ji žvilgtelėjo vidun. Jis miegojo. Nepaliesti sumuštiniai gulėjo šalia lovos.

Kitą rytą, kai Dženiferė atėjo pusryčių, Džošua jau rengėsi į mokyklą.

— Labas rytas, mama.

— Labas rytas, brangusis. Kaip tu jautiesi?

— Puikiai, aš tiesiog truputį pavargau. Turbūt nuo meksikietiškos saulės.

— Turbūt.

— Man taip patiko Akapulkas. Gal nuvažiuosime ten per kitas atostogas?

— Pažiūrėsime. Ar tu džiaugiesi, kad grįžti į mokyklą?

— Aš atsisakau atsakyti į šitą klausimą, nes tos žinios gali būti panaudotos prieš mane.

Dieną, kai ji buvo užsiėmusi su lankytojais, jai paskambino Sintija.

— Atleiskite, jog trukdau, bet paskambino ponia Staut ir...

Ponia Staut buvo sūnaus mokytoja.

— Sujunk mane su ja.

Dženiferė pakėlė ragelį.

— Laba diena, ponia Staut. Ar kas nors atsitiko?

— Ne, ne, viskas gerai. Aš nenorėjau jūsų jaudinti. Tiesiog norėjau patarti jums, kad jūs leistumėte sūnui ilgiau pamiegoti.

— Ką jūs tuo norite pasakyti?

— Jis šiandien miegojo per visas pamokas. Gal jūs guldykite jį šiek tiek anksčiau.

Dženiferė įsmeigė akis į telefoną.

— Gerai... Aš taip ir padarysiu.

Ji lėtai padėjo ragelį ir atsisuko į lankytojus.

— Atleiskite,— tarė ji ir nuskubėjo į priimamąjį.

— Sintija, surask Deną. Tegul jis vietoj manęs užsiima su lankytojais. Aš turiu skubų reikalą.

— Bet...

Dženiferė jau dingo už durų.

Ji lėkė namo kaip beprotė, pažeisdama visas saugaus eismo taisykles. Jos smegenyse gimė vienas už kitą baisesni paveikslai. Kelias, atrodė, niekada nesibaigs, ir, privažiuodama namus, Dženiferė tikėjosi pamatyti „Greitąją medicinos pagalbą". Bet palei namą jokių mašinų nebuvo. Dženiferė įsiveržė vidun.

— Džošua!

Jis sėdėjo ant sofos ir žiūrėjo per televizorių beisbolo rungtynes.

— Sveika, mama. Tu šiandien anksti. Ar tave atleido iš darbo?

Dženiferė stovėjo tarpduryje jausdama didžiulį palengvėjimą. *„Kokia aš idiotė"*,— pagalvojo ji.

— Jeigu tu būtum mačiusi paskutinį padavimą. Kreigas Svanas — fantastiškas žaidėjas!

— Kaip tu jautiesi?

— Puikiai.

Dženiferė uždėjo delną jam ant kaktos. Temperatūros nebuvo.

— Tu tikras, kad tau viskas gerai?

— Žinoma. Kas tau? Gal kas nors atsitiko? Nori su manim pasikalbėti kaip vyras su vyru?

Ji nusišypsojo.

— Ne, brangusis. Aš... Ar tau nieko neskauda?

Jis sudejavo.

— Man skauda širdį dėl „Mets". Jie pralaimi 5 : 6. Ar žinai, kas atsitiko po pirmo padavimo?

Jis ėmė greitai pasakoti apie savo mėgstamą komandą. Dženiferė meiliai žiūrėjo į jį galvodama: **„Tai vis mano baiminimasis. Viskas gerai".**

— Tu žiūrėk rungtynes, o aš pagaminsiu pietus.

Lengva širdimi Dženiferė nuėjo į virtuvę. Ji nutarė iškepti bananų pyragą, kurį taip mėgo Džošua.

Po pusvalandžio, kai Dženiferė grįžo į kambarį, Džošua be sąmonės gulėjo ant grindų.

Atrodė, kad kelias į Memorialinę Blandermano ligoninę niekada nesibaigs. Dženiferė sėdėjo „Greitojoje" spausdama sūnaus ranką. Sanitaras laikė pridėjęs deguonies kaukę prie berniuko burnos, o jis vis dar buvo be

sąmonės. „Greitoji" lėkė įjungusi sireną. Tačiau judėjimas buvo intensyvus, ir mašina nuolat sustodavo. Smalsūs praeiviai žiūrėjo pro langus į išblyškusią moterį ir be sąmonės gulintį berniuką.

— Kodėl nepadarote langų, kad būtų permatomi tik iš vienos pusės? — paklausė Dženiferė.

Sanitaras krūptelėjo.

— Ką?

— Nieko... Nieko...

Galiausiai greitosios medicinos pagalbos mašina įvažiavo į ligoninės kiemą. Du gydytojai jau laukė prie durų. Dženiferė bejėgiškai žiūrėjo, kaip Džošuą iškėlė iš mašinos ir įnešė į ligoninę.

— Jūs berniuko motina? — paklausė vienas gydytojų.

— Taip.

— Įeikite čia.

Džošuą nuvežė į rentgeną. Ji taip norėjo ten eiti, tačiau gydytojas tarė:

— Iš pradžių reikia užpildyti ligos lapą.

Liesoka moteris priimamajame paklausė:

— Kaip jūs mokėsite? Ar jūs apsidraudę?

Dženiferė norėjo ją aprėkti, bet prisivertė susitvardyti ir atsakyti į visus klausimus. Kai ji pagaliau užpildė keletą anketų, moteris ją paleido.

Ji nuskubėjo į rentgeno kabinetą, tačiau ten jau nieko nebuvo. Dženiferė bėgo atgal, karštligiškai dairydamasi į šalis. Pro šalį ėjo medicinos sesuo.

Dženiferė nutvėrė ją už rankos.

— Kur mano sūnus?

— Aš nežinau,— atsakė medicinos sesuo.— Jo pavardė?

— Džošua. Džošua Parkeris.

— Kur jūs jį palikote?

— Jam darė rentgeno nuotrauką...— Liežuvis neklausė Dženiferės.— K-ką jam padarė? Pasakykite, kur jis?

Atidžiai pažiūrėjusi į Dženiferę, medicinos sesuo tarė:

— Palaukite čia, ponia Parker. Aš pasistengsiu sužinoti, kur jis.

Po kelių minučių medicinos sesuo grįžo.

— Jus nori matyti gydytojas Morisas. Prašom čia.

Dženiferei taip drebėjo kojos, kad ji vos galėjo paeiti.

— Ar jūs gerai jaučiatės? — paklausė medicinos sesuo.

Iš baimės Dženiferei išdžiūvo burna.

— Kur mano sūnus?

Jie įėjo į kambarį, pristatytą nesuprantamos aparatūros.

— Pašom palaukti čia.

Po kelių minučių atėjo gydytojas Morisas. Tai buvo apkūnus raudonveidis vyriškis, nuo rūkymo pageltusiais pirštais.

— Ponia Perker?

— Kur Džošua?

— Einame į mano kabinetą.— Jis nusivedė ją į nedidelį kambarį.— Sėskitės.

— Džošua... Ar jam nėra nieko baisaus, gydytojau?

— Kol kas mes dar nežinome.— Nepaisant jo kompleksijos, balsas buvo švelnus.— Aš noriu iš jūsų šį tą sužinoti. Kiek metų jūsų sūnui?

— Tiktai septyneri.— Žodis „tiktai" pats išsprūdo iš jos lūpų.

— Ar paskutiniu metu jis neturėjo traumų?

Prieš Dženiferės akis iš karto iškilo momentas, kai Džošua neteko lygsvaros stovėdamas ant vandens slidžių ir atsitrenkė galva į prieplaukos polį.

— Kai jis slidinėjo vandens slidėmis, įvyko nelaimingas atsitikimas. Jis susimušė galvą.

Gydytojas užsirašė.

— Kaip seniai tai buvo?

— Prieš kelias dienas... Akapulke.

— Ar jis po šito normaliai jautėsi?

— Taip. Jam iššoko ant galvos guzas, o šiaip... viskas buvo gerai.

— Ar nebuvo momentų, kai netekdavo atminties?

— Ne.

— Psichikos pasikeitimų?

— Ne.

— Konvulsijų, galvos ar raumenų skausmų?

— Ne.

Gydytojas liovėsi rašęs ir pažvelgė į Dženiferę.

— Jam jau padarė rentgeno nuotrauką, bet šito nepakanka. Jam reikia atlikti skanavimą KET'u...

— Kuo?

— Tai naujas kompiuterinis įrenginys iš Anglijos, kuris leidžia nufotografuoti smegenis. Ir paskui, matyt, dar prireiks keleto testų. Jūs sutinkate?

— J-jeigu t-tai b-būtina,— vos ištarė ji.— Ar jam skaudės?

— Ne. Galbūt teks daryti stuburo smegenų punkciją.

Ji išsigando. Vargais negalais Dženiferė suformulavo klausimą.

— Kaip jūs manote, kas jam yra? Kas atsitiko mano sūnui? — Ji nepažino savo balso.

— Aš nenorėčiau spėlioti, ponia Parker. Mes viską sužinosime po valandos ar dviejų. Jis dabar atgavęs sąmonę, jeigu norite, galite pas jį nueiti.

— Žinoma!

Medicinos sesuo nuvedė ją į sūnaus palatą. Kai įėjo Dženiferė, jis pakėlė akis.

— Sveika, mama.

— Sveikas.— Ji prisėdo ant lovos kraštelio.— Kaip tu jautiesi?

— Truputį keistokai. Aš nenorėčiau čia likti.

Dženiferė paėmė jo ranką.

— Aš su tavimi, mano brangusis.

— Man viskas dvejinasi.

— Ar tu apie tai pasakei gydytojui?

— Aha. Aš mačiau du gydytojus. Tikiuosi, jis tau neatsiųs dviejų sąskaitų.

Dženiferė apkabino sūnų ir prisiglaudė prie jo. Jo kūnelis atrodė toks bejėgis ir trapus.

— Mam?

— Kas yra, brangusis?

— Tu neleisi man numirti?

Jos akys apsitraukė migla.

— Ne, Džošua. Aš to neleisiu. Gydytojas tave pagydys, ir aš pasiimsiu tave namo.

— Gerai. Ir tu man pažadėjai, kad mes dar kartą nuskrisime į Akapulką.

— Žinoma, kai tik tu...

Bet jis jau miegojo.

Gydytojas Morisas atėjo su dviem sanitarais baltais chalatais.

— Mes norėtume pradėti dabar, ponia Parker. Tai ilgai netruks. Kol kas pailsėkite.

Dženiferė žiūrėjo, kaip jie išvežė Džošuą iš palatos. Ji atsisėdo ant lovos krašto, jausdama baisų silpnumą. Ji neturėjo jėgų. Ji sėdėjo ir abejingai žiūrėjo priešais save.

Po akimirkos pasigirdo balsas.

— Ponia Parker...

Dženiferė pakėlė galvą ir pamatė gydytoją Morisą.

— Taip, galite pradėti testus,— tarė Dženiferė.

Jis keistai į ją pažiūrėjo.

Dženiferė žvilgtelėjo į laikrodį. Ji čia išsėdėjo dvi valandas. Kaip nepastebimai prabėgo laikas. Ji pažiūrėjo gydytojui į akis, stengdamasi įžvelgti, kokias jis atnešė naujienas — geras ar blogas? Kiek kartų ji tai darė anksčiau „skaitydama" prisiekusiųjų veiduose, koks bus jų verdiktas? Šimtą, o gal penkis šimtus kartų? Tačiau dabar apimta panikos, Dženiferė nieko negalėjo suvokti. Ji ėmė drebėti.

— Jūsų sūnui subduralinė hematoma,— pasakė gydytojas Morisas.— Paprastai kalbant, sunki smegenų trauma.

Jai taip perdžiūvo gerklė, kad negalėjo ištarti nė žodžio.

— K-k... — Ji gurktelėjo.— K-ką tai reiškia?

— Aš privalau nedelsdamas operuoti jūsų berniuką. Man būtinas jūsų sutikimas.

„Jis mėgina su manimi piktai pajuokauti. Tuoj jis nusišypsos ir pasakys, kad Džošua sveikas. Aš tiesiog norėjau jus nubausti, ponia Parker, už tai, kad jūs gaišinate mano laiką. Jūsų sūnui nieko nėra. Jam paprasčiausai reikia išsimiegoti. Berniukas auga. Jūs tik gaišinate mūsų brangų laiką, kurį mes privalome skirti tikrai sergantiems vaikams. Jis vėl nusišypsos ir pasakys, kad aš pasiimčiau Džošuą į namus".

— Jis jaunas ir kūnas jo stiprus,— tęsė gydytojas Morisas.— Tai vienintelis dalykas, kuris leidžia tikėtis, jog operacija bus sėkminga.

„Jis nori prapjauti mano vaikui kaukolę, krapštytis ten savo aštriais instrumentais. Gal jis sunaikins tai, kas daro Džošuą tokį, koks jis yra. Gal jis nužudys jį".

— Ne! — staiga suriko ji.

— Jūs neleidžiate mums operuoti?

— Aš...— Ji negalėjo susikoncentruoti.— Kas bus, jei operacijos nedarysite?

— Jūsų sūnus mirs,— paprastai atsakė gydytojas Morisas.— Berniuko tėvas čia?

Adamas! Kaip jai dabar buvo reikalingas Adamas. Kad jis apkabintų ją ir pasakytų, jog sūnus pasveiks.

— Ne,— atsakė Dženiferė.— Jo čia nėra. Aš... Aš sutinku. Aš leidžiu... Operuokite.

Gydytojas Morisas ištiesė jai popieriaus lapelį.

— Prašome pasirašyti. Štai čia.

Dženiferė pasirašė, net neperskaičiusi, kas ten parašyta.

— Kiek laiko truks operacija?

— Aš negaliu šito jums pasakyti dabar...— Jis pamatė, kaip pasikeitė jos veidas.— Kol aš nepradėjau operuoti. Ar jūs palauksite čia?

— Ne.— Atrodė, kad sienos ją slegia. Ji negalėjo kvėpuoti.— Ar yra čia vieta, kur aš galėčiau pasimelsti?

Tai buvo nedidelė koplyčia su Kristaus paveikslu. Išskyrus Dženiferę, čia nebuvo nieko. Ji atsiklaupė, bet nežinojo, kaip jai melstis. Ji niekada netikėjo Dievu, tai kam dabar jam klausyti jos maldų? Ji stengėsi nusiraminti, kad pakalbėtų su Dievu, tačiau baimė sukaustė jos valią. Ji dėl visko kaltino save.

„Jeigu aš nebūčiau paėmusi jo į Akapulką... Jeigu aš nebūčiau leidusi jam slidinėti vandens slidėmis... Jeigu aš nebūčiau pasitikėjusi meksikiečiu gydytoju... Jeigu, jeigu, jeigu... Ji mėgino sudaryti su Dievu sandorį. Išgydyk jį, ir aš patenkinsiu bet kokį tavo norą".

Ji neigė Dievo buvimą. **„Jeigu Dievas egzistuotų, argi jis leistų, kad nukentėtų vaikas, kuris niekada nepadarė niekam blogo? Kas tai per Dievas, kuris leidžia, kad mirtų vaikai?"**

Pagaliau iškankinusi save, ji prsiminė gydytojo Morriso žodžius. **„Jis jaunas, ir jo kūnas stiprus. Tai vienintelis dalykas, kuris leidžia tikėtis, kad operacija bus sėkminga".**

„Viskas bus gerai... Žinoma, viskas bus gerai. Kai visa tai baigsis, ji nusiveš Džošuą kur nors, kur jis galės pailsėti. Galbūt į Akapulką, jeigu jis taip nori. Jie žais, skaitys knygas..."

Neturėdama daugiau jėgų galvoti, Dženiferė atsisėdo ant kėdės, ir jos akys užsimerkė. Kažkas palietė jos ranką, ji pakėlė akis ir pamatė gydytoją Morisą. Dženiferė pažiūrėjo į jo akis, ir jai nereikėjo nieko klausti.

Ji neteko sąmonės.

50

Džošua gulėjo ant siauro metalinio stalo. Atrodė, kad jis miega ir sapnuoja malonius sapnus. Tūkstančius kartų Dženiferė matė tokią jo veido išraišką, kai ji sėdėjo prie jo lovos, paslapčia stebėdama savo mažąjį sūnų. O kiek kartų ji pataisydavo jam pledą, kad naktį jam nebūtų šalta.

Dabar sūnaus kūnas buvo šaltas. Jis jau niekada nesušils. Jo skaisčios akys jau niekada neatsimerks ir nepažvelgs į ją. Ji niekada nepamatys šypsenos jo lūpose, neišgirs balso, nepajus jo apkabinimo. Jis nuogas gulėjo po paklode.

— Užklokite jį pledu,— pasakė Dženiferė.— Jis juk sušals.

— Jis ne...— Gydytojas pažiūrėjo jai į akis, ir tai, ką jis ten pamatė, privertė jį pasakyti.— Taip, žinoma, ponia Parker.— Atsisukęs į medicinos seserį, jis paprašė:— Atneškite pledą.

Kambaryje buvo bent šeši žmonės baltais chalatais, ir visi jie, atrodė, kažką kalbėjo Dženiferei, bet ji nesuprato jų žodžių. Lyg stiklinė siena skyrė ją nuo jų. Ji matė, kaip juda jų lūpos, bet negirdėjo nė garso. Ji norėjo nuvyti juos šalin, bet bijojo išgąsdinti Džošuą. Kažkas papurtė ją už pečių, ir haliucinacija pradingo. Staiga kambarys prisipildė garsų, atrodė, jog kalba visi drauge.

— ... Būtina padaryti skrodimą,— kalbėjo gydytojas Morisas.

— Jeigu jūs dar kartą paliesite mano vaiką,— ramiu balsu pasakė Dženiferė,— aš jus užmušiu.

Ir ji nusišypsojo visiems, nes nenorėjo, kad jie supyktų ant sūnaus.

Medicinos sesuo pamėgino išvesti Dženiferę iš palatos, bet toji tik papurtė galvą.

— Aš negaliu palikti jo vieno. Dar kas nors išjungs šviesą, o Džošua bijo tamsos.

Kažkas paėmė ją už rankos, ir Dženiferė pajuto, kaip jai įšvirkštė vaistų. Po sekundės per visą jos kūną pasklido šiluma, ir ji užsnūdo.

Dženiferė nubudo tik antroje dienos pusėje. Ji buvo palatoje. Kažkas ją nurengė ir paguldė į lovą. Ji atsikėlė, apsirengė ir nuėjo ieškoti gydytojo Moriso. Dženiferė buvo nenatūraliai rami.

— Mes patys suorganizuosime laidotuves, ponia Parker,— pasakė gydytojas Morisas.— Jums nereikia niekuo...

— Aš pati tai padarysiu.

— Gerai.— Jis užsikirto, apgalvodamas kitą frazę.— Kai dėl skrodimo... Aš suprantu, rytą jūs visai neturėjote galvoje...

— Jūs klystate.

Kitas dvi dienas Dženiferė perėjo visus mirties ritualus. Ji kreipėsi į vietos laidotuvių biurą ir susitarė dėl visko, kas būtina. Ji išsirinko baltą karstą su satino pamušalu. Dženiferė elgėsi tvirtai, jos akys buvo sausos, bet vėliau, kai ji pamėgino prisiminti tą laiko atkarpą, smegenyse neiškilo jokių prisiminimų. Atrodė, kažin kas, užvaldęs jos kūną ir sąmonę, valdė visus jos poelgius. Ji buvo apimta gilaus šoko, slėpdamasi nuo beprotystės už jo apsauginio apvalkalo.

Kai Dženiferė ketino išeiti iš laidotuvių biuro, agentas tarė:

— Jeigu jūs norite, kad jūsų sūnus būtų palaidotas su savais drabužiais, atneškite juos, mes aprengsime berniuką.

— Aš pati aprengsiu savo sūnų.

Jis nustebęs pažvelgė į ją.

— Na, jeigu jūs taip norite, bet...

Tačiau Dženiferė jau dingo už durų. Agentas pagalvojo, ar ji įsivaizduoja, ką reiškia aprengti negyvą kūną.

Dženiferė parvažiavo namo ir pastatė mašiną į garažą.

Ponia Makėj buvo virtuvėje. Jos akys buvo paraudusios nuo ašarų, o veidas sukrito nuo pergyvenimo.

— O, ponia Parker! Aš negaliu patikėti!..

Dženiferė jos nematė ir negirdėjo. Ji praėjo pro ponią Makėj ir, užlipusi į viršų, nuėjo į sūnaus kambarį. Jis buvo toks pats, kaip ir anksčiau. Niekas nepasikeitė, tiktai jis buvo tuščias. Sūnaus knygutės, jo žaisliukai, slidės, beisbolo lazda — viskas buvo čia ir laukė jo. Dženiferė sustojo ant lenkščio, mėgindama prisiminti, ko ji čia atėjo. **Ak, taip. Drabužių sūnui.** Ji priėjo prie spintos. Ten kabojo mėlynas kostiumas, kurį ji jam nupirko paskutiniam gimtadieniui. Jis juo vilkėjo, kai jie drauge vakarieniavo restorane „Lintes". Ji labai aiškiai prisiminė tą vakarą. Džošua atrodė visai suaugęs, ir Dženiferė staiga pagalvojo: **„Kada nors jis pasikvies čia savo sužadėtinę".** Šita diena niekada neateis. Jis niekada neužaugs. Nebus sužadėtinės. Nebus gyvenimo.

Šalia kostiumo kabojo džinsai, kelnės ir sportiniai marškinėliai, vieni jų su beisbolo komandos pavadinimu, kurioje žaidė Džošua. Dženiferė be tikslo kilojo drabužius, praradusi laiko suvokimą.

Prie jos priėjo ponia Makėj.

— Ar jums viskas gerai, ponia Parker?

— Ačiū, man viskas gerai,— mandagiai atsakė Dženiferė.

— Galbūt jums padėti?

— Ačiū, ne. Aš ieškau sūnui tinkamų drabužių. Kaip jūs manote, ką Džošua norėtų apsivilkti? — Jos balsas buvo visai normalus, netgi linksmas, tačiau akys buvo negyvos.

Žvilgtelėjusi į jas ponia Makėj išsigando.

— Gal jūs atsigultumėte pailsėti? O aš paskambinsiu gydytojui.

Dženiferė ir toliau kilojo drabužius. Pagaliau ji nukabino nuo pakabo beisbolo aprangą.

— Manau, kad jis norės ja apsivilkti. Taigi, ko jam dar prireiks.

Ponia Makėj, bejėgiškai žiūrėjo, kaip Dženiferė priėjo prie komodos ir ištraukė iš ten apatinius baltinius, puskojines ir marškinius. **Džošuai prireiks šitų daiktų, nes jis išvažiuoja atostogų. Ilgų atostogų.**

— Kaip jūs manote, ar jis nesušals su šitais drabužiais?

Ponia Makėj ėmė raudoti.

— Liaukitės. Labai prašau, leiskite man viską sutvarkyti,— maldaujamu balsu paprašė ji.

Bet Dženiferė jau lipo žemyn.

Kūnas buvo lavoninėje. Džošua gulėjo ant ilgo stalo ir dėl to atrodė dar mažesnis.

Kai Dženiferė grįžo su sūnaus drabužiais, tarnautojas jai pasakė:

— Aš tik ką kalbėjau su gydytoju Morisu. Mes abu priėjome išvadą, kad geriau mes tai sutvarkysime. Mes įpratę...

Dženiferė jam nusišypsojo.

— Išeikite iš čia.

Gurktelėjęs tarnautojas atsakė:

— Taip, ponia Parker.

Palaukusi, kol jis išėjo, Dženiferė atsisuko į savo sūnų. Pažvelgusi į jo ramų veidą, ji tarė:

— Tavo mama, brangusis, viskuo pasirūpins. Aš apvilksiu tave beisbolo apranga. Nori?

Ji nudengė nuo jo paklodę, pažiūrėjo į nuogą kūnelį ir ėmė jį rengti. Maudama apatines kelnaites, ji krūptelėjo — jo kūnelis buvo šaltas ir kietas kaip marmuras. Dženiferė mėgino įtikinti save, kad šitas šaltas, negyvas kūnas ne jos sūnus, kad Džošua kažkur toli, jam šilta, jis laimingas. Bet ji negalėjo tuo patikėti. Džošua gulėjo ant stalo. Nuo jo sklindantis šaltis persidavė jai. Ji įnirtingai sau kartojo: „Užteks! Užteks! Užteks!"

Ji giliai įkvėpė ir, kai nusiramino, vėl ėmė rengti Džošuą. Ji užmovė jam kelnes, o kai pakėlė jo galvą, kad apvilktų baltiniais, galva išslydo jai iš rankų ir trenkėsi į stalą.

— Atleisk, Džošua,— sukliko Dženiferė,— atleisk man!

Ji pravirko.

Dženiferei prireikė beveik trijų valandų, kad aprengtų Džošuą. Dabar jis vilkėjo savo mėgstama beisbolo apranga, buvo su baltomis puskojinėmis ir sportiniais bateliais. Beisbolo kepurėlė būtų uždengusi jo veidą, todėl Dženiferė padėjo ją jam ant krūtinės.

Kai laidotuvių biuro agentas žvilgtelėjo į kambarį, Dženiferė stovėjo greta aprengto sūnaus ir laikydama jo ranką kalbėjo su juo.

Jis tyliai priėjo prie jos ir paklausė:

— Mes dabar galime jį paimti?

— Labai prašau, būkite atsargesni. Žinote, jis susimušė galvą.

Laidotuvės buvo kuklios. Kai mažą baltą karstelį leido į kapą, šalia stovėjo tik Dženiferė ir ponia Makėj. Iš pradžių Dženiferė norėjo apie laidotuves pranešti Kenui Beiliui, juk Kenas ir Džošua mylėjo vienas kitą, bet paskui persigalvojo. Kenas jau gyvena kitame pasaulyje.

Kai ėmė berti ant karsto žemę, ponia Makėj tarė:

— Einame, aš nuvešiu jus namo.

— Aš jaučiuosi visai gerai,— mandagiai pasakė Dženiferė.— Sūnui ir man daugiau jūsų paslaugos nereikalingos, ponia Makėj. Aš sumokėsiu jums priklausantį atlyginimą ir duosiu rekomendaciją. Mes su Džošua dėkojame jums už viską.

Ponia Makėj žiūrėjo, kaip apsisukusi Dženiferė nuėjo šalin. Ji ėjo labai atsargiai, tarsi siauru koridoriumi, kur gali eiti tik vienas žmogus.

Namuose buvo tylu ir ramu. Ji nuėjo į sūnaus kambarį, uždarė paskui save duris, atsigulė ant jo lovos ir ėmė žiūrėti į daiktus, kuriuos jis taip mėgo. Dabar visas jos pasaulis buvo šitame kambaryje. Jai dabar nereikėjo niekur eiti, nereikėjo nieko daryti. Ji turėjo tik Džošuą. Ji prisiminė viską, pradėdama nuo tos dienos, kai jis gimė...

Pirmieji sūnaus žingsniai... Jo pirmieji žodžiai... Džošua pats eina į mokyklą, mažas drąsus žmogutis... Džo-

šua nelaimingu veidu guli lovelėje, nes serga vėjaraupiais... Džošua ir jo komanda laimi varžybas... Džošua irstosi valtimi... Šeria zoologijos sode dramblį... Džošua dainuoja jos mėgstamą dainą Motinos dieną... Prisiminimai užliejo Dženiferę... Jie baigėsi ta diena, kai jie su Džošua turėjo išskristi į Akapulką.

Akapulkas... Ten ji susitiko su Adamu ir mylėjosi su juo. Ji nubausta už tai, kad galvojo tik apie save. **„Žinoma,**— pagalvojo Dženiferė.— **Tai bausmė man. Tai mano pragaras".**

Ir ji pradėdavo viską iš naujo, nuo tos dienos, kai gimė Džošua. Pirmieji sūnaus žingsniai... Jo pirmieji žodžiai... **Kar kar... Mama, pažaisk su savo berniuku...**

Laikas jai liovėsi egzistavęs. Kartais Dženiferė girdėdavo telefono skambutį, sykį kažin kas beldėsi į laukujes duris, tačiau šitie garsai neturėjo jai jokios reikšmės. Ji neleido, kad kas nors įsibrautų į jos pasaulį ir jos sūnaus pasaulį. Ji nevalgė ir negėrė, atsiribojo nuo visko. Jai neegzistavo laikas ir ji neturėjo supratimo, kiek laiko ji guli jo lovoje.

Po penkių dienų ji išgirdo, kad vėl kažkas atkakliai beldžiasi į duris, bet jos tai nedomino. Kad ir kas ten būtų, tegul nešdinasi šalin. Lyg sapne ji išgirdo dūžtančio stiklo skambėjimą, po kelių sekundžių kambario durys atsidarė, ir ant slenksčio pasirodė Maiklas Moretis.

Pažiūrėjęs į suliesėjusią, įkritusiomis akimis Dženiferę, jis sušnibždėjo:

— Viešpatie...

Maiklui Morečiui reikėjo įtempti visas savo jėgas, kad ištemptų ją iš kambario. Ji spardėsi, isteriškai rėkė, bandė išdraskyti jam akis. Nikas Vitas laukė apačioje, ir jie dviese vos įstūmė Dženiferę į mašiną. Dženiferė nesuvokė, kas jie ir kur ją veža. Ji tik žinojo, kad ją atplėšia nuo sūnaus. Ji norėjo pasakyti, kad numirs, jeigu jie jos nepaleis, tačiau ji jau neturėjo jėgų to padaryti. Ji užsnūdo.

Atsibudusi Dženiferė pamatė, kad guli šviesiame dideliais langais kambaryje, pro kuriuos matėsi kalnai ir eže-

ras. Šalia lovos skaitė žurnalą medicinos sesuo baltu chalatu. Kai Dženiferė atsimerkė, ji pakėlė galvą.

— Kur aš? — Jai buvo sunku kalbėti.

— Jūs, ponia Parker, pas draugus. Jus čia atvežė ponas Moretis. Jis labai rūpinosi dėl jūsų sveikatos. Jis labai džiaugsis, kai sužinos, jog jūs atsibudote.

Medicinos sesuo greitai išėjo iš kambario. Dženiferė gulėjo ir stengėsi apie nieką negalvoti. Bet prisiminimai grįžo, ir nuo jų niekur negalima buvo pabėgti, niekur pasislėpti. Dženiferė suprato, kad norėjo nusižudyti, tačiau pati sau to neprisipažino. Ji tiesiog norėjo numirti ir laukė, kada tai įvyks. Maiklas ją išgelbėjo. Kokia ironija. Ne Adamas, o Maiklas. Ji nusprendė, kad Adamą kaltinti — neteisinga. Ji slėpė nuo jo tiesą, nepasakė, kad jis turi sūnų ir kad sūnus mirė. Džošua mirė. Dabar ji privalo pažvelgti tiesai į akis. Skausmas buvo nepakeliamas, ir ji žinojo, kad jai teks gyventi su juo visą gyvenimą. Bet ji įstengs jį pakelti. Ji privalės tai padaryti.

Išgirdusi žingsnius, Dženiferė pakėlė galvą. Į kambarį įėjo Maiklas. Jis sustojo ir suglumęs žiūrėjo į ją. Jis vos iš proto neišsikraustė, kai Dženiferė pradingo. Jis bijojo, kad jai kas nors atsitiko.

Priėjęs prie lovos, jis žvilgtelėjo į ją.

— Kodėl tu man nepasakei? — Jis prisėdo ant lovos krašto.— Man labai gaila.

Ji paėmė jo ranką.

— Ačiū, kad atvežei mane čia. Aš... manau, kad kvailai elgiausi.

— Truputėlį.

— Ar aš čia seniai?

— Keturios dienos. Tave „maitino" per venas.

Dženiferė linktelėjo, bet kiekvienas judesys kėlė skausmą. Ji jautėsi labai išsikankinusi.

— Tuojau tau atneš pusryčius. Gydytojas sakė, kad tu daugiau valgytum.

— Aš nealkana. Atrodo, aš niekada daugiau nevalgysiu.

— Valgysi.

Dženiferės nuostabai, Maiklas pasirodė teisus. Kai

medicinos sesuo atnešė minkštai išvirtus kiaušinius, skrebučius ir arbatą, Dženiferė pajuto, jog ji labai alkana.

Maiklas neišėjo ir stebėjo Dženiferę. Kai ji baigė valgyti, jis tarė:

— Rytoj man reikia skristi į Niujorką. Aš grįšiu po poros dienų.

Pasilenkęs jis švelniai ją pabučiavo.

— Pasimatysime penktadienį.— Jis švelniai pirštais perbraukė jai per veidą.— Aš noriu, kad tu kuo greičiau pasveiktum. Girdi?

Žvilgtelėjusi į jį, Dženiferė atsakė:

— Girdžiu.

51

Didžioji jūrų pėstininkų bazės aktų salė buvo pilnut pilnutėlė. Lauke budėjo ginkluota apsaugos kuopa. Salėje vyko beprecedentinis įvykis. Palei sieną ant kėdžių susėdo didžiosios žiuri prisiekusieji. Už ilgo stalo sėdėjo Adamas Vorneris, Robertas di Silva ir FTB direktoriaus pavaduotojas. Priešais sėdėjo Tomas Kolfaksas.

Atvežti prisiekusiuosius į bazę — buvo Adamo idėja.

— Tiktai ten mes galime garantuoti Kolfakso saugumą.

Adamo pasiūlymui buvo pritarta ir štai štai turėjo prasidėti uždaras svarstymas.

Adamas kreipėsi į Kolfaksą.

— Prašom pasisakyti savo vardą ir pavardę.

— Tomas Kolfaksas.

— Kokia jūsų profesija, pone Kolfaksai?

— Aš advokatas. Turiu licenciją advokato praktikai Niujorko valstijoje, lygiai kaip ir daugelyje kitų valstijų.

— Kaip seniai jūs verčiatės ta veikla?

— Daugiau negu trisdešimt penkerius metus.

— Ar jūs turite daug klientų?

— Ne, sere. Aš turiu tik vieną klientą.

— Kas jūsų klientas?

— Daugiau kaip trisdešimtį metų juo buvo Antonijus Granelis, dabar jau miręs. Dabar jo vietą užėmė Maiklas Moretis. Aš atstovauju Maiklui Morečiui ir jo Organizacijai.

— Jūs turite galvoje nusikalstamą organizuotą nusikalstamumą?

— Taip, sere.

— Turint galvoje jūsų padėtį Organizacijoje, galima drąsiai manyti, kad jūs daug ką žinote apie jos veiklą?

— Manau, kad aš žinau beveik viską.

— Įskaitant nusikalstamą veiką?

— Taip, senatoriau.

— Ar galite jūs atskleisti šitos veikos pobūdį?

Tomas Kolfaksas kalbėjo daugiau nei dvi valandas. Jo balsas buvo aiškus ir tvirtas. Jis išvardino pavardes, miestus, datas. Dalyvaujantys, užgniaužę kvapą, klausėsi Kolfakso.

Jis papasakojo apie žmogžudysčių sutartis, apie liudytojų nužudymus, apie turto prievartavimą, plėšimus, vergovę. Jo herojai tarytum nužengė iš Hieronimo Boscho paveikslų. Pirmą kartą paaiškėjo stambiausio pasaulyje nusikalstamo sindikato užmojai.

Retsykiais Adamas arba Robertas di Silva užduodavo klausimus, kad gautų trūkstamos informacijos.

Adamas negalėjo patikėti savo sėkme, bet, kai tardymas jau ėjo į pabaigą, prasidėjo katastrofa.

Vienas prisiekusiųjų paklausė apie pinigų plovimo operacijas.

— Taip, tai įvyko prieš dvejus metus. Aš tuo metu turėjau kitą Maiklo Morečio pavedimą, taigi šią operaciją atliko Dženiferė Parker.

Adamas apmirė.

— Dženiferė Parker? — paklausė Robertas di Silva. Jo balse pasigirdo džiūgavimas.

— Taip, sere,— kerštingai atsakė Tomas Kolfaksas.— Ji dabar „šeimos" patarėja.

Adamas iš visų jėgų mėgino jį sustabdyti, išbraukti šiuos žodžius iš stenogramos, bet buvo pernelyg vėlu. Di Silva pajuto pėdsakus, ir dabar jo niekas negalėjo sustabdyti.

— Papasakokite apie ją,— paprašė jis.

Tomas Kolfaksas tęsė:

— Dženiferė Parker įpainiota į fiktyvių korporacijų organizavimą, pinigų plovimą ir...

Adamas pabandė įsikišti.

— Aš ne...

— ...žmogžudystę.

Salėje įsivyravo tyla.

— Mes,— nutraukė tylą Adamas,— privalome laikytis faktų, pone Kolfaksai. Jūs juk nenorite mums pasakyti, kad Dženiferė Parker įpainiota į žmogžudystę.

— Būtent tai aš ir noriu pasakyti. Ji įsakė nužudyti žmogų, kuris pagrobė jos sūnų. Pagrobėjo vardas — Frenkas, pavardė — Džeksonas. Ji paprašė Morečio jį nužudyti, ir tas nužudė.

Salėje kilo triukšmas.

Jos sūnų! *„Čia koks nors nesusipratimas"*,— pagalvojo Adamas.

— Aš manau...— jis užsikirto.— Aš manau, mes ir taip turime pakankamai įkalčių, kad klausytume gandų. Mes...

— Tai ne gandai,— patikino jį Tomas Kolfaksas.— Aš buvau Maiklo Morečio kambaryje, kai ji jam paskambino.

Adamas taip stipriai sugniaužė rankas, kad net pirštų krumpliai pabalo.

— Liudytojas atrodo pavargęs. Aš manau, pirmam kartui užtenka.

— Aš norėčiau paaiškinti jums kurias ne kurias procedūras...— kreipėsi į prisiekusiuosius Robertas di Silva.

Adamas jo neklausė. Jis mąstė, kur galėtų būti Dženiferė. Ji vėl pradingo. Adamas keletą kartų bandė ją surasti. Bet dabar jis buvo apimtas nevilties. Jis turi nedelsdamas su ja pasikalbėti. Kuo greičiau, tuo geriau.

52

JAV teisingumo organai pradėjo beprecedentę slaptą operaciją. Federalinis kovos su organizuotu nusikalstamumu ir reketu biuras dirbo petys petin su FTB, muitine, paštu, mokesčių tarnyba, Federaliniu kovos su narkotikais biuru ir kitomis agentūromis.

Buvo tiriama žmogžudystės, sąmokslai, prievartavimai, mokesčių mokėjimas, narkotikų pardavimas, vertybinių popierių padirbinėjimas.

Tomas Kolfaksas jiems įteikė raktą Pandoros skrynios, kuri buvo pilnutėlė nusikaltimų ir korupcijos faktų. Veikiai didžiojo nusikalstamo verslo dalis turėjo išnykti.

Pagrindinis smūgis turėjo būti smogtas Maiklo Morečio „šeimai", žinoma, nukentės ir kitos „šeimos".

Federaliniai agentai Jungtinėse Valstijose ir užsienyje slapta rinko informaciją apie žmones, įrašytus jų sąrašuose. Agentai susisiekdavo su savo kolegomis Turkijoje, Meksikoje, San Salvadore, Marselyje, Hondūre ir perduodavo jiems duomenis apie nusikalstamą veiklą jų šalyje. Į tinklus įvarydavo smulkias žuveles ir žadėjo joms atleisti, jeigu išduos tikruosius bosus. Visa operacija vyko be triukšmo, kad nepabaidytų tų, kuriuos netrukus užgrius audra.

Senato komisijos pirmininkas Adamas Vorneris priimdavo lankytojus savo namuose, ir šitie susitikimai neretai baigdavosi gerokai po vidurnakčio. Nebuvo jokių abejonių, kad, kai viskas pasibaigs ir Maiklo Morečio Organizacija bus sutriuškinta, pergalė prezidento rinkimuose Adamui bus garantuota.

Jis turėjo atrodyti laimingas. Tačiau Adamas jautėsi siaubingai, pergyvendamas pačią sunkiausią moralinę krizę savo gyvenime. Dženiferė Parker dalyvavo nusikalstamoje veikloje, ir Adamas turėjo ją įspėti, pasakyti, kad ji pasislėptų, kol yra tokia galimybė. Tačiau jis turėjo ir kitus įsipareigojimus komisijai, susietai su jo vardu, Jungtinių Valstijų senatui. Jis buvo Dženiferės budelis. Kaipgi jis galėjo būti jos gynėju? Jeigu jis ją įspės ir tai paaiškės, viskas, ką padarė jo komisija, nueis niekais, nes tai sugriaus jos autoritetą.

Adamą apstulbino Kolfakso pareiškimas, kad Dženiferė turi vaiką.

Jis turėjo su ja pasikalbėti.

Adamas surinko jos kontoros telefono numerį, bet sekretorė atsakė:

— Atleiskite, pone Adamsai, panelės Parker nėra.

— Tai labai svarbu. Ar jūs nežinote, kaip aš galėčiau su ja susisiekti?

— Ne, sere. Galbūt kas nors kitas jums gali padėti?

Niekas jam negalėjo padėti.

Kitą savaitę Adamas skambino į Dženiferės kontorą keletą kartų per dieną. Ir kiekvieną kartą sekretorė atsakydavo, kad panelės Parker nėra.

Adamas sėdėjo savo kabinete, stengdamasis eilinį kartą paskambinti Dženiferei, kai įėjo Merė Betė. Adamas padėjo ragelį.

Priėjusi prie jo Merė Betė švelniai perbraukė delnu jam per plaukus.

— Brangusis, tu atrodai pavargęs.

— Aš jaučiuosi visai gerai.

Ji nuėjo prie kėslo ir atsisėdo priešais vyrą.

— Viskas gerai klostosi, argi ne, Adamai?

— Panašu, jog taip.

— Tikiuosi, kad viskas greitai pasibaigs. Tau toks didelis krūvis.

— Aš įpratau, Mere Bete. Nesirūpink dėl manęs.

— Bet aš jaudinuosi. Beje, sąraše yra Dženiferės Parker pavardė, argi ne?

Adamas staigiai pakėlė galvą.

— Iš kur tu tai sužinojai?

Ji nusijuokė.

— Adamai, tu pavertei namus visuomenine įstaiga. Mane pasiekia įvairiausi pokalbiai. Visiems labai norisi kuo greičiau sugauti Maiklą Moretį ir jo draugužę.— Ji stebėjo Adamo veidą, tačiau jis buvo neįžvelgiamas.

Su pasididžiavimu pažvelgusi į vyrą, Merė Betė pagalvojo: **„Vyrai tokie naivūs"**. Ji apie Dženiferę Parker žinojo daug daugiau negu Adamas. Merę Betę visada stulbino, kokie puikūs verslininkai ir politikai gali būti vyrai ir kokie jie tapdavo kvaili, kai reikalas buvo susijęs su moterimis. Kiek daug iškilių veikėjų yra vedę menkystas. Merė Betė suprato, kodėl Adamas pradėjo romaną su Dženifere. Adamas buvo išvaizdus ir patrauklus vyriškis. Ir kaip visus vyrus, jį buvo galima perkalbėti. Merės Betės filosofija buvo — atleisti, bet nepamiršti.

Merė Betė žinojo, ko reikia jos vyrui. Viskas, ką ji

darė, buvo nukreipta jo labui. Ką gi, kai visa tai pasibaigs, ji nusiveš jį kur nors. Jis iš tikrųjų atrodė pavargęs. Jie paliks Samantą su aukle, o patys nuvažiuos į kokią nors romantišką vietą. Pavyzdžiui, į Taitį.

Žvilgtelėjusi pro langą Merė Betė pamatė du slaptus agentus. Ji dar neišsiaiškino savo jausmų jiems, Merei Betei nepatiko jų įsibrovimas į jos gyvenimą, tačiau, kita vertus, tai priminė jai, kad jos vyras — kandidatas į JAV prezidentus. Nors ne. Jos vyras **bus** Jungtinių Valstijų prezidentu. Visi taip kalba. Ji jau įsivaizdavo save Baltuosiuose rūmuose, ir šita mintis jai buvo labai maloni. Jos mėgstamiausias užsiėmimas buvo fantazuoti, kaip ji persikels į Baltuosius rūmus ir viską pertvarkys. Valandų valandas ji sėdėjo savo kambaryje, mintyse perstumdama baldus, planuodama, ką ji darys, kai taps „pirmąja ledi".

Ji lankėsi kambariuose, kur neleidžiami lankytojai: Baltųjų rūmų bibliotekoje, kur buvo maždaug trys tūkstančiai knygų, Kinų kambaryje, Diplomatinių priėmimų salėje, prezidento šeimos gyvenamuose kambariuose ir svečių miegamuosiuose.

Jie su Adamu gyvens šitame name; taps istorijos dalimi. Merė Betė susigūžė, prisiminusi, kaip Adamas vos neprarado viso šito, susiėjęs su Dženifere Parker. Ačiū Dievui, viskas užsibaigė.

Ji pažiūrėjo į Adamą, sėdintį už stalo sukritusiu veidu.

— Gal tau, brangusis, išvirti kavos?

Adamas norėjo atsisakyti, tačiau paskui persigalvojo.

— Tai būtų nuostabu.

— Ji padės tau atsigauti.

Kai tik Merė Betė išėjo iš kambario, Adamas pakėlė ragelį ir ėmė rinkti numerį. Buvo jau vakaras, ir jis žinojo, kad Dženiferės kontora jau uždaryta, bet kažkas turėjo atsiliepti į skambučius. Ilgai niekas nekėlė ragelio, tačiau galiausiai pakėlė.

— Aš skambinu skubiu reikalu,— pasakė Adamas.— Keletą dienų aš bandau surasti panelę Parker. Tai ponas Adamsas.

— Minutėlę.— Po neilgos pauzės balsas atsakė: — At-

leiskite, pone Adamsai, aš nežinau, kur panelė Parker. Ką jūs norite jai perduoti?

— Nieko,— Adamas metė ragelį. Jį smaugė įniršis. Jis žinojo, kad Dženiferė vis tiek negalės jam paskambinti.

Sėdėdamas ant sofos, jis galvojo, kad veikiai bus pasirašyta dešimtys orderių areštui. Vienas jų bus už žmogžudystę.

Į jį bus įrašyta Dženiferės pavardė.

Praėjo penkios dienos, kol Maiklas sugrįžo į medžiotojų namelį, kur buvo Dženiferė. Tomis dienomis ji ilsėjosi, eidavo pasivaikščioti. Išgirdusi privažiuojant mašiną, ji išėjo jo pasitikti.

Ją apžiūrėjęs Maiklas pasakė:

— Tu daug geriau atrodai.

— Aš geriau jaučiuosi. Ačiū.

Jie nuėjo prie ežero vedančiu takeliu.

— Aš turiu tau vieną darbą.

— Kokį?

— Aš noriu, jog tu rytoj išskristum į Singapūrą.

— Singapūrą?

— Ten sulaikė vieną stiuardą su kokaino kroviniu. Jis vadinasi Stefanas Bjorkas. Dabar jis kalėjime. Aš noriu, kad tu jį išlaisvintum už užstatą, kol jis dar nepradėjo kalbėti.

— Gerai.

— Ir greičiau grįžk. Aš tavęs ilgėsiuosi.

Prisitraukęs prie savęs, jis švelniai pabučiavo ją į lūpas ir sušnibždėjo:

— Aš tave myliu, Dženifere.

Ir ji žinojo, kad niekam kitam jis neištarė šitų žodžių.

Bet buvo vėlu. Viskas buvo baigta. Kažkas joje mirė visam laikui. Liko tik kaltės ir vienatvės jausmas. Ji nusprendė pasakyti Maiklui, kad jį palieka. Ji neturės nei Adamo, nei Maiklo. Jai reikia išvažiuoti iš čia ir pradėti viską iš naujo. Ji turėjo mokėti savo skolas. Ji atliks Maiklo pavedimą paskutinį kartą ir pasakys jam apie tai, kai grįš.

Kitą rytą ji išskrido į Singapūrą.

Nikas Vitas, Tonis Santas, Salvatorė Fjorė ir Džozefas Kolela pietavo restorane „Toni Pleis". Jie sėdėjo pirmoje kabinoje ir automatiškai atsigręždavo, kai tik kas nors įeidavo. Nors šiuo metu jokių konfliktų tarp „šeimų" nebuvo, tačiau atsargumas visada ne pro šalį.

— Kas Džimiui atsitiko? — paklausė Kolela.

— Šitas ožys įsimylėjo detektyvo seserį. Šita maita susuko jam galvą ir drauge su savo broliu-faru privertė jį eiti į susitikimą su Maiklu, paslėpę jo kelnėse mikrofoną.

— O kas toliau? — paklausė Fjorė.

— Bet Džimis taip drebėjo iš baimės, kad užsinorėjo nusišlapinti. Atsisegė prarėžą, ir mikrofonas iškrito iš kelnių.

— Velnias!

— Štai taip išėjo su Džimiu. Maiklas atidavė jį Džinui, ir tas jį pasmaugė mikrofono laidu. Jis tai darė *suppilu suppilu* * — labai lėtai.

Durys atsidarė ir visi keturi vyrai pasuko galvas. Įėjo laikraščių pardavėjas, nešinas dienine „Niujork post" laida.

— Ei, „sūneli", eikš čia,— pašaukė jį Džozefas Kolela ir, pasisukęs į draugus, paaiškino: — Noriu pasižiūrėti vakarykščių lenktynių rezultatus.

Pardavėjas, maždaug septyniasdešimtmetis senukas, ištiesė Džozefui Kolelai laikraštį, ir tas padavė jam dolerį.

— Grąžą pasilik sau.

Būtent taip būtų pasakęs Maiklas Moretis. Džozefas norėjo išskleisti laikraštį, tačiau Niko Vito dėmesį patraukė fotografija pirmame puslapyje.

— Ei,— tarė jis,— šitą vaikiną aš kažkur mačiau.

Tonis Santas žvilgtelėjo per jo petį.

— Žinoma, matei, priekvaiša. Tai juk Adamas Vorneris — kandidatas į prezidentus.

— Ne,— spyrėsi Nikas,— aš jį mačiau savo akimis.— Jis suraukė kaktą, stengdamasis prisiminti, kur tai buvo. Staiga jis prisiminė.

* Lėtai lėtai (it.).

— Aha! Šitas vaikinas sėdėjo bare su Dženifere Parker Akapulke.

— Ką tu čia kalbi?

— Prisimeni, aš praeitą mėnesį vežiau krovinį? Tada aš ir mačiau šitą vaikiną su Dženifere. Jie sėdėjo bare prie staliuko ir gėrė.

Salvatorė Fjorė įsmeigė į jį akis.

— Tu tikras?

— Uhu. O kas?

— Manau, apie tai reikia pasakyti Maiklui.

Pažiūrėjęs į Niką Vitą, Maiklas Moretis tarė:

— Tu kuoktelėjai. Kas gali būti bendro tarp Dženiferės Parker ir senatoriaus Vornerio?

— Nežinau, bose. Aš tik žinau, kad jie drauge sėdėjo bare.

— Dviese?

— Aha.

— Aš nusprendžiau, kad reikia tau apie tai pasakyti,— pridūrė Salvatorė Fjorė.— Šitas Vorneris taip mums pridergė su ta savo senato komisija. Ir kodėl Dženiferė sėdėjo su juo dviese?

Būtent tai ir norėjo sužinoti Maiklas Moretis. Dženiferė pasakojo apie savo kelionę į Akapulką. Ji minėjo pavardes tų žmonių, su kuriais ten buvo susitikusi. Bet apie Adamą Vornerį ji nutylėjo.

Jis atsigręžė į Tonį Santą.

— Kas dabar vadovauja doko valdytojų profsąjungai?

— Čarlis Korelis.

Po penkių minučių Maiklas Moretis jau kalbėjo telefonu su Čarliu Koreliu.

— . . .„Belmont tauerz", — tarė Maiklas. — Prieš devynerius metus ten gyveno vienas mano draugas. Aš norėčiau pasikalbėti su vaikinu, kuris tuo metu dirbo namo valdytoju.— Išklausęs atsakymo, Maiklas pasakė: — Ačiū, bičiuli. Aš lieku skolingas.— Jis padėjo ragelį.

Nikas Vitas, Santas, Fjorė ir Kolela jį stebėjo.

— Ką, išsigimėliai, neturite ką veikti? Nagi nešdinkitės iš čia!

Gangsteriai vikriai dingo už durų.

Maiklas sėdėjo, įsivaizduodamas Dženiferę drauge su Adamu Vorneriu. **Kodėl ji nieko apie jį nepasakė? Ir berniuko tėvas neva žuvęs Vietname. Kodėl Dženiferė niekada apie jį nepasakojo?**

Maiklas atsistojo ir ėmė vaikščioti po kambarį.

Po trijų valandų Tonis Santas į kambarį įvedė išsigandusį apsitrynusiais drabužiais žmogų. Iš išvaizdos jam galėjai duoti šešiasdešimt metų.

— Tai Velis Kavolskis,— pasakė Tonis.

Maiklas atsistojo ir paspaudė Kavolskiui ranką.

— Ačiū, kad atėjai, Veli. Sėskis. Ar nori ko nors išgerti?

— Ne, ačiū, pone Moreti. Labai ačiū.— Jis vos nesilankstė.

— Nereikia nervintis. Aš tiesiog noriu tavęs šio to paklausti, Veli.

— Žinoma, pone Moreti. Aš jūsų paslaugoms.

— Ar tu vis dar dirbi „Belmont tauerz"?

— Aš? Ne, sere. Aš iš ten išėjau prieš penkerius metus. Mano uošvei stiprus artritas, ir...

— Ar tu prisimeni gyventojus?

— Taip, sere. Daugelį jų. Jie buvo...

— Ar tu prisimeni Dženiferę Parker?

Velis nušvito.

— Taip, žinoma. Tokia prašmatni ledi. Aš netgi jos buto numerį prisimenu. Dvidešimt devintas. Man ji patiko.

— Ar pas ją dažnai lankėsi svečiai?

Velis pasikasė pakaušį.

— Sunku pasakyti, pone Moreti. Aš tik matydavau, kaip ji pareidavo ir išeidavo.

— O vyrai nakčiai pas ją pasilikdavo?

Velis Kavolskis papurtė galvą.

— Ką jūs, sere. Niekada.

Vadinasi, visa tai niekai. Maiklas su palengvėjimu atsiduso. Jis žinojo, kad Dženiferė niekada...

— Retkarčiais ji su savo sužadėtiniu būdavo.

Maiklas pagalvojo, kad blogai nugirdo.

— Ji turėjo jaunikį?

— Na taip. Panelė Parker su juo gyveno.

Šitie žodžiai Maiklui suskambėjo kaip perkūno trenksmas. Jis prarado savitvardą. Sugriebęs Velį už krūtinės, jis pakėlė jį nuo grindų.

— Stuobry! Aš juk tave klausiau... Kuo jis vardu?

Kavolskis vos nenumirė iš baimės.

— Nežinau, pone Moreti. Prisiekiu Viešpačiu, nežinau.

Maiklas nusviedė jį į šalį. Pastvėręs laikraštį, jis pakišo Kavolskiui panosėn.

Pamatęs Adamo Vornerio fotografiją, tas susijaudinęs sušuko:

— Tai jis! Jos sužadėtinis!

Maiklui pasirodė, kad sugriuvo pasaulis. Visą tą laiką Dženiferė jam melavo. Ji buvo jam neištikima su Adamu Vorneriu. Ji juokėsi iš jo už jo nugaros. Dženiferė padarė jį raguotą!

Jį pagavo kerštо troškimas, ir jis žinojo, kad užmuš juos abu.

54

Dženiferė iš pradžių atskrido į Londoną, o paskui į Singapūrą su nusileidimu Bachreine. Naujajame aerouoste buvo pilna žmonių. Žmonės miegojo ant suolų ir grindų. Prie įėjimo į parduotuvę, prekiaujančią spiritu, kabojo skelbimas, kad tas, kas viešoje vietoje gers alkoholinius gėrimus, bus areštuotas. Atmosfera buvo priešiška, ir Dženiferė su palengvėjimu atsiduso, kai paskelbė, kad leidžiama į lėktuvą.

16.40 „Boing-747" nusileido Singapūro aerouoste Čanži. Tai buvo naujas aerouostas, pastatytas už keturiolikos mylių nuo miesto, vietoje seno tarptautinio aerouosto. Kai kur dar buvo atliekami apdailos darbai.

Muitinė buvo įrengta didžiulėje šviesioje salėje, kur keleivių patogumui stovėjo bagažo vežimėliai. Muitininkai buvo mandagūs ir dirbo greitai. Po penkiolikos minučių Dženiferė jau ėjo taksi stovėjimo aikštelės link.

Prie išėjimo prie jos priėjo apkūnus vidutinio amžiaus kinas.

— Panelė Dženiferė Parker?

— Taip.

— Aš vadinuosi Čou Lingas.— Būtent šią pavardę jai pasakė Maiklas.— Limuzinas laukia.

Čou Lingas pats stebėjo, kaip Dženiferė bagažą sudėjo į bagažinę. Po kelių minučių jie jau važiavo į miesto pusę.

— Ar kelionė buvo maloni? — paklausė Čou Lingas.

— Ačiū, taip.— Tačiau dabar ją labiau jaudino Stefanas Bjorkas.

Lyg atspėjęs jos mintis, Čou Lingas linktelėjo į didžiulio pastato pusę, kuris stovėjo toliau nuo kelio. Jis buvo aptvertas aukšta tvora, apraizgyta viela su elektros srove.

— Čia — Čanži kalėjimas, kur sėdi Bjorkas.

Kampuose stovėjo bokšteliai, juose budėjo ginkluoti sargybiniai. Priešais įėjimą buvo spygliuotos vielos užtvara. Ten taip pat stovėjo sargybiniai.

— Karo metu,— pranešė Čou Lingas,— čia uždarė visus anglus, kurie buvo saloje.

— Kada aš galėsiu pasimatyti su Bjorku?

— Tai labai opi situacija,— išsisukinėdamas atsakė Čou Lingas.— Vyriausybė ryžtingai kovoja prieš narkotikus. Net jeigu žmogus pakliuva pirmą kartą, jam nėra jokių nuolaidų. Na, o tie, kurie prekiauja narkotikais...— Čou Lingas išraiškingai gūžtelėjo pečiais.— Singapūrą kontroliuoja kelios galingos „šeimos" — Šou, Tang, Tan Čintuan ir Li Kvankjū. Šitos šeimos kotroliuoja Singapūro finansus ir prekybą. Joms čia narkotikai nereikalingi.

— Jūs čia turite įtakingų draugų.

— Na, policijos komisaras inspektorius — Devidas Tou — gana blaiviai mąstantis žmogus.

Dženiferei buvo įdomu, kiek kainuoja šitas „blaivus mąstymas", bet ji nusprendė neklausti. Jie jau įvažiavo į Singapūrą, ir atrodė, kad visur auga medžiai ir gėlės. Abipus Makfersono gatvės šiuolaikiniai pastatai kaitaliojosi su senovinėmis pagodomis. Kai kurie praeiviai buvo su turbanais ir tunikomis, kiti puikavosi paskutine vakarietiška mada. Miestas atrodė šiuolaikine sostine su sena

kultūra. Prekybos centrai spindėjo nepaprasta švara. Aplinkui buvo nepriekaištinga tvarka. Dženiferė tai pastebėjo.

Čou Lingas nusišypsojo.

— Labai paprasta. Tuos, kas šiukšlina, baudžia penkių šimtų dolerių bauda. Šito įstatymo laikomasi griežtai.

Limuzinas pasuko į Stivenso gatvę, ir priekyje ant kalvos Dženiferė pamatė gražų baltą pastatą, skęstantį žalumoje.

— Tai „Šangri La", jūsų viešbutis.

Vestibiulis buvo didžiulis ir nepriekaištingai švarus. Aplinkui marmuras ir stiklas.

Kol Dženiferė registravosi, Čou Lingas tarė:

— Inspektorius Tou susisieks su jumis.— Jis ištiesė Dženiferei vizitinę kortelę.— Jūs visada galite mane rasti paskambinusi šituo numeriu.

Besišypsantis tarnautojas paėmė Dženiferės bagažą ir nuvedė ją prie laiptų. Čia šalia dirbtinio krioklio, buvo sodas ir baseinas. Tokio gražaus viešbučio, kaip „Šangri La" Dženiferė dar nebuvo mačiusi. Jos numerį sudarė didelė svetainė ir miegamasis. Terasa išėjo į sodą, kur buvo gėlių jūra ir kokoso palmės. **„Labai primena Gogeną",**— pagalvojo Dženiferė.

Švelniai pūtė vėjelis. Tokios dienos patiko Dženiferei ir Džošuai. **„Ar mes šiandien dieną buriuosime? A, mam?"** Liaukis, paliepė sau Dženiferė.

Ji priėjo prie telefono.

— Aš norėčiau užsakyti tarpmiestinį pokalbį su Jungtinėmis Valstijomis. Niujorkas. Ponas Maiklas Moretis.— Ji padiktavo numerį.

— Atleiskite,— atsakė telefonistė,— visos linijos užimtos. Pabandykite paskambinti truputį vėliau.

— Ačiū.

Apačioje telefonistė pažiūrėjo į žmogų, stovintį greta pulto.

Tas pritariamai linktelėjo.

— Gerai,— tarė jis.— Labai gerai.

Po valandos paskambino inspektorius Tou.

— Panelė Dženiferė Parker?

— Taip.

— Tai inspektorius Devidas Tou.— Jis kalbėjo su vos pastebimu akcentu.

— Taip, inspektoriau. Aš laukiau jūsų skambučio. Aš norėčiau susitikti su...

Inspektorius ją pertraukė.

— Ar jūs negalėtumėte su manimi pavakarieniauti?

Įspėjimas. Matyt, jis mano, kad telefonas paklausomas.

— Su malonumu.

„Didysis Šanchajus" buvo didžiulis ir triukšmingas restoranas, kur daugiausia sėdėjo vietos gyventojai, garsiai kalbėdamiesi tarp savęs. Estradoje grojo orkestras, ir patraukli mergaitė dainavo populiarias amerikietiškas dainas.

Prie Dženiferės priėjo metrdotelis.

— Staliuką vienam asmeniui?

— Aš turiu susitikti su inspektorium Tou.

Metrdotelio veidą nutvieskė šypsena.

— Inspektorius jūsų laukia. Prašom čia.— Jis nuvedė Dženiferę prie staliuko, kuris stovėjo prie pat estrados.

Inspektoriui Tou buvo apie keturiasdešimt. Tai buvo aukštas simpatingas rusvaodis vyriškis, vilkintis nepriekaištingai pasiūtą kostiumą.

Jis padėjo Dženiferei atsisėsti. Nuo estrados griaudėjo rokas. Pasilenkęs prie Dženiferės, jis tarė:

— Ar galiu užsakyti jums ką nors išgerti?

— Ačiū, taip.

— Rekomenduoju čendolą.

— Ką?

— Kokoso pieno, kokoso cukraus ir želė gėrimą. Jums patiks.

Inspektorius pakėlė galvą, ir tuojau pat priėjo padavėja. Inspektorius užsakė gėrimus ir Lim sum — kiniškus užkandžius.

— Ar jūs nieko prieš, jeigu aš pats užsakysiu?

— Tiktai džiaugsiuosi.

— Man atrodo, kad jūsų šalyje moterims patinka komanduoti. Čia tuo kol kas užsiima vyrai.

Dženiferė neturėjo noro su juo ginčytis. Šitas žmo-

gus jai buvo reikalingas. Dėl baisaus triukšmo ir muzikos kalbėti buvo neįmanoma. Dženiferė apsižvalgė. Jai ir anksčiau teko būti Rytų šalyse, bet žmonės Singapūre — ir vyrai, ir moterys — buvo nepaprastai gražūs.

Padavėja pastatė priešais Dženiferę taurę. Gėrimas buvo panašus į gazuotą šokoladą su plaukiojančiais jame gumulėliais.

Inspektorius Tou pastebėjo jos veido išraišką.

— Reikia sumaišyti.

— Negirdžiu.

— Reikia sumaišyti! — surėkė jis.

Dženiferė paklusniai sumaišė gėrimą. Ji atsargiai paragavo. Jis buvo siaubingai saldus, bet Dženiferė pritariamai linktelėjo.

— Labai neįprasta.

Ant stalo padėjo lėkštes su įvairiausiais užkandžiais. Kurių ne kurių delikatesų Dženiferė niekada nematė, bet ji nusprendė neklausti, kas tai. Užkandžiai buvo puikūs.

Inspektorius Tou bandė perrėkti triukšmą.

— Šitas restoranas garsėja savo virtuve „Nonja". Tai kiniški patiekalai su malajietiškais prieskoniais. Visi receptai persakomi žodžiu.

— Aš norėčiau su jumis pakalbėti apie Stefaną Bjorką.

— Negirdžiu.— Muzika tiesiog kurtino.

Dženiferė pasilenkė prie inspektoriaus.

— Aš noriu žinoti, kada galėsiu pasimatyti su Stefanu Bjorku.

Inspektorius gestais parodė, kad nesupranta jos. Staiga Dženiferė suvokė, kodėl jis ją atsivedė čia — kad su ja saugiai pasikalbėtų arba kad apskritai nekalbėtų.

Patiekalus nešė vieną po kito. Visi jie buvo nepaprastai skanūs. Viena, kas kėlė Dženiferei nerimą, tai — kad ji negalėjo pakalbėti apie Stefaną Bjorką.

Kai jie pavakarieniavo ir išėjo į gatvę, inspektorius Tou pasakė:

— Čia stovi mano mašina.

Jis spragtelėjo pirštais, ir tuoj pat prie jų privažiavo „Mersedesas". Inspektorius atidarė Dženiferei dureles.

Prie vairo sėdėjo uniformuotas policininkas. Kažkas čia buvo ne taip. **„Jeigu inspektorius norėtų pasikalbėti konfidencialiai,**— pagalvojo Dženiferė,— **jis būtų padaręs taip, kad mes būtume vieni".**

Ji atsisėdo ant užpakalinės sėdynės, ir inspektorius įsitaisė šalia.

— Jūs Singapūre pirmą kartą?

— Taip.

— Jūs čia daug ką pamatysite.

— Inspektoriau, aš čia atskridau ne į ekskursiją. Man reikia grįžti namo kiek galima greičiau.

Inspektorius Tou atsiduso.

— Jūs, amerikiečiai, visada skubate. Ar jūs kada nors girdėjote apie Bagistritą?

— Ne.

Dženiferė atsigręžė, kad geriau apžiūrėtų inspektorių Tou. Jo veidas buvo jaunas, o akys — išraiškingos. Jis atrodė ganėtinai draugingas, nors išsigudrino per visą vakarą nieko nepasakyti.

Mašina sustojo, kad praleistų rikšą. Inspektorius su panieka pažiūrėjo į du turistus sėdinčius vežimėlyje.

— Kada nors jų nebus mūsų miesto gatvėse.

Dženiferė ir inspektorius Tou išlipo iš mašinos dar likus visam kvartalui ligi Bagistrito.

— Čia automobiliais įvažiuoti draudžiama,— paaiškino inspektorius.

Paėmęs Dženiferę už rankos, jis nusivedė ją šaligatviu. Tai buvo siaura gatvelė. Abipus jos stovėjo prekydėžės su daržovėmis, vaisiais, žuvimi ir mėsa. Buvo čia ir nedidelių restoranėlių, aptarnaujančių lankytojus po atviru dangumi. Dženiferę apstulbino spalvų ir kvapų gausybė. Inspektorius Tou stipriai suspaudė jos ranką ir vedėsi paskui save, skverbdamasis per minią. Jie sustojo prie restoranėlio, kur visi trys staleliai buvo užimti. Inspektorius nutvėrė už rankos praeinantį padavėją, ir po kelių sekundžių pasirodė savininkas. Inspektorius kažką pasakė jam kiniškai. Šeimininkas priėjo prie vieno stalelių ir ėmė kalbėti su svečiais. Tie pažiūrėjo į inspektorių, greitai

pakilo ir išėjo. Inspektorių ir Dženiferę pasodino už to stalelio.

— Jums ką nors užsakyti?

— Ačiū, ne.— Dženiferė žiūrėjo į gatvę užtvindžiusią žmonių jūrą. Kitomis aplinkybėmis jai būtų buvę čia labai malonu. Singapūras buvo puikus miestas, kuriame galėjai rasti daugybę malonumų, jeigu greta mylimas žmogus.

— Žiūrėkite,— tarė inspektorius Tou.— Veikiai vidurnaktis.

Dženiferė apsižvalgė į šalis. Iš pradžių ji nieko nepastebėjo. Paskui ji pamatė, kaip prekeiviai ėmė nešti savo prekydėžes. Po dešimties minučių visa prekyba baigėsi, o kioskų savininkai dingo.

— Kas atsitiko? — paklausė Dženiferė.

— Tuojau pamatysite.

Gatvės gale minia suūžė ir ėmė trauktis ant šaligatvių. Viduriu gatvės ėjo kinė ilgais, prie kūno prigludusiais naktiniais marškiniais. Tokios gražios merginos Dženiferė dar nebuvo mačiusi. Ji ėjo lėtai ir išdidžiai, sustodama prie stalelių ir paskui vėl tęsdama savo kelionę.

Kai mergina ėjo pro jų stalelį, Dženiferė galėjo ją geriau apžiūrėti. Iš arti ji atrodė dar gražesnė. Jos veidelis buvo labai mielas, o figūra — puiki. Naktiniai balto šilko marškiniai turėjo prakirpimus, kad visi galėtų geriau matyti jos dailias kojas ir standžias krūtis.

Dženiferė norėjo paklausti inspektorių, bet tuo metu pasirodė kita mergina. Ji buvo dar gražesnė negu pirmoji, jeigu tai tik įmanoma. Paskui ją ėjo dar dvi gražuolės. Po minutės gatvė buvo pilna gražių merginų. Čia buvo indėnės, kinės ir malajietės.

— Tai prostitutės,— atspėjo Dženiferė.

— Taip. Transseksualai.

Dženiferė nustebusi žvilgtelėjo į jį. Neįtikėtina. Atsisukusi ji dar kartą pasižiūrėjo į merginas. Jos neturėjo nieko vyriška.

— Jūs juokaujate.

— Juos vadina „Bili boiz".

Dženiferė buvo priblokšta.

— Bet juk jos...

— Juos visus operavo. Jie laiko save moterimis.— Jis gūžtelėjo pečiais.— O kas čia tokio? Jie nedaro nieko blogo. Matote,— pridūrė jis,— pas mus įstatymai draudžia prostituciją. Tačiau „Bili boiz" patraukia turistus, ir, jeigu jie nepažeidžia tvarkos, policija į tai žiūri pro pirštus.

Dženiferė dar kartą pažvelgė į merginas, sustojusias prie stalelių ir ieškančias klientų.

— Jie neblogai uždirba. Jų kaina — du šimtai dolerių.

Dauguma merginų jau sėdėjo už stalelių. Kai kurios prie stalelių ir ieškančias klientų.

— Per naktį jie surengia du tris tokius vaidinimus,— paaiškino inspektorius.— Jie čia ateina vidurnaktį, o ligi šešių ryto privalo išeiti, kad galėtų prasidėti prekyba. Kai tik panorėsite, mes iš čia išeisime.

— Aš jau viską pamačiau.

Kai jie ėjo gatve, Dženiferė staiga prisiminė Keną Beilį. **„Tikiuosi, jis laimingas"**,— pagalvojo ji.

Grįždama inspektoriaus mašina namo, Dženiferė nusprendė, kad vis vien pakalbės apie Stefaną Bjorką, nors ir sėdi vairuotojas.

Kai jie šiek tiek pavažiavo, Dženiferė ryžtingai tarė:

— Dėl Stefano Bjorko...

— Ak, taip. Aš dėl visko susitariau. Jūs galite su juo susitikti rytoj dešimtą valandą ryto.

55

Vašingtone Adamą Vornerį iškvietė iš posėdžio. Skubiu reikalu skambino iš Niujorko.

O skambino apygardos prokuroras Robertas di Silva. Jis negalėjo nuslėpti savo džiaugsmo.

— Didžiosios žiuri prisiekusieji nusprendė patraukti atsakomybėn visus, kuriuos mes norėjome. Absoliučiai visus! Mums reikia veikti.— Adamas tylėjo.— Ar jūs mane girdite, senatoriau?

— Girdžiu,— atsakė Adamas su apsimestiniu entuziazmu.— Priblokšianti naujiena.

— Operaciją mes pradedame po dvidešimt keturių valandų. Jeigu jūs atskrisite į Niujorką, mes galėsime su-

šaukti pasitarimą su visais dalyvaujančiais. Ar jūs atskrisite?

— Taip,— atsakė Adamas.

— Aš dėl visko susitarsiu. Vadinasi, rytoj dešimtą ryto.

— Aš būsiu.— Adamas padėjo ragelį.

„Didžiosios žiuri prisiekusieji nusprendė patraukti atsakomybėn visus, kuriuos mes norėjome. Absoliučiai visus".

Adamas vėl paėmė ragelį ir ėmė rinkti numerį.

56

Čanži kalėjime lankymo kambarys buvo nedidelis. Kalkėmis išbaltintos sienos, viduryje ilgas stalas, abipus kurio stovėjo medinės kėdės. Ant vienos jų sėdėjo Dženiferė. Ji pakėlė galvą, kai durys atsidarė ir ginkluotas sargybinis įvedė Stefaną Bjorką.

Bjorkui buvo apie keturiasdešimt. Veidas jo buvo sukritęs, o akys — išsprogusios. *„Skydliaukė sutrikusi"*,— pagalvojo Dženiferė. Bjorko veide matėsi kraujosruvos. Jis atsisėdo priešais Dženiferę.

— Aš — Dženiferė Parker. Esu jūsų advokatė. Aš pasistengsiu jus iš čia ištraukti.

Žvilgtelėjęs į ją, jis pasakė:

— Pasiskubinkite.

Ar tai buvo maldavimas, ar grasinimas? Dženiferė prisiminė Maiklo žodžius: **„Aš noriu, kad tu išlaisvintum jį už užstatą, kol jis nepradėjo kalbėti".**

— Ar su jumis čia gerai elgiasi?

Pašnairavęs į sargybinį, stovintį prie durų, jis atsakė:

— Taip. Viskas gerai.

— Aš padaviau prašymą, kad paleistų jus už užstatą.

— Kokie mano šansai? — Jo balse skambėjo viltis.

— Gana geri. Po dviejų, daugiausia trijų dienų jūs išeisite iš čia.

— Ištraukite mane iš čia kuo greičiau.

— Greitai pasimatysime.— Dženiferė atsistojo.

— Ačiū.— Stefanas ištiesė jai ranką.

— Negalima! — aštriai pasakė sargybinis.

Jie abu atsisuko.

— Jokių palietimų.

Metęs žvilgsnį į Dženiferę, Stefanas Bjorkas kimiai sušnibždėjo: „Paskubėkite".

Kai Dženiferė grįžo į viešbutį, jai pasakė, jog skambino inspektorius Tou. Įeidama į numerį ji išgirdo, jog skamba telefonas. Tai buvo inspektorius.

— Panele Parker, kol jūs laukiate, gal norite apžiūrėti miestą?

Iš pradžių Dženiferė norėjo atsisakyti, bet paskui ji suprato, kad neturi ką veikti ligi to laiko, kol Stefanas Bjorkas įlips į lėktuvą. Iki to jai nedera užgauti inspektorių Tou.

— Ačiū,— atsakė Dženiferė.— Su dideliu malonumu.

Jie pietavo restorane „Kampači", paskui išvažiavo iš miesto, pasukdami į Malaizijos pusę Bukit Tima plentu. Pro šalį slinko vaizdingi kaimeliai. Žmonės buvo gerai apsirengę ir atrodė laimingi. Dženiferė ir inspektorius Tou aplankė Kranži kapines ir Karinį memorialą. Kai jie užlipo marmuriniais laipteliais, tai tolumoje pamatė didžiulį marmurinį kryžių ir milžinišką koloną. Kapinėse buvo daug baltų kryžių.

— Karas atnešė mums daugybę nelaimių,— pasakė inspektorius Tou.— Mes netekome daugelio artimųjų ir giminaičių.

Dženiferė pratylėjo. Ji prisiminė kapą Sends Pointe. Bet ji nenorėjo galvoti, kas guli ten po antkapiniu akmeniu.

Manhatane, Hudzono gatvėje, vyko įvairių šalies teisėsaugos organų pasitarimas. Pilname žmonių kambaryje jautėsi džiūgavimas. Daugelis iš susirinkusiųjų sugaišo daugelį metų, rinkdami po kruopelę įkalčius prieš gangsterius, žudikus ir prievartautojus, tačiau kiekvieną kartą talentingas advokatas juos išlaisvindavo. Tačiau šį sykį viskas buvo kitaip. Jie turėjo liudytoją, *consigliere* Tomą Kolfaksą. Dvidešimt penkerius metus jis buvo mafijos

ašis. Jis liudys teisme, pasakys pavardes, datas, faktus ir skaičius.

Adamas dėjo daugiausia pastangų, kad priartintų šią dieną. Tai bus jo triumfo vežimas, kuris atveš jį į Baltuosius rūmus. Bet dabar viskas ėjo niekais. Priešais Adamą gulėjo sąrašas tų, kuriuos turėjo areštuoti. Ketvirtuoju numeriu buvo įrašyta Dženiferė Parker — už dalyvavimą žmogžudystėje ir planavimą kitų federalinių nusikaltimų.

Permetęs dalyvaujančiuosius žvilgsniu, Adamas prisivertė ištarti:

— Aš... Aš visus jus sveikinu.

Jis norėjo pridurti dar ką nors, tačiau gerklėje įstrigęs gniutulas jam sutrukdė. Panieka pačiam sau buvo stipresnė už fizinį skausmą.

„Ispanai teisūs,— pagalvojo Maiklas Moretis,— **kerštas geras tada, kai jis atvėsta".** Dženiferė Parker šiuo metu buvo nepasiekiama. Betgi ji greitai sugrįš. O kol kas Maiklas Moretis galėjo pafantazuoti, įsivaizduodamas sau, kaip jis su ja pasielgs. Ji buvo jam neištikima visomis šio žodžio prasmėmis, ir jis parodys jai specialią pagarbą.

Singapūre Dženiferė pamėgino dar kartą paskambinti Maiklui.

— Atleiskite,— atsakė jai telefonistė,— tačiau linija su Jungtinėmis Valstijomis užimta.

— Pamėginkite šiek tiek vėliau, gerai?

— Žinoma, panele Parker.

Telefonistė pažiūrėjo į žmogų, stovintį šalia pulto, ir tas sąmokslininkiškai jai nusišypsojo.

Sėdėdamas savo kabinete, Robertas di Silva žiūrėjo į arešto orderį. Į jį buvo mašinėle įspausdinta Dženiferės Parker pavardė.

„Pagaliau ji mano rankose" — pagalvojo jis. Jis piktdžiugiškai nusišypsojo.

Jai paskambino telefonistė.

Pas ją atėjo inspektorius Tou. Jis laukia vestibiulyje.

Dženiferė nustebo. Ji visai jo nelaukė. Galbūt jis turi kokių nors naujienų dėl Bjorko.

Ji nulipo į vestibiulį.

— Atleiskite, kad iš anksto jums nepaskambinau,— pasakė inspektorius Tou.— Man reikia su jumis pasikalbėti akis į akį.

— Ar jūs turite kokių nors naujienų?

— Mes galime pasikalbėti mašinoje. Aš noriu jums kai ką parodyti.

Jie pasuko į Jo Ču Kango plentą.

— Ar yra kokių nors problemų? — paklausė Dženiferė.

— Jokių. Užstatas bus įneštas poryt.

Kur jis ją veža?

Ji privažiavo namų grupę, ir vairuotojas sustabdė mašiną.

Inspektorius Tou atsisuko į Dženiferę.

— Aš manau, jus tai sudomins.

— Būtent kas?

— Einame. Tuojau jūs viską pamatysite.

Pastatas, į kurį jie įėjo, iš išorės atrodė senas ir neprižiūrėtas, bet labiau už viską Dženiferę suglumino kvapas, jis buvo kažkoks laukinis ir primityvus.

Juos pasitiko jauna mergina.

— Ar jums reikalinga gidė? Aš...

Inspektorius Tou tuoj pat jos atsikratė.

— Mes patys.

Jis paėmė Dženiferę už rankos ir nusivedė toliau. Abipus tako buvo šeši didžiuliai baseinai, iš kurių sklido keisti garsai. Dženiferė ir inspektorius Tou priėjo prie vieno jų. Ant sienos kabojo lentelė **„Netieskite rankų. Pavojinga"**. Dženiferė pažvelgė žemyn. Baseine knibždėte knibždėjo krokodilų ir aligatorių — net keletas tuzinų. Jie nuolat ropojo, užsiropšdami vienas ant kito.

Dženiferė susigūžė.

— Kas tai?

— Krokodilų veisimo ferma.— Jis pažiūrėjo į roplius.— Kai jie užauga ligi trejų ar šešerių metų, jiems nudiriama oda ir iš jos daroma piniginės, diržai, bateliai. Matote, beveik visi krokodilai pražioję nasrus. Taip jie ilsisi. Tačiau, kai nasrai užčiaupti, reikia būti atsargiam.

Jie priėjo prie baseino, kur gulėjo du didžiuliai aligatoriai.

— Šitiems jau penkiolika metų. Jie laikomi kaip reproduktoriai.

— Jie tokie šlykštūs,— Dženiferė gūžtelėjo pečiais.— Kaip jie gali vienas kitą pakęsti.

— Jie ir nepakenčia,— atsiliepė inspektorius Tou.— Beje, jie susiporuoja gana retai.

— Tai priešistorinės būtybės.

— Būtent. Jų rūšis jau egzistuoja milijonus metų. Jie gyvena taip, kaip gyveno jų priešistoriniai protėviai.

Dženiferė negalėjo suprasti, kodėl jis ją čia atvežė. Jeigu inspektorius manė, kad šitos bjaurios pabaisos ją sudomins, tai jis klydo.

— Gal jau eisime iš čia? — paklausė Dženiferė.

— Tuojau.— Inspektorius pažiūrėjo į merginą, kurią jie sutiko prie įėjimo. Ji ėjo prie pirmoji baseino su padėklu rankose.

— Šiandien šėrimo diena,— paaiškino inspektorius.— Žiūrėkite.

Jis nusivedė Dženiferę prie pirmojo baseino.

— Krokodilus šeria žuvimi ir kiaulių plaučiais kartą per tris dienas.

Mergina ėmė mėtyti maistą į baseiną, ir vanduo ten virte užvirė. Krokodilai puolė šviežią maistą, plėšydami į gabalus aštriais dantimis. Dženiferė matė, kaip du krokodilai įsitvėrė į tą patį mėsos gabalą ir tuoj pat ėmė pulti vienas kitą. Veikiai vanduo paraudo nuo kraujo. Priplaukė kiti krokodilai ir užpuolė abu vienas kitą sužeidusius roplius, kandžiojo juos, kol pasirodė raumenys. Jie rijo juos gyvus.

Dženiferei pasidarė bloga.

— Prašau, einame iš čia.

Inspektorius Tou stipriai suspaudė jos ranką.

— Vieną minutėlę.

Jis dar truputį pastovėjo, stebėdamas krokodilus, o paskui nusivedė Dženiferę prie išėjimo.

Tą naktį Dženiferė sapnavo krokodilus, draskančius vienas kitą į gabalus. Du jų pavirto Adamu ir Maiklu.

Dženiferė nubudo visa drebėdama. Ji daugiau negalėjo užmigti ligi pat ryto.

Prasidėjo gaudynės. Federaliniai agentai ir kitų teisėsaugos organų darbuotojai operaciją pradėjo vienu metu dešimtyse valstijų ir kitose šalyse. Viskas buvo apgalvota ligi smulkmenų.

Ohajuje buvo suimtas senatorius, kai jis kalbėjo moterų klube apie sąžiningumo svarbą vyriausybės nariams.

Naujajame Orleane buvo uždaryta nelegali bukmekerių organizacija.

Amsterdame buvo areštuoti deimantų kontrabandininkai.

Gerio mieste, Indianos valstijoje, buvo areštuotas banko, kuris „plovė" Organizacijos pinigus, direktorius.

Kanzas Sityje buvo uždaryta padėvėtų daiktų parduotuvė, kurioje pardavinėjo vogtus daiktus.

Fynikse, Arizonos valstijoje, buvo areštuoti šeši dorovės policijos detektyvai.

Neapolyje buvo uždaryta kokaino laboratorija.

Detroite buvo areštuota automobilių vagių gauja.

Neprisiskambinęs Dženiferei telefonu, Adamas Vorneris atėjo į jos kontorą.

Sintija iš karto jį atpažino.

— Atleiskite, senatoriau Vorneri. Panelė Parker išvyko į užsienį.

— Kur ji dabar?

— Singapūre, viešbutyje „Šangri La".

Adamas apsidžiaugė. Dabar jis gali jai paskambinti ir pasakyti, kad ji negrįžtų.

Dženiferė kaip tik išėjo iš dušo, kai į numerį įėjo kambarinė.

— Atleiskite. Kada jūs šiandien išvažiuojate?

— Aš išvažiuoju ne šiandien, o rytoj.

Kambarinė pasimetė.

— Man liepė paruošti numerį svečiui, kuris atvažiuoja šiandien vakare.

— Kas jums tai pasakė?

— Valdytojas.

Į telefono mazgą paskambino iš užsienio. Prie pulto sėdėjo kita telefonistė, ir kitas žmogus stovėjo šalia.

— Niujorkas prašo panelės Dženiferės Parker? — Telefonistė klausiamai pažiūrėjo į greta stovintį žmogų. Tas papurtė galvą.— Atleiskite, Panelė Parker šiandien išvyko iš viešbučio.

Gaudynės tęsėsi. Žmones areštavo Hondūre, San Salvadore, Turkijoje, Meksikoje. Į kalėjimą sodino žudikus, plėšikus ir narkotikų pardavėjus.

Operacija vyko pagal planą.

Niujorke Robertas di Silva atidžiai sekė įvykių eigą. Jo širdis imdavo tankiau plakti, kai jis pagalvodavo apie tai, kaip į jo tinklus paklius Dženiferė Parker ir Maiklas Moretis.

Maiklas Moretis nuo policijos paspruko tik per atsitiktinumą. Kadangi buvo uošvio mirties diena, tai Maiklas ir Roza nuvažiavo į kapus. Jiems išėjus, po penkių minučių atvažiavo FTB agentai ir įsiveržė į Maiklo Morečio namus ir į jo fermą. Jo neradę, jie vienoje tų vietų paliko pasalą.

Dženiferė prisiminė, kad ji turi rezervuoti Stefanui Bjorkui bilietą į lėktuvą. Ji paskambino į „Singapūr eirlainz".

— Mano pavardė Dženiferė Parker, aš turiu bilietą į šimtas dvylikto reiso lėktuvą, skrendantį rytoj į Londoną. Aš norėčiau rezervuoti dar vieną bilietą.

— Gerai. Prašome truputėlį palaukti.

Dženiferė laukė prie ragelio, ir po kelių minučių moteriškas balsas paklausė:

— Jūs sakėte — Parker? P-A-R-K-E-R?

— Taip.

— Jūsų ankstesnis užsakymas anuliuotas, panele Parker.

Dženiferė sunerimo.

— Anuliuotas? Kas tai padarė?

— Nežinau. Jus išbraukė iš keleivių sąrašų.

— Tai kažin kokia klaida. Įrašykite mane vėl.

— Atleiskite, panele Parker. Daugiau vietų nėra.

Inspektorius Tou visa tai išsiaiškins, nusprendė Dženiferė. Ji sutiko su juo pavakarieniauti. Vakarieniaujant ji viską jam ir papasakos.

Inspektorius užvažiavo jos paimti gana anksti.

Ji papasakojo jam apie painiavą viešbutyje ir nesusipratimą su bilietais.

Inspektorius Tou gūžtelėjo pečiais.

— Mūsų aplaidumas žinomas. Aš išsiaiškinsiu.

— O kas naujo dėl Stefano Bjorko?

— Viskas parengta. Jį paleis poryt rytą.

Inspektorius kažką pasakė vairuotojui kiniškai ir mašina pasuko atgal.

— Jūs dar nematėte Kalango gatvės. Įdomi vieta.

Mašina pasuko į dešinę ir įvažiavo į Lavenderio gatvę, o paskui pasuko į kairę. Čia prasidėjo Kalango gatvė. Visur kabojo parduotuvių, prekiaujančių gėlėmis ir vainikais, iškabos. Pavažiavusi kelis kvartalus mašina vėl pasuko.

— Kur mes?

Pasilenkęs prie Dženiferės, inspektorius tyliai tarė:

— Mes Bevardėje gatvėje.

Mašina sulėtino greitį. Abipus gatvės buvo laidotuvių biurai: „Tan Kinseng", „Klin Noch", „Ang Junglong", „Goch Sun". Priekyje matėsi laidotuvių procesija.

Gedintys vilkėjo baltais rūbais, grojo nedidelis orkestras — dūda, saksofonas ir būgnas. Velionio kūnas skendėjo gėlėse.

Dženiferė atsisuko į inspektorių.

— Kas čia?

— Čia yra Mirties namai.— Jis pažiūrėjo į Dženiferę.— Bet mirtis — tai gyvenimo dalis, argi ne?

Dženiferė pažvelgė į jo šaltas akis, ir jai netikėtai pasidarė baisu.

Paskui jie nuvažiavo į „Auksinį feniksą" ir, kai juos pasodino už staliuko, Dženiferė paklausė:

— Inspektoriau Tou, kodėl jūs nuvežėte mane į krokodilų veisyklą ir Mirties namų gatvę?

Žvilgtelėjęs į ją, jis atsainiai atsakė:

— Aš maniau, kad tai jus sudomins. Juo labiau, kad

jūs atskridote čia, kad išlaisvintumėte savo klientą, poną Bjorką. Daugelis jaunų žmonių mūsų šalyje miršta nuo narkotikų, kuriuos įveža į Singapūrą, panele Parker. Aš, žinoma, galėčiau nuvežti jus į ligonines, kur juos gydo, bet, aš pagalvojau, kad bus daug vaizdingiau, jeigu jūs pamatysite, kur baigiasi gyvenimas.

— Tai su manimi neturi nieko bendro.

— Viskas priklauso nuo požiūrio.— Geranoriškumo jo balse jau nebuvo.

— Paklausykite, inspektoriau Tou,— pasakė Dženiferė.— Aš įsitikinusi, kad jums gerai sumokėjo...

— Pasaulyje neužteks pinigų, kad mane nupirktų.

Jis atsistojo ir davė kažkam ženklą. Dženiferė atsigręžė. Du pilkais kostiumais vilkintys vyrai ėjo prie jų stalelio.

— Panelė Dženiferė Parker?

— Taip.

Ji iš karto atpažino, jog tai federaliniai agentai.

— FTB. Mes turime orderį jūsų areštui. Šiandien jūs skrisite su mumis į Niujorką.

57

Išeidamas iš kapinių Maiklas Moretis žvilgtelėjo į laikrodį ir pamatė, jog vėluoja į dalykinį susitikimą. Jis nusprendė paskambinti į savo firmą ir perkelti susitikimą vėlesniam laikui. Pakeliui sustojęs prie telefono būdelės, jis surinko numerį. Ragelį iš karto pakėlė, ir balsas atsakė:

— „Akme Bilders".

— Tai Maiklas. Pasaky...

— Pono Morečio nėra. Paskambinkite vėliau.

Maiklas įsitempė.

— Aš — „Toni Pleis" restorane,— pasakė jis ir numetė ragelį.

Jis nuskubėjo prie mašinos. Pamačiusi jo veido išraišką, Roza paklausė:

— Ar viskas gerai, Maiklai?

— Nežinau. Aš užvešiu tave pas tavo pusbrolį. Niekur iš ten neik, kol aš tau paskambinsiu.

Tonis palydėjo Maiklą į jo kabinetą, buvusį tolimame restorano gale.

— Man perdavė, kad farai tavo namuose ir kontoroje, Maiklai.

— Ačiū,— atsakė Maiklas.— Pažiūrėk, kad man netrukdytų.

— Gerai.

Tas išėjo iš kabineto, ir Maiklas užsirakino duris. Paskui jis priėjo prie telefono ir ėmė rinkti numerį.

Po dešimties minučių jis jau žinojo apie jį užgriuvusios katastrofos mastą. Kai jam pranešė apie įvykdytus areštus ir gaudynes, jis negalėjo patikėti tuo, kas atsitiko. Visi jo kareiviai ir leitenantai buvo areštuoti, slapti butai buvo demaskuoti, paimtos buhalterinės knygos su slaptais užrašais. Tai buvo kažkoks siaubas. Policija gavo informaciją iš Organizacijos.

Maiklas paskambino kitoms Jungtinėse Valstijose esančioms „šeimoms", ir visos jos reikalavo iš jo ataskaitos apie tai, kas vyksta. Visos jos turėjo nuostolių ir nežinojo, iš kur „nutekėjo" informacija. Bet jie įtarė, kad iš Morečio „šeimos".

Džimis Gvardianas iš Las Vego pateikė ultimatumą.

— Aš skambinu, Maiklai, komisijos pavedimu.— Nacionalinė komisija buvo laikoma aukščiausia valdžia, aukščiau už kiekvienos atskiros „šeimos" valdžią, kai iškildavo grėsmė.— Policija griebia visas „šeimas". Kažkoks stambus konkorėžis suskilo. Eina gandai, jog tai kažkuris iš tavo vaikinų. Mes tau duodame dvidešimt keturias valandas, kad tu jį surastum ir nuramintum.

Ir anksčiau policija surengdavo gaudynes, tačiau pakliūdavo smulkios žuvelės, nurašoma medžiaga. Dabar, pirmą kartą per visą istoriją, ėmė stambius bosus. **„Kažkoks stambus konkorėžis suskilo. Eina gandai, kad tai kažkuris iš tavo vaikinų".** Jis buvo teisus. Maiklo „šeima" nukentėjo labiausiai iš visų, ir policija ėjo Maiklo pėdomis. Kažin kas davė jiems patikimus įkalčius, kitaip jie nebūtų ryžęsi tokiai triukšmingai operacijai. Bet kas tai galėjo būti?

Kas tai bebūtų, jis pateikė informaciją, žinomą tik pačiam Maiklui ir dviems jo svarbiausiems leitenantams —

Salvatorei Fjorei ir Džozefui Kolelai. Tiktai jie žinojo, kur slepiamos buhalterinės knygos, kurios pakliuvo į FTB letenas. Dar apie tai žinojo Tomas Kolfaksas, bet jis jau seniai ilsisi Niū Džersio sąvartyne.

Maiklas pagalvojo apie Slavatorę Fjorę ir Džozefą Kolelą. Sunku buvo patikėti, jog kuris nors jų sulaužė **omerta** (tylėjimo įstatymą) ir prašneko. Jie su juo buvo nuo pat pradžių. Jis leido jiems papildomai verstis „ryklio verslu" ir turėti nedidelius viešuosius namus. Kodėl jie išdavė jį? Atsakymas, žinoma, buvo paprastas — krėslas, kuriame jis sėdėjo. Jie norėjo jį užimti. Kai tik jį policija areštuos, jie bus svarbiausi asmenys. Jie abu dirbo drauge ir drauge jį išdavė.

Maiklą pagavo aklas įniršis. Šitie bukagalviai stuobriai norėjo jį nuversti, tačiau jiems nepavyks pasimėgauti pergale. Tačiau visų pirma jam reikia pasirūpinti, jog už užstatą būtų išleisti Morečio „šeimos" areštuoti nariai. Jam buvo reikalingas patikimas advokatas: Kolfaksas negyvas, o Dženiferė... Dženiferė! Jam sugėlė širdį. Jis prisiminė, kaip jai pasakė: **„Greičiau sugrįžk. Aš myliu tave".** Jis pasakė jai šituos žodžius, o ji išdavė jį. Na ką gi, ji už tai užmokės.

Maiklas paskambino ir po penkiolikos minučių į kabinetą įėjo Nikas Vitas.

— Kas vyksta? — paklausė Maiklas.

— Čia pilna farų. Man teko du kartus apvažiuoti kvartalą.

— Aš turiu tau darbą, Nikai.

— Žinoma, bose. Ką turiu daryti?

— Sutvarkyk Salvatorę ir Džo.

Nikas Vitas įsmeigė į jį akis.

— Aš... Aš nesuprantu. Kai jūs pasakėte „sutvarkyk juos", jūs neturėjote galvoje?..

— Aš turėjau galvoje tai, kad tu ištaškytum jų smegenis! — sukriokė Maiklas.— Tau reikia skiemenimis pasakyti?

— N-ne,— užsikirsdamas atsakė Nikas Vitas.— Aš tiesiog norėjau pasakyti, kad Salas ir Džo — svarbiausieji jūsų padėjėjai!

Maiklas atsistojo, jo akyse pasirodė pikta lemiantis blizgesys.

— Tu rengiesi mane mokyti, Nikai?

— Ne, Maiklai. Aš... Žinoma, aš juos sutvarkysiu. Kada?..

— Dabar. Tiesiog dabar. Šiandien jie neturi matyti, kaip patekės mėnulis. Supratai?

— Aha.

Maiklas sugniaužė kumščius.

— Jeigu aš turėčiau laiko, aš pats jais užiimčiau. Tegul pasikankina, Nikai. Tegul numiršta lėtai — *suppilu suppilu.*

— Žinoma. Aš supratau.

Atsidarė durys, ir įbėgo išblyškęs Tonis.

Ten atėjo du federaliniai agentai su suėmimo orderiu. Prisiekiu tau, aš nežinau, kaip jie suuostė, jog tu čia. Aš...

Atsigręžęs į Niką Vitą, Maiklas suriaumojo:,

— Greitai iš čia! Per „juodąjį" išėjimą! — Žvilgtelėjęs į Tonį, jis pridūrė: — Pasakyk jiems, kad aš tualete. Aš ateisiu vėliau.

Maiklas pakėlė telefono ragelį ir surinko numerį. Po minutės jis jau kalbėjo su vienu Aukščiausiojo teismo teisėjų.

— Čia du tipai iš FTB atėjo su suėmimo orderiu.

— Kuo tave, Maiklai, kaltina?

— Nežinau ir žinoti nenoriu. Padaryk taip, kad mane išleistų už užstatą. Aš neturiu laiko sėdėti kalėjime. Aš turiu aibę reikalų.

Aname laido gale įsivyravo tyla, o paskui teisėjas atsargiai pasakė:

— Bijau, kad šį kartą aš tau negalėsiu padėti, Maiklai. Pernelyg daug triukšmo, ir jeigu aš pamėginsiu...

Kai Maiklas prašneko, jo balse skambėjo panieka:

— Klausyk, tu, ožy. Jeigu aš praleisiu kalėjime bent valandą, aš pasirūpinsiu, kad tu pakliūtumei už grotų visam gyvenimui. Ką, tau mažai iš manęs nukrisdavo? Ar tu nori, kad aš papasakočiau apygardos prokurorui, kiek bylų tu sutvarkei mano paprašytas? Ar pranešti jam tavo sąskaitos numerį Šveicarijos banke? Ar tu...

— Maiklai, dėl Dievo!

— Tada judinkis!

— Aš pasistengsiu ką nors padaryti,— atsakė teisėjas Lorensas Voldmanas.— Aš pasistengsiu...

— Krutėk, mėšle! Ir greičiau daryk. Ar girdi mane, Lari? Mikliau! — Maiklas numetė ragelį.

Jo smegenys dirbo greitai ir aiškiai. Jis nebijojo pakliūti į kalėjimą. Jis žinojo, jog teisėjas Lorensas Voldmanas padarys tai, ką jis jam liepė, o Nikas Vitas susidoros su Fjore ir Kolela. Be jų parodymų vyriausybė jam negalės nieko padaryti.

Maiklas žvilgtelėjo į ant sienos kabantį veidrodį, susišukavo, pasitaisė kaklaraištį ir nuėjo ten, kur jo laukė FTB agentai.

Teisėjas Lorensas Voldmanas padarė viską taip, kaip jam buvo pasakyta. Parengtinio bylos svarstymo metu, teisėjo Voldmano parinktas advokatas pareikalavo paleisti kaltinamąjį už užstatą. Užstatas — penki šimtai tūkstančių dolerių.

Bejėgiškai niršdamas di Silva žiūrėjo, kaip Maiklas Moretis išėjo iš teismo salės.

58

Protiniai Niko Vito sugebėjimai buvo ganėtinai riboti. Jis buvo vertinamas todėl, kad įsakymus vykdydavo neklausinėdamas. Ir atlikdavo kaip reikiant. Į jį ne kartą šovė ir grasino peiliu, tačiau jis nežinojo, kas yra baimė. Dabar jis suprato, kas tai yra. Savo proteliu jis nesugebėjo suvokti to, kas vyksta, esmės, tačiau jis nujautė, jog dėl to kaltas jis.

Jis girdėjo apie areštų ir gaudynių griūtį. Ėjo gandai, jog jų „šeimoje" yra išdavikas. Netgi savo ribotu proteliu Nikas Vitas suprato, kad viskas prasidėjo po to, kai jis paleido Tomą Kolfaksą. Nikas žinojo, kad Salvatorė Fjorė ir Džozefas Kolela niekuo dėti. Jie buvo jam lyg broliai, ir ištikimai tarnavo Organizacijai. Bet, jeigu jis apie tai papasakos Maiklui Morečiui, jis mirs. Tada kaltas galėjo būti tik Tomas Kolfaksas, bet jį laikė mirusiu

Nikui Vitui tai buvo sudėtinga dilema. Jis mylėjo Salvatorę ir Džo. Jie, kaip ir Tomas Kolfaksas, padarė jam nemažai gero. Bet jis padėjo Kolfaksui, ir štai kas iš to išėjo. Todėl Nikas nusprendė nebūti sentimentalus. Dabar kalbama apie jo paties gyvybę. Nužudęs Fjorę ir Kolelą, jis apsigins. Bet jie buvo jam lyg broliai, todėl jis juos nužudys greitai.

Nikui nebuvo sunku sužinoti, kur jie šiuo metu. Jie visada pasakydavo, kur važiuoja, nes jų gali prireikti Maiklui. Salvatorė Fjorė buvo 83-oje gatvėje pas savo meilužę. Ta gatvė buvo netoli gamtos istorijos muziejaus. Nikas Vitas žinojo, kad Salvatorė visada atvažiuodavo ten tą valandą ir tik paskui grįždavo pas žmoną. Nikas svyravo nežinodamas, kaip jam geriau padaryti — palaukti, kol Fjorė išeis į gatvę ar nudėti jį tiesiog kambaryje. Vienelyg nervingas užsiėmimas — laukti, nusprendė jis. Nikas Vitas ir taip nervinosi. Jau per daug nesmagiai jis jautėsi. **„Kai visa tai baigsis,**— pagalvojo jis,— **aš paprašysiu Maiklą atostogų. Paimsiu porą mergiočių ir mausiu Bahamus".** Nuo šitos minties jam palengvėjo.

Palikęs mašiną už kampo, Nikas Vitas įėjo pro duris ir ėmė lipti laiptais. Trečiame aukšte jis priėjo prie durų koridoriaus gale ir ėmė kumščiu belstis į duris.

— Atidarykite! Policija!

Jis išgirdo už durų brazdesį, o po kelių sekundžių durys prasivėrė. Jis pamatė Salvatorės meilužės Marianos veidą ir nuogo kūno dalį.

— Nikai! — sušuko ji.— Kaip tu mane išgąsdinai!

Atkabinusi durų grandinėlę, ji įsileido jį vidun.

— Salai, tai Nikas atėjo!

Iš miegamojo išėjo nuogas Salvatorė Fjorė.

— Sveikas, Nikai! Kurių velnių tau čia reikia?

— Maiklas liepė tau šį tą perduoti.

Nikas išsitraukė 22-ojo kalibro pistoletą su duslintuvu ir paspaudė gaiduką. Daužiklis smogė į patrono kapsulę, kulka išlėkė iš vamdžio tūkstančio pėdų per sekundę greičiu. Pirma kulka pataikė Fjorei į tarpuakį, antra — į kairiąją akį. Kai Mariana išsižiojo rėkti, Nikas pasisuko į ją ir iššovė jai į galvą. Kai ji parkrito ant grindų,

jis, dėl visa ko, iššovė jai į krūtinę. **„Gaila užmušti tokią lėlytę,** — pagalvojo Nikas, — **bet Maiklui nepatiks, jeigu liks liudytojai".**

Žirgas, kurio savininkas buvo Džozefas Kolela, turėjo startuoti aštuntame etape „Belmont park" hipodrome, Long Ailende. Pusantros mylios distancijoje jis beveik visada tapdavo nugalėtoju. Kolela visada pasakydavo Nikui, kada statyti už jo žirgą. Nikas neblogai praturtėjo, naudodamasis jo patarimais. Kolela ir pats kartais statydavo nedidelę sumą už Niką, kai lenktynėse dalyvaudavo jo žirgai. Eidamas į Kolelos ložę, Nikas pagalvojo, kad naudingų patarimų daugiau nebus.

Įeidamas į ložę, Nikas Vitas kreipėsi į nugara į jį stovintį Kolelą:

— Kaip, reikalai, bičiuli?

— Sveikas, Nikai! Tu laiku atėjai. „Crožio karalienė" laimės šitą distanciją. Aš pastačiau už tave.

— Puiku, Džo.

Nikas Vitas prikišo pistoletą prie Džozefo Kolelos nugaros ir triskart iššovė. Žirgai kaip tik bėgo antrą ratą, ir minios šauksmai užgožė šūvių garsą. Kolela nugriuvo ant grindų. Nikas iš pradžių norėjo ištraukti iš jo kišenės bilietus su pastatytomis sumomis, bet paskui persigalvojo. Juk žirgai galėjo ir pralaimėti.

Apsisukęs Nikas Vitas neskubėdamas nuėjo prie išėjimo ir įsimaišė į minią.

Suskambėjo asmeninis Maiklo Morečio telefonas.

— Ponas Moretis?

— Kas jo klausia?

— Kapitonas Teneris.

Maiklas jį prisiminė. Policijos kapitonas. Kvinso rajonas. Gauna pinigus iš Organizacijos.

— Aš klausau.

— Aš turiu jus dominančios informacijos.

— Iš kur tu skambini?

— Iš telefono-automato.

— Sakyk.

— Aš sužinojau, iš kur gauta informacija apie jūsų Organizaciją.

— Tu pavėlavai. Dėl šitų vaikinų jau pasirūpinta.

— Ar jie buvo keli? Aš girdėjau tik apie Tomą Kolfaksą.

— Tu klysti. Kolfaksas — miręs.

Dabar nustebo kapitonas Teneris.

— Kaip tai gali būti? Jis dabar karinėje Kvantiko bazėje išlieja širdį kiekvienam, kas tik nori klausyti.

— Tu iš proto išėjai,— sukriokė Moretis.— Jau aš tai žinau...— Jis patylėjo. **Ką jis žinojo?** Jis įsakė Nikui Vitui užmušti Kolfaksą, ir tas pasakė, kad įvykdė įsakymą. Maiklas suraukė kaktą.— Tu tikras, Teneri?

— Pone Moreti, argi aš skambinčiau, jeigu nebūčiau tikras?

— Aš viską patikrinsiu. Jeigu tu teisus, aš tau skolingas.

— Ačiū, pone Moreti.

Patenkintas savimi, kapitonas Teneris pakabino ragelį. Jis žinojo, jog Maiklas Moretis — kilnus žmogus. Šį kartą Teneris gaus pakankamai, kad galėtų išeiti į atsargą ir gyventi kaip inkstas taukuose. Jis išėjo iš telefono būdelės. Pūtė šaltas spalio vėjas.

Du žmonės stovėjo palei būdelę, ir, kai Teneris norėjo juos apeiti, jie pastojo jam kelią.

— Kapitonas Teneris? — Vienas jų parodė savo pažymėjimą.— Aš leitenantas Vestas iš vidaus saugumo skyriaus. Su jumis nori pasikalbėti policijos komisaras.

Maiklas Moretis lėtai padėjo telefono ragelį. Žvėries instinktas jam pakuždėjo, kad Nikas Vitas jam melavo. Tomas Kolfaksas dar buvo gyvas. Viskas pasidarė aišku. Tai Kolfaksas buvo išdavikas. O jis pasiuntė Niką Vitą nušauti Fjorę ir Kolelą. Koks jis kvailys! Besmegenis gangsteris apmuilino jam akis, ir jis neteko dviejų ištikimiausių pagalbininkų! Maiklą pagavo įsiūtis.

Jis pakėlė ragelį ir surinko telefono numerį. Pokalbis buvo trumpas. Jis surinko dar vieną numerį ir ėmė laukti.

Kai jam paskambino Nikas, Maiklas prisivertė kalbėti ramiu balsu.

— Na kaip, Nikai?

— Tvarka, bose. Jie mirė lėta mritimi, kaip jūs liepėte.

— Aš juk visada galiu tavimi pasikliauti, Nikai, tiesa?

— Žinoma, bose.

— Nikai, padaryk dar vieną paslaugą. Vienas mūsų vyrukų paliko mašiną Jorko ir 95-ios gatvių kampe. Raudonos spalvos „Kamaro". Raktai už priedangos. Mašina mums bus reikalinga vakare. Atvaryk ją čia, gerai?

— Gerai, bose. Kada ją atvaryti? Aš ketinu...

— Dabar. Tiesiog dabar, Nikai.

— Supratau.

— Iki, Nikai.

Maiklas padėjo ragelį. Jis norėtų pasižiūrėti, kaip Niką sudraskys į gabalus, bet jis turėjo daug svarbesnių reikalų.

Veikiai turėjo grįžti Dženiferė Parker, ir jis norėjo kaip reikiant pasirengti jos sugrįžimui.

59

„Susidaro toks įspūdis kad čia Holivudas,— pagalvojo generolas majoras Rojus Volesas,— **o mano belaisvis — kino žvaigždė".**

Bazės aktų salėje dirbo ryšių kuopos technikai, tiesdami laidus ir statydami televizijos kameras, mikrofonus, apšvietimo įrenginius.

Buvo nuspręsta įrašyti į juostą Tomo Kolfakso parodymus.

— Tai dėl visa ko,— pasakė apygardos prokuroras Robertas di Silva.— Mes žinome, kad čia jo niekas nepasieks, tačiau vaizdo įrašas nepakenks.— Visi sutiko.

Viskas buvo parengta, beliko atvesti Tomą Kolfaksą.

Velnio artistą!

Tomas Kolfaksas savo kameroje kalbėjosi su Devidu Teriu iš teisingumo ministerijos. Jis padėdavo tiems liudytojams, kurie panorėdavo išnykti.

— Aš jums trumpai papasakosiu apie federalinę liudytojų saugumo programą,— pasakė Teris.— Po teismo mes išsiųsime jus į tą šalį, kurią jūs pats pasirinksite. Jū-

ų baldai ir kiti daiktai bus saugomi specialiame sandėlyje Vašingtone ir turės kodo numerį. Mes juos išsiųsime vėliau. Niekas nesužinos, kur jūs esate. Mes jums išduosime naujus dokumentus, ir, jei jūs pageidaujate, pakeisime jūsų išvaizdą.

— Tuo aš pats pasirūpinsiu.— Niekas neturi žinoti, kokią išvaizdą jis sau pasirinks.

— Paprastai, kai mes išduodame liudytojams naujus pasus, mes taip pat surandame jiems darbą pagal specialybę ir įteikiame tam tikrą sumą. Jūsų atveju, kaip aš suprantu, pinigai neturi jokios reikšmės.

Įdomu, pagalvojo Tomas Kolfaksas, ką pasakytų Devidas Teris, jeigu sužinotų, kiek jo pinigų guli Šveicarijos, Vokietijos ir Honkongo bankuose. Jis net ir pats tikslios sumos nežinojo. Apytikriais paskaičiavimais — devyni ar dešimt milijonų dolerių.

— Ne,— patvirtino Kolfaksas,— pinigai man neturi reikšmės.

— Gerai. Pirmiausia reikia nuspręsti, kokią šalį jūs renkatės. Ar jūs apie tai jau pagalvojote?

Klausimas buvo paprastas, bet už jo slypėjo šis tas daugiau. Šitas žmogus klausė, **kur jis nori nugyventi likusį savo gyvenimą.** Juk Kolfaksas suprato, jog iš ten jis niekad negalės išvykti. Tai bus jo tvirtovė, ir tiktai ten jis bus saugus.

— Braziliją.

Tai buvo logiškas pasirinkimas. Jis ten turėjo plantaciją ir du tūkstančius akrų žemės, nupirktos vienos Panamos kompanijos vardu, per kurią jį surasti neįmanoma. Jis gali nusisamdyti sau tokią apsaugą, kad jeigu Moretis ir sužinos, kur jo ieškoti, tai negalės prie jo prisikasti. Tomui Kolfaksui patiko Lotynų Amerikos moterys. Sakoma, kad, kai vyriškiui šešiasdešimt penkeri, jis jau nesidomi moterimis, tačiau Kolfaksas jautė, kad senstant jo seksualinis apetitas didėja. Jam ypač patiko gulėti lovoje su dviem trimis jaunomis merginomis. Ir kuo jaunesnės, tuo geriau.

— Dėl Brazilijos problemų nebus,— patikino jį Teris.— Mūsų vyriausybė nupirks jums ten nedidelį namą, ir...

— Tai nėra būtina.— Kolfaksas vos nesusijuokė įsi-

vaizdavęs, kad jis gyvens mažame namelyje.— Svarbiausias dalykas — nauji dokumentai. Ir jūs privalote mane nugabenti į Braziliją. Visa kita aš pats susitvarkysiu.

— Kaip norite,— tarė atsistodamas Teris.— Manau, kad mes viską aptarėme, pone Kolfaksai.— Jis nusišypsojo. Sunkumų nenusimato. Kai tik jūs duosite parodymus teisme, jus pasodins į lėktuvą, skrendantį į Pietų Ameriką.

— Ačiū.— Kolfaksas džiūgavo. Pavyko! Maiklas suklydo, kaip reikiant jo neįvertinęs. Ir už tai jis užmokės.

Jo parodymus įrašys į vaizdo juostą. Įdomu, ar jį nugrimuos? Jis žvilgtelėjo į ant sienos kabantį veidrodį. **„Neblogai mano amžiaus vyriškiui,**— pagalvojo jis.— **Puikiai atrodau. Lotynų Amerikos merginoms patinka subrendę vyrai, žilstelėjusiais smilkiniais".**

Išgirdęs atsidarant duris, jis atsigręžė. Jūrų pėstininkų seržantas atnešė jam pietus. Prieš filmavimą reikia pasistiprinti.

Pirmąją dieną Kolfaksas pasiskundė maisto kokybe, ir generolas majoras Volesas įsakė, kad kas nors visada paragautų. Ir apskritai bet kokia Kolfakso pastaba prilygo įsakymui. Visi jo norai būdavo tuoj pat patenkinami, ir jis tuo naudojosi. Kameroje pastatė televizorių, atnešė baldus. Jis kasdien gaudavo laikraščius ir žurnalus.

Padėjęs padėklą ant stalo, padengto dviems asmenims, seržantas, kaip ir visada, tarė:

— Atrodo gana apetitiškai.

Mandagiai nusišypsojęs, Kolfaksas atsisėdo už stalo. Šiek tiek nebaigęs kepti rostbifas (kokį jis mėgo!), bulvių košė ir Jorkšyro pudingas. Seržantas taip pat atsisėdo už stalo, paėmė šakutę ir peilį ir ėmė valgyti! Tai buvo generolo majoro idėja, kad Tomas Kolfaksas turėtų savo „valgių ragautoją". **„Kaip karalius senaisiais laikais,**— pagalvojo Kolfaksas. Jis žiūrėjo, kaip seržantas paragavo mėsos, košės ir pudingo.

— Na kaip?

— Tiesą sakant, sere, aš labiau mėgstu gerai iškeptą rostbifą.

Paėmęs peilį ir šakutę, Kolfaksas pradėjo valgyti. Seržantas klydo. Mėsa buvo labai skani. Kolfaksas paėmė

krienų ir aptepė rostbifą. Kai jis atsikando mėsos antrą kartą, jis suprato, kad vyksta kažkas siaubinga. Gerklę nudegino, ir skausmas išplito po visą kūną. Raumenis sutraukė, ir Kolfaksas ėmė dusti. Seržantas jį stebėjo. Tomas Kolfaksas susigriebė už gerklės ir mėgino pasakyti seržantui, kas pasidarė, bet gerklė buvo paralyžiuota. Degino visą kūną, agonija stiprėjo. Jo kūnas išsilenkė, ir jis nugriuvo ant grindų.

Seržantas pažiūrėjo į jį, pasilenkė ir pakėlė Kolfakso voką.

Įsitikinęs, jog tas miręs, seržantas ėmė šauktis pagalbos.

60

„Singapūr eirlainz" kompanijos lėktuvas, skridęs 246 reisu, nusileido Londono Chitrou aerouoste 7.30 ryto. Keleivius paprašė pasilikti savo vietose, kol FTB agentai išvedė Dženiferę ir uždarė aerouosto saugumo tarnybos patalpose.

Dženiferė norėjo nusipirkti laikraštį, kad suprastų, koks reikalas ir kas vyksta Jungtinėse Valstijose, bet jai neleido. Sargybiniai taip pat neatsakinėjo į jos klausimus.

Po dviejų valandų visi trys įsėdo į „TVA" kompanijos lėktuvą, skrendantį į Niujorką.

Aukščiausiajame teisme vyko nepaprastas pasitarimas. Dalyvavo Adamas Vorneris, Robertas di Silva, generolas majoras Rojus Volesas ir FTB agentai.

— Velniai rautų, kaip tai galėjo atsitikti? — Di Silvos balsas drebėjo iš įniršio. Jis atsigręžė į generolą majorą.— Juk jums paaiškino, koks svarbus mums Tomas Kolfaksas.

Generolas skėstelėjo rankomis.

— Mes ėmėmės visų atsargumo priemonių, sere. Dabar mes ieškome žmogaus, įbėrusio ciano vandenilio rūgšties į...

— Man nusispjauti, kas tai padarė! Kolfaksas negyvas!

— Kaip paveiks Kolfakso mirtis besirutuliojančius įvykius? — paklausė vienas dalyvaujančiųjų.

— Pačiu siaubingiausiu būdu,— atsakė di Silva.— Vienas dalykas, kai jis pats duoda parodymus, ir visai kas kita, kai mes prisiekusiesiems parodysime buhalterines knygas. Galiu lažintis, kad koks nors advokatas-perėjūnas ims tvirtinti, kad mes patys suklastojome įrašus.

— Ką dabar daryti?

— Tęsime, ką jau pradėjome,— atsakė apygardos prokuroras.— Veikiai iš Singapūro pargabens Dženiferę Parker. Prieš ją mums užteks įkalčių. Kai ji ims grimzti į dugną, tai paskui save patrauks ir Moretį.— Jis atsigręžė į Adamą: — Jūs sutinkate, senatoriau?

Adamui pasidarė bloga.

— Atleiskite.— Jis greitai išėjo iš kambario.

61

Su apsauginėmis ausinėmis signalininkas mojavo dviem vėliavėlėmis, rodydamas „Boing-747" kelią į stovėjimo aikštelę.

Lėktuvo salone stiuardesė paskelbė:

— Ponios ir ponai, mes ką tik nusileidome Kenedžio aerouoste. Dėkojame jums už tai, kad skridote aviakompanijos TVA lėktuvu. Prašome pasilikti savo vietose, kol jus pakviesime prie išėjimo. Ačiū už dėmesį.

Pasigirdo nepatenkinti keleivių balsai. Po sekundės durys atsidarė. Du FTB agentai, sėdėję su Dženifere pirmoje eilėje, atsistojo.

Vienas jų pasisuko į Dženiferę.

— Einame.

Keleiviai smalsiai stebėjo, kaip keista trijulė lipo iš lėktuvo. Po kelių minučių vėl pasigirdo stiuardesės balsas.

— Ponios ir ponai, dėkojame jums už kantrybę. Prašome lipti iš lėktuvo.

Prie šoninio įėjimo į aerouostą, jų laukė vyriausybinis limuzinas. Iš pradžių jie sustojo miesto pataisos centre. Kai ten užrašė visus jos duomenis, vienas FTB agentų tarė:

— Atleiskite, kad negalime jūsų čia palikti. Mums įsakyta nuvežti jus į Riker Ailendo kalėjimą.

Visą kelią niekas neištarė nė žodžio. Dženiferė tylėdama sėdėjo tarp dviejų agentų, karštligiškai galvodama.

Nuo jos areštavimo momento niekas nepasakė jai nė žodžio, kuo ji kaltinama, todėl Dženiferė nežinojo, ar labai rimta jos situacija. Ji spėjo, kad reikia rengtis pačiam baisiausiam dalykui, nes gauti kitos valstybės ekstradiciją * buvo itin sudėtingas dalykas.

Sėdėdama kalėjime ji nieko negalės imtis. Todėl visų pirma būtina pasiekti, kad paleistų už užstatą.

Jie važiavo per tiltą, vedantį į Riker Ailendą, ir Dženiferė pamatė peizažą, šimtus kartų šmėkščiojusį už langо, kai ji važiuodavo čia pas savo klientus. Dabar ji pati buvo kalinė.

„Tai neilgam,— pagalvojo Dženiferė.— **Maiklas ištrauks mane iš čia".**

FTB agentai nuvedė ją į administracinį pastatą, ir vienas jų įteikė budėtojui suėmimo orderį ir ekstradiciją.

— Dženiferė Parker.

Sargybinis pažvelgė į ją.

— Mes jūsų laukėme, panele Parker. Jums paruošta trečia kamera.

— Aš turiu teisę vieną kartą paskambinti telefonu.

Sargybinis linktelėjo telefono aparato pusėn.

— Prašom.

Dženiferė pakėlė ragelį melsdamasi, kad Maiklas Moretis būtų prie telefono.

Maiklas Moretis laukė Dženiferės skambučio. Paskutines dvidešimt keturias valandas jis negalėjo apie nieką kitą galvoti. Jam nuolat pranešdavo, kur buvo Dženiferė: ji atskrido į Londoną, ji išskrido į Niujorką, ji atskrido į Valstijas. Maiklas sėdėjo už stalo, mintyse įsivaizduodamas, kaip ją veža į Riker Ailendo kalėjimą. Ji būtinai pareikalaus, jog leistų jai paskambinti. Ji paskambins jam. Jis ją išlaisvins po valandos, ir ji atvažiuos pas jį. Jis negalėjo sulaukti, kada ji įeis į jo kabinetą.

Ji pasielgė neatleistinai. Ji atidavė savo kūną žmo-

* Išdavimas užsienio valstybės asmens, kuris pažeidė tos šalies įstatymus.

gui, kuris nori jį pražudyti. Ką ji jam dar atidavė? Kokias paslaptis jam papasakojo?

Adamas Vorneris buvo Dženiferės sūnaus tėvas. Dabar Maiklas buvo tuo įsitikinęs. Ji sakė, kad berniuko tėvas žuvęs. **„Ką gi,— pasakė sau Maiklas,— veikiai taip ir bus".** Kokia likimo ironija. Viena vertus, jis turėjo galingą ginklą, kurio pagalba galėjo diskredituoti ir sunaikinti Adamą Vornerį. Jis galėjo jį šantažuoti, grasindamas paskelbti apie jo santykius su Dženifere. Bet, jeigu jis taip pasielgs, jis išduos pats save. Kai kitos „šeimos" sužinos — o jos tikrai sužinos,— kad Maiklo moteris buvo senato kovos su mafija komisijos pirmininko meilužė, jis taps visų pajuokos objektu. Jis praras savo autoritetą. „Raguotasis" negali būti donu. Todėl šantažas čia netinka. Jam teks savo priešus sunaikinti kitu būdu.

Maiklas pažvelgė į negrabiai nubraižytą schemą, gulinčią ant stalo priešais jį. Tai buvo maršrutas, kuriuo Adamas Vorneris važiuos šiandien kviestinių pietų. Šita schema Maiklui kainavo penkis tūkstančius dolerių. Adamas Vorneris sumokės savo gyvybe.

Suskambėjo telefonas, ir Maiklas krūptelėjo. Jis pakėlė ragelį ir išgirdo Dženiferės balsą. Balsą, šnibždėjusį jam švelnybes, prašiusį jį meilės...

— Maiklai? Tu girdi mane?

— Taip. Kur tu?

— Jie mane atvežė į Riker Ailendo kalėjimą. Mane kaltina žmogžudyste. Užstato dydžio dar nenustatė. Ar tu gali?..

— Tuojau tave paleis. Sėdėk ir lauk. Gerai?

— Taip, Maiklai,— su palengvėjimu pasakė ji.

— Tavęs paimti atvažiuos Džimas.

Pakalbėjęs su Dženifere Maiklas ėmė rinkti numerį. Pokalbis truko dvi minutes.

— Man visai nesvarbu, kokio dydžio bus užstatas. Ją turi paleisti dabar!

Padėjęs ragelį, jis paspaudė iškvietimo mygtuką, įtaisytą stale. Įėjo Džinas Galas.

— Dženiferė Parker Riker Ailendo kalėjime. Ją paleis po valandos ar dviejų. Nuvažiuok jos paimti ir atvežk čia.

— Aišku, bose.

Maiklas atsilošė į kėdės atkaltę.

— Pasakyk jai, kad nuo šios dienos Adamas Vorneris jau nekliudys mums.

Džinas Galas apsidžiaugė.

— Tiesa?

— Tiesa. Jis šiandien važiuos kviestinių pietų, tačiau pakeliui įvyks nelaimingas atsitikimas. Ant Niū Kanaano tilto.

Džinas Galas nusišypsojo.

— Puiku, bose.

Maiklas linktelėjo į durų pusę.

— Pasiskubink.

Apygardos prokuroras Robertas di Silva visaip stengėsi, kad Dženiferės neišleistų už užstatą. Jis kreipėsi į teisėją Viljamą Benetą.

— Jūsų prakilnybe,— tarė di Silva,— panelė Parker kaltinama sunkiais nusikaltimais. Mums teko prašyti Singapūrą, kad ją išduotų. Jeigu ją išleis už užstatą, ji pasislėps kitoje šalyje, su kuria mes nesudarę sutarties dėl ekstradicijos. Jūsų prakilnybe, aš prašau neišleisti jos už užstatą.

Džonas Lesteris, buvęs teisėjas, dabar ginantis Dženiferės interesus, tarė:

— Apygardos prokuroras pernelyg sutirština spalvas, Jūsų prakilnybe. Mano klientė nesirengia niekur išvažiuoti arba slėptis nuo teisingumo. Ji Singapūre buvo su reikalais. Jeigu vyriausybė būtų paprašiusi ją grįžti, ji tai būtų padariusi savanoriškai. Ji — gerbiama teisininkė, turi didelę praktiką. Tiesiog neįtikima manyti, kad ji gali pabėgti.

Ginčas tęsėsi daugiau negu pusvalandį.

Galų gale teisėjas Benetas pasakė:

— Užstatas — penki šimtai tūkstančių dolerių.

— Ačiū, Jūsų prakilnybe,— tarė Dženiferės advokatas.— Mes sumokėsime užstatą.

Po penkiolikos minučių Džinas Galas padėjo Dženiferei įlipti į „Mersedesą".

— Jums neteko ilgai laukti,— pasakė jis.

Dženiferė nieko neatsakė. Ji galvojo apie tai, kas vyksta. Singapūre ji buvo izoliuota ir supratimo neturėjo, kas vyksta Jungtinėse Valstijose. Bet ji žinojo, kad jos arešto buvo ne atsitiktinumas. Ji viena jiems nereikalinga. Jai reikėjo skubiai pasikalbėti su Maiklu ir sužinoti, kas atsitiko. Jau pernelyg savimi pasitikėdamas elgėsi di Silva, kai pateikė jai kaltinimą žmogžudyste.

Džinas Galas ištarė du žodžius, kurie patraukė Dženiferės dėmesį.

— ... Adamas Vorneris...

Dženiferė krūptelėjo.

— Ką jūs pasakėte?

— Aš pasakiau, kad Adamas Vorneris mums daugiau netrukdys. Maiklas tuo pasirūpins.

Dženiferė pajuto, kaip ėmė daužytis jos širdis.

— Taip? Kada?

Džinas Galas žvilgtelėjo į laikrodį.

— Maždaug po penkiolikos minučių. Viskas atrodys taip, tarsi būtų įvykęs nelaimingas atsitikimas.

Dženiferei išdžiūvo burna.

— Kur?.. — Jai buvo sunku kalbėti.— Kur tai įvyks?

— Ant Niū Kanaano tilto.

Jie važiavo per Kvinsą. Priešais buvo prekybos centras.

— Džinai, sustokite palei vaistinę. Man reikia šį tą nusipirkti.

— Žinoma.— Jis meistriškai sustabdė prie pat įėjimo.

— Padėti?

— Ne, ačiū. Aš minutėlei.

Išlipusi iš mašinos, Dženiferė greitai įėjo į vaistinę. Gilumoje buvo telefono būdelė. Dženiferė pasirausė rankinuke. Išskyrus Singapūro monetas, ji neturėjo jokių smulkių pinigų. Ji priėjo prie kasininko ir ištiesė jam dolerį.

— Prašau pakeisti.

Nuobodžiaujantis kasininkas paėmė dolerį ir davė jai saują smulkių. Dženiferė nubėgo prie telefono. Bet ten jau stovėjo apkūni moteris ir rinko numerį.

— Man reikia skubiai paskambinti,— pasakė Dženiferė— Ar negalėtumėte jūs...

Permetusi Dženiferę žvilgsniu, moteris toliau rinko numerį.

— Sveika, Heizle,— sukudakavo ji.— Mano horoskopas buvo teisus. Siaubinga diena! Atsimeni tuos batelius, kuriuos aš norėjau nusipirkti „Delmanse"? Pas juos dar buvo likusi viena pora man reikalingo numerio, tačiau jie jau pardavė. Įsivaizduoji?

Palietusi moters ranką, Dženiferė maldaujančiu balsu paprašė:

— Labai prašau!

— Eikite prie kito telefono,— sušnypštė ji ir vėl tęsė pokalbį.— Prisimeni tuos zomšinius batelius, kuriuos mes kartu apžiūrėjome? Viskas, juos pardavė. Žinai, ką aš padariau? Aš pasakiau pardavėjai...

Dženiferė stovėjo užmerkusi akis, nepastebėdama, kas darosi aplink, ją draskė vidinė kančia. Maiklas neturi nužudyti Adamo. Ji turi padaryti viską, kad to neįvyktų.

Baigusi kalbėti moteris pakabino ragelį ir atsisukusi į Dženiferę tarė:

— Apskritai tai man reikėjo dar kartą paskambinti, kad jus pamokyčiau.— Ir labai patenkinta savimi nuėjo šalin.

Dženiferė pastvėrė telefono ragelį. Ji paskambino Adamui į darbą.

— Atleiskite, — pasakė sekretorė,— senatoriaus Vornerio nėra. Ką jam perduoti?

— Man jis skubiai reikalingas. Kaip galiu su juo susisiekti?

— Atleiskite, tai neįmanoma. Jeigu jūs norite perduoti...

Dženiferė pakabino ragelį. Sekundę pagalvojusi, ji surinko kitą numerį.

— Apygardos prokuroro kabinetas.

— Man reikia pakalbėti su ponu di Silva. Tai — Dženiferė Parker.

— Atleiskite, ponas di Silva dabar posėdyje. Aš ne...

— Pakvieskite jį prie telefono. Greitai! Aš negaliu laukti! — Dženiferės balsas drebėjo.

— Minutėlę,— sekundę padvejojusi, atsakė sekretorė.

Po minutės Robertas di Silva priėjo prie telefono.

— Taip,— šaltai pasakė jis.

— Klausykite atidžiai,— tarė Dženiferė.— Rengiasi nužudyti Adamą Vornerį. Tai įvyks per artimiausias dešimt penkiolika minučių. Jie nori tai padaryti ant Niū Kanaano tilto.

Ji pakabino ragelį. Daugiau ji nieko negalėjo padaryti. Ji įsivaizdavo, kaip jį nužudys, ir jos kūnu perbėgo šiurpulys. Žvilgtelėjusi į laikrodį, ji tylomis ėmė melstis, kad Robertas di Silva suspėtų sutrukdyti žmogžudystę.

Padėjęs ragelį Robertas di Silva pažiūrėjo į susirinkusiuosius jo kabinete.

— Kas skambino?

— Dženiferė Parker. Ji pasakė, kad ruošiamasi nužudyti Adamą Vornerį

— O kodėl ji paskambino jums?

— Kas ją žino?

— Jūs manote, kad tai tiesa?

— Žinoma, ne.

Dženiferė įėjo į kambarį, ir Maiklas, nepaisydamas nieko, vėl pasigėrėjo jos grožiu. Taip būdavo visada, kai jis ją matydavo. Iš išorės ji buvo gražiausia iš visų moterų. Tačiau širdyje ji buvo išdavikė. Jis pažiūrėjo į lūpas, kurios bučiavo Adamą Vornerį, ir į kūną, kuris buvo jo glėbyje.

— Maiklai,— tarė ji.— Kaip aš džiaugiuosi tave matydama. Ačiū, kad taip greitai mane išlaisvinai.

— Jokių problemų. Aš tavęs laukiau, Dženifere.— Ji nesupras šitų žodžių prasmės.

Ji atsisėdo į krėslą.

— Maiklai, dėl Dievo, pasakyk kas čia vyksta? Kas atsitiko?

Jis tiriamai žiūrėjo į ją, nesiliaudamas stebėtis. Ji buvo kalta dėl jo imperijos žlugimo ir po to nekalčiausiai klausia, kas vyksta.

— Ar tu žinai, kodėl mane parvežė į Valstijas?

„Žinoma,— pagalvojo jis.— **Kad tu jiems dar ką nors papasakotum".** Jis prisiminė geltoną kanarėlę nusuktu kaklu. Greitai taip bus ir Dženiferei.

Dženiferė pažiūrėjo į jo tamsias akis.

— Ar tu gerai jautiesi?

— Gyvenime geriau nesijaučiau.— Jis atsilošė krėsle.— Po kelių minučių visos mūsų problemos bus išspręstos.

— Ką tu turi galvoje?

— Senatorių Vornerį ištiks nelaimingas atsitikimas. Tai sustabdys komisijos darbą.— Jis žvilgtelėjo į laikrodį.— Man jau turi paskambinti.

Kažkas keisto ir pikta lemiančio buvo jo balse. Staiga Dženiferė pajuto pavojų. Ji žinojo, kad jai reikia iš čia išeiti.

— Aš dar neiškrausčiau lagaminų. Aš eisiu...

— Sėsk.— Dženiferės nugara perbėgo šaltukas.

— Maiklai...

— Sėsk!

Ji pažiūrėjo į duris. Atsirėmęs į durų staktą, Džinas Galas žiūrėjo į ją neįžvelgiamu žvilgsniu.

— Tu niekur neisi,— pasakė jai Maiklas.

— Nutilk!

Jie sėdėjo laukdami ir žiūrėdami vienas į kitą. Visiškoje tyloje garsiai tiksėjo laikrodis. Dženiferė mėgino ką nors perskaityti Maiklo akyse, bet jos buvo neįžvelgiamos.

Tylą nutraukė telefono skambutis. Maiklas pakėlė ragelį.

— Alio? Tu tikras? Nešdinkitės iš ten.— Jis padėjo ragelį ir pažiūrėjo į Dženiferę.— Ant Niū Kanaano tilto pilna policininkų.

Dženiferė pajuto neapsakomą palengvėjimą, tikrą džiaugsmą. Maiklas ją stebėjo, ir ji pasistengė paslėpti savo jausmus.

— Ką tai reiškia? — paklausė Dženiferė.

— Nieko,— atsakė Maiklas.— Vornerį nužudys kitur.

Dvigubas tiltas Garden Steit Parkvėj žemėlapyje nepažymėtas. Garden Steit Parkvėj kerta Reriteno upę dviem tiltais, vienu judėjimas vyksta šiaurės kryptimi, kitu — pietų.

Limuzinas tik ką pravažiavo Pert Ambojų ir pasuko tiĮto, vedančio į pietus, link. Adamas Vorneris sėdėjo ant užpakalinės sėdynės. Greta jo — slaptosios tarnybos agentas. Dar du agentai sėdėjo priekyje.

Agentą Klėjų Rediną senatoriaus asmens sargybiniu paskyrė prieš šešis mėnesius, ir jis per tą laiką gerai pažino Adamą Vornerį. Jis laikė Adamą nuoširdžiu ir atviru žmogumi, bet šiandien jis buvo labai nekalbus ir užsidaręs. *„Didelis nerimas"*,— šitie žodžiai šmėstelėjo agento Redino galvoje. Jis visiškai neabejojo, jog kitu Jungtinių Valstijų prezidentu bus Adamas Vorneris, ir Redinas privalėjo žiūrėti, kad jam nieko neatsitiktų. Jis dar kartą mintyse patikrino visas atsargumo priemones, kurių jis ėmėsi ir su pasitenkinimu pažymėjo, kad nieko neišleido iš akių.

Žvilgtelėjęs į būsimąjį prezidentą, agentas Redinas pagalvojo: kokios mintys slegia Adamą Vornerį?

Adamo galvoje buvo sumaištis. Di Silva jam pranešė, kad Dženiferė Parker suimta. Jis negalėjo sau įsivaizduoti, kad ją uždarė narve kaip laukinį žvėrį. Jis Dženiferę mylėjo taip, kaip nemylėjo nieko kito.

Vienas slaptųjų agentų atsigręžė į jį.

— Į Atlantik Sitį, ponas prezidente, mes atvyksime nustatytu laiku.

Ponas prezidente. Vėl tie žodžiai. Pagal gyventojų apklausą, jis vėl aplenkė visus savo konkurentus. Jis buvo naujasis liaudies herojus. Adamas žinojo, jog nemažą vaidmenį čia suvaidino jo vadovavimas senato mafijos veiklos tyrimo komisijai. Komisijai, kuri pražudys Dženiferę Parker.

Adamas pažiūrėjo pro langą ir pamatė, kad jie artėja prie dvigubo tilto. Tiesiai priešais tiltą buvo šoninis kelias, ir ten stovėjo sunkvežimis. Kai limuzinas priartėjo

prie tilto, sunkvežimis pajudėjo iš vietos, ir abi mašinos užvažiavo ant tilto vienu metu.

Vairuotojas nuspaudė stabdžius ir sulėtino greitį.

— Tu tik pažiūrėk į šitą idiotą!

Sušnypštė trumpabangis radijas.

— „Švytury vienas"! Atsakykite! „Švytury vienas"!

Slaptasis agentas sėdėjęs ant priekinės sėdynės, paėmė mikrofoną.

— „Švyturys vienas" klauso.

Abi mašinos važiavo greta. Sunkvežimis buvo iš kairės pusės, ir vairuotojo kabinos nesimatė. Limuzinas pabandė išsiveržti į priekį, tačiau milžiniškas sunkvežimis taip pat padidino greitį.

— Velniai rautų, ką jis čia daro? — suniurnėjo limuzino vairuotojas.

— Mes turime skubų apygardos prokuroro pranešimą. „Lapė vienas" pavojuje! Kaip mane supratote?

Staiga sunkvežimis kryptelėjo į dešinę, kėbulu stukteldamas limuziną ir priversdamas jį prisispausti prie tilto turėklų. Slaptosios tarnybos agentai išsitraukė pistoletus.

— Ant grindų!

Adamas pajuto, kaip jį pargriovė ant grindų. Agentas Redinas uždengė jį savo kūnu.

Slaptosios tarnybos agentai nuleido limuzino stiklus, tačiau į ką jie galėjo šaudyti? Sunkvežimio kėbulas viską užstojo. Vairuotojo kabinos nebuvo matyti. Pasigirdo dar vienas smūgis, ir vėl limuziną pribloškė prie turėklų. Vairuotojas iš paskutiniųjų suko vairą į kairę, stengdamasis išlaikyti limuziną ant tilto, tačiau sunkvežimis ir toliau jį stūmė. Apačioje blizgėjo šalti Reriteno upės vandenys. Tiltas buvo dviejų šimtų pėdų aukštyje virš upės.

Slaptasis agentas, sėdėjęs šalia vairuotojo, pagriebė mikrofoną ir ėmė rėkti į jį:

— Tai „Švyturys vienas"! SOS! Visiems postams dėmesio!

Bet visi mašinoje suprato, kad per vėlu šauktis pagalbos. Vairuotojas pamėgino limuziną sustabdyti, tačiau nesėkmingai. Po kelių sekundžių milžiniškas sunkvežimis nustums juos nuo tilto. Vairuotojas tai stabdydavo limu-

ziną, tai mindavo greičio pedalą, bet sunkvežimis ir toliau spaudė juos prie turėklų. Sėdintys limuzine pajuto, jog turėklai pradeda linkti.

Sunkvežimis stūmė limuziną iš visų jėgų. Staiga priekiniai ratai pakibo virš vandens. Limuzinas pasviro, ir visi pasirengė mirti.

Adamas nejautė baimės, tiktai nepakeliamą netekties liūdesį. Jam reikėjo pasilikti su Dženifere, auginti su ja vaikus — ir staiga kažin koks instinktas jam pašnibždėjo, kad jie turėjo vaiką.

Mašina vėl kryptelėjo, ir Adamas suriko, prakeikdamas neteisingą likimą.

Pasigirdo malūnsparnių ūžesys, ir po sekundės automatų papliūpos. Sunkvežimis trūktelėjo ir staiga sustojo. Adamas ir slaptieji agentai girdėjo, kaip virš jų suko malūnsparniai. Niekas nejudėjo, nes suprato, jog nuo menkiausio judesio limuzinas gali nukristi į upę.

Tolumoje pasigirdo policijos mašinų sirenos ir po kelių minučių trumpos policininkų komandos. Sunkvežimio variklis vėl pradėjo veikti. Jis lėtai nuvažiavo į šalį. Kai sunkvežimis pasitraukė, Adamas dabar galėjo matyti, kas vyksta. Ant tilto stovėjo bent penkios policijos mašinos. Visur stovėjo ginkluoti policininkai.

Prie lango priėjo policijos kapitonas.

— Manau, kad vargu ar mes galėsime atidaryti dureles,— tarė jis.— Mes jus ištrauksime pro langą. Taip paprasčiau.

Iš pradžių ištraukė Adamą, darė tai lėtai ir atsargiai, kad nesuardytų lygsvaros. Paskui policininkai padėjo išlipti slaptiesiems agentams.

Policijos kapitonas atsisuko į Adamą Vornerį.

— Ar jūs gerai jaučiatės, sere?

Adamas žvilgtelėjo į automobilį, pakibusį virš upės.

— Taip,— atsakė jis.— Viskas kaip reikiant.

Maiklas Moretis pažiūrėjo į sieninį laikrodį.

— Štai ir viskas.— Jis atsisuko į Dženiferę.— Tavo draugužis jau upės dugne.

Dženiferė išblyško.

— Tu ne...

— Nesijaudink. Tave teis teisingai.— Jis pažvelgė į Džiną Galą.— Tu jai pasakei, kad Adamas Vorneris bus nužudytas ant Niū Kanaano tilto?

— Kaip jūs man liepėte, sere.

Maiklas pažvelgė į Dženiferę.

— Teismas baigtas.

Jis atsistojo ir priėjo prie krėslo, kuriame Dženiferė sėdėjo. Nutvėręs už palaidinės, jis vienu trūktelėjimu pastatė ją ant grindų.

— Aš tave mylėjau,— sukuždėjo jis. Užsimojęs jis kirto jai per veidą. Paskui antrą kartą, trečią, ir Dženiferė parkrito ant grindų.

— Kelkis. Važiuosime pasivažinėti.

Dženiferės galvoje ūžė. Maiklas šiurkščiai ją pakėlė.

— Gal man ja užsiimti, bose? — paklausė Džinas Galas.

— Ne. Privažiuok mašiną prie užpakalinio išėjimo.

— Supratau, bose.— Jis greitai išėjo iš kambario.

Dženiferė ir Maiklas liko vieni.

— Kodėl? — paklausė jis.— Juk mes turėjome visą pasaulį, o tu šito atsisakei? **Kodėl?**

Ji tylėjo.

— Nori, aš tave išdulkinsiu, kaip senais gerais laikais? — Maiklas šiurkščiai sugriebė ją už rankos.— Nori? — Dženiferė tylėjo.— Tu jau daugiau niekada su niekuo nepasidulkinsi, girdi? Tu būsi upės dugne drauge su savo meilužiu. Palaikysi jam kompaniją.

Į kambarį įpuolė Džinas. Jo veidas buvo mirtinai išblyškęs.

— Bose, ten...

Pasigirdo triukšmas ir poškėjimas. Maiklas iš stalo stalčiaus išsitraukė pistoletą. Tuo momentu durys plačiai atsidarė. Ant slenksčio stovėjo du federaliniai agentai su ginklais rankose.

— Nejudėti!

Maiklui užteko sekundės dalies, kad apsispręstų. Jis nukreipė pistoletą į Dženiferę ir iššovė. Jis matė, kaip kulkos įsmigo į jos kūną, dar agentams nespėjus iššauti į jį. Jis spėjo pamatyti, kaip jai iš krūtinės plūstelėjo kraujas, ir pajuto, kaip viena, o paskui ir kita kulka per-

plėšė jo vyriškąją lytį. Jis dar matė ant grindų gulinčią Dženiferę, ir nežinojo, kas jam skaudžiau — jos mirtis ar jo paties mirtis. Dar viena kulka kliudė jo galvą, ir jis jau daugiau nieko nejautė.

63

Du gydytojai išvežė Dženiferę iš operacinės ir nuvežė į intensyviosios terapijos skyrių. Šalia ėjo uniformuotas policininkas. Ligoninės koridoriuje buvo pilna detektyvų ir žurnalistų.

Prie budinčiosios medicinos sesers priėjo žmogus ir paklausė:

— Ar aš galiu pamatyti Dženiferę Parker?

— Ar jūs jos šeimos narys?

— Ne. Draugas.

— Atleiskite. Jokių lankymų. Ji intensyviosios terapijos skyriuje.

— Aš palauksiu.

— Tai užims daug laiko.

— Neturi reikšmės,— atsakė Kenas Beilis.

Pro šonines duris įėjo Adamas Vorneris, lydimas slaptosios tarnybos agentų. Jo veidas atrodė pavargęs ir sukritęs.

Jo laukė gydytojas.

— Prašom čia, senatoriau Vorneri.— Jis nusivedė Adamą į savo kabinetą.

— Kaip ji? — paklausė Adamas.

— Nėra beveik jokios vilties. Mes iš jos ištraukėme tris kulkas.

Durys atsidarė, ir į kabinetą skubiai įėjo Robertas di Silva. Pažvelgęs į Adamą jis tarė:

— Kaip aš džiaugiuosi, kad tau nieko neatsitiko.

— Kaip aš suprantu, tik tavo dėka aš likau gyvas. Kaip tu sužinojai apie pasikėsinimą?

— Man paskambino Dženiferė Parker. Ji pasakė, kad tave nori nužudyti ant Niū Kanaano tilto. Aš pagalvojau, kad čia koks nors dėmesį atitraukiantis manevras, bet nerizikavau ir pasiunčiau ten policiją. O tuo metu nusiun-

čiau pas tave porą malūnsparnių. Kad jie tave pridengtų. Aš manau, kad Parker tau rengė spąstus.

— Ne,— atsakė Adamas.— Ne.

Robertas di Silva gūžtelėjo pečiais.

— Man vis vien, senatoriau. Svarbiausia, kad tu gyvas.— Jis atsisuko į gydytoją.— Ar ji išgyvens?

— Mažai įtikėtina.

Robertas di Silva neteisingai suprato Adamo veido išraišką.

— Nesijaudink, jeigu ji ir išgyvens, mes ją prispausime prie sienos.

Jis atidžiau įsižiūrėjo į Adamo veidą.

— Betgi tu visai iš veido išėjęs. Važiuok namo ir pailsėk.

— Iš pradžių aš noriu pamatyti Dženiferę Parker.

— Ją ištiko koma,— pasakė gydytojas.— Ir gali neatsigauti.

— Aš vis tiek noriu į ją žvilgtelėti.

— Žinoma, senatoriau. Prašom čia.

Gydytojas nuvedė Adamą koridoriumi, paskui juos ėjo di Silva. Jie sustojo prie durų, ant kurių buvo užrašyta „Intensyvioji terapija".

Atidaręs duris gydytojas tarė:

— Ji pirmoje palatoje.

Priešais palatos duris stovėjo policininkas. Pamatęs apygardos prokurorą, jis išsitempė.

— Į palatą be mano raštiško leidimo nieko neįleisti. Aišku?

— Taip, sere.

Adamas ir di Silva įėjo į palatą. Čia stovėjo trys lovos. Dvi buvo tuščios, o trečioje gulėjo Dženiferė. Priėjęs arčiau, Adamas pažvelgė į ją. Jos veidas buvo baltas netgi baltos pagalvės fone, akys kietai užmerktos. Tačiau dėl to ji atrodė dar jaunesnė ir patrauklesnė. Adamas žiūrėjo į nekaltą merginą, kurią jis kadaise sutiko. Merginą, kuri jam pasakė: **„Jeigu aš turėčiau pinigų, nejaugi aš gyvenčiau tokiame skurde. Man vis vien, ką jūs padarysite. Aš tiktai noriu, kad mane paliktumėte ramybėje".** Jis prisiminė jos drąsą, idealizmą, bejėgiškumą. Ji buvo angelas, tikėjo teisingumu ir kovojo už jį. Kas gi įvyko? Jis tada

ją mylėjo, mylėjo ir dabar. Tai jis neteisingai pasirinko, ir tai sulaužė jų gyvenimus. Jis žinojo, jog niekada negalės atsikratyti šitos kaltės.

Jis atsisuko į gydytoją.

— Praneškite man, kai ji...— Jis užsikirto.— Kai tai įvyks.

— Žinoma,— atsakė gydytojas.

Pažvelgęs paskutinį kartą į Dženiferę, Adamas tylėdamas su ja atsisveikino. Apsigręžęs jis išėjo iš palatos ir nuėjo prie jo laukiančių reporterių.

Lyg per tirštą miglą Dženiferė suvokė, kad vyrai išėjo. Ji nesuprato, ką jie kalbėjo, nes skausmas užgožė jų žodžius. Jai pasirodė, kad ji girdėjo Adamo balsą, tačiau ji žinojo, jog to negali būti. Jis buvo miręs. Ji pamėgino atmerkti akis, bet tai pranoko jos jėgas.

Mintys pynėsi jos galvoje... Į kambarį įėjo Eibrahamas Vilsonas su dėžute rankose. Jis kluptelėjo, dėžutė nukrito ant grindų, ir iš jos išskrido geltona kanarėlė... Robertas di Silva sušuko: **„Laikykite ją! Nepaleiskite!..** Maiklas Moretis ją pagavo ir juokėsi, o tėvas Rajenas kalbėjo: **„Žiūrėkite! Tai tikras stebuklas!.."** Konė Geret šoko, ir visi jai plojo, o ponia Kuper tarė: **„Aš jums padovanosiu Vajomingo valstiją... Vajomingą... Vajomingą...** Ir Adamas įėjo su raudonų rožių puokšte, o Maiklas Moretis pasakė: **„Tai nuo manęs"...** Dženiferė tarė: **„Aš pamerksiu jas į vandenį"**, tačiau vaza išslydo jai iš rankų, vanduo pasiliejo ant grindų ir pavirto ežeru... Ji su Adamu buvo jachtoje, o Maiklas juos vijosi su vandens slidėmis... Jis pavirto Džošua, nusišypsojo, pamojavo ranka ir prarado lygsvarą... Ji suriko: *„Negriūk... Negriūk... Negriūk..."* Milžiniška banga užliejo Džošua, ir jis, kaip Jėzus, pakilo į dangų.

Kokią akimirką Dženiferės sąmonė prašviesėjo.

Sūnaus nėra.

Adamo nėra.

Maiklo nėra.

Ji liko veina. Kiekvienam sava mirtis. Jai bus lengviau numirti.

Ją apėmė ramybė. Veikiai jai neskaudės.

Buvo šalta sausio diena, kai Adamas Vorneris tarė priesaikos žodžius, tapęs keturiasdešimtuoju Jungtinių Valstijų prezidentu. Jo žmona vilkėjo tamsius sabalų kailinius, kurie paryškino jos veidą ir beveik paslėpė nėštumą. Ji stovėjo šalia dukros ir žiūrėjo, kaip prisaikdinamas Adamas. Visa šalis džiaugėsi drauge su ja. Jie buvo patys geriausi amerikiečiai: padorūs, sąžiningi ir buvo verti gyventi Baltuosiuose rūmuose.

Mažoje juridinėje kontoroje Keslo miestelyje Vašingtono valstijoje, Dženiferė Parker vienut viena žiūrėjo per televizorių naujojo prezidento prisaikdinimo ceremoniją. Ji matė, kaip ceremonija baigėsi, ir Adamas drauge su Mere Bete ir Samanta nulipo nuo pakylos, apsupti slaptosios tarnybos agentų. Dženiferė išjungė televizorių, ir ekranas užgeso. Tarsi ji išjungė visą savo praeitį, atsisakė to, kas buvo jai atsitikę, atsisakė meilės ir mirties, skausmo ir džiaugsmo. Niekas negalėjo jos pražudyti. Ji išgyveno.

Apsivilkusi paltą ir užsidėjusi kepuraitę, ji išėjo iš kabineto ir sekundei stabtelėjo, jog pasižiūrėtų į užrašą ant durų: **„Dženiferė Parker. Advokatė"**. Ji pagalvojo apie prisiekusiuosius, kurie pripažino ją nekalta. Ji buvo advokatė, kaip ir jos tėvas. Ir ji bus ištikima savo profesijai, stengdamasi atstatyti slystantį teisingumą. Išėjusi į gatvę, ji nuėjo teismo pastato link.

Dženiferė neskubėdama ėjo tuščiomis gatvėmis. Snigo. Baltos snaigės užklojo pasaulį balta marška. Iš priešais stovinčio namo pasigirdo juoko protrūkis. Tai buvo toks svetimas garsas, kad Dženiferė sustojo ir įsiklausė. Paskui ji pasistatė palto apykaklę ir vėl nuėjo gatve, žiūrėdama pirmyn į krintančias snaiges, tarsi mėgindama pažvelgti į ateitį.

Tačiau iš tikrųjų ji mėgino pažvelgti į praeitį, stengdamasi sužinoti, kada gi atsitiko taip, kad džiaugsmas jai liovėsi egzistavęs.

Populiarusis detektyvas

Sidnė Šeldon
ANGELŲ RŪSTYBĖ
Romanas

Vertė A. Ručinskienė
Korektorė N. Žadavičiūtė

SL 1329. 1996 02 26. 12 apsk. leid. l. Tiražas 4000 egz. Užsakymas Nr. 451. Leido Rosma, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius. Spausdino Poligrafinių paslaugų įmonė, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius.
Kaina sutartinė

Leidykla **Rosma** tęsia
seriją

POPULIARUS DETEKTYVAS

Netrukus knygynuose ieškokite
SIDNĖ ŠELDON

NEPAŽĮSTAMASIS IŠ VEIDRODŽIO

ROSMOS

leidyklos knygų galite
įsigyti

Raseiniuose, **UAB Žiburys,**
tel. 8-228-52649

Panevėžyje, Vaičekausko knygyne,
tel. 8-254-37203

Romano "Angelų rūstybė" herojė – Dže
niferė Parker – žavi moteris, madinga advo
katė. Atrodytų niekas negali sutrukdyti jo
puikiai karjerai, tačiau gyvenimas roman
herojei parengia daugybę netikėtumų. Verž
liai besirutuliojantis siužetas suintriguo
bet kurį skaitytoją.